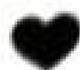
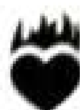
Legendă inimioare de pe coperta 4

Romantic

Dragostea și romantismul nu se perimează niciodată, indiferent de epocă.

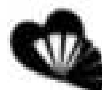
Hot

Romantismul se împletește cu scenele fierbinți și pasionale și nu rareori cu doze fine de umor.

Romantic suspense

Subiecte care te țin cu sufletul la gură și îmbină perfect acțiunea cu poveștile de dragoste.

Historical romance

Iubiri din secole trecute, intrigi și drame, însă neapărat cu finaluri fericite.

NORA ROBERTS

Moștenirea unei fiice

Traducere din limba engleză
ANDREEA ȘELER

1

Georgetown

Prima oară când Adrian Rizzo și-a întâlnit tatăl, acesta a încercat să o omoare. La șapte ani, lumea ei era alcătuită în principal din mișcare. Cea mai mare parte a timpului locuia cu mama ei – și cu Mimi, care avea grijă de amândouă – în New York. Dar uneori stăteau în Los Angeles câteva săptămâni, în Chicago sau în Miami.

Verile, mergea în vizită la bunici, în Maryland, cel puțin două săptămâni. Asta, dacă era să o întrebi pe ea, era cea mai distractivă parte din an, pentru că bunicii aveau câini și o curte mare în care să se joace, plus o anvelopă legată de un copac, pe post de leagăn.

Când locuiau în Manhattan, se ducea la școală, ceea ce nu o deranja. Mergea la lecții de dans și făcea gimnastică, iar asta îi plăcea mult mai mult decât dusul la școală.

Când călătoreau, pentru că așa era nevoie la serviciul mamei ei, Mimi făcea școală cu ea acasă, pentru că trebuia să se țină de învățătură. Iar Mimi includea informațiile despre locul în care se aflau în această învățătură. Dacă stăteau în Washington, DC, o lună încheiată, o parte din școala cu Mimi însemna să viziteze monumentele, să facă un tur al Casei Albe și să meargă la muzeul Smithsonian.

Uneori putea să lucreze cu mama ei, ceea ce îi plăcea foarte tare. Ori de câte ori putea să participe la una dintre filmările cu exerciții de fitness ale mamei, trebuia să învețe o serie de mișcări, ca un dans cu exerciții de cardio sau cu poziții de yoga.

Îi plăcea să învețe; îi plăcea să danseze.

La cinci ani, făcuse un film întreg cu mama ei, destinat copiilor și familiilor. Unul de yoga, pentru că, în fond, *ea era* bebelușul din Bebelușul Yoga, compania mamei ei.

O făcuse să se simtă mândră și încântată pentru că mama ei spusese că aveau să facă și altul. Poate când avea să aibă zece ani, să fie destinat acelei categorii de vârstă.

Mama ei știa o groază despre categoriile de vârstă, segmente demografice și alte chestii de-astea. Adrian o auzea vorbind despre ele cu managerul și cu producătorii ei.

Mama ei știa o groază și despre fitness, despre conexiunea minte–corp, nutriție, meditație și tot felul de lucruri de genul ăsta. Nu știa să gătească – nu ca bunelul și buni, care aveau un restaurant. Nu îi plăcea să se joace, ca lui Mimi – pentru că era mereu ocupată să-și construiască o carieră.

Avea o mulțime de ședințe, de repetiții, de sesiuni de pregătire, de apariții publice și de interviuri.

Chiar și la șapte ani, Adrian înțelegea că Lina Rizzo nu știa prea multe despre ce înseamnă să fii mamă.

Și totuși, nu o deranja dacă Adrian se juca cu fardurile ei – atât timp cât le punea pe toate la locul lor. Și nu se enerva niciodată dacă lucrau la o serie de exerciții și Adrian făcea greșeli.

Cel mai bun lucru din călătoria asta era că, în loc să ia avionul înapoi spre New York când mama avea să termine cu filmarea, toate interviurile și întâlnirile, aveau să meargă la bunici, pentru un weekend prelungit.

Plănuiseră să încerce să negocieze prelungirea la o săptămână, dar deocamdată stătea pe podea, în cadrul ușii, și o privea pe mama ei lucrând la o altă succesiune de exerciții fizice.

Lina alesese această casă în care să stea o lună pentru că avea o sală de sport cu pereții acoperiți de oglinzi, ceea ce pentru ea era un lucru la fel de esențial ca numărul de camere. Făcea genuflexiuni, ridicări de genunchi, abdomene – Adrian le știa pe toate. Și Lina vorbea spre oglindă – spre spectatorii ei imaginari –, dând instrucțiuni și oferind încurajări.

Din când în când rostea câte un cuvânt urât și începea din nou un exercițiu. Lui Adrian i se părea frumoasă, o prințesă plină de sudoare, chiar dacă nu era machiată nefiind înconjurată de oameni

sau de camere de luat vederi. Avea ochi verzi ca buni, iar pielea îi arăta de parcă era scăldată în soare – chiar dacă nu era cazul. Părul – strâns într-un elastic acoperit cu material acum – semăna cu castanele pe care le puteai cumpăra de Crăciun, într-o pungă de hârtie, calde și frumos mirositoare.

Era înaltă – nu la fel de înaltă ca bunelul –, iar Adrian spera că și ea avea să fie la fel, când avea să se facă mare.

Purta niște pantaloni scurți mulați, minusculi și o bustieră de sport – n-ar fi purtat o ținută care lăsa la vedere atât de multă piele în filmări sau la aparițiile publice, pentru că spunea că o femeie rafinată nu face așa ceva.

Pentru că fusese educată să fie conștientă de echilibrul minte–corp–sănătate, Adrian știa că mama ei era în formă, tonifiată și fabuloasă.

Mormăind ceva doar pentru sine, Lina veni să facă niște notițe pe ceea ce Adrian știa că era scenariul filmului. Acesta avea să conțină trei părți – cardio, exerciții pentru forță și yoga – fiecare de treizeci de minute, cu o parte bonus de cincisprezece minute, care solicita corpul în întregime.

Luă un prosop să-și șteargă fața și o zări pe fiica ei.

–Rahat, Adrian! M-ai făcut să tresar. Nu știam că ești acolo. Unde e Mimi?

–În bucătărie. O să mâncăm pui cu orez și sparanghel de seară.

–Grozav! Ce-ar fi să te duci să o ajuți? Eu trebuie să fac un duș.

–De ce te-ai supărat?

–Nu sunt supărată.

–Erai supărată când vorbeai la telefon cu Harry. Ai strigat la el că nu ai zis nimănui, mai ales unui ziarist, după care ai zis un cuvânt urât.

Lina își trase elasticul din păr, așa cum făcea când o durea capul.

–N-ar trebui să tragi cu urechea la conversațiile altora.

–N-am tras cu urechea, *am auzit*. Ești supărată pe Harry?

Lui Adrian îi plăcea foarte tare agentul de presă al mamei ei. Îi aducea pe ascuns punguțe de M&M's sau Skittles și spunea glume amuzante.

–Nu, nu sunt supărată pe Harry. Du-te și ajut-o pe Mimi. Spune-i că o să cobor și eu în vreo jumătate de oră.

Ba era supărată, își zise Adrian când mama ei plecă de lângă ea. Poate că nu pe Harry, dar pe cineva, da, pentru că făcuse o groază de greșeli când făcuse exercițiul și rostise o grămadă de cuvinte urâte.

Și rar se întâmpla ca mama ei să facă greșeli.

Sau poate că pur și simplu o durea capul. Mimi zicea că, uneori, pe adulți îi doare capul dacă își făceau prea multe griji.

Se ridică de pe jos. Totuși, având în vedere că să ajute la pregătirea mesei de seară era o plictiseală, se duse în sala de sport. Se opri în fața oglinzilor, o fetiță înaltă pentru vârsta ei, cu părul ei creț – brunet, așa cum fusese odinioară al bunicului ei – ieșindu-i din strânsoarea elasticului verde. Ochii ei aveau prea mult auriu ca să fie considerați verzi-verzi, ca ai mamei ei, dar ea tot spera că aveau să se schimbe. Luă o poziție teatrală, în pantalonii ei scurți și tricoul cu model floral. Apoi, răsucindu-se în ritmul muzicii din mintea ei, începu să danseze.

Îi plăceau la nebunie cursurile de dans și gimnastică pe care le făcea în New York, dar acum se închipuia nu participând la curs, ci predând unul. Făcea piruete, ridica piciorul, se ridica în mâini, făcea spagatul. Un picior în față, pași de salsa, *un salt!* Improviza de la o clipă la alta.

Se distră așa douăzeci de minute. Ultimele douăzeci de minute de inocență din viața ei.

Apoi cineva apăsă pe butonul soneriei de la ușa casei. Și refuza să-și mai ia degetul de pe el.

Soneria avea o notă de furie, o notă pe care nu avea să o uite niciodată.

Nu avea voie să deschidă ușa de una singură, dar asta nu însemna că nu putea să se ducă să vadă cine era. Așa că trecu în camera de zi, apoi în holul de la intrare, tocmai când Mimi venea și ea cu pași hotărâți din bucătărie.

Mimi își ștergea mâinile pe un prosop de bucătărie roșu-aprins în timp ce mergea.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Ce arde așa?

Își dădu ochii peste cap, uitându-se la Adrian, și își îndesă marginea prosopului în betelia jeanșilor.

Minionă, dar cu o voce puternică, strigă:

–Stai naibii o clipă! Adrian știa că Mimi avea aceeași vârstă ca mama ei pentru că făcuseră facultatea împreună. Ei, calmează-te odată! izbucni, după care întoarse cheia în broască și deschise ușa.

De unde rămăsese, Adrian văzu cum expresia lui Mimi trecu de la iritare – cum era când Adrian nu își făcea ordine în cameră – la frică.

Și totul se derulă foarte repede.

Mimi încercă să închidă ușa la loc, dar bărbatul o împinse, făcând-o și pe ea să dea înapoi. Era masiv, mult mai corpolent decât Mimi. Avea o barbă scurtă cu ceva fire albe în ea, și mai multe în păr, ca niște tușe argintii pe auriu, dar fața îi era roșie toată, ca și cum ar fi venit în fugă. Șocul inițial înregistrat de Adrian când îl văzuse pe bărbatul acela masiv împingând-o pe Mimi o făcu să încremenească pe loc.

–Unde dracu' e?

–Nu e aici. Nu poți să dai buzna așa. Pleacă! Pleacă acum, Jon, altfel sun la poliție.

–Javră mincinoasă! O apucă de braț pe Mimi, zguduind-o. Unde e? Are impresia că poate să dea din fleancă și să-mi distrugă mie *viața?*

–Ia-ți labele de pe mine! Ești beat.

Când încercă să se tragă de lângă el, bărbatul o pălmui. Sunetul se reverberă ca un foc de armă în capul lui Adrian, care făcu un salt înainte.

–Să nu dai în ea! Las-o în pace!

–Adrian, du-te la etaj. Du-te la etaj chiar acum!

Dar Adrian, înfuriată, își strânse pumnii.

–Să plece!

–Pentru asta? mârâi bărbatul, uitându-se la Adrian. Pentru asta-mi distruge ea viața? Nu seamănă deloc cu mine. Cred că s-a culcat cu toți care i-au ieșit în cale și încearcă să-mi pună mie în cârcă bastarda asta. Ei, pe dracu'! Și la dracu' și cu ea!

–Adrian, la etaj! Mimi se învârti către ea, iar Adrian nu văzu pe fața ei furie – cum simțea ea. Văzu frică. *Acum*, Adrian!

–Cățeaua e acolo, sus, nu-i așa? Mincinoaso! Uite, ca să vezi ce le fac eu mincinoșilor.

De data asta nu o pălmui, ci o lovi cu pumnul, o dată, de două ori, direct în figură.

Când Mimi se lăsă moale, frica se implântă în ființa lui Adrian. Ajutor. Trebuia să ceară ajutor.

Dar bărbatul o prinse pe scară, dându-i capul pe spate când o prinse de coada de cârlionți și trase cu brutalitate.

Adrian țipă, strigând-o pe mama ei.

–Da, da, cheam-o pe mami. Îi dădu o palmă, usturimea arzând-o ca o flacără pe față. Chiar vrem să discutăm cu mami.

În timp ce el o târa în sus pe scară, Lina ieși din camera ei înfășurată într-un halat, cu părul încă ud de la duș.

–Adrian Rizzo, ce Dum...

Se opri, rămânând încremenită când ochii îi întâlniră pe cei ai bărbatului.

–Dă-i drumul, Jon. Dă-i drumul, ca să putem sta de vorbă.

–Ai vorbit destul! Mi-ai distrus viața întreagă, țărancă proastă.

–Nu am vorbit cu reporterul ăla – și nici cu nimeni altcineva despre tine. Articolul ăla n-a pornit de la mine.

–Mincinoaso!

O trase din nou de păr pe Adrian, atât de tare că acesteia i se părea că îi luase foc tot capul.

Lina făcu doi pași precauți înspre ei.

–Dă-i drumul și punem totul la punct. Pot să rezolv eu toată chestia asta.

–Prea târziu..., al dracului de târziu. Am fost suspendat de la universitate în dimineața asta. Nevastă-mea e umilită. Copiii mei – și să știi că nu cred nici în ruptul capului că javra asta mică e a mea – plâng întruna. Te-ai întors aici, în orașul *meu*, tocmai ca să faci asta.

–Nu, Jon. Am venit în interes de serviciu. Nu am vorbit cu reporterul ăla. Au trecut mai mult de șapte ani, Jon, de ce să fac una ca asta acum? De ce să fac așa ceva, punct? Îi faci rău fetei mele. Ia mâna de pe fata mea.

–A lovit-o pe Mimi... Adrian simțea mirosul gelului de duș și al șamponului mamei ei – dulceața subtilă a florilor de portocal. Și duhoarea care venea de la bărbatul necunoscut de lângă ea, de transpirație și bourbon. A lovit-o în față, și Mimi a căzut...

–Ce-ai fă...

Lina își luă ochii de la el pentru a se uita peste balustrada care mărginea holul de la etaj. O văzu pe Mimi, cu fața plină de sânge, care se târa pentru a se ascunde în spatele canapelei.

Își îndreptă din nou privirea spre Jon.

– Trebuie să încetezi, Jon, înainte să pățească cineva ceva. Lasă-mă...

– Eu am pățit ceva grav, curvă nenorocită!

Vocea îi era fierbinte și roșie, ca și fața, ca și flăcările care îi ardeau scalpul lui Adrian.

– Îmi pare rău că s-au întâmplat toate asta, dar...

– Familia mea suferă! Vrei să vezi suferință? Hai să începem cu bastarda ta...

O aruncă. Adrian avu senzația de zbor, pentru câteva clipe înspăimântătoare, înainte de a se lovi de marginea primei trepte de sus. Focul din scalpul ei izbucni acum în încheietură, în palmă și se răspândi rapid în sus pe braț. Apoi capul i se lovi de lemn, iar privirea i se concentră asupra mamei ei, în timp ce bărbatul acela se repezea spre ea.

O lovi o dată, de două ori, dar mama ei ripostă lovind și ea, cu mâinile și picioarele. Și urmară sunete oribile, atât de oribile încât voia să-și acopere urechile, dar nu se putea mișca, putea doar să stea răstignită pe trepte și să tremure.

Chiar și când mama ei strigă la ea să fugă, nu putu să se pună în mișcare.

Bărbatul avea mâinile în jurul gâtului mamei ei, o zgâlțâia, iar ea îl izbea peste față, așa cum o lovise el pe Mimi.

Și era sânge, era sânge peste tot, pe mama ei, pe bărbatul acela... Se țineau strâns, aproape ca într-o îmbrățișare, dar încleștați și plini de înverșunare. Apoi mama ei călcă apăsat pe piciorul lui și își trase repede genunchiul în sus. Iar când bărbatul dădu înapoi, cu pași nesiguri, îl împinse. Corpul i se izbi de balustradă. Iar apoi se lansă în zbor.

Adrian îl văzu prăvălindu-se, agitându-și brațele. Îl văzu prăbușindu-se peste masa pe care mama ei punea flori și lumânări. Auzi sunetele acelea oribile. Văzu sângele care i se scurgea din cap, din urechi, din nas...

Văzu...

Apoi mama ei o ridică, o întoarse și îi lipi fața de pieptul ei.

–Nu te uita, Adrian. E totul bine acum...
–Mă doare.
–Știu... Lina cuprinse cu grijă încheietura lui Adrian. Re... eu. Mimi... Ah, Mimi!
–Poliția e în drum spre noi. Cu ochiul umflat, pe jumătate î... chis și învinețindu-se deja, Mimi urcă treptele cu greu, după ca... se așeză și le cuprinse în brațe pe amândouă. O să primim aju...
Peste creștetul lui Adrian, Mimi articulă fără sunet do... cuvinte: *E mort*.

Adrian nu avea să uite niciodată durerea și ochii albaștri... calmi ai paramedicului care îi bandajase încheietura fisurată... și vorbise cu un glas liniștit când îi cercetase ochii cu o lanter... mică și când o întrebase câte degete ridicase în fața ei.
Avea să-i țină minte și pe polițiști, primii care își făcuse... intrarea după ce sirenele se opriseră din țipat. Cei cu uniforme bleumarin. Și totuși, chiar în momentele acelea, mare parte din ce se întâmpla îi păruse a se desfășura ca în ceață și undeva departe.
Se adunară toți în salonașul de la etaj, de la a cărui fereastră se vedea curtea din spate și iazul cu crapi *koi*. În cea mai mare parte a timpului, polițiștii în uniforme vorbeau cu mama ei, pentru că Mimi fusese dusă la spital cu ambulanța.
Mama ei le spuse numele bărbatului, Jonathan Bennett, că era profesor de literatură engleză la Universitatea Georgetown. Sau că așa stăteau lucrurile când se cunoscuseră.
Le spuse ce se întâmplase, sau cel puțin începuse. Apoi în cameră intrară un bărbat și o femeie. Bărbatul era tare înalt și purta o cravată maro. Pielea îi era de un maroniu mai închis, iar dinții foarte albi. Femeia avea păr roșcat, tuns scurt, și pistrui pe toată fața. Aveau insigne, ca în filmele de la televizor.
–Domnișoară Rizzo, numele meu e detectiv Riley, iar acesta e partenerul meu, detectiv Cannon. Femeia își prinse din nou insigna la centură. Ne dăm seama că e greu, dar trebuie să vă punem câteva întrebări, dumneavoastră și fiicei dumneavoastră. Apoi îi adresă un zâmbet lui Adrian. Te cheamă Adrian, nu-i așa? Când ea dădu aprobator din cap, Riley se uită din nou la Lina. E vreo problemă dacă Adrian îmi arată camera ei și stăm un pic de vorbă cât dumneavoastră discutați cu detectivul Cannon?

–O să fie mai rapid așa? Au dus-o pe prietena mea – bona fetei mele – la spital. Nasul spart, contuzie... Și Adrian are încheietura stângă fracturată, din ce au spus paramedicii, plus că s-a lovit și la cap.

–Și dumneavoastră arătați destul de rău, comentă Cannon, iar Lina ridică din umeri.

Apoi se crispă imediat ce se mișcă.

–Vânătăile de la coaste se vor vindeca, la fel și fața. M-a lovit în mare parte peste față.

–Putem să vă ducem la spital acum și să discutăm acolo, după ce vă consultă.

–Aș prefera să mă duc după ce... terminați la parter.

–Am înțeles. Riley se uită din nou la Adrian. E vreo problemă dacă stăm de vorbă în camera ta, Adrian?

–Cred că nu. Se ridică, ținându-și brațul – bandajat și suspendat de gât – lipit de piept. Nu vă las să o duceți pe mama la închisoare.

–Nu spune prostii, Adrian.

Fără să o ia în seamă pe mama ei, Adrian se uita fix în ochii lui Riley. Erau verzi, dar o nuanță mai deschisă decât ai mamei.

–Nu vă las!

–Am înțeles. Nu facem altceva decât să stăm de vorbă? Camera ta e aici sus?

–Două camere mai încolo, pe dreapta, zise Lina. Du-te, Adrian, du-te cu detectivul Riley. După aia ne ducem să vedem ce face Mimi. Totul o să fie bine.

Adrian porni prima, iar Riley afișă din nou același zâmbet când intrară într-o cameră decorată în nuanțe de roz-pal și verde-pastel. Pe pat se afla un câine mare de pluș.

–Ai o cameră tare grozavă. Și foarte ordonată.

–A trebuit să fac curat de dimineață, altfel nu ne duceam să vedem cireșii înfloriți și nu primeam înghețată. Se crispă, într-un mod foarte similar cu al Linei. Să nu zici nimic de înghețată. Ar fi trebuit să luăm iaurt înghețat.

–Rămâne secretul nostru. Mama ta e foarte strictă cu ce ai voie să mănânci?

–Uneori. Mai tot timpul. Ochii îi scânteiau, plini de lacrimi. O să moară și Mimi, ca bărbatul ăla?

– A fost rănită, dar nu prea grav. Și știu sigur că au mare grijă de ea. Ce-ai zice să ne așezăm aici, lângă tipul ăsta? Riley se așeză pe marginea patului, mângâind cățelul supradimensionat. Cum îl cheamă?

– Barkley. Harry mi l-a făcut cadou de Crăciun. Nu putem să avem un cățel adevărat, pentru că stăm în New York și călătorim prea mult.

– Pare un dulău pe cinste. Poți să ne povestești amândurora ce s-a întâmplat?

Vorbele se revărsară din ea, ca o viitură printr-o spărtură într-un baraj.

– Bărbatul ăla a apărut la ușă. Suna și tot suna, așa că m-am dus să văd cine e. Nu am voie să deschid eu ușa, așa că am așteptat-o pe Mimi. A venit din bucătărie și a deschis ușa. Apoi a încercat să o închidă din nou, foarte repede, dar el a împins tare... și pe ușă, și pe ea. Aproape că a dărâmat-o pe Mimi.

– Îl cunoști?

– Nu, dar Mimi da, pentru că i-a zis Jon și i-a spus să plece. Era supărat și striga și spunea cuvinte urâte. N-am voie să le repet.

– E-n regulă. Riley îl tot mângâia pe Barkley, ca și cum ar fi fost un câine adevărat. Înțeleg la ce te referi.

– Voia să vorbească cu mama, dar Mimi i-a zis că nu era acasă, chiar dacă era. Era la etaj, făcea duș. Iar el striga și tot striga și i-a dat o palmă peste față. Apoi a lovit-o iar. Nu e voie să lovești oamenii. E greșit să lovești.

– Chiar a fost greșit.

– Am țipat la el să o lase în pace pentru că o prinsese în brațe și o lovea. Atunci s-a uitat la mine – nu mă văzuse până atunci, dar și-a ațintit ochii asupra mea și m-a speriat cum s-a uitat la mine. Dar îi făcea rău lui Mimi și m-am enervat. Mimi a zis du-te la etaj, mie mi-a zis, dar el îi făcea rău. Apoi bărbatul... a lovit-o cu... cu pumnul. Adrian strânse pumnul mâinii tefere, iar lacrimile începură să îi alunece pe obraji. Și îi curgea sânge, și a căzut, iar eu am rupt-o la fugă. Am fugit ca să încerc să ajung la mama, dar m-a prins. M-a tras de păr, a tras tare-tare, și m-a târât în sus pe scări așa, iar eu o strigam pe mama cât puteam de tare....

– Vrei să ne oprim, drăguțo? Poți să-mi spui restul mai încolo.

– Nu, nu! Mama a ieșit în fugă și a dat cu ochii de el. Și îi tot zicea să îmi dea drumul, dar el nu voia deloc. Tot zicea că ea îi distrusese viața, cu o groază de cuvinte urâte. De-alea foarte urâte, iar ea tot spunea că nu spusese nimic și că o să rezolve totul, dar să îmi dea drumul. Mă durea. Și mi-a zis cuvinte urâte și m-a.... m-a aruncat.

– Te-a aruncat?

– Pe scară. M-a aruncat pe scară și m-am lovit, și încheietura parcă mi-a luat foc și m-am lovit și la cap, dar n-am căzut prea jos pe scară. Doar vreo două trepte, aș zice. Și mama a țipat la el, s-a repezit și s-a luptat cu el. A lovit-o în față și a cuprins-o cu brațele așa... Mimă actul strângerii de gât. Eu nu puteam să mă mișc, iar el o lovea peste față, dar și ea îl bătea, îl lovea tare, iar apoi l-a lovit cu piciorul, și s-au tot luptat, iar apoi... a picat peste balustradă. L-a împins să scape de el, să ajungă la mine. Era plină de sânge pe față și l-a împins, iar el a căzut peste balustradă. A fost vina lui.

– Bine.

– Mimi s-a târât în sus pe scară în timp ce mama a venit la mine și m-a cuprins în brațe și ne-a zis că ajutoarele sunt în drum spre noi. Și eram toate pline de sânge. Nu m-a mai lovit nimeni înainte s-o facă el. Și nu suport gândul că era tatăl meu.

– De unde știi că era tatăl tău?

– Din ce tot striga, din cum mi-a zis. Nu sunt proastă. Și predă la colegiul unde a învățat mama, iar ea mi-a spus că l-a cunoscut pe tata la colegiu. Așa că... Adrian își îndreptă umerii. Asta e. Ne-a lovit pe toate și mirosea urât și a încercat să mă arunce în jos pe scări. A căzut pentru că era un om rău.

Riley își petrecu brațul pe după umerii lui Adrian și își spuse: „Cam așa se pare că a fost".

Mimi trebui să rămână în spital peste noapte. Lina cumpără niște flori de la magazinul de cadouri din spital – tot ce putea să facă, în situația dată – să i le ducă în rezervă. Adrian făcu prima radiografie din viața ei și avea să i se pună și primul ghips din viața ei, de îndată ce încheietura avea să i se mai dezumfle.

În loc să termine punerea în aplicare a planurilor lui Mimi pentru masa de seară, Lina comandă o pizza.

Ce Dumnezeu, copila merita măcar atât. Așa cum și ea merita un pahar mare, foarte mare cu vin. Se servi și, în timp ce Adrian

mânca, își încălcă vechea ei regulă și îl reumplu. Avea o mu
telefoane de dat, dar puteau să mai aștepte. Toate afuris
de obligații din viața ei trebuiau să rămână în așteptare pân
avea să se simtă mai sigură pe ea.

Mâncară în curtea din spate, umbrită de copacii mari și m
ginită de un gard înalt. Sau, mai precis, Adrian mâncă în tim
Lina abia dacă ronțăi o singură felie, printre sorbiturile de
Poate că era un pic cam răcoare pentru mâncat afară și ora era
prea înaintată ca Adrian să se ghiftuiască cu pizza, dar o zi g
era o zi grea. Spera că fiica ei avea să poată dormi, dar trebu
recunoască faptul că nu era chiar lămurită care era ritualul e
seară. Mimi se ocupa de asta. Poate o baie cu spumă – atât tim
cât ghipsul acela temporar nu avea să se ude.

Gândul la ghipsul acela și la cât de mult ar fi putut să degenere
totul o făcea să tânjească după încă o porție generoasă de vin.

Dar nu cedă. Lina stătea bine la capitolul autodisciplină.

– Cum de-a ajuns tocmai el să fie tatăl meu?

Lina se uită peste masă și văzu ochii aceia verzi-aurii fixând-

– Pentru că pe-atunci eram tânără și proastă. Îmi pare rău.
Ți-aș spune că-mi doresc să nu fi fost așa, dar atunci tu n-ai m
fi aici, nu? Nu poți să schimbi trecutul, doar prezentul și viitor

– Era mai drăguț cu tine când erai tânără și proastă?

Lina lăsă să-i scape un hohot de râs, iar coastele ei protestar
jalnic. Cât de mult, se întrebă, puteai să îi spui unei copile de
șapte ani?

– Mie așa mi s-ar părut atunci.

– Te-a mai lovit până azi?

– O dată. Doar o dată și, după aceea, nu am mai dat ochii c
el, niciodată. Dacă un bărbat ridică mâna la tine o dată, cel ma
probabil că o s-o mai facă, și nu doar o dată.

– Ai zis odată că l-ai iubit pe tata, dar că lucrurile n-au mer
între voi și că nu ne-a vrut în viața lui, așa că nu mai contează
în viața noastră.

– Am crezut că îl iubeam. Așa ar fi trebuit să mă exprim. Aveam
doar douăzeci de ani, Adrian. El era mai matur, chipeș, fermecător
și inteligent. Un profesor tânăr. M-am îndrăgostit de bărbatul care
mi-am închipuit eu că era. Și să știi că nu a mai contat în viața
noastră de-atunci încoace.

– De ce era atât de supărat azi?

– Pentru că cineva, un reporter, a aflat totul și a scris un articol. Nu știu cum, nu știu cine i-a spus. Eu nu.

– Nu i-ai spus pentru că el nu conta în viața noastră.

– Exact. „Cât să-i spun?" se întrebă Lina din nou. Având în vedere situația, poate chiar totul. Era căsătorit, Adrian. Avea o soție și doi copii. Eu n-am știut. Adică... m-a mințit și mi-a spus că era în curs de divorț. Iar eu l-am crezut. „Oare?" se întrebă Lina. Îi era foarte greu să își aducă aminte acum. Poate că doar am vrut să îl cred, dar să știi că atunci l-am crezut. Avea un apartament mic, doar al lui, lângă colegiu, așa că am crezut că, în fond, era singur. Mai târziu am aflat că nu fusesem singura pe care o dusese de nas. Când am aflat adevărul, am pus capăt relației. Iar lui nu prea i-a păsat. „Nu e chiar adevărat", recunoscu în gând. Țipase la ea, o amenințase, o împinsese... Apoi mi-am dat seama că eram însărcinată. Mai târziu, mult mai târziu decât ar fi trebuit să îmi dau seama, am simțit că trebuia să îi spun și lui. Și atunci m-a lovit. Nu era beat, ca azi.

Băuse, își aminti, dar nu fusese beat. Nu ca azi.

– I-am spus că nu voiam și nici nu aveam nevoie de nimic de la el, că nu aveam de gând să mă umilesc spunând cuiva că el era tatăl biologic. Și am plecat. Lina omise amenințările, solicitările poruncitoare de a face avort și toate celelalte momente urâte. N-avea rost să îi spună despre ele. Am terminat semestrul, am absolvit, după care m-am dus acasă. Bunelul și buni m-au ajutat. Restul îl știi, cum am început să predau cursuri și să fac filmări când eram însărcinată cu tine – pentru femei gravide, apoi pentru mame și bebeluși.

– Bebelușul Yoga.

– Exact.

– Dar el a fost rău mereu. Asta înseamnă că și eu o să fiu așa?

Doamne, chiar era varză la treaba asta cu a fi mamă. Făcu un efort să-și închipuie ce ar spune mama ei.

– Simți că ești rea?

– Uneori mă enervez.

– Te înțeleg perfect. Dar Lina zâmbea. Să fii rău e o alegere, cred, și tu nu alegi să fii rea. Și avea dreptate, să știi, că nu semeni ... ai prea mult sânge Rizzo în tine. Lina întinse mâna peste

masă și cuprinse palma teafără a lui Adrian. Poate că semăna ca mult cu o discuție cu un adult, dar mai bine de atât nu-i reuș El nu contează, Adrian, decât dacă îl lăsăm noi să conteze. A că nu o să-i permitem așa ceva.

–Va trebui să mergi la închisoare?

Lina înălță paharul cu vin, într-un toast mut.

–N-o să-i lași să mă ia, ai uitat? Apoi văzu umbra de spaim apărută rapid, și îi strânse mâna. Era o glumă, doar o glumă. N Adrian. Polițiștii au înțeles clar ce s-a întâmplat. I-ai spus adevăr detectivei, nu?

–Da. Pe cuvântul meu!

–Așa am făcut și eu. Și Mimi. Să nu te mai gândești la așa cev Ce-o să se întâmple în continuare e pentru că a apărut articol ăla, iar acum, că s-a întâmplat asta, o să apară și alte articole Va trebui să stau de vorbă cu Harry în curând, iar el o să mă aju să rezolv cu toate.

–Mai putem să mergem la bunelul și la buni?

–Da. De cum o să-și mai revină Mimi, după ce o să-ți pun mâna în ghips, după ce o să rezolv eu niște lucruri, mergem.

–Putem să mergem curând? Foarte curând?

–Cât de curând cu putință. Poate peste câteva zile.

–Chiar e curând. Totul o să fie mai bine acolo.

Avea să mai treacă mult timp, își zise Lina, până ce totul ave să fie mai bine. Dar se mulțumi să-și golească paharul.

–Absolut.

2

Cariera Linei își avea bazele în sarcina ei neplanificată. În câteva luni, trecuse de la a fi studentă și antrenoare de fitness personală sau pentru grupuri la o carieră în lumea filmelor cu exerciții fizice. Trecuse ceva timp până ce primele filmări ajunseseră să aibă succes, dar hotărârea, perseverența și inteligența adaptată mediului afacerilor o ajutaseră să se impună.

În lunile dinainte ca Jon Bennett să dea năvală pe ușa casei închiriate de ea în Georgetown, cariera ei fusese înfloritoare, vânzările pentru Bebelușul Yoga – filmări, DVD-uri, apariții personale, o carte (cu încă una în lucru) – generând un profit de peste două milioane.

Atrăgătoare și spirituală, Lina profita la maximum de aparițiile în programele matinale – apoi în cele de seara târziu. Scria articole pentru reviste de fitness – și le mărea impactul cu ședințe foto. Era o femeie tânără și atrăgătoare, cu un corp suplu și bine lucrat și știa cum să profite de toate acestea. Ba chiar avusese câteva apariții mărunte – jucându-și propriul rol – în seriale de televiziune. Îi plăcea lumina reflectoarelor și nu se rușina de asta, nu se rușina de ambițiile ei. Credea la modul absolut în produsul pe care îl vindea – sănătate, formă fizică bună și echilibru – și credea la modul absolut că ea era cea mai potrivită persoană să îl promoveze.

Pentru ea nu era o problemă să muncească din greu. Îi convenea de minune să călătorească, să aibă mereu programul supraîncărcat și să facă planuri pentru mai mult și mai mult. Avea în lucru o gamă

de echipamente pentru sport și, consultându-se cu un nutriți
și un medic, începuse să planifice o gamă de suplimente nutri
Iar apoi îl împinsese mortal pe bărbatul care, fără să vrea
schimbase radical cursul vieții.

Autoapărare.

Polițiștii nu avuseseră nevoie de prea mult timp pentru a aju
ge la concluzia că acționase pentru apărarea propriei persoane
fiicei și a prietenei ei.

Totuși, chiar dacă motivul era unul îngrozitor, publicitatea
crescuse vânzările, numele îi era recunoscut pe o scară mai lar
și primea mai multe oferte. Nu-i trebui mult ca să se hotărască
profite de acest val.

O săptămână după evenimentul acela traumatizant, porni c
mașina din Georgetown spre zona rurală a Marylandului, hotărâ
să profite cât putea de situație.

Purta o pereche de ochelari de soare enormi, căci chiar și c
toată priceperea ei în arta machiajului, îi era imposibil să ascund
vânătăile. Încă o mai dureau coastele, dar începuse un program
de exerciții modificat și adăugase câteva intervale suplimentar
de meditație.

Pe Mimi tot o mai apuca durerea de cap din când în când, da
nasul spart se vindeca, iar vânătaia de la ochi căpătase o nuanț
de galben bolnăvicios.

Pe Adrian o enerva ghipsul pe care trebuia să îl poarte, dar
plăcea să îi invite pe toți să se semneze pe el. Din ce spusese doc
torul, peste alte două săptămâni avea să aibă nevoie să facă alt
radiografie. Ar fi putut să fie mai grav. Lina își repeta constant c
lucrurile ar fi putut fi mai grave.

Pentru că Harry îi cumpărase lui Adrian un Game Boy nou
aceasta se juca singură pe bancheta din spate. Lina vedea umbre
le munților din Maryland, contururi de un lila-pal profilate p
cerul de un albastru cutezător. Își dorise cu atâta disperare să fug
de ei, de liniște, de ritmul înnebunitor de lent și să se înconjoare de
mișcare, mulțimi, oameni și tot ce însemna lumea largă... Și încă
își mai dorea asta.

Nu era făcută pentru viața la țară, pentru orașe mici. Clar, nu-ș
dorise nicicând să facă sos de pizza sau chiftele sau să administreze
un restaurant – fie că era moștenire de familie sau nu. Tânjise

după mulțimi, metropole și, da, după lumina reflectoarelor. Pentru ea, New Yorkul era punctul ei fix, dacă nu chiar acasă-acasă. Acasă era, și mereu avea să fie, după ea, locul unde era acțiune și muncă.

Când, în sfârșit, ieși de pe I-70, traficul se rări extrem de mult, iar drumul începu să șerpuiască printre dealurile molcome, câmpurile verzi și casele și fermele presărate din loc în loc.

Ei bine, își spuse, *putea* să se întoarcă acasă, dar nu putea să rămână acolo. Cel puțin, nu ca Lina Theresa Rizzo.

– Aproape că am ajuns! se auzi glasul lui Adrian, ca o ovație încurajatoare. Uite! Văcuțe! Cai! Mi-aș dori ca bunelul și buni să aibă cai. Sau găini... Ar fi distractiv să aibă găini.

Adrian deschise geamul și își împinse capul în spațiul creat, ca un cățeluș fericit. Cârlionții ei bruneți dansau, bătuți de vânt. Și aveau să se înnoade și să se încurce îngrozitor, Lina știa prea bine. Iar apoi se porniră întrebările.

– Cât mai e? Pot să mă dau în leagănul ăla dintr-un cauciuc legat cu sfoară? Crezi că buni a făcut limonadă? Pot să mă joc cu cățeii? Pot? Crezi că...? De ce...?

Lina o lăsă pe Mimi să se lupte cu valul de întrebări. Nu peste mult timp, avea să se confrunte cu altele, la care trebuia să răspundă. Viră la hambarul roșu în care își pierduse virginitatea, la nici șaptesprezece ani, în podul cu fân. Cu fiul unui fermier care creștea vaci, își aduse aminte. Fundaș în echipa de fotbal. Matt Weaver, își repetă în minte. Chipeș, bine făcut, blând și plăcut, dar nu un molâu.

Erau cam îndrăgostiți unul de celălalt, așa cum iubeai la nici șaptesprezece ani. Voia să se însoare cu ea – cândva –, dar ea avea alte planuri. Auzise că se căsătorise cu altcineva, avea un copil sau doi, și lucra în continuare la fermă, cu tatăl lui. „Bravo lui", își zise meditativ și chiar sincer. Clar, nu fusese pentru ea și nici nu avea să fie.

Viră din nou, îndepărtându-se de orășelul Traveler's Creek, în a cărui piață adormită se afla restaurantul italian Rizzo's, o adevărată instituție veche de două generații.

Bunicii ei, care îl construiseră, acceptaseră într-un final că aveau nevoie să se retragă într-o zonă cu o climă mai caldă. Dar [illegible] un alt Rizzo's, în Outer Banks, cum să nu? Aveau afacerea

asta în sânge, așa ziseseră, dar cumva – slavă Domnului – ge
aceasta nu se afla și în al ei.

Mergea de-a lungul râului, înaintând către unul dintre podur
acoperite care făceau ca zona să fie un magnet pentru fotogra
turiști și nunți.

Fermecător, îl etichetă Lina fără să-i dea prea mare atenți
înălțându-se de pe malul mai abrupt din dreptul unui cot al râulu
Și, ca de fiecare dată, Mimi și Adrian strigară la unison „Iuhuu
când mașina intră printre pereții aceia vopsiți în roșul specif
hambarelor din zonă, pe sub acoperișul albastru și țuguiat.

Viră din nou, fără să ia în seamă cum Adrian sălta pe banchet
din spate, de parcă era o minge, și într-un final pătrunse pe alee
șerpuită, traversând al doilea pod peste râul care dădea numel
orașului, către casa impunătoare de pe deal.

Câinii veniră în fugă, corcitura masivă, cu blană gălbuie,
ogarul mic, cu urechi lungi.

– Uite-i pe Tom și pe Jerry! Iuhuuu! Bună, băieți, bună!

– Ține-ți centura până opresc mașina, Adrian.

– Mama! Dar se supuse, continuând totuși să salte pe banchet
Uite-i pe buni și pe bunelul!

Ieșiră pe veranda lată, care se întindea pe toate laturile case
Dom și Sophia, ținându-se de mână. Sophia, cu chipul încadra
de cârlionți castanii, avea un metru șaptezeci și opt în pantofii
sport roz, dar soțul ei tot era mai înalt, având un metru și nouăzec
și șase de centimetri.

Zvelți și puternici, amândoi păreau cu un deceniu mai tiner
decât vârsta lor adevărată, cum stăteau în umbra verandei de
la etaj. Câți ani aveau acum? Mama ei în jur de șaizeci și șapt
sau șaizeci și opt, tatăl ei mai în vârstă cu patru ani sau așa ceva
calculă Lina. Iubiți din liceu, cu aproape cincizeci de ani de că-
nicie acumulați. Trecuseră împreună prin pierderea unui fiu care
trăise mai puțin de patruzeci și opt de ore, trei sarcini pierdute și
suferința de a afla de la un medic că nu aveau să poată avea copii
Până când – surpriză! – când amândoi erau trecuți de patruzeci de
ani, în viața lor apăruse Lina Theresa.

Lina parcă sub o copertină lată, lângă o camionetă lucioa-
să și un SUV negru și masiv. Știa că lumina ochilor mamei

ei – decapotabila elegantă de culoare turcoaz – avea locul ei de onoare în garajul separat de casă.

Abia apăsase pe frână când Adrian sări din mașină.

–Buni! Bunelule! Bună, băieți, bună!

Îmbrățișă câinii, cu Tom lipit de ea și Jerry dând din coadă și lingând-o. Apoi porni în fugă direct în brațele deschise ale bunicului ei.

–Știu că ești de părere că fac o greșeală, începu Lina, dar uită-te la ea, Mimi. Asta e cel mai bun loc pentru ea acum.

–Fetițele au nevoie de mamele lor.

Zicând asta, Mimi coborî, afișă un zâmbet și porni spre verandă.

–Doamne, nu e ca și cum aș pune-o într-un coș și aș lăsa-o în stuf. E doar o vară afurisită.

Mama ei coborî treptele verandei, întâmpinând-o pe Lina la jumătatea distanței până la mașină. Sophia cuprinse fața învinețită a fiicei ei în căușul palmei, după care, fără să spună nimic, o luă pur și simplu în brațe.

Nimic din ce se întâmplase în această ultimă săptămână oribilă nu amenințase într-atât să o facă să cedeze psihic.

–Nu pot să fac asta, mama. Nu vreau să mă vadă Adrian plângând.

–Lacrimile sincere nu sunt nici o rușine.

–Cu toții am avut parte de destule, cât să ne ajungă o perioadă bună de-acum încolo. Se retrase hotărâtă. Arăți bine.

–Nu pot spune același lucru despre tine.

Lina reuși să schițeze un zâmbet.

–Ar trebui să-l vezi pe celălalt...

Sophia lăsă să-i scape un hohot scurt de râs.

–Asta-i Lina mea! Hai, o să stăm pe verandă, e atât de frumoasă vremea... Sigur ți-e foame. Avem mâncare făcută.

Poate că era pentru că erau italieni, sau poate că era ceva legat de gena lucrului într-un restaurant. În orice caz, părinții Linei mereu considerau că cei care îi vizitau sigur erau înfometați.

Adulții se așezară la masa rotundă de pe verandă, iar Adrian rămase în curte, jucându-se cu câinii. Aduseră pe masă pâine, brânză, antipasti și măsline. Limonada la care sperase Adrian se afla într-o carafă din sticlă. Deși abia bătuse ora amiezii, pe masă

apăru și o sticlă cu vin. Jumătatea de pahar pe care și-o perm
Lina reuși să mai aline tensiunea drumului lung până aici.

Nu vorbeau despre ce se întâmplase, nu în condițiile în c
Adrian venea în goană să stea – pentru scurt timp – în bra
lui Dom, arătându-i noul Game Boy sau să bea limonadă ș
sporovăiască despre câini.

Răbdător om, își zise Lina, era tatăl ei. Mereu extrem de
găduitor cu copiii, mereu extrem de priceput să comunice cu
Și atât de chipeș, cu părul lui parcă presărat cu zăpadă și ridu
de expresie formate la colțurile ochilor căprui-aurii.

De când se știa, fusese convinsă că el și Sophia formau cu
perfect – înalți și în formă, frumoși și perfect sincronizați.

Asta în timp ce ea se simțise mereu un pic defazată. Ei bi
chiar fusese, nu-i așa? Doar un pic defazată de ei, de locul ăsta,
orașul pe care localnicii îl numeau Creek.

Așa că-și găsise ritmul în altă parte.

Adrian se puse pe un râs ghiduș când, după ce bunicii ei
semnară conștiincioși pe ghipsul ei, Sophia desenă câinii și
adăugă și numele.

–V-am pregătit camerele, spuse Sophia. Vă ducem bagaje
sus, să puteți despacheta, să vă odihniți dacă vreți.

–Eu trebuie să mă duc la treabă, adăugă Dom, dar mă înto
pentru masa de seară.

–De fapt, de câteva zile, Adrian vorbește întruna despre le
gănul cu cauciuc. Mimi, poate poți tu să te duci în spatele cas
cu ea, să se joace un pic.

–Bine. Mimi se ridică și, deși privirea de o clipă pe care i-
aruncă Linei îi comunică dezaprobare, îi strigă veselă lui Adrian
Hai să mergem să ne dăm în leagăn!

–Da! Haideți, băieți!

Dom așteptă până ce Adrian trecu în fugă de cealaltă parte
casei, cu Mimi după ea.

–Ce vrei să ne spui?

–Eu și Mimi nu rămânem. Trebuie să mă întorc la New York
să termin proiectul pe care l-am început la Washington. Pur ș
simplu nu am cum să îl termin acum, așa că... sper că sunteți dispus
să o țineți aici pe Adrian.

–Lina. Sophia întinse mâna, să o cuprindă pe cea a fiicei ei. Ai nevoie de câteva zile, cel puțin, să îți revii, să o ajuți pe Adrian să se simtă din nou în siguranță.

–Nu am timp să mă odihnesc și să-mi revin, și unde s-ar putea simți Adrian mai în siguranță decât aici?

–Fără mama ei?

Lina își aținti privirea asupra tatălui ei.

–O să vă aibă pe voi amândoi. Trebuie să fiu mereu cu un pas înaintea presei. Nu pot să las povestea asta să-mi deturneze cariera, afacerea, așa că fac în așa fel încât să fiu mereu cu un pas în față și să controlez eu totul.

–Individul acela ar fi putut să vă omoare – pe tine, pe Adrian și pe Mimi.

–Sunt conștientă de asta, tată, crede-mă. Eram acolo. O să fie fericită aici, îi place la nebunie să stea aici. Numai despre asta vorbește de zile bune. Am fișa medicală, așa că poate să o consulte un doctor de aici când o să facă următoarea radiografie. Doctorul din Washington crede că, într-o săptămână, două, poate să treacă la o atelă gipsată. Genul ăsta de fractură e des întâlnită și e nesemnificativă, așa că...

–Nesemnificativă!

Când tatăl ei izbucni, Lina ridică ambele mâini.

–A încercat să o arunce pe scări. Nu am putut să ajung la ea în timp util. Nu am putut să îl opresc. Dacă n-ar fi fost atât de beat încât să i se întunece mintea, ar fi reușit ce-și propusese, și și-ar fi rupt gâtul în loc de încheietură. Crede-mă, n-o să uit în veci asta.

–Dom. Sophia mai degrabă îi murmură numele decât să îl articuleze, mângâindu-i palma. Cât vrei să stea la noi?

–Peste vară. Uitați ce e, sunt conștientă că e o groază de timp și că vă cer foarte mult...

–Ne bucurăm foarte mult să o avem aici, răspunse simplu Sophia. Nu faci bine ce faci. Nu faci bine, Lina, să o lași acum. Dar o să avem grijă de ea și o să ne asigurăm că se simte bine.

–Vă sunt recunoscătoare. Practic, a terminat anul școlar, dar Mimi mai are niște lecții pentru ea și instrucțiuni pentru voi. [illegible] următorul an școlar, va fi depășit acest episod,

Preț de câteva secunde, părinții ei nu spuseră nim
mulțumindu-se să o fixeze din priviri. Ochii aurii-căprui ai ta
lui ei și cei verzi ai mamei o făcură să se gândească la cât de m
era fiica ei un amestec al acestor doi oameni.

–Știe că o să o lași aici? întrebă impunător Dom. Că te înto
la New York fără ea?

–Nu i-am spus nimic pentru că trebuia să vă întreb pe voi m
întâi. Se ridică. Mă duc acum să vorbesc cu ea. Eu și Mimi ar tr
bui să ne punem în mișcare în scurt timp. Se opri o clipă. Știu
v-am dezamăgit – din nou. Dar cred că așa e cel mai bine pent
toată lumea. Am nevoie de timp să mă concentrez și n-aș av
cum să îi acord atenția de care ar putea avea nevoie acum. În plu
dacă rămâne aici, cu voi, e imposibil ca vreun reporter să îi fa
fotografii și să apară în paginile vreunui ziar de scandal de duzin

–Dar tu o să cauți publicitate, îi reaminti Dom.

–Da, genul de publicitate pe care pot să o controlez și să
ghidez în direcția în care vreau eu. Știi ceva, tată? Cei mai mul
bărbați nu sunt ca tine. Nu sunt buni și iubitori, iar o groază d
femei ajung să aibă vânătăi din cauza lor. Bătu ușor cu vârful unu
deget chiar sub ochiul ei tumefiat. O mulțime de copii ajung s
aibă mâna în ghips. Poți să fii 100% sigur că o să deschid ace
subiect când o să am ocazia.

Se îndepărtă de ei, furioasă la culme, deoarece credea că ave
dreptate. Și frustrată, pentru că bănuia că nu avea dreptate.

O oră mai târziu, Adrian stătea în picioare pe verandă, privin
du-le pe mama ei și pe Mimi cum se îndepărtau.

–Le-a făcut rău tuturor din cauza mea, așa că mama nu vre
să mă aibă cu ea.

Dom își plie înălțimea considerabilă și își puse mâinile c
blândețe pe umerii ei, fixând-o până ce Adrian se uită în ochii lu

–Nu-i adevărat. Nimic din ce s-a întâmplat nu e vina ta, ia
mama ta te lasă la noi pentru că o să fie extrem de ocupată.

–Mereu e ocupată. Oricum, Mimi stă cu mine.

–Am crezut cu toții că ți-ar plăcea să-ți petreci vara cu noi
Sophia își trecu mâna prin părul lui Adrian. Dacă nu o să fi
fericită – hai să zicem peste o săptămână –, eu și bunelul o să te
ducem cu mașina la New York.

– Ați face asta?

– Sigur. Dar o săptămână întreagă o să ne bucurăm că o avem la noi pe nepoata noastră preferată. O să o avem pe *gioia* noastră. Bucuria noastră.

Adrian schiță o urmă de zâmbet.

– Sunt singura voastră nepoată.

– Tot preferata noastră, totuși. Și, dacă e să fii fericită cu noi și să rămâi, bunelul tău o să poată să te învețe să faci ravioli, iar eu pot să te învăț să faci tiramisu.

– Dar o să ai și sarcini în gospodărie. Dom își puse degetul pe vârful nasului ei. Să le dai mâncare câinilor, să ne ajuți în grădină...

– Știi bine că-mi place să fac astea când vin pe-aici! Nu sunt treburi.

– Că le faci cu drag nu înseamnă că nu sunt treburi.

– Pot să vin la restaurant, să te văd cum frământi coca de pizza?

– Când o să vii, o să te învăț să frământi și tu. Și putem să începem când scapi de ghips. Acum trebuie să mă duc la restaurant. Așa că fugi și spală-te pe mâini și poți să vii cu mine.

– Bine!

Când o zbughi în casă, Dom se ridică, îndreptându-și spatele. Scoase un oftat.

– Copiii sunt rezistenți. O să fie bine.

– Da, așa e. Dar Lina o să piardă pentru totdeauna timpul ăsta. Ce să zic... Sophia mângâie obrazul lui Dom. Să nu-i cumperi prea multe dulciuri.

– O să-i cumpăr fix câte trebuie.

Raylan Wells stătea așezat la o masă de două persoane, făcându-și porcăriile de teme de la școală.

La cum vedea el lucrurile, *avea* deja teme pentru că avea treburi de făcut acasă, așa că de ce lecțiile nu puteau să se rezume la porcăriile pe care le făcea la școală?

În vârstă de zece ani, Ray se simțea adesea asaltat și uluit de lumea adulților și de regulile pe care aceasta le impunea copiilor.

Le terminase pe cele de la matematică, care i se păreau ușoare, [illegible] era logică. O groază de alte rahaturi nu erau [illegible] întrebări despre

mai departe, câmpul de bătălie era interesant, dar toate che le alea *se terminaseră*, pe bune. Uniunea câștigase, Confeder pierduse. Așa cum spusese Stan Lee – și Stan Lee era un gen Si cu asta, basta!

Așa că Raylan răspunse la o întrebare, după care mâzgăli pic, apoi răspunse la o alta și se lăsă absorbit de un vis cu och deschiși despre o înfruntare de proporții între Spider-Man Dock Ock.

Pentru că ajunseseră în perioada pe care mama lui o nume timp mort – după prânz, înainte de cină –, mare parte din clie erau puști de liceu care veneau să joace jocuri video în spate, po să ia o felie de plăcintă sau o coca-cola. El, unul, nu putea să ducă să bage fise până nu termina porcăriile astea de teme. As era regula de care se ținea mama lui.

Aruncă o privire prin sala de mese aproape goală, dinco de tejghea, până la bucătăria mare în care lucra ea, care nu e separată de spațiul de servire.

În urmă cu șase luni, nu gătea decât acasă, în bucătăria lo Dar asta fusese înainte ca tatăl lui să-și ia tălpășița.

Acum mama lui gătea aici pentru că aveau nevoie de ban să-și plătească facturile și toate cele. Purta șorțul acela mare roșu, pe care scria Rizzo's chiar în față, și avea părul strâns su boneta aceea albă și caraghioasă pe care o purtau toți bucătar și angajații din bucătărie. Zicea că îi plăcea să lucreze aici, și Ra credea că era sinceră, pentru că părea fericită când trebăluia l plita aceea uriașă. Și, în mare parte, își putea da seama când n spunea adevărul. Ca atunci când le spunea lui și surorii lui că tot era bine, dar ochii ei spuneau o cu totul altă poveste.

Inițial fusese speriat, dar își zisese că totul era în regulă. May plânsese la început, dar nu avea decât șapte ani, plus că era fat Dar îi trecuse. În mare parte. Se gândea că el era bărbatul în cas acum, dar descoperise foarte repede că asta nu putea însemna că putea să nu-și facă temele sau să se culce mai târziu în timpu săptămânii de școală. Așa că mai răspunse la încă o întrebar tâmpită despre Războiul Civil.

Maya voise să se ducă acasă la prietena ei, Cassie, să își fac temele împreună. Nu că primea cine-știe-ce teme de obicei. Iar el? Nu, n-ai voie. Poate pentru că, ieri, el și cel mai bun prieten

al lui, împreună cu ceilalți doi prieteni foarte buni ai acestuia, jucaseră baschet și pierduseră vremea pe teren în loc să-și facă temele. Și alaltăieri, la fel.

Doc Ock era mic copil pe lângă Mama Furioasă, așa că acum trebuia să vină direct la Rizzo's după ore, în loc să stea la Mick, la Nate ori la Spencer. N-ar fi fost atât de rău dacă Nick, Nate sau Spence ar fi putut să stea cu el la Rizzo's. Dar și mamele lor erau furioase.

Când îl văzu pe domnul Rizzo intrând, se mai învioră un pic. Când domnul Rizzo intra în bucătărie, se apuca de frământat aluat. Mama lui Raylan și câțiva dintre ceilalți bucătari puteau să frământe ca el, dar domnul Rizzo putea să facă șmecherii, cum ar fi să arunce coca în sus, să facă o piruetă și să o prindă întinzând mâinile în spate. Și, dacă nu erau prea aglomerați, îl lăsa și pe Raylan să încerce, îl lăsa să-și facă pizza lui proprie, cu orice dorea el – pe gratis.

Nu-i dădu cine-știe-ce atenție puștoaicei care intră cu domnul Rizzo, pentru că era fată. Dar avea mâna în ghips, ceea ce o făcea aproape neglijabil mai interesantă. Inventă tot felul de motive pentru care purta ghipsul în timp ce termina ultimele întrebări stupide din temă. Căzuse într-o fântână, dintr-un copac, pe o fereastră în timpul unui incendiu.

Acum, că terminase cu întrebările – în sfârșit! – începu ultima temă. O făcuse pe cea de la matematică prima, pentru că era ușoară. Cea de la istorie apoi, pentru că era plictisitoare. Și păstrase tema cu folosirea într-o propoziție a cuvintelor noi pe săptămâna aceasta pentru că era distractivă.

Îi plăceau cuvintele chiar mai mult decât matematica și aproape la fel de mult ca desenatul diverselor chestii.

1. Pieton. Mașina în care se urcaseră hoții după ce jefuiseră banca l-a călcat pe pieton în graba de a se îndepărta.

2. Aliat. Când extratereștrii de pe planeta Zork și-au început invazia, lumea întreagă și-a pus nădejdea în aliatul ei de încredere, Spider-Man.

3. Prelevare. Omul de știință malefic a răpit o groază de oameni [illegible] prelevarea organelor acestora pentru experimentele

Termină ultimele dintre cele zece cuvinte după ce mama se așeză la masă.

–Am făcut toate porcăriile astea de teme.

Pentru că-și terminase tura, Jan își dăduse jos șortul și bone. Își tunsese părul scurt după ce soțul ei plecase și era de părere această coafură scurtă i se potrivea. În plus, nu necesita apr pe deloc timp pentru aranjat. I se părea că și Raylan ar fi av nevoie de o tunsoare. Părul lui, cândva blond ca spicul de grâ începuse să devină mai apropiat de nuanța mierii de tei, ca ei. Creștea, își dădu seama, în timp ce îi făcea semn să îi ara ce scrisese.

Băiatul își dădu peste cap ochii aceia minunați, de un ver ca sticlele de bere – leiți cu ai tatălui ei – și împinse mapa cu f pe masă.

Creștea, constată ea meditativ, și părul nu îi mai era fin ca bebelușilor și de un blond aproape alb, ci des, un pic ondulat. pierduse rotunjimea de bebeluș a chipului – unde zburase timpul și căpătase contururile fine și angulare pe care avea să le păstre până la vârsta maturității.

Trecuse de la drăguț la chipeș chiar în fața ochilor ei.

Îi verifică temele, pentru că, deși putea să vadă în băiat bărbat care avea să devină cândva, băiatului îi plăcea să se prostească.

Citi propozițiile cu cuvintele noi și oftă.

–Misiune. Misiunea Cavalerului Negru era să lupte pentr adevăr cu o sabie și un topor.

Raylan se mulțumi să rânjească.

–Rimează.

–Îmi explici și mie cum un om așa deștept ca tine pierde atâ timp și se agită atât ca să scape de a face niște teme pe care poat să le rezolve în mai puțin de o oră?

–Pentru că temele sunt o pacoste.

–Așa e, confirmă ea. Dar asta e treaba ta. Și te-ai descurcat bine azi.

–Deci pot să mă duc pe la Mick?

–Pentru cineva atât de priceput la matematică, pare să-ți fie greu să numeri câte zile au mai rămas din săptămâna de școală Fără vizite până sâmbătă. Și dacă te mai fofilezi de la a-ți face temele chiar și o singură dată...

– Fără vizite două săptămâni, încheie el fraza pe un ton mai degrabă trist decât supărat. Și acum ce *o să fac?* Mai sunt *ore întregi!*

– Nu-ți face griji, dragule. Împinse mapa înapoi în fața lui. Am o grămadă de sarcini pentru tine.

– Treburi! Acum chiar era supărat. Dar mi-am făcut toate temele...

– Aaa, și vrei și un premiu că ai făcut ce trebuia să faci? Știu! Cu un zâmbet larg și ochii jucăuși, bătu din palme. Ce-ai zice să te pup peste toată fața? Se aplecă spre el. Să te pup peste tot aici, de față cu toată lumea. Ah, ce drăgălaș ești, vino să te pup!

Raylan se crispă, dar nu se putu abține să nu zâmbească larg, amuzat.

– Termină, mama!

– Nu te-ai jena să-ți dau niște pupături umede, cu zgomot, nu-i așa, bebelușul meu drag?

– Ești ciudată, mama.

– Semăn cu tine. Hai să o luăm pe soră-ta și să mergem acasă.

Raylan își îndesă mapa în ghiozdanul plin.

Localul se umplea încet-încet cu clienți veniți să bea o bere sau un pahar de vin, poate chiar să se întâlnească cu prietenii pentru a lua cina mai devreme.

Domnul Rizzo își pusese boneta și șorțul și-și făcea șmecheriile lui cu frământatul aluatului. Fata stătea la barul de serviciu, pe un scaun înalt, și aplauda.

– La revedere, domnule Rizzo!

Domnul Rizzo prinse aluatul, îl roti în aer și îi făcu cu ochiul.

– *Ciao*, Raylan! Ai grijă de mama ta!

– Da, domnule.

Ieșiră pe veranda acoperită din față, unde câțiva oameni deja stăteau la mese, bând și mâncând. Ghivecele cu flori emanau mirosuri care se amestecau cu aroma de calamari în baie de ulei, sos picant și pâine prăjită.

Orașul avea jardiniere mari din beton așezate din loc în loc prin piață, iar unele dintre localuri aveau și ele ghivece suspendate sau jardiniere mai mici. Când așteptau să se facă verde la trecere, Jan trebui să-și înfrâneze impulsul de a-și lua fiul de mână.

Avea zece ani, își reaminti. Nu voia să-și țină mama de mână

–Cine era fetița aia cu domnul Rizzo?

–Hmm? A, e nepoata lui, Adrian. O să stea la ei peste vara

–De ce are ghipsul ăla?

–Și-a rupt încheietura.

–Cum? întrebă el în timp ce traversau strada.

–A căzut.

Pentru că simțea ochii lui Raylan ațintiți asupra ei în timp mergeau pe stradă, se uită la el pentru o secundă.

–Ce e?

–Ai fața aia.

–Ce față?

–Ai fața aia când nu vrei să-mi spui ceva rău.

Probabil că făcea o față anume. Și probabil că, într-un or așa mic ca Traveler's Creek, în care familia Rizzo era atât de bi integrată, Raylan – cu urechile lui de liliac – avea să audă oricum

–Tatăl ei a rănit-o.

–Serios?

Tatăl lui zisese și făcuse o groază de lucruri rele, dar nu îi rupse încheietura, și nici pe a Mayei.

–Mă aștept să respecți intimitatea domnului și a doamnei Riz Raylan. Și, având în vedere că o să o duc pe Maya pe la ei – ea Adrian sunt de aceeași vârstă – să văd dacă se vor împrieteni, n vreau să-i spui nimic surorii tale. Dacă Adrian vrea să îi spun sau să spună oricui altcuiva, e treaba ei.

–Bine, dar... Doamne, taică-său i-a rupt mâna!

–Încheietura, dar e la fel de grav.

–Și e la închisoare?

–Nu. A murit.

–Sfinte Sisoe! Uluit – și un pic entuziasmat –, începu să mear cu pași săltați. L-a omorât sau ceva de genu' ca să se apere?

–Nu. Nu spune prostii. E pur și simplu o fetiță care a trecu printr-un calvar oribil. Nu vreau să o sâcâi cu întrebări.

Ajunseră la casa lui Cassie, aflată vizavi de a lor. Putuse să-și păstreze casa pentru că soții Rizzo îi oferiseră o slujb mamei lui după ce tatăl lui îi părăsise, luând cu el mare par te din banii pe care îi aveau în cont. Asta era unul dintre lu crurile foarte rele pe care le făcuse. După aceea – și înainte

să se angajeze – Raylan o auzise pe mama lui plângând când crezuse că el dormea.

El în veci n-ar fi făcut, n-ar fi zis nimic care să le facă rău domnului sau doamnei Rizzo. Dar fetița părea mult mai interesantă acum.

3

Toată vara se schimbase când Adrian o cunoscuse pe Maya. Lumea i se îmbogăți cu petreceri în pijamale, întâlniri de joacă și secrete împărtășite. Pentru prima oară în viața ei, avea o prietenă apropiată adevărată. O învăță pe Maya poziții de yoga și pași de dans – și aproape că reuși să o învețe să stea în mâini –, iar Maya o învăță cum să învârtă o baghetă pe degete și să joace Yahtzee.

Maya avea un cățel pe nume Jimbo, care putea să meargă în două picioare, și o pisică numită Domnișoara Priss, căreia îi plăcea să fie ținută în brațe.

Avea și un frate, pe care îl chema Raylan, dar el nu voia decât să joace jocuri video, să citească benzi desenate sau să stea cu prietenii lui, așa că nu-l prea vedea des. Dar Raylan avea ochii verzi, mai verzi și mai închiși decât ai mamei și bunicii ei. Ca și cum ar fi primit o supradoză de verde.

Maya spunea că, în mare parte, era un idiot, dar Adrian nu vedea nimic care să-i arate asta, pentru că se ținea departe de ele. Și îi plăceau foarte mult ochii lui. Și totuși, văzându-i, o făcea să se întrebe cum ar fi fost să aibă un frate sau o soră. O soră ar fi fost preferabil, *evident*, dar să aibă pe cineva de o vârstă apropiată părea distractiv. Mama Mayei era tare drăguță. Buni zicea că era o comoară, iar bunelul spunea că era o bucătăreasă bună și muncea din greu. Uneori, când doamna Wells era de serviciu, Maya venea la restaurant și stătea acolo toată ziua, iar dacă întrebau din timp, puteau veni și unele dintre celelalte fete.

După ce scăpă de ghips, trebui să poarte o atelă gipsată încă alte trei săptămâni. Dar putea să o dea jos dacă voia să facă o baie cu spumă sau era invitată la piscina din curtea prietenei Mayei, Cassie.

Într-o zi din iunie, se duse la etaj cu Maya, să ia toate cele trebuincioase pentru o petrecere cu ceai pe care aveau de gând să o țină sub copacul cel mare și umbros din curte. Se opri lângă ușa camerei lui Raylan, care era deschisă. Înainte, mereu o ținuse închisă, cu un afiș mare pe ea, ca nimeni să nu intre.

–N-avem voie să intrăm dacă nu ne dă voie, îi spuse Maya. Astăzi avea părul blond-deschis prins în codițe spic, pentru că era ziua liberă a mamei ei și avusese timp pentru ea. Își puse o mână în șold, așa cum făcea mereu, și își dădu ochii peste cap. Ca și cum aș vrea să intru la el. Mereu e dezordine și miroase urât.

Adrian nu simțea nici un miros din pragul ușii, dar era adevărat că era dezordine. Nu-și aranjase patul nici măcar un pic. Haine și pantofi erau împrăștiate peste tot pe jos, amestecate cu tot felul de figurine. Dar atenția îi fu atrasă de pereți. Îi acoperise cu desene. Supereroi, înfruntări cu monștri sau personaje negative cu superputeri, nave spațiale, clădiri ciudate, păduri înfricoșătoare.

–El a desenat toate astea?

–Da, desenează tot timpul. Desenează bine, dar mereu chestii prostești. Nu desenează niciodată ceva frumos – doar o dată, pentru mama, de Ziua Mamei. I-a desenat un buchet de flori, le-a colorat și tot tacâmul. Mama a plâns – dar pentru că i-a plăcut.

Lui Adrian nu i se părea că desenele erau prostești – unele erau cam înfricoșătoare, dar nu prostești. Totuși, nu zise nimic, având în vedere că Maya era prietena ei cea mai bună.

Când își băgă capul un pic mai mult în cameră, Raylan tocmai urca în fugă pe scara interioară. Încremeni pe loc o secundă, cu pleoapele îngustate. Apoi veni rapid către ele și se postă în ușă, să o blocheze.

–N-aveți voie să intrați în camera mea.

–Nici n-am intrat, idiotule! Nimeni nu vrea să intre în camera ta împuțită.

Maya adulmecă aerul teatral, proptindu-și o palmă în șold.

–Ușa era deschisă, spuse Adrian înainte ca Raylan să apuce să se răzbune pe sora lui. Nu am intrat, pe bune. Doar mă uitam la desene. Sunt foarte reușite. Îmi place mai ales ăla cu Iron Man.

Ăsta, adăugă, și luă o poziție ca de zbor, cu un braț întins și pumnul strâns.

Acum ochii aceia furioși se abătură asupra alor ei. Instinctiv se crispă, în timp ce în încheietură îi pulsa o durere-fantomă.

Raylan o văzu acoperindu-și cu palma încheietura protejată de atelă – și își aduse aminte ce se întâmplase cu tatăl ei.

Oricine ar fi speriat dacă propriul tată i-ar rupe ceva.

Așa că făcu un efort să ridice din umeri, ca și cum nici nu i-ar fi păsat. Dar poate că era un pic impresionat că știa măcar cine era Iron Man.

– E-n regulă. Ăla e doar o schiță. Pot să desenez mai bine de-atât.

– Și-ăla cu Spider-Man și cu Doc Ock e tare, să știi.

Da, clar acum era de-a dreptul impresionat. Cele mai multe dintre prietenele fraiere ale Mayei nu-l puteau deosebi pe Doc Ock de Green Goblin.

– Da, cred că da. Hotărând că discuția durase deja prea mult, căci era vorba de o fată, rânji la sora lui. Să nu te prind că intri.

Zicând asta, intră și închise ușa.

Maya schiță zâmbetul ei solar.

– Vezi? Ți-am zis eu că e idiot.

Luând-o de mână pe Adrian, porni cu pași săltați spre camera ei, să ia lucrurile necesare pentru petrecerea cu ceai.

În seara aceea, înainte de culcare, Adrian luă niște hârtie și un creion, pentru a încerca să o deseneze pe supereroina ei preferată, Văduva Neagră. Tot ce desena arăta ca niște cercuri din care porneau niște linii sau alte cercuri. Din păcate, fu nevoită să se întoarcă la repertoriul ei obișnuit – o casă, copaci, flori și un soare mare și rotund. Chiar și peisajul ăsta nu era prea reușit, nici unele dintre desenele ei nu erau bune – chiar dacă buni mereu punea câte unul pe ușa frigiderului. Nu se pricepea la desenat. Nu se prea pricepea nici să gătească sau să facă prăjituri, chiar dacă buni și bunelul spuneau că învăța repede. La ce se pricepea?

Ca să se liniștească, începu să facă yoga – deși trebuia să aibă grijă să nu pună prea mare presiune pe încheietura fracturată. Când își termină ritualul din fiecare seară, se spălă pe dinți, după care se îmbrăcă în pijamale.

Dădu să iasă ca să îi spună bunelului că era gata de culcare – bunica era de serviciu la Rizzo's – când acesta bătu ușor în ușa ei deschisă.

–Uite-o pe fetița mea! Curată, aranjată și gata de culcare. Și ce desen, continuă, când îi văzu opera. Trebuie să-l punem în galeria noastră de artă.

–E un desen de copii mici.

–Frumusețea artei ține de cine o privește, iar mie îmi place.

–Fratele Mayei, Raylan, chiar se pricepe să deseneze.

–Asta așa e. E foarte talentat. Se uită la ea, la chipul îmbufnat. Dar nu l-am văzut niciodată mergând în mâini.

–Nici eu nu prea am voie încă să fac asta.

–Dar o s-o faci din nou, la un moment dat. O sărută pe creștet, după care o împinse ușurel spre pat. Hai, tu și Barkley trebuie să vă băgați sub plapumă ca să citim încă un capitol din *Matilda*. Fetița mea citește mai bine decât mulți adolescenți.

Adrian se cuibări în pat cu cățelul ei de pluș.

–Minte activă, corp activ.

Când Dom izbucni în râs și se așeză pe pat, lângă ea, cu cartea, Adrian se lipi de el. Mirosea a iarbă tăiată, pentru că tunsese peluza înainte de cină.

–Crezi că mamei îi e dor de mine?

–Sigur. Nu dă telefon în fiecare săptămână să vorbească cu tine, să vadă ce mai faci, cu ce te mai ocupi?

„Mi-aș dori să sune mai des", își zise Adrian, „dar nu prea întreabă ce fac."

–Cred că mâine o să te învăț să faci paste, după care poți să mă înveți tu ceva pe mine.

–Ce?

–Una dintre coregrafiile alea pe care le inventezi. O atinse cu degetul pe vârful nasului. Minte activă, corp activ.

Ideea o încânta.

–Bine! Pot să fac una nouă pentru tine.

–Să nu fie prea grea. Sunt începător. Acum ia citește-mi o poveste.

Când Adrian rememora vara aceea, își dădea seama că fusese idilică. O pauză de autenticitate, responsabilitate și rutină de care

nu avea să mai aibă parte nicicând pe de-a-ntregul. Zile lungi, fierbinți și însorite, cu limonadă pe verandă, cu veselia câinilor în curte. Emoția unei furtuni apărute din senin, când aerul devenea argintiu, iar copacii se legănau și dansau. Avea prieteni cu care să se joace, cu care să râdă. Avea bunici sănătoși, energici și atenți, care o puneau, pentru acele momente scurte pe axa timpului, în centrul universului lor.

Învățase să se descurce în bucătărie, iar unele dintre lucrurile acestea avea să le țină minte toată viața. Descoperise cât de distractiv era să culeagă ierburi proaspete și legumele cultivate chiar în curte, și cum zâmbea bunica ei când bunicul îi aducea un buchet de flori de câmp.

În vara aceea învățase ce însemnau cu adevărat familia și comunitatea. Nu avea să uite niciodată și deseori avea să tânjească după ele.

Dar zilele trecuseră. O paradă și artificii de 4 Iulie. O noapte caldă și umedă cu lumini colorate și sunete bombastice când carnavalul poposise în oraș. Prinsese licurici, pe care apoi îi eliberase, urmărise păsări colibri, mâncase o înghețată de cireșe pe băț pe veranda lată într-o zi atât de neclintită că putea auzi bolborositul râului.

Apoi toți începuseră să vorbească despre haine pentru începutul anului școlar și despre rechizite. Prietenele ei vorbeau întruna despre ce învățătoare aveau să aibă și se făleau cu ghiozdane și mape noi.

Iar vara, în ciuda căldurii, a luminii și a zilelor lungi, se încheie precipitat.

Încercă, fără succes, să nu plângă când bunica ei o ajută să își facă bagajul.

–Hei, hei, iubita mea... Sophia o cuprinse într-o îmbrățișare. Nu pleci pentru totdeauna. O să mai vii în vizită.

–Nu e același lucru.

–Dar tot o să fie special. Știi bine că ți-a fost dor de mama ta și de Mimi.

–Dar acum o să-mi fie dor de tine, de bunelul, de Maya, de Cassie și de doamna Wells. De ce trebuie să-mi fie mereu dor de cineva?

–E greu, știu, pentru că și mie și bunelului o să ne fie dor de

–Mi-aș dori să trăim aici. Ar putea să locuiască în casa asta mare, în camera asta frumoasă din care putea să iasă direct pe verandă și să vadă căţeii, grădinile, munţii. N-ar mai trebui să-mi fie dor de nimeni dacă am putea să trăim aici.

După ce-i masă rapid umerii, Sophia se îndepărtă să pună o pereche de jeanși în valiză.

–Asta nu e casa mamei tale, iubito.

–A *fost*. S-a născut chiar aici și a mers la școală aici și tot restul.

–Dar nu mai e casa ei acum. Toată lumea trebuie să-și găsească casa proprie.

–Și dacă eu vreau ca asta să fie casa mea? De ce nu pot să primesc ce vreau?

Sophia se uită la fețișoara aceea dulce și revoltată și inima i se frânse un pic. Vorbea aproape aidoma mamei ei.

–Când o să fii destul de mare, s-ar putea să vrei ca asta să fie casa ta. Sau poate o să vrei să locuiești în New York sau în altă parte. Și o să te hotărăști.

–Copiii nu pot să hotărască *nimic*.

–Și de-asta cei care îi iubesc fac tot posibilul să ia decizii bune pentru ei până sunt pregătiți să le ia singuri. Mama ta se străduiește cât poate, Adrian. Pe cuvântul meu, se străduiește cât poate.

–Dacă i-ai zice tu că aș putea rămâne aici, poate că ar putea zice da.

Sophia își simți inima frângându-i-se și mai tare.

–N-ar fi soluția potrivită pentru tine sau pentru mama ta. Se așeză pe marginea patului, cuprinzându-i în palme fața înlăcrimată. Voi două aveți nevoie una de alta. Ia stai puțin, zise când Adrian dădu negativ din cap. Mă crezi că mereu îți spun adevărul?

–Cred că da. Da.

–Îți spun adevărul acum. Voi aveți nevoie una de alta. Poate că nu ți se pare așa acum, când ești tristă și furioasă, dar ăsta e adevărul.

–Tu și bunelul nu aveți nevoie de mine?

–O, Doamne, cum să nu? O trase pe Adrian într-o îmbrățișare strânsă. *Gioia mia!* De-asta o să ne trimiți scrisori, iar noi o să-ți răspundem.

i niciodată o scrisoare.

–Ei bine, acum o să ne scrii. Mai mult, o să-ți dau niște hârtii și plicuri frumoase, pentru început. Am în biroul meu, mă duc să le aduc. O să ți le pun în bagaj.

–Și o să-mi scrieți numai mie?

–Numai ție. Și o dată pe săptămână, sigur-sigur, o să ne sunăm și o să stăm de vorbă.

–Promiți?

–Jur pe roșu.

Sophia își prinse degetul mic de al lui Adrian, făcând-o să zâmbească.

Nu plângea când veni mașina – o limuzină mare, neagră și lucioasă –, dar se agăța de mâna bunicului ei.

Acesta i-o strânse și el.

–Ia uite ce mașină elegantă! O să te distrezi pe cinste, te plimbi în stil mare. Hai, du-te! Îi strânse din nou mânuța. Du-te să o îmbrățișezi pe mama ta.

Șoferul purta costum și cravată și ieși primul, să deschidă portiera. Mama ei se dădu jos cu o mișcare elegantă. Avea niște sandale frumoase, argintii, iar Adrian observă că unghiile de la picioare îi erau lăcuite în roz-aprins, ca să se asorteze cu cămașa pe care o purta.

Mimi coborî pe partea cealaltă, toată numai zâmbete, deși ochii îi străluceau.

Chiar dacă nu avea nici opt ani, Adrian își dădea seama că nu era bine că voia să fugă mai întâi la Mimi. Așa că traversă peluza până la mama ei. Lina se aplecă să o îmbrățișeze.

–Cred că ai mai crescut. Când se îndreptă, Lina își trecu o palmă peste coada cârlionțată a lui Adrian. Iar sprâncenele i se împreunară, așa cum se întâmpla când nu îi plăcea un lucru. Clar ai stat mult la soare.

–M-am dat cu cremă cu factor de protecție. Bunelul și buni au avut grijă.

–Bine. Asta e bine.

–Îmbrățișarea mea unde e? Mimi își deschise brațele. De data aceasta, Adrian chiar o porni la fugă. Ah, ce dor mi-a fost de tine! O ridică pe Adrian în brațe, o sărută pe obraji și o cuprinse mai strâns. Te-ai înălțat, ești aurie toată și miroși a raze de soare.

Se îmbrățișară cu toții, dar Lina spuse că nu puteau rămâne să mănânce sau să bea ceva.

– Am venit cu avionul de la Chicago. Deja mi se pare o zi lungă și am un interviu la emisiunea *Today* mâine-dimineață. Mulțumesc mult de tot că ați avut grijă de Adrian!

– E o plăcere să o avem aici, te asigur. Sophia luă ambele mâini ale lui Adrian și le sărută. O adevărată plăcere. O să-mi fie dor de fetișoara ta frumoasă.

– Buni!

Adrian își petrecu mâinile pe după corpul ei.

Dom o ridică de la pământ, legănând-o în brațe, după care o cuprinse afectuos.

– Să fii cuminte, să nu o superi pe mama ta.

O sărută pe gât, într-o parte, după care o puse înapoi jos.

Adrian trebui să îi îmbrățișeze pe Tom și pe Jerry și să plângă un pic, cu fața în blana lor.

– Hai, Adrian, nu e ca și cum nu o să-i mai vezi niciodată. O să vezi că nici n-o să-ți dai seama când trece timpul și o să vină iar vara.

– Ați putea veni de Crăciun, zise Sophia.

– Vedem ce-o să fie. O sărută pe obraz pe mama ei, apoi pe tatăl ei. Mulțumesc! M-am mai liniștit să știu că era departe de... tot. Îmi pare rău că nu pot să stau mai mult, dar trebuie să fiu în studio înainte de șase dimineața.

Se uită în spate, unde Mimi deja o urcase pe Adrian în limuzină și încerca să îi distragă atenția arătându-i cum se aprindeau farurile și semnalizarea. I-a prins bine să stea aici. Tuturor ne-a prins bine.

– Să veniți de Crăciun. Sophia o prinse de mână pe fiica ei. Sau de Ziua Recunoștinței.

– O să încerc. Să aveți grijă de voi!

Se urcă în mașină și închise portiera.

Ignorând instrucțiunile mamei de a-și pune centura de siguranță, Adrian se ridică în genunchi pe bancheta din spate pentru a privi prin luneta mașinii să-i vadă pe bunicii ei care le făceau cu mâna stând în fața vilei de piatră, cu câinii la picioare.

– Adrian, așază-te, ca Mimi să-ți pună centura. Chiar când spunea asta, iar limuzina intră lin pe podul acoperit, telefonul [illegible] începu să sune. Aruncă o privire la ecran. Trebuie

să răspund. Se trase în celălalt capăt al banchetei. Lina la telefon. Bună, Meredith!

– Avem apă carbogazoasă și suc de fructe, zise Mimi, pe un ton vesel, în timp ce îi fixa centura lui Adrian. Și niște fructe de pădure, plus chipsurile acelea de legume care-ți plac. O să facem un picnic în mașină.

– Nu-i nevoie. Adrian trase fermoarul poșetuței stil poștaș pe care i-o cumpăraseră bunicii și își scoase Game Boy-ul. Nu mi-e foame.

New York

Din vara aceea de demult, Adrian căpătase obiceiul de a scrie scrisori. Îi suna pe bunici cel puțin o dată pe săptămână, ocazional trimitea câte un e-mail sau un SMS, dar scrisoarea săptămânală devenise o tradiție.

Profitând de o dimineață de septembrie caldă și cu un vânticel ușor, stătea afară pe terasa de pe acoperiș a apartamentului pe trei niveluri al mamei ei, din Upper East Side, cu intenția de a scrie despre prima săptămână a anului școlar. Ar fi putut să o scrie pe computer și să o trimită prin poștă, dar pentru ea asta nu se deosebea mai deloc de un e-mail. Din punctul ei de vedere, acțiunea de a scrie de mână făcea scrisorile să aibă un caracter personal.

Vorbea des prin mesaje pe telefon cu Maya, și chiar și ei îi trimitea ocazional o ilustrată scrisă de mână.

Nu mai avea guvernantă – Mimi se îndrăgostise de Isaac, se măritase, și avea doi copii ai ei. În plus, Adrian avea să împlinească șaptesprezece ani în șase săptămâni. Mimi lucra în continuare pentru Lina, dar ca secretară administrativă, ajutând-o cu programarea întâlnirilor și colaborând cu Harry pentru a pregăti interviuri și evenimente.

Cariera mamei ei evoluase spectaculos, aceasta publicând cărți și DVD-uri, găzduind evenimente de fitness, ținând discursuri motivaționale, având apariții la televizor (jucase într-un episod din *Lege și Ordine: SVU*, interpretându-se chiar pe sine).

Marca Bebelușul Yoga era înfloritoare.

Sala de sport deschisă inițial în Manhattan, Ever Fit, avea franșize prin toată țara. Gamele lansate, de haine de fitne s de alimente sănătoase, de uleiuri esențiale, lumânări, creme gama de echipamente pentru săli de sport reușiseră, în puțin mai mult de un deceniu, să transforme ceea ce cândva fusese o afacere individuală într-o corporație de miliarde, cu operațiuni la nivelu întregii țări.

Bebelușul Yoga finanța tabere pentru copii din familii defavorizate și făcea donații considerabile pentru adăposturile pentru femei, astfel că Adrian nu putea spune că mama ei nu se implica pentru binele societății.

Totuși, în cele mai multe zile, când Adrian se întorcea acasă, apartamentul era gol. În glumă, îi spusese Mayei că avea o relație mai apropiată cu portarul decât cu mama ei. Adrian își dădea seama că, în fond, cea mai mare apropiere dintre ele apărea în săptămânile în care lucrau împreună la DVD-ul lor anual mamă–fiică.

Dar asta era viața ei și decisese deja ce să facă cu ea, când avea să poată lua decizii de una singură.

Deja o luase pe prima, iar acum stătea pe scaun, în bătaia brizei călduțe, așteptând consecințele. Nu dură mult. Auzi cum se deschiseră ușile glisante de sticlă din spatele ei și cum se opriră, cu un bufnet solid.

–Adrian, pentru numele lui Dumnezeu, ce faci? Nici n-ai început să faci bagajele. Plecăm într-o oră.

–Tu pleci într-o oră, o corectă Adrian, continuând să scrie. Eu nu trebuie să-mi fac bagajele, pentru că eu nu plec.

–Nu te mai purta așa copilărește! Am un program foarte încărcat mâine, în Los Angeles. Fă-ți bagajele!

Adrian își lăsă pixul jos și își schimbă poziția pe scaun, pentru a se uita în ochii mamei ei.

–Nu, nu vin. Nu te las să mă porți după tine prin țară două săptămâni și jumătate de acum încolo. N-am de gând să stau prin camere de hotel și să fac școală online. Rămân aici și o să mă duc la școala aia particulară afurisită la care m-ai făcut să mă înscriu după ce ai [illegible]

peste câteva săptămâni. Abia dacă am petrecut trei săptămâni la școala asta nouă, unde nu am nici un prieten. N-o să stau de una singură mare parte din zi, într-o cameră de hotel, vreun studio de televiziune sau la vreun centru de evenimente. Pot să stau singură aici, după ore.

– Nu ești suficient de mare să rămâi singură acasă.

– Dar sunt suficient de mare să stau singură într-un oraș străin, cât timp tu dai autografe pe noua ta carte sau noul tău DVD, cât dai interviuri sau găzduiești evenimente?

– Acolo nu ești singură. Încurcată, nedumerită, Lina se lăsă pe un scaun. E suficient să dai telefon sau mesaj ca să iei legătura cu mine.

– Și, din moment ce Mimi n-o să vină cu tine, pentru că are doi copii pe care nu vrea să-i lase singuri două săptămâni, e suficient să îi dau telefon sau mesaj ca să iau legătura cu ea. Dar sunt în stare să am grijă de mine de una singură. Dacă n-ai observat, chiar asta am făcut de ceva vreme.

– M-am asigurat că ai tot ce ai putea vrea sau ai putea avea nevoie. Să nu-mi vorbești pe tonul ăsta, Adrian. Încurcarea și nedumerirea se preschimbară în surprindere și furie. Primești cea mai bună educație pe care și-ar putea-o dori cineva, una care să-ți asigure acceptarea la orice colegiu vrei tu. Ai o casă frumoasă, unde ești în siguranță. Eu sunt cea care a muncit, din greu chiar, ca să-ți ofere toate aceste lucruri.

Adrian se uită prelung, fix, la Lina.

– Ai muncit, din greu chiar, pentru că ești o femeie ambițioasă cu o pasiune autentică. Nu ți-o iau deloc în nume de rău. Eram mulțumită la școala publică. Aveam prieteni acolo. Acum o să încerc să fiu fericită și să-mi fac prieteni unde m-ai mutat. Nu pot să fac asta dacă lipsesc două săptămâni.

– Dacă ai impresia că o să las o adolescentă singură în New York, să facă petreceri, să chiulească de la școală și să iasă în oraș la orice oră din zi sau din noapte, te înșeli amarnic.

Adrian își împreună mâinile pe masă și se apleacă în față.

– Petreceri? Cu cine? Nu beau alcool, nu fumez, nu iau droguri. Aproape-aproape am avut un iubit anul trecut, dar aici trebuie să o iau absolut de la început. Să chiulesc de la școală? Am fost premiantă de la zece ani. Și dacă aș vrea să ies în oraș la or

din zi sau din noapte, aș putea să o fac și când ești aici. Nici nu ți-ai da seama că nu-s aici. Uită-te la mine! Adrian ridică mâinile. Sunt atât de responsabilă că mă enervez și eu. Am fost nevoită. Tu vorbești întruna despre echilibru... ei bine, o să-mi creez și eu ceva echilibru. N-o să mă las ruptă de rutina mea din nou. Nu!

–Dacă ești hotărâtă să nu mergi, o să mă interesez dacă bunicii te pot primi la ei două săptămâni.

–Mi-ar plăcea la nebunie să mă duc în vizită la ei, dar o să rămân aici. O să mă duc la școală aici. Dacă nu ai încredere în mine, pune-o pe Mimi să mă verifice în fiecare zi. Dă-i bani unuia dintre portari să-ți raporteze la fix când plec și când vin, nici că-mi pasă. O să mă trezesc dimineața și o să mă duc la școală. După-amiezile o să mă întorc acasă și-o să-mi fac temele. Și-o să fac exerciții fizice chiar aici, în sala aia de gimnastică foarte bine dotată pe care ai aranjat-o tu. O să-mi fac ceva de mâncare sau o să-mi comand. Nu mă interesează petrecerile, sexul sau să beau până pic lată. Vreau doar un început normal al anului școlar. Atâta tot.

Lina se ridică energic, porni până la perete și se uită lung la panorama peste East River.

–Vorbești de parcă... M-am străduit din răsputeri pentru tine, Adrian.

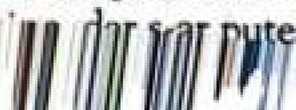
–Știu. Cuvintele bunicii ei în vara aceea îndepărtată îi reapărură în minte: „Mama ta se străduiește cât poate, Adrian". Știu, rosti din nou. Și ar trebui să ai încredere în mine că n-o să fac nimic care să te pună într-o lumină proastă. Dacă nu, atunci ar trebui să știi că n-aș vrea niciodată să fac ceva care să-i supere sau să-i dezamăgească pe buni și pe bunelul. Vreau doar să mă duc la școală, fir-ar să fie!

Lina închise ochii. Putea să forțeze lucrurile – ea deținea puterea. Dar cu ce costuri? Și ce ar fi avut de câștigat?

–Nu vreau să stai în oraș după ora nouă, sau să pleci din cartier – cu excepția vizitelor la Mimi, în Brooklyn.

–Dacă vreau să merg la film vinerea sau sâmbăta, ar putea să dureze până la zece.

–Bine, dar în cazul ăsta o suni pe Mimi să o anunți. Nu vreau să primești pe nimeni aici cât lipsesc – cu excepția lui Mimi și a

... dar s-ar putea să se

– Nu caut compania nimănui. Ce vreau eu e stabilitate.

– Unul dintre noi – eu, Harry sau Mimi – o să te sune în fiecare seară. N-o să-ți spun la ce oră.

– Mă verificați prin sondaj?

– E o diferență între a avea încredere în tine că ești responsabilă și să-mi asum un risc.

– În regulă.

Briza îi mângâia părul Linei, vălurind șuvițele de culoarea castanelor coapte.

– Am... am crezut că-ți plac călătoriile.

– Unele. Uneori.

– Dacă te răzgândești, o să fac aranjamentele necesare să te duci la Mimi, la bunici sau să iei avionul ca să vii unde sunt eu în momentul respectiv.

Pentru că știa că mama ei ar fi făcut oricare din aceste lucruri, și fără să-i facă prea mari reproșuri, Adrian simți cum inima i se mai îmblânzi.

– Mulțumesc, dar o să fiu bine. O să fiu ocupată cu școala și să caut informații despre colegii. Plus că am un proiect nou pe care vreau să-l încep.

– Ce proiect?

– Trebuie să-l mai cumpănesc un pic. La doar șaisprezece ani, Adrian știa cum să evite să vorbească despre ceva, și cu naturalețe. De asemenea, știa și cum să distragă atenția celuilalt. În plus, trebuie să mă duc să cumpăr o pungă de două kilograme și jumătate de M&M's, vreo zece litri de cola, cinci-șase pungi de chipsuri de cartofi. Știi tu, provizii de bază.

Lina zâmbi ușor.

– Dacă te-aș fi crezut că vorbești serios, poate ți-aș fi dat una și te-aș fi târât după mine. Trebuie să plec. În curând o să ajungă mașina, să mă ducă la aeroport. Îmi pun încrederea în tine, Adrian.

– Fără probleme.

Lina se aplecă și o sărută pe creștet.

– O să fie târziu aici când aterizez eu în Los Angeles, așa că n-o să te sun. Îți dau un mesaj.

– Bine. Zbor plăcut și succes!

Cu o mișcare aprobatoare din cap, Lina se întoarse. Simți o strângere de inimă când aruncă o privire peste umăr și văzu că Adrian luase din nou pixul în mână.

Continua să scrie ca și cum ar fi fost o după-amiază oarecare.

Când începu să coboare treptele la nivelul inferior, Lina își scoase telefonul și o sună pe Mimi.

– Bună! Ești pe drum?

– Imediat plec. Auzi, Adrian rămâne aici.

– Poftim?

– Și-a pledat cauza foarte convingător. Știu că nu e ce-ai face tu, dar probabil că tu n-ai fi planificat un tur național în a treia săptămână a anului școlar. Și asta și când e într-o școală nouă, pe deasupra. Eu nu. Te pun în așteptare un pic. Luă telefonul fix și sună la recepția clădirii, de la parter. Bună, Ben, Lina Rizzo la telefon. Te rog să trimiți pe cineva să-mi ia bagajele. Mulțumesc! Mimi, trebuie să am încredere în ea. Nu mi-a dat niciodată motive să cred că n-ar fi cazul. Și, Doamne, e mai stăpână pe ea decât mi-am dat eu seama, așa că... bravo ei, ce să zic? Ai putea să îi dai un telefon mai târziu, să vezi cum ți se pare?

– Bineînțeles. Dacă vrea să vină la mine cât ești tu plecată, ne descurcăm.

– E hotărâtă – dacă se răzgândește, cred că o să te anunțe. Acum însă, e tare pe poziții și cu asta, basta!

– Seamănă cu mama ei?

– Ți se pare? Lina se opri în dreptul unei oglinzi, privindu-și părul și fața. La aspectul fizic, da, își zise. Vedea multe din trăsăturile ei în Adrian. Dar în rest... Poate că nu fusese suficient de atentă. În fine, o să fie bine. Doar sun-o sau dă-i un SMS din când în când.

– Nici o problemă. O să țin legătura cu ea și cu tine. Îmi pare rău, Lina, adăugă Mimi când niște strigăte răzbătură prin microfonul telefonului. Din câte se pare, Jacob s-a hotărât din nou să încerce să o omoare pe soră-sa. Trebuie să închid, drum bun! Și nu-ți face griji.

– Mulțumesc! Vorbim.

Când se auzi soneria, se duse la ușă.

Și mută toate acestea într-un cotlon al minții. Avea ceva muncă de pregătire de făcut în avion și o aștepta un program încărcat.

4

Singură la New York, Adrian își vedea de rutina ei de dimineață. Se trezi când sună ceasul, își făcu exercițiile de yoga de dimineață. Apoi făcu un duș, se ocupă de păr – mereu o corvoadă – și își făcu un machiaj simplu – mereu fusese îndrăgostită de machiaj. Se îmbrăcă în uniforma școlară pe care o detesta – pantaloni bleumarin, cămașă albă și un sacou bleumarin. În fiecare zi în care-și punea uniforma, își jura să nu mai poarte niciodată de bunăvoie un sacou bleumarin după absolvire.

Își încropi un mic-dejun format din fructe cu iaurt grecesc, o felie de pâine cu semințe prăjită și un pahar de suc.

Pentru că Mimi îi insuflase acest obicei, spălă vasele și își făcu patul.

O privire rapidă la prognoza meteo de pe telefon îi promise o zi preponderent senină și temperaturi calde în continuare, așa că nu se mai sinchisi să-și ia și o geacă.

Își puse ghiozdanul pe umeri și coborî cu liftul particular dedicat apartamentului ei.

Nu se putea plânge că trebuia să meargă pe jos cale de cinci cvartale până la școală, mai ales pe o vreme atât de frumoasă. Folosi acest timp pentru a-și trece în revistă planul – singura ei deviere de la rutină.

Și singura regulă care îi fusese impusă pe care avea de gând să o încalce.

Când telefonul începu să sune, se uită pe ecran.

– Bună, Mimi.

–Eu doar îmi fac datoria, să știi.

–Poți să-i spui mamei când te întreabă că eram în drum spre școală când m-ai verificat. Bineînțeles, în loc să mă duc la ore, eu o să mă urc în tren spre Jersey Shore să fac ceva plajă, să mă folosesc de permisul de conducere fals ca să cumpăr niște bere și să fac o groază de sex cu niște necunoscuți într-un motel de doi bani.

–Bun plan, dar cred că n-o să-i zic nimic de el mamei tale. Știu că ești bine, iubito, dar așa e bine și normal, pentru că mi-ești dragă, să verific că așa și e.

–Înțeleg.

–Vrei să vii pe la noi la sfârșit de săptămână?

–Mulțumesc de invitație, dar sunt bine așa. Dacă se schimbă ceva, o să te trezești cu mine la ușă.

–Dacă ai nevoie de ceva, e suficient să mă suni.

–Așa o să fac. Vorbim.

Acum, că o făcuse și pe asta, băgă telefonul în buzunar.

Avea un plan de rezervă, dacă primul nu mergea. Dar își făcuse munca de cercetare și era convinsă că planul A chiar avea potențial.

Își prinse ecusonul de sacou în timp ce urca cele câteva trepte de piatră care duceau la vila cu fațadă din piatră maro-roșcată care servea drept școală pentru clasele IX-XII – dacă erai suficient de bogat și de inteligent.

Intră prin vestibulul mic, unde se făcea și controlul de securitate.

Liniștea, podeaua de lemn lucioasă, pereții imaculați contrastau cu zgomotul, mișcarea constantă și aerul ușor învechit și uzat al fostei ei școli. Îi ducea dorul, cu bune și rele.

Doi ani, își aminti cu un efort conștient, lăsând în urmă intrarea spațioasă și cotind pe holul din stânga. Doi ani și putea să-și ia propriile decizii.

Avea de gând să prefigureze acel moment luând una azi.

Până în clasa a unsprezecea, mare parte dintre elevi se grupaseră în diferite bisericuțe. Dura ceva să îi facă loc în această organizare fetei nou-transferate, iar ea nu era aici de nici trei săptămâni încheiate.

Știa că aceste bisericuțe înființate o studiau, o evaluau, o luau în calcul. Deși nu fusese niciodată sfioasă, nici Adrian nu se preci-

doi ani. Poate că nu era atât de pasionată de sport, dar de un stil de viață activ, da. Ar fi putut fi distractiv să se integreze printre fetele pasionate de modă, căci îi plăceau la nebunie hainele (încă un alt motiv de a detesta uniforma.) Petrecăreții n-o interesau deloc și nici intelectualii înspăimântător de serioși.

Ca de obicei, în fiecare grup găseai ici-colo snobism și tendințe tiranice – trăsături care de multe ori se suprapuneau. Tocilarii erau întotdeauna, oriunde, un grup mort din punct de vedere social. Totuși, pentru proiectul ei, exact acesta era ținta ei. Făcuse această alegere în pauza de prânz care avea să-i anuleze aproape sigur orice șanse de a se integra în ierarhia socială.

În cantină, Adrian își duse tava – o salată verde cu pui la grătar, fructe de sezon și o sticlă de apă carbogazoasă – pe lângă masa sportivilor, se îndepărtă de masa fetelor pasionate de modă și ajunse la grupul cu cotația cea mai slabă, respectiv la masa tocilarilor.

Remarcă încetinirea temporară a zumzetului conversației și câteva râsete batjocoritoare când se opri la masa lipsită de prestigiu și la cele trei persoane așezate la ea.

Având în vedere că își făcuse munca de cercetare cuvenită – citise numere vechi ale ziarului școlii și cercetase albumul elevilor din anul anterior – îl luă în vizor pe Hector Sung. Asiatic, slab ca un băț, cu ochelari cu rame pătrățoase, negre, în spatele cărora se aflau doi ochi căprui-închis. Aceștia clipiră la ea, iar gura i se opri în plină mișcare de a mușca dintr-o felie de pizza cu legume.

– Pot să mă așez aici?

Îi răspunse:

– Îhm...

Ea se mulțumi să zâmbească și se așeză față în față cu el.

– Pe mine mă cheamă Adrian Rizzo.

– Bine. Bună...

Fata de lângă el, cu o piele de culoarea cremei caramel și cu un păr superb, împletit în codițe, își dădu peste cap ochii mari, negri și rotunzi.

– Pe el îl cheamă Hector Sung și acum se gândește că nimeni nu stă la masa asta, în afară de noi. Eu sunt Teesha Kirk.

Își împinse degetul mare, împodobit cu un inel gros de argint, către băiatul care stătea stânjenit și roșu la față lângă Adrian

–Roșcatul e Loren Moorhead – al treilea. Ai vreo 5,3 secunde să te ridici înainte să fii contaminată cu virusul tocilarilor și să fii surghiunită definitiv din societate.

Adrian își făcuse temele și în legătură cu Teesha, care în mod normal s-ar fi încadrat la intelectualii înspăimântător de inteligenți, doar că avea sânge de tocilară. Prefera turneele de Dungeons & Dragons sau maratoanele de episoade din *Doctor Who* în defavoarea întrunirilor Societății Naționale de Onoare sau a Organizației Naționale de Merit a Cărturarilor.

–Ei, asta e. Adrian ridică din umeri, își stropi salata cu niște zeamă de lămâie, după care luă o gură delicată din mâncare. Cred că a expirat timpul. Așa că... încântată de cunoștință, Hector, Teesha, Loren. În fine, Hector, am o propunere pentru tine.

Acesta scăpă felia de pizza în farfurie, cu un bufnet ușor.

–Ce ai?

–O propunere de afaceri. Am nevoie de un realizator video și, din moment ce asta e pasiunea ta, m-am gândit că ai putea să mă ajuți cu un proiect.

Privirea lui se duse imediat la cei doi prieteni ai săi.

–Pentru școală?

–Nu. Vreau să fac o serie de șapte videoclipuri de cincisprezece minute. Câte unul pentru fiecare zi a săptămânii. Aș vrea supraimprimare voce pentru unele dintre ele, iar în altele înregistrare audio în timp real. M-am gândit să instalez un trepied și o cameră de luat vederi, să fac totul singură. Dar nu ăsta e efectul pe care vreau să îl obțin.

Privirea lui se ridică într-un final înapoi la a ei, iar Adrian identifică interes în ea.

–Ce fel de videoclipuri?

–De fitness. Yoga, exerciții cardio, de forță și așa mai departe. Să le încarc pe YouTube.

–Poate faci o glumă pe seama noastră.

Adrian își mută atenția asupra lui Loren. Părul lui, îngrozitor de roșu și tuns extrem de scurt, încadra o față albă ca lapte, pistruiată. Avea ochi albaștri blânzi și vreo opt kilograme bune în plus. Se gândi că ar fi putut să îl ajute în privința asta, dacă ar fi vrut și el.

[illegible] nevoie de cineva să-mi filmeze

Asta înseamnă trei sute cincizeci pentru șapte. Cred că e și negociabil, în limitele rezonabilului.

– Aș putea să mă gândesc dacă da sau nu. Când voiai să începi?

– Sâmbătă dimineața – la răsăritul soarelui. Vreau să fac filmări la răsăritul soarelui și la apus. Am o terasă mare și ar merge de minune pentru asta.

– Probabil că aș avea nevoie de asistenți.

Adrian mai luă câteva înghițituri de salată, gândindu-se.

– Șaptezeci și cinci pe videoclip. Îi împărțiți cum vreți voi.

– La ce oră e răsăritul? se interesă Loren.

Înainte ca Adrian să apuce să deschidă gura – pentru că verificase această informație – Teesha spuse:

– Sâmbătă, soarele răsare la șase douăzeci și șapte. Apusul e la șapte douăzeci. Ora de vară a Coastei de Est.

– Nu pune întrebări, îi sugeră Loren. Teesha pur și simplu știe lucruri de-astea.

– Grozav. Va trebui să ajungeți la locul filmării în timp util pentru a instala echipamentul sau să faceți orice aveți nevoie. Am pus aici adresa și ce am notat, scenariile în mare. Adrian scoase un stick de memorie din buzunar și îl puse lângă tava lui Hector. Uită-te pe ele, gândește-te și anunță-mă.

– Mama ta e patroana de la Bebelușul Yoga, nu?

Adrian dădu din cap afirmativ, cu ochii la Teesha.

– Exact.

– Și-atunci cum de nu îi pui pe angajații ei să te ajute? Mama ta are propria companie de producție.

– Pentru că fac asta pentru mine. E proiectul meu. Așa că, dacă vă hotărâți să acceptați proiectul, o să vă trec pe lista de la intrare, să puteți urca în apartament. Probabil că vom avea de lucru tot weekendul. Poate și mai mult. Nu știu de cât timp de prelucrare a materialului o să aveți nevoie ca să finalizați totul și să îl încărcați.

– O să arunc o privire și te anunț, poate mâine. Hector îi adresă un zâmbet reținut. Ca să știi, acum chiar că ți-ai distrus toate șansele aici. Sper că merită, din punctul tău de vedere.

– Și eu.

Petrecu restul zilei ignorând zâmbetele disprețuitoare, comentariile ironice și râsetele batjocoritoare.

Când ieși din nou în curte, Hector și mica lui gașcă veniră după ea.

–Hei, stai puțin... Am apucat să mă uit un pic la scenariul tău. Pare fezabil.

–Grozav.

–Aș vrea să văd locația, totuși, înainte să mă angajez să fac asta. Să mă asigur că o să meargă pentru ce urmărești tu.

–Pot să-ți arăt acum, dacă ai timp. Stau la doar câteva străzi de-aici.

–E bine acum.

–Mergem cu toții, o anunță Teesha.

–Nu-i nici o problemă.

–Și... Mărșăluind alături de ea, Hector își împinse ochelarii în sus pe nas. Am aruncat o privire la câteva dintre videoclipurile mamei tale, am avut o oră liberă. Costurile ei de producție sunt imense, nu? Eu am ceva echipamente bune, dar n-o să pot să mă ridic la nivelul a ce obține ea în studio.

–Nu vreau ce are ea. Vreau o chestie numai și numai a mea.

–M-am interesat în legătură cu ea și cu tine.

Adrian aruncă o privire peste umăr, către Loren.

Tocilar din echipa de dezbateri, își aduse aminte. Mereu era ales ultimul în echipe la educație fizică – și era primul să se ofere să fie elev de serviciu.

–Și?

–Sunt o groază de oameni care fac șmecherii și altele de genul, așa că am vrut să fac ceva cercetare. Mama ta l-a omorât pe taică-tău, pe bune.

Nu era prima oară când cineva o îmboldea în legătură cu acest subiect, dar Adrian trebuia să recunoască, lovitura lui Loren era cea mai directă.

–Nu era taică-meu, era părintele meu biologic. Și încerca să mă omoare în momentele alea.

–Cum așa?

–Pentru că era beat, rău și poate chiar nebun. Nu știu. A fost prima și ultima oară când l-am văzut. Și, având în vedere că asta a fost acum mai mult de zece ani, nu contează absolut deloc pentru ce facem noi acum.

–Doamne, Loren, las-o baltă! Teesha îl înghionti destul de tare cu cotul. Unchiu-tău n-a făcut pușcărie pentru utilizarea abuzivă a informațiilor confidențiale?

–Păi... da, dar asta e o infracțiune fără violență, nu...

–Zise cel mai alb tip din istoria tipilor albi, i-o întoarse Teesha. Familia lui Loren e cea mai snoabă dintre cele mai snoabe. Trei generații de avocați scumpi, care se învârt numai prin lumea bună.

–Deci îi plac discuțiile în contradictoriu, zise Adrian.

–Exact. Tu zici sus, Loren o să susțină sus și tare că jos și o să tot turuie despre asta o oră întreagă.

–Conceptul de sus depinde de poziția pe care o ai.

Teesha îl înghionti din nou.

–Nu-l stârni.

–Ei bine, suntem aici jos, așa că întâi intrăm, apoi mergem sus. Bună, George.

Portarul îi adresă un zâmbet larg lui Adrian, deschizând ușa.

–Cum a fost la școală azi?

–Ca de obicei. Ți-l prezint pe Hector. Și pe Teesha și pe Loren. Vor veni în vizită la mine din când în când.

–Bine. Să aveți o zi tare frumoasă!

Traversând foaierul frumos parfumat cu magazinele sale mici și exclusiviste, Adrian își scoase cardul de acces. Trecu de rândul de ascensoare către cel marcat ca exclusiv pentru apartamentul A.

–Dacă vă hotărâți să veniți sâmbătă, o să las numele voastră la pază și la recepție. Persoana de la recepție o să sune la mine, iar eu pot să trimit ascensorul să vă aducă sus.

–Cât de sus e apartamentul vostru? întrebă Loren în timp ce intrau în ascensor.

–La etajul patruzeci și opt. Adică la ultimul nivel.

–Ooo, murmură Teesha în timp ce Loren se albea vizibil. Are o problemă cu înălțimile.

Având în vedere că nu descoperise asta în ce informații găsise despre el, Adrian se uită acum la el cu o compătimire autentică.

–Îmi pare rău. Nu e obligatoriu să ieși pe terasă, să știi.

–Nu-i mare lucru. Își îndesă mâinile în buzunare. Nu-i mare lucru. Sunt în regulă. Sunt bine.

Chiar contrariul, își zise Adrian, căci deja i se vedea o mică perlă de sudoare alunecându-i pe tâmpla dreaptă.

Dar nu insistă pe subiect. Nimănui nu-i plăcea să fie pus într-o situație stânjenitoare.

–Ei, în fine, sâmbătă trebuie să luați celălalt ascensor, și așa ajungeți la nivelul principal, la ușa apartamentului nostru. Pentru ăsta aveți nevoie de un cod de acces și apoi de codul de alarmă.

Sprâncenele Teeshei se mișcară pe rând.

–Fiță!

Adrian ridică din umeri.

–Mamei îi plac chestiile de fițe.

Ascensorul se deschise direct în sala de sport particulară a Linei. De-a lungul unui perete acoperit cu oglinzi se întindea un raft cu gantere, încadrat de unele cu mingi de fitness, covorașe de yoga, benzi elastice pentru exerciții, corzi de sărit, mingi medicinale și gantere kettlebell.

Peretele opus era dominat de o plasmă imensă, fixată deasupra unui șemineu lung și îngust, cu gaz. În bucătăria mică, deschisă, se vedea un frigider pentru vinuri plin cu băuturi energizante. Mai încolo, un dulap cu ușă de sticlă, în care se aflau sticle de apă plată cu marca Bebelușul Yoga pe etichetă.

Uși de sticlă care acopereau al treilea perete dădeau către terasa vastă și către panorama peste oraș de dincolo de ea.

–Nu aveți aparate de sport?

Teesha explora încăperea.

–În lumea mamei mele, corpul e aparatul la care lucrezi.

–Ce să zic, complexitatea organică e altfel decât complexitatea mecanică.

–Terminatorul avea atât complexitate organică, cât și mecanică, remarcă Loren.

–Mai avem mult până o să poată exista Skynet, i-o tăie Teesha. În fine, vrea să spună că trebuie să-ți folosești corpul, propria greutate pentru a-l menține echilibrat și toate cele.

Adrian așteptă o clipă.

–Exact. Dacă are nevoie cineva, avem și baie, în stânga după colț, lângă bucătărie. Descuie și deschise ușile de sticlă. Vreau să fac filmările aici.

–Grozav! Hector ieși pe terasă. Chiar grozav! O să vrem să mutăm mobilierul, să avem un spațiu gol. Aruncă o privire

la jacuzzi-ul care zumzăia sub copertina cu care era acoperit. S
oprești ăla. Dacă filmăm de aici, avem și râul pe fundal.

–Plus răsăritul, adăugă Adrian. Pentru filmările la apu
orientăm în cealaltă direcție. Se văd clădirile Chrysler și Emp
State. Nu-mi dau seama ce merge pentru dimineața târziu și
după-amiaza. Pur și simplu, vreau unghiuri diferite.

–Da, da. Poate vorbesc cu tata să-mi împrumute niște scule,
să redirecționăm cumva lumina. Poate mă lasă să folosesc came
lui de luat vederi, aia bună.

–Tatăl lui Hector e cameraman. Loren spuse asta chiar de d
colo de uși, unde se oprise. Și nu părea să aibă vreo intenție să
clintească de acolo. Lucrează la *Blue Line* – serialul ăla polițist.
zi, aveți și altceva de băut în afară de chestiile alea pentru sport
Știi tu... sucuri sau ceva?

–Sucurile sunt interzise în casa asta – dar o să iau câteva pentr
sâmbătă. Avem suc de fructe jos, în bucătăria mare.

–Supraviețuiesc și fără.

–Bine, deci... Hector mai făcu un tur de terasă, cercetând po
sibilele unghiuri de filmare. Putem să facem un fel de repetiție,
practic un videoclip, ca să vedem concret cum stăm?

–A, sigur. Trebuie să mă schimb. Nu pot să fac exerciții fizice
îmbrăcată așa.

–Ce-ar fi să faci fix asta? spuse Teesha. Eu și Hector putem să
mutăm câteva dintre mobilele de-aici. Loren poate să se ducă
să cumpere niște coca-cola, aș zice.

–E un magazin chiar lângă recepție, jos, dacă vrei. Adrian se
întoarse înăuntru, băgă mâna în ghiozdan și scoase o bancnotă
de zece dolari. Fac eu cinste.

–Tare!

Până Adrian se schimbă într-o pereche de colanți și un maiou,
Hector și Teesha împinseseră două mese, două canapele și un
fotoliu în cealaltă parte a terasei.

Aduse o saltealuță de yoga și o aranjă în așa fel încât să stea cu
fața spre sud-est.

–Am făcut eu o încercare ieri și ar trebui să mă prinzi în cadru,
cu râul și răsăritul pe fundal.

–O să filmez cu camera mea, așa, de încercare. Adică... lumi-
na o să fie diferită și așa mai departe, dar putem să vedem cum

ne încadrăm în timp, care unghiuri merg, și pot să-mi fac planul mai bine.

–Grozav! Aruncă o privire peste umăr. Loren îi puse cardul de acces pe ghiozdan, după care sacoșa pe blatul de bucătărie.

–Am luat coca-cola, niște chipsuri și alte chestii.

Gândul lui Adrian se duse la mama ei și nu putu să nu râdă.

–E absolut prima oară când asemenea alimente au intrat în apartamentul ăsta de când ne-am mutat noi.

–Doamne, dar voi ce mâncați?

–Te referi la gustări? Adrian zâmbi, privindu-l pe Loren cum împărțea cutiile de coca-cola. Fructe, legume crude, hummus, migdale, uneori și cartofi dulci la cuptor, care să imite cartofii prăjiți. Nu e atât de rău. Eu m-am obișnuit așa.

–Mama ta e tare strictă.

–Nutriția și fitnessul sunt crezul ei de-o viață. Și ea chiar trăiește așa cum declară, așa că e greu să te plângi prea mult. În fine... Se poziționă în fața salteluței. Vreau să fac asta, după cum am spus, fără voce, vom adăuga partea asta ulterior.

–Cincisprezece, da? Teesha își scoase telefonul. Cronometrez eu.

Își exersase succesiunea asta de exerciții de nenumărate ori, adaptând-o ușor-ușor până ce se convinsese că se potrivea cu scopul ei. O întâmpinare blândă și... clar, frumoasă a soarelui dimineața. Își lăsă mintea să hoinărească în voie.

Având în vedere că era obișnuită cu camera de luat vederi și echipa de filmare de când făcea videoclipuri cu mama ei, Hector și ceilalți nu îi tulburau concentrarea. Când încheie cu Savasana, adăugă și partea de voce.

–În partea asta o să și vorbesc, ca să nu credeți că am adormit pur și simplu. Partea de voce care se va adăuga la montaj va prezenta instrucțiuni despre cum să respirăm, cum să ne golim mintea, cum să-i permitem corpului să se relaxeze total. O relaxare care pornește din vârful degetelor de la picioare, urcă peste glezne, ... și mai departe, cum să vizualizăm nuanțe blânde sau lumină ... inspirare și să eliminăm întunericul și stresul când expirăm.

M[illegible]i ai vrei nouăzeci de secunde, îi spuse Teesha.

[illegible] cât dorim,

de a se întoarce pe o parte, cu genunchii la piept. Cu o mișc fluidă, se rostogoli în șezut, cu picioarele încrucișate, în cen saltelei. Poziția de meditație, rosti, punându-și palma dreaptă pe cea stângă, cu degetele mari unite. Inspirăm, expirăm, bla, bla. Își împreună brațele peste talie și se apleacă înainte. Ne mulțum că suntem prezenți, că perseverăm în a avea grijă de corpul nost după care... Își îndreptă spatele din nou, își împreună palmele își lăsă bărbia în piept. *Namaste*. Și gata.

–Cinsprezece minute și patru secunde. Cu buzele strâns Teesha dădu aprobator din cap. E foarte bine.

–Ești tare flexibilă. Loren înaintase ușor pe terasă și se așeza pe una dintre canapele, ronțăind chipsuri. Eu nici măcar nu po să-mi ating degetele de la picioare când mă aplec.

–Flexibilitatea e importantă. Ideea e că o persoană flexibil trebuie să se străduiască mai mult decât una inflexibilă pentr a resimți ceva beneficii. Îl putea ajuta, își dădu seama din nou Ridică-te și încearcă să-ți atingi vârfurile degetelor de la picioare

–Mă fac de râs.

–Te faci de râs doar dacă nu încerci.

Îi aruncă o privire plină de neîncredere, dar se îndoi din mijloc, cu brațele întinse. Vârfurile degetelor îi erau la mai mult de cincisprezece centimetri de tălpi.

–Simți cum ți se întinde corpul.

–Ei, drace, da!

Adrian îi imită poziția.

–Eu nu simt nimic decât când mă las jos de tot. Se apleacă până jos, cu palmele lipite de podea și nasul de genunchi. E același beneficiu la amândoi. Așa, acum ridică-te și inspiră. Nu, când inspiri, e ca și cum ai umfla un balon. Umple-ți plămânii, umflă-ți burta.

–Burta mea e mereu umflată.

Râse spunând asta; la fel făcură și ceilalți. Adrian doar zâmbi.

–Tu doar încearcă. Inspiră, umflă balonul. Acum o să-l dezumfli, trăgând burta spre coloană în timp ce te apleci încercând să-ți atingi degetele de la picioare.

Când Loren încercă, Adrian dădu aprobator din cap.

–Iată cum ai ajuns cu peste doi centimetri și jumătate mai aproape. Respirația. Totul se reduce la respirație.

Se uită peste umăr și îl văzu pe Hector sprijinindu-se de perete, studiind ecranul camerei sale de luat vederi.

– Cum arată?

– E bine. Pot să studiez imaginile și să-mi dau seama din ce unghiuri e cel mai bine. Pot să vorbesc cu tata să mă lase să folosesc una-alta. O să fie nevoie să porți microfon pentru celelalte și ai nevoie de introducere sau o parte de început, da?

– Da, am lucrat și la asta. A, mersi. Luă sticla de coca-cola pe care i-o oferi Teesha și bău fără să se gândească. Apoi se opri, închizând ochii. Mamă, ce bună e!

– Am cam douăzeci de minute până la ora la care trebuie să ajung acasă. Hector închise camera de luat vederi. Poate putem trece în revistă introducerea și tranzițiile dintre fiecare parte.

– Putem să mai jonglăm mâine cu ceva idei. Loren încercă din nou să își atingă degetele de la picioare. În pauza de prânz, dacă ești dispusă să riști să stai cu noi două zile la rând.

– Îmi asum riscul.

Până plecară, iar Adrian aruncă la gunoi sticlele goale de coca-cola și pungile de chipsuri, își dădu seama că nu numai că găsise echipa de producție pentru proiectul ei de suflet.

Își găsise și gașca.

Jonglară cu idei în pauza de prânz, iar după ore făcură o repetiție și puseră la punct câteva detalii.

Vineri seară, comandă pizza și se aprovizionă cu băuturi. Își ajută echipa să instaleze echipamentele de care făcuse rost Hector. tanduri cu lumini, paravane și folii pentru corecția culorilor, e care să le folosească la filmările de seară, difuzor de lumină și nbrela pentru după-amiezi, microfon, cabluri.

Reușiră să organizeze un studio improvizat cu ce obținuse ctor milogindu-se sau de împrumut.

Mâncară pizza în sufrageria de la nivelul principal, acompaniați sta de melodii făcută de Loren, cu șlagăre din anii '80.

timp ce băieții de la Wham! tot cereau să fie treziți[1], Adrian tu să nu întrebe.

e ce anii '80?

e ce nu?

–Pentru că nici unul dintre noi nu eram născuți atunci?
Loren ridică arătătorul.
–Asta e un răspuns la întrebarea „de ce?", nu „de ce nu"
Piesele astea fac parte din istorie, fată. Din istoria muzicală
gândeam să fac una cu anii '90. Știi tu, ca să analizez structura
societății – partea în care e integrată muzica – din deceniul în
care ne-am născut.
–Nici c-am auzit o chestie mai de tocilar ca asta.
–Recunosc. Mușcă din altă felie. Îmi place tare muzica, fra...
–*The Music Man*, zise Teesha printre îmbucături, recunoscând
replica. Robert Preston, Shirley Jones – în filmul din 1962. Preston
a jucat rolul principal și în piesa de pe Broadway, din 1957, cu
Barbara Cook în rolul lui Marian.
–Cum de știi toate astea? Adrian se holba la ea, uimită. Și se ...
–Tot ce citește, ține minte, o informă Hector.
–Hei, ar trebui să fac o listă de melodii cu cântece din musicalurile de pe Broadway. Ei, asta chiar că e chestie de tocilari!
–Ei, apucă-te de treabă, flăcău! Hector aruncă o privire în jur.
Camera asta e grozavă.
–Zise băiatul care locuiește într-o vilă într-o săptămână și
într-un apartament asemănător cu ăsta în cealaltă.
Teesha luă o gură mare de coca-cola.
Hector se mulțumi să ridice din umeri.
–Părinții s-au despărțit, așa că mă plimb de la unul la celălalt.
Mama și tatăl vitregi sunt în regulă, până acum. Și m-am ales
cu un frățior de la taică-meu și cu o surioară de la maică-mea.
Sunt în regulă.
–Înainte îmi doream și eu frați sau surori. Dar a trebuit să mă
resemnez, pentru că n-o să se întâmple niciodată. Tu ai? o întrebă
Adrian pe Teesha.
–Doi frați mai mari și părinții uniți de parcă ar fi lipiți cu clei.
Frații sunt în regulă, în mare parte, mai puțin când sunt o pacoste.
–O soră. Loren desprinse o felie din pizza cu pepperoni și o
băgă în gură. Are zece ani. Ai mei s-au separat câteva luni la un
moment dat, s-au înțeles, s-au împăcat și uite așa a apărut prințesa
Rosalind. Care e cam obraznică.
–Cam? întrebă Teesha, râzând.

–Bine, e obraznică până la cer, dar e foarte răsfățată, așa că nu e atât de mult vina ei. Tu ai primit oferta copilului unic, îi spuse lui Adrian. Toată atenția asupra ta.

–Asta e pentru cariera maică-mii, iar eu primesc ce mai rămâne. E-n regulă, adăugă rapid. Asta înseamnă că nu e cu ochii pe mine mai tot timpul. Și o să am și eu cariera mea. Iar voi mă ajutați să pun bazele ei.

–Și când o să fii o vedetă pe YouTube... Teesha scoase un oftat greu, exagerat. Noi o să fim tot cei trei tocilari în timp ce tu o să stai la masa puștilor populari și la modă.

–În nici un caz. Și, având în vedere că aleg masa tocilarilor pe termen lung, ar trebui să fiu și eu o tocilară de onoare.

–În nici un caz „de onoare". Ești tocilară și atât, o anunță Hector. Bei suc de morcovi și mănânci cereale integrale de bunăvoie. Mama ta e plecată din oraș două săptămâni, dar tu lucrezi în loc să te distrezi. Ești tocilara de fitness.

Adrian nu se considerase niciodată o tocilară, în nici o privință, dar când își termină exercițiile de yoga de dinainte de culcare și se băgă în pat, își dădu seama că termenul i se potrivea.

Și chiar nu o deranja.

5

Începură sâmbătă dimineața, înainte să se crape de zi. Adrian pregătise ceea ce ea numea „sprijin complementar", sucuri, covrigi, fructe și, având în vedere că aflase că toți trei prietenii preferau cafeaua rafinată, un espressor cu capsule, cu o varietate de sortimente.

Avea să fie nevoie să îl depoziteze undeva în camera ei după aceea, căci Lina era foarte strictă, în casa ei nu se consuma cafeină.

Încântată de primul videoclip – lumina fusese perfectă –, se duse la etajul inferior să-și schimbe echipamentul, poate și coafura, înainte de a se apuca de următorul. Teesha veni cu ea, ca asistentă însărcinată cu garderoba.

Dacă Teesha fu surprinsă că Adrian se dezgoli complet fără nici o urmă de jenă de cum se închisese ușa camerei, încercă să nu dea nici un semn în acest sens.

–Voiam să văd dacă pot să-mi prind părul la spate, dar dacă nu îl fixez efectiv cu beton, probabil că n-o să reziste la cincisprezece minute de mișcări de dans cardio.

Teesha strânse din buze, privind-o pe Adrian cum își trase o pereche de colanți lucioși și mulați, care îi ajungeau până la jumătatea gambei.

–De ce nu îți împletești părul în părți, și apoi să prinzi codițele cu ace de păr?

–Codițe împletite? Adrian își puse o bustieră sport, de aceeași nuanță de albastru ca și colanții. Cu părul ăsta?

–Hei, eu am păr de afroamericană. Vezi codițele astea? Pot să ți le fac eu. Ce produse de coafat ai?

Adrian își puse un maiou roz-aprins peste bustieră. Și, având în vedere că gândise o coregrafie cu influențe hip-hop, avea să își lege un hanorac simplu peste șolduri și avea să-și pună pantofi sport care-i acopereau gleznele.

–Tot ce-i pe piață, din disperare și deznădejde.

–Stai jos, fată. Mă ocup eu.

Iar ea se supuse. Și se uita lung în oglindă, uluită de rezultate.

–Nu-mi vine să cred. E un miracol! Arată bine și, știi tu, la modă, dar stă locului. Va trebui să mă înveți cum.

–Se rezolvă. Teesha îi zâmbi în oglindă. E drăguț, să știi, să am încă o fată în clubul nostru. Acum avem ceva echilibru. Știi ceva, Rizz? Poate poți să mă înveți și tu pe mine câteva chestii de-alea de yoga. Par distractive.

–Chiar sunt. Te învăț.

Videoclipul cu coreografia cardio fu și el distractiv. Fu nevoie de trei duble până ce ea și ceilalți se declarară mulțumiți, Loren lucrând la partea audio, Hector manevrând camera de luat vederi, iar Teesha mișcându-se de la unul la celălalt. Până sosi prânzul pe care Adrian îl comandase, aveau trei videoclipuri. Mai finalizară alte două înainte de pauza pentru masa de seară și încheiară ziua cu exercițiile yoga de seară, la apus.

–Nu credeam că o să reușim să facem atât de mult într-o singură zi. Așa, mai rămân doar filmarea cu antrenamentul pentru tot corpul, dublajul vocal și partea introductivă. Adrian se lăsă moale pe una dintre canapele de pe terasă. Poate o să includ și un material bonus, de zece minute, cu exerciții pentru abdomen.

–O să fac o copie, se hotărî Hector. Vreau să mă joc un pic cu filmarea.

–Cum adică?

–Doar să încerc una-alta. Nu-i problemă dacă nu merge, avem originalul. Ce-ai zice să începem pe la zece mâine? Dacă menținem ritmul ăsta, terminăm pe la unu-două. Apoi postproducție, editare, tra-la-la, putem să le încărcăm până la sfârșitul săptămânii. Dacă e nevoie să refilmăm ceva, putem să includem și asta, dar cred că stăm bine.

–Ar fi minunat.

Până plecară, după ce devorară ce mai rămăsese de la p
de la cină, era aproape miezul nopții. Adrian se întinse
și zâmbi pe întuneric. Avea prieteni, avea o ocupație,
cale în viață și știa exact unde voia să ajungă.

Intrară direct în pâine, Adrian făcând mai întâi bu
introducere, ca să nu transpire și să nu fie nevoie să se sch
Se uita direct în cameră, cu orașul pe fundal.

–Bună, sunt Adrian Rizzo și suntem la *E timpul*.

Se lansă în discursul ei, prezentând fiecare parte și sublin
că avea cincisprezece minute, dar și accesibilitatea și posibilit
să fie combinate toate.

–Te pricepi la chestia asta, îi spuse Hector. Uneori sta
tata când filmează. Actorii niciodată – aproape niciodată –
reușesc de la prima dublă.

–Am exersat. O grămadă.

–A fost bine, dar hai să mai tragem o dublă, de rezervă. S
putea să te miști mai mult în cadru. Eu vin după tine.

Terminară videoclipul până la amiază. Trebuiră să tragă m
bilierul înapoi înainte de a se instala în cel mai liniștit loc d
vastul apartament: garderoba mamei ei.

–Uau!

Cu ochi mari, Teesha explora camera organizată impecabil.

–Mama ta are niște haine grozave. Am crezut că mama a
chestii super tari, dar pe lângă ale maică-tii, parcă sunt zdren
puse pe gard. Are gen... Privirea i se plimba înainte și înapo
O sută de perechi de pantofi. Douăzeci și șase de perechi d
încălțări de sport. Culori drăguțe.

–Înainte, când făcea o filmare sau apărea la un eveniment, i
lăsau hainele sport și pantofii pe care îi purta. Ei primesc drepturile
pe DVD, iar ea primea echipamentul. Acum are propria colecție

Și așa avea să aibă și ea, își spuse Adrian în minte. Într-o
bună zi.

Adrian se postă în centrul încăperii, cu laptopul lui Hector
în fața ei, pe o poliță, și pregătit cu primul ei videoclip de yoga.

–Microfonul are filtru de sunet, îi spuse Hector, fixându-l pe
suport. Ca să nu deranjeze când rostești sunete dure, ca „p" și așa
mai departe. Mi l-a împrumutat tata. Și căștile. Toți o să le purtăm

și n-o să scoatem absolut nici un sunet. Dacă oricine are gaze, se abține și gata. Loren se ocupă de sunet. El începe înregistrarea, eu îți dau semnalul, eu dau drumul la video și tu începi să vorbești.

– Am înțeles.

Își puse căștile și respiră de câteva ori încet, ușor. Când Hector dădu din deget către ea, începu.

– Întâmpinarea Soarelui Dimineața. Stați drepți în fața salteluței.

Când termină cu un *Namaste*, Hector așteptă o clipă, după care îi făcu semn lui Loren să oprească înregistrarea.

– A fost al dracului de perfect. Spune-mi că ai înregistrat tot, Loren, pentru că a fost fix pe fix, ce dracu'!

– Sună bine. E foarte liniște aici. Toți pereții dau spre interiorul apartamentului. Iar ea – tu, Adrian – a avut o voce așa... liniștitoare.

– Deci planul a dat rezultate. Putem să mergem mai departe să îl facem și pe cel cu apusul, dacă tot suntem pe val?

– Super tare! îi spuse Hector și aranjă totul.

La final, Loren își dădu jos căștile și ridică ambele degete mari.

– Tipilor, avem o chestie blană aici!

– Trebuie să le punem din nou, să ne asigurăm că totul a merg așa cum a zis tata. Dacă e vreo problemă, a zis că pot să-l sun și ne ghidează el pas cu pas.

– Pare un om de treabă, zise Adrian.

– Da, chiar este.

– Hai să mergem jos. Expirând prelung, Adrian își roti umerii. Ne așezăm liniștiți, ne instalăm tot și verificăm rezultatul.

– Și comandăm pizza.

Se uită la Loren.

– Am mâncat pizza vineri.

Ridicându-se de pe locul ei de pe podea, Teesha își înclină capul.

– Și ce vrei să zici cu asta?

– Bine, comand niște pizza.

Se aprovizionase cu coca-cola și știa că trebuia să elimine din apartament orice dovezi că se consumase așa ceva aici înainte ca mama ei să se întoarcă. Își făcea oarece griji că se atașase cam mult de ele și că avea să îi fie greu să se dezobișnuiască.

Totuși, când se așeză relaxată pe canapea, lângă Tee..., timp ce Hector pregătea videoclipul de redare, își dădu sea... merita. Totul merita.

–Ești sigur că vorbesc bine? Tonul nu e plictisitor?

–E calm, zise Teesha. Ai reușit să ai un ton perfect calm...

–Liniștitor, zise Hector în același timp.

–Îndemnurile mele chiar sunt potrivite? Stați un pic! Ha... vedem. O să mă duc să iau două salteluțe. Teesha și Loren... să facă exercițiul.

–Poftim? Nu pot să fac chestiile astea.

Adrian îi aruncă o privire scurtă lui Loren în timp ce ... treptele în fugă.

–De unde știi? Și îți arăt eu cum să le modifici. Apoi eu... Hector putem face videoclipul cu apusul.

Hector deschise gura să protesteze, dar Adrian deja ajunse în fugă la al treilea nivel.

–Nu pot să fac chestiile alea, repetă Loren, mișcând capul... timp ce se uita pe rând la prietenii lui.

–Nu fi așa tâmpit!

Teesha se ridică atunci când Adrian se întoarse tot în fug... cu saltelele.

–Exact de asta avem nevoie ca să ne asigurăm. Să testăm exercițiile. Ar fi trebuit să mă gândesc mai demult. Hai să ieșim cu toții pe terasă. Aer curat, foarte mult spațiu.

–Eu mă bag. Teesha se puse în mișcare, apoi deschise ușile terasei de la nivelul principal. Hai, Loren! Nu fi molâu!

–Dacă vomit, să știți că nu e vina mea. Și s-ar putea să mi apuce vertijul de la înălțime.

–*Vertigo*, 1958, un clasic regizat de Alfred Hitchcock, cu Jimmy Stewart și Kim Novak în rolurile principale. Teesha ridică din umeri. L-am văzut la televizor.

Loren nu vomită, dar gemu copios. Și se înroșea tot ori de câte ori Adrian venea la el, ajustându-i poziția punându-și mâinile pe șoldurile sau umerii lui.

–Merge, murmură Adrian, uitându-se la Hect... că merge. Amândoi sunt începători abs... ze instrucțiunile. Au nevoie de aj...

au nevoie să mai exerseze. Dar asta e yoga. E nevoie să tot repeți exercițiile, așa că... Pizza. Mă duc s-o iau.

Încântată, Adrian înșfăcă banii pe care îi pregătise pe masa din cameră și se apropie de ușă în pași de dans. Apoi încremeni când o deschise.

–Petrecere cu pizza?

Harry Reese, directorul de publicitate al Linei, ținea în mâini două cutii cu pizza.

Sprânceana stângă i se arcui așa cum se întâmpla mereu când era sarcastic sau amuzat, sau ambele. Ca de obicei, era ferchezuit și elegant, îmbrăcat în jeanși negri, o geacă din piele de aceeași culoare și un tricou gri-deschis, iar în picioare avea o pereche de ghete scurte, negre.

–Harry. Nu credeam că o să te întorci până nu...

Bărbatul își înclină capul.

–Până nu aranjai tu totul?

–Nu. Nu. Și nu e o petrecere. E o chestie de lucru.

–Mhmm.

Intră în hol, un metru optzeci de frumusețe masculină cu păr șaten perfect aranjat, ochi căprui inteligenți și o față despre care bunica ei spusese o dată că fusese sculptată de niște elfi pricepuți, cu puteri magice.

–Chiar este! Poți să vezi și tu. Luă cutiile cu pizza. Prietenii și colegii de proiect. Arătă către ușile de sticlă ale terasei, prin care se vedeau Teesha și Loren încercând să urmeze exercițiul, și Hector rânjind la ei.

De asemenea, văzu – ca și el – sticlele de coca-cola, punga de chipsuri, perechile de pantofi sport și hanoracul cuiva, răspândite prin living.

–Te-a trimis să mă verifici?

–Nu. M-am întors pentru două zile pentru că Lina are după-amiaza asta și toată ziua de mâine libere și voiam să mă ocup de niște lucruri. Și voiam să îl văd pe Marsh. M-am întâlnit cu livratorul de pizza la parter, așa că am preluat eu cutiile.

–Mulțumesc.

Marshall Tucker și Harry erau împreună de trei ani și, deși Adrian îi adora pe amândoi, tot blestemă în gând cum se potriviseră lucrurile.

–Mă prezinți prietenilor tăi?

–Sigur. Știi ceva, Harry?

–N-o să te dau în gât că ai invitat niște prieteni în vizi... dacă aflu că te ții de orgii cu ei și nu m-ai invitat și pe mine...

–De parcă aș face eu așa ceva... Lucrăm, jur. Aveam un p... și m-au ajutat să îl pun pe picioare.

Poate că stomacul îi tremura spasmodic când traversă în... rea până la ușile de sticlă, dar făcu tot posibilul să arboreze u... încrezător când le deschise.

–Hei, oameni buni, haideți să luăm o pauză. Vi-l prezin... Harry. E directorul de publicitate al mamei.

Poate că ar fi putut arăta mai vinovați, dar Harry se gând... ar fi avut nevoie de ceva mai mult exercițiu.

–Ce faceți voi aici? A, yoga în aer liber și apoi niște p... Sună destul de bine.

–Harry, ți-i prezint pe Hector, Teesha și pe Loren. Sunt... colegi de școală.

Deci își făcuse deja prieteni, ceea ce lui i se părea un lu... pozitiv – căci pledase în favoarea ei când Lina se hotărâse să... transfere la începutul clasei a unsprezecea.

–Am lucrat la un videoclip, continuă Adrian. Hector e came... raman – tatăl lui ne-a împrumutat ceva echipamente.

–Da? Harry se apropie de laptop. Ce fel de videoclip?

–Un videoclip de fitness cu șapte episoade. O să-l încărcă... pe YouTube.

–Pentru la școală?

–Nu. Nu, nu pentru la școală.

–Auziți, asta înseamnă că pot să mă opresc? Loren își împinse părul pe spate. Am început să transpir.

Harry ocoli o masă pentru a se uita la ecranul laptopului unde Adrian, pe pauză, stătea în poziția Luptătorului II, cu soarele răsărind peste râul din spatele ei.

–Uau, ce lumină grozavă!

–E primul episod de cincisprezece minute. Întâmpinarea Soarelui Dimineața. Tocmai ce încercam exercițiile.

–În nici un caz nu vreau să vă întrerup. Hector?

Acesta, care avusese mare grijă să nu spună nimic, își împinse ochelarii în sus pe nas și dădu aprobator din cap.

–Da, domnule.

–Doamne, nu mă lua cu „domnule". Mai bine dă drumul la filmare.

–A, sigur.

–*Continuați să priviți peste mâna dreaptă în timp ce o întoarceți, cu palma în sus, apoi ridicați brațul drept, urmărind palma cu privirea în timp ce vă lăsați brațul stâng de-a lungul piciorului stâng, trecând în poziția Luptătorului Pacifist.*

–Eu îmi desfac o coca-cola. Mai vrea cineva?

Teesha îl fixă pe Loren cu ochii mari și îi zise:

–Șșș!

–Ce? Mi-e sete!

–Ai destule pentru toată lumea? întrebă Harry, continuând să o privească pe Adrian pe ecran. Nu mi-ar pica deloc rău una. Și pizza miroase bine. O felie pentru tăcerea mea.

–Mă duc să aduc farfurii și tot restul, se oferi Teesha.

–Mulțumesc. Harry..., adăugă Adrian.

–Șșș.

Îi făcu semn să se oprească și se mai uită la laptop un minut înainte de a pune filmarea pe pauză. Se uită din nou la Hector.

–Tu ai filmat asta?

–Da, domnule. Adică... da.

–Câți ani ai?

–Ăăă... șaptesprezece.

–Dar ce naiba... ești vreun geniu sau ceva de genul?

Hector se cocoșă, lăsându-și umerii în jos.

–Șapte episoade, Ads?

–Da, am zis să fie șapte ca să...

–Câte ai terminat?

–Șapte.

–Doamne! Mai arată-mi unul.

–Dansul cardio. Am serii numărate de câte opt, repetitive, cumulative, până avem tot tacâmul, și facem asta de trei ori. Muzica de fundal e din domeniul public. E-n regulă, nu aveam nevoie decât de ritm.

Harry urmări primele câteva minute, luând paharul cu coca-cola din mâna Teeshei când aceasta i-l aduse.

–Ți-ai schimbat ținuta și coafura, deșteaptă mișcare. A... bat unghiul din care se vede orașul pe fundal, bun... Lu... sunetul sunt și ele bune. Ai prezență pe cameră și talent. A... dar pe de altă parte le-ai avut dintotdeauna. Apăsă chiar el ... de pauză și se trase înapoi. Și n-o să încarci astea pe YouTu...

–Harry!

–N-o să le pui acolo în condițiile în care mama ta are o... panie de producție.

–Ăsta e proiectul meu. Noi am făcut astea. Nu sunt ale...

Harry sorbi lent, cercetându-i fața plină de încăpățânare...

–Ai un produs aici, iar ea are mijloacele să pună în valoare... să promoveze acest produs. Dacă și restul sunt la fel de bune... materialul pe care l-am văzut, eu o îți pledez cauza din tot sufle... Cum ai numit seria?

–E *timpul*, iar compania mea se numește Noua Genera... Adică așa o să se numească atunci când o să ajung să pun la pu... și asta.

Harry îi zâmbi.

–O să te ajut eu să pui la punct și asta. Nu fi prostuță, ... nu folosești ce ai acum în mâini, Ads. Impresarul mamei ta... compania ei, eu... Noua Generație e o idee bună, iar moment... această companie de producție poate funcționa sub umbrela măr... Bebelușul Yoga. DVD-uri, Adrian. Impresarul, avocații, tu și mam... ta puteți pune la punct toate detaliile și termenii contractulu... O să primești un avans, dar și un procent consistent din vânzăr... Partea leului – o să insist pe chestiunea asta, nu-ți face griji. Sun... de partea ta în asta.

–Tu ești mereu de partea mea.

–Exact. Întinse un braț, să o tragă aproape de locul unde stăte... el. Știi că poți să ai încredere în mine, că o să am grijă de tine.

–Chiar am, să știi.

–Atunci ascultă-l pe tati. Lasă-mă să-i arăt materialele aste... mamei tale – după ce o să le vizionez eu pe toate mai întâi.

Adrian pică pe gânduri, încercând din răsputeri să cântărească ambele poziții – chiar voise ca acest proiect să fie doar al ei, dar...

–Și voi aveți un cuvânt de spus. Am făcut totul împreună.

–Da, dar e proiectul tău, îi reaminti Hector.

– Ar fi tare să scoatem DVD-uri. Care să fie puse în vânzare și așa mai departe. Zic și eu..., adăugă Loren, când Hector să holbă la el. Adică... pe YouTube e tare și așa, dar dacă privești lucrurile în perspectivă...

– Teesha?

Aceasta ridică din umeri.

– E decizia ta, Hector are dreptate. Dar am făcut o treabă foarte bună. Adică... serios acum.

Adrian se apropie de perete, privi un timp în gol, după care se întoarse.

– Să zicem că facem ca tine. Să zicem că mama o să fie de acord să producă și să pună pe piață seria asta. Pe DVD apare numele companiei mele de producție, sub umbrela Bebelușul Yoga, așa cum ai zis tu. Și eu sunt numită producător executiv și coregrafă.

– E corect.

– Hector e numit producător și cameraman. Loren producător și realizator sunet, Teesha producător și responsabil lumini. Și apar în contract pentru fiecare dintre aceste calități.

– Despre ce contract e vorba?

Când Loren murmură această întrebare, Hector îi făcu semn să tacă.

– Și cinci la sută din profiturile nete. Fiecare.

– Privind lucrurile realist, cred că impresarul tău o să propună doi la sută.

– O să negociem. Dacă se ajunge atât de departe.

– DVD-urile de genul ăsta se vând... Ăsta o să fie un set de două, pentru că e lung. Teesha, cu capul pe spate, se uita la cer. ... cam cu 22,95 dolari.

– Ea e deja un nume, sublinie Harry. Set de două discuri, o să îl punem în vânzare cu undeva în jur de 29,99 dolari.

– Bine. Dacă luăm în calcul ce a investit Adrian, costul producției și al producerii DVD-urilor, al copertei și al carcasei, discountul pentru comercianți, costurile de marketing... Să zicem că e un profit net de 10,5 dolari, dar asta e doar o estimare până apuc să fac ceva muncă de cercetare. Asta înseamnă – calculând la doi la sută – gen douăzeci și unu de cenți pentru fiecare dintre noi din fiecare unitate vândută, pe lângă plata prevăzută în contract.

Poate că o să se vândă o sută de mii de unități. Asta ar î[illegible] gen douăzeci și unu de mii de dolari. Fiecare.

–Cu susținerea Bebelușul Yoga, cu marca Rizzo și ca[illegible] inedit? Harry o cerceta pe Teesha în timp ce spunea toate aces[illegible] Am estima o vânzare de un milion.

Ea se uita fix la el.

–Doi la sută e bine.

–Sunteți toți niște genii?

–Suntem tocilari, îl informă Hector.

–Bine, tocilarilor, haideți să mâncăm niște pizza și să ne uităm mai bine la ce avem aici.

După ce termină, iar pizza devenise doar o amintire dragă, Harry se lăsă pe spătarul canapelei.

–Bine, bine, băieți și fete. În opinia mea, dintotdeauna lipsită de modestie, chiar aveți ceva aici. Hector, poți să-mi faci un DVD?

–Sigur. Aș putea să-ți trimit fișierul pe e-mail.

–Trimite-mi și așa. Luni după-amiază iau avionul ca să mă întâlnesc cu Lina în Denver. O să i-l arăt și o să-i fac toată prezentarea. Se ridică, rotindu-și umerii în timp ce făcea câțiva pași pe terasă. E prea târziu ca să fie produs, promovat și distribuit în perioada de sărbători, dar putem să ne sincronizăm cu creșterea de vânzări din ianuarie pentru tot ce ține de fitness, odată cu valul de remușcări după abuzurile făcute și interesul crescut. Se întoarse din nou către ei. Tocilarilor, dacă nu le-ați spus părinților voștri cu ce v-ați ocupat, acum e momentul să o faceți. Trebuie să vă dea permisiune să semnați contracte. Băgă mâna în buzunar, își scoase suportul de cărți de vizită de culoare argintie și puse câteva pe masă. Dacă au orice fel de întrebări, părinții voștri pot să ia legătura cu mine. Hector, poți să trimiți fișierul la adresa de pe cartea de vizită. Și să fiți pregătiți. Totul o să se deruleze repede.

Hector etichetă cu grijă DVD-ul pe care copiase materialul.

–Tata știe. Adică... în afară de toate astea de azi. Și... să știi că lucrează și el în domeniul ăsta și așa mai departe.

Puse DVD-ul în carcasă și i-l întinse lui Harry.

–Bine, atunci, eu trebuie să ajung acasă. Mersi pentru pizza.

–Tu ai plătit-o, îi reaminti Adrian, ridicându-se să îl conducă.

–Ai dreptate. Cu plăcere. Își petrecu un braț pe după umerii ei din mers. Mimi știe?

–Nu.
–Spune-i. O să fie de partea ta.
–Bine, dar, Harry...
–Ai încredere în mine. O sărută pe creștet. Am eu grijă de tine.
Două secunde după ce Adrian închise ușa, de pe terasă izbucni un val de strigăte entuziasmate. Urmate de niște mișcări de dans stângace.
Ei nu o cunoșteau pe Lina Rizzo, își spuse Adrian. Dar ce naiba, măcar îl aveau pe Harry de partea lor. Se aplecă și apoi se ridică, stând în mâini.

Vreo treizeci și șase de ore mai târziu și la zece mii de metri în aer, Lina se uita la două episoade pe laptopul lui Harry. Sorbea dintr-un pahar cu apă minerală – fără gheață – în timp ce avionul plutea spre Dallas.
–Și sunt șapte de-astea?
–Exact.
–Ar fi trebuit să facă șase episoade de zece minute, ca să iasă o oră fix.
–Set de două discuri, introducerea, prezentarea și trei episoade pe primul, ultimele patru pe al doilea. Două ore fix. Cincisprezece minute sunt un angajament mai mare și, dacă unești două, obții o ședință de antrenament de treizeci de minute.
–Ce muzică era aia de la exercițiile cardio – și ce era cu ținuta aia?
–E hip-hop, Lina. Dă o energie pozitivă, proaspătă, activă. Și distractivă, așa că e îmbrăcată în ton cu asta.
Lina doar dădu negativ din cap și puse următoarele două episoade. Cunoscând cu cine avea de-a face, Harry nu zise nimic.
–Și habar n-ai avut de asta?
–Nu. A vrut să facă totul singură. Când am vorbit cu ea, am văzut-o plină de inițiativă, creativă, concentrată pe muncă. A găsit colegi de școală care aveau abilitățile necesare ca să o ajute să-și pună planul în practică. Sunt copii buni.
–Ai stat... cât?, două ore cu ei și deja știi asta?
–Da. Am vorbit și cu părinții lor, dar da, în mod clar sunt niște puști de treabă, inteligenți. Deosebit de inteligenți, adăugă. Și-a făcut prieteni, Lina, și cu ei a realizat ceva special.

–Iar acum, fără să-mi fi spus nimic, ascunzându-[illegible] facă asta când sunt plecată din oraș, se așteaptă [illegible] acord, dar să și mă ocup de producția proiectului [illegible]

–Nu, ea nu se așteaptă la asta. Eu sunt ăla. Poți să [illegible] a făcut-o ascunzându-se de tine, sau poți să consideri că [illegible] pentru că voia să facă un lucru pe cont propriu. Ca să-și [illegible] puterile. Și nu poți să te uiți la ce i-a ieșit și să spui că n-a [illegible] asta. Ar trebui să fii mândră de ea.

Lina se uită atent la paharul ei cu apă, după care sorbi [illegible] din ea.

–Nu zic că nu s-a descurcat bine, dar...

–Oprește-te aici. Harry înălță o palmă. Nu veni și cu altce-va. Și amândoi știm că s-a descurcat al naibii de bine. Dă-mi voie să las deoparte relația mea personală cu tine, cu Adrian, și să-ți vorbesc în calitate de director de publicitate. Dacă o ajuți să-și pună pe picioare compania ei și te ocupi de producția acestui set de două DVD-uri, o s-o ajuți să-și promoveze marca. Și o să-ți amplifici și strălucirea mărcii proprii.

–Niște adolescenți pe post de producători.

–Asta e chestia care o să atragă, Lina. Zâmbi, chiar zâmbi larg. Știi bine să recunoști o ocazie de promovare, ca și mine. Și povestea asta o să vândă o grămadă de DVD-uri. Pot să promovez chestia asta într-o mie de feluri.

–Tu poți să promovezi orice într-o mie de feluri.

–Ăsta e talentul meu, răspunse el, vesel. Dar chestia asta? E aur, aur curat.

–Poate. Poate. O să mă gândesc. O să mă uit și la restul și o să cântăresc bine lucrurile.

Și avea dreptate, își dădea seama. Era conștientă că avea dreptate. Pur și simplu nu voia să cedeze prea ușor.

–Dacă nu te-ai fi întors acasă și nu ai fi trecut pe la ea... Ceea ce m-a iritat la culme, adăugă ea, faptul că ai plecat de lângă mine alea două zile.

–Trebuia să respect o programare, ceea ce ți-am spus înainte de a pleca.

–M-ai părăsit în Denver.

Harry zâmbi, exact ce urmărise ea.

–A fost ceva important.

–Și, din câte se pare, un secret groaznic și întunecat.

–Acum nu mai e. Răsuflă prelung. Eu și Marshall apelăm la serviciile unei mame-surogat.

–O mamă-surogat? Își ridicase paharul cu apă, iar acum îl puse jos cu un clinchet. Pentru un copilaș?

–Da. Și, înainte să începi cu predica, am convenit să nu spunem nimic până nu ajungea la douăsprezece săptămâni de sarcină. Se pare că asta e limita. Vrem să punem bazele unei familii, Lina, așa că am apelat la o mamă-surogat, și luni dimineața am fost cu ea la controlul ăla de douăsprezece săptămâni. Și... și am auzit bătăile inimii. Ochii i se umplură de lacrimi. Am auzit bătăile inimii și... Ridică servieta pe care o avea la picioare și o deschise pentru a scoate o fotografie de la ecografie. Uite copilașul nostru. Al meu și al lui Marsh.

Lina se aplecă spre ea, o studie și clipi, pentru a-și alunga lacrimile.

–Nu pot să văd nici pe dracu' în asta.

–Nici eu! Cu un hohot înlăcrimat, o prinse strâns de mână. Dar acolo e băiețelul sau fetița mea – undeva pe acolo. Și pe sau în jur de șaisprezece aprilie, o să devin tată. Marsh și cu mine o să devenim tătici.

–O să fiți niște tătici extraordinari. O să vă descurcați de minune. Îi făcu un semn stewardesei. Avem nevoie de două cupe de șampanie.

–Vreau să spun lumii întregi, dar tu ești prima care află. O strânse tare de mână. Fă-mi un cadou și acceptă să te ocupi de producția DVD-ului lui Adrian. N-o să-ți pară rău.

–Ești tare șmecher, profiți de mine când sunt emoționată. Lăsă să-i scape un oftat. Bine!

Asta nu însemna că n-avea să-i spună una-alta fiicei ei, sfaturi și indicații pe care se aștepta ca aceasta să le respecte. Când intră în apartament, îi dădu un bacșiș portarului pentru că îi cărase bagajele în camera ei și nu voia altceva decât să facă un duș lung și să doarmă opt ore, ceea ce i se părea imposibil atunci când era în turneu.

Dar prioritățile erau priorități. Orice făcea, parcă mereu se ocupa de aceste priorități. Își desfăcu bagajul, separând hainele care puteau fi spălate acasă față de cele care trebuiau duse la curățătorie,

punându-și pantofii la locul lor, la fel și puținele bijuter
își permisese să le ia cu ea în călătorie.

Puse la locul lor eșarfele și gecile de care avusese ne
orașele aflate într-un climat mai rece.

Se duse la etajul inferior, își umplu un pahar cu apă mi
și îi adăugă o felie de lămâie. Apoi, când auzi ușa deschizân
își dădu seama că se sincronizase totul foarte bine.

Se puse în mișcare și dădu ochii cu fiica ei în uniforma
cu o geacă subțire, căci vremea se răcise destul, și cu ghio
pe un umăr. Și o expresie circumspectă.

– Mi-a spus George că te-ai întors... Bine ai venit acasă!

– Mulțumesc.

Traversară camera una spre cealaltă, se sărutară ușor pe ob

– Hai să stăm jos și să discutăm despre proiectul ăsta al tă

– Am vorbit cu Maddie și, pentru că ai fost de acord, e disp
să ne reprezinte, pe mine și pe prietenii mei. A zis că ar treb
fie gata și contractul în scurt timp.

– Știu. Lina se așeză și îi făcu semn lui Adrian să facă și ea
fel. Poți să îi mulțumești lui Harry că a fost cel mai activ susținăt
al tău în toată chestia asta.

– Chiar îi mulțumesc.

– Lucru de care n-ar fi fost nevoie dacă te-ai fi consultat c
mine.

– Dacă m-aș fi consultat cu tine, ar fi fost o colaborare. Voiam
să fac asta de una singură, și asta am făcut. Sau am făcut-o cu
Hector, Teesha și Loren.

– Pe care nu i-am întâlnit în viața mea și despre care nici nu
știu mare lucru.

– Ce-ai vrea să știi – și nu ai aflat deja din alte surse?

– Ajungem și la asta. Dacă voiai să te lansezi într-un proiect ca
ăsta, aș fi putut să-ți dau sfaturi, un studio, profesioniști.

– Studioul tău, profesioniștii care lucrează pentru tine. Voiam
altceva și am făcut-o. Și a ieșit bine. Știu că a ieșit bine. Poate că
nu e la fel de bine finisat și de impecabil cum ar fi fost dacă aș fi
folosit studioul tău și profesioniștii de acolo, dar a ieșit bine.
Tu ai luat-o de la zero, continuă Adrian înainte ca Lina să apuce
să vorbească din nou. Știu că nu e cazul cu mine. Știu că mă bucur
de anumite avantaje, pe care tu nu le-ai avut, pentru că ai clădit

ceva important. Știu că sunt oameni care vor spu... ă e ușor să mă lansez, pentru că tu mi-ai înlesnit totul și m-ai susțin... e. Ceea ce e parțial adevărat, dar o să știu că sunt în stare să fac ch...tia asta. Și știu că-mi pot construi propriul drum.

– Și cum? Pe o terasă la înălțime, cu echipament de împrumut și cu colegi de școală?

– E un început. O să mă duc la colegiu la Columbia și o să mă specializez în educație fizică, cu specializare secundată în afaceri și nutriție. În nici un caz n-am de gât să rămân gravidă și să... Se întrerupse, șocată de propriile cuvinte, iar Lina se crispă și se trase mai în față. Îmi pare rău. Îmi pare rău, a fost urât și greșit și lipsit de respect să spun așa ceva. Mă faci să mă simt de parcă ar fi nevoie să justific tot ce vreau sau nu vreau, tot ce fac sau nu fac. Dar îmi pare rău.

Lina puse paharul jos, după care se ridică și se duse la ușile dinspre terasă. Le deschise, să lase aerul să intre.

– Semeni mai mult cu mine decât îți dai seama. Asta-i greu pentru tine. Videoclipul e bun – ai talent, știm amândouă asta. Conceptul și realizarea sunt... interesante. Harry o să-l promoveze în toate modurile posibile, tu vei participa la toate evenimentele de promovare pe care o să le pună la cale, iar eu, după cum e și normal, o să te susțin. Vom vedea ce-o să iasă. Se întoarse din nou spre Adrian. De cât timp lucrezi la asta?

– Am tot lucrat la idee, la exercițiile respective, la încadrare în timp și abordare de cam șase luni, aș zice.

Dând din cap, Lina se întoarse la locul unde își lăsase paharul.

– Ce să zic, o să vedem ce-o să iasă. Vreau să fac un duș. Putem să comandăm ceva pentru masa de seară.

– Aveam de gând să fac curry-ul ăla de năut care îți place. M-am gândit că sigur te-ai săturat de mâncarea de hotel sau de la restaurante.

– Ai dreptate cu asta. Ar fi bine.

Noua Generație, împreună cu Bebelușul Yoga, lansă *E timpul* pe doi ianuarie. Adrian își petrecu vacanța de iarnă ocupându-se de aparițiile din campania de publicitate și resimțind puternic dorul de a-și petrece Crăciunul cu bunicii ei, jurându-și să nu mai

Vânzările din prima lună îi arătară că alesese drumul c
și că ar fi fost bine să continue să urce pe el.

Așa că începu să își creioneze următorul proiect.

În februarie veni prima amenințare cu moartea.

Lina studia foaia albă de hârtie. Literele pătrățoase, neg
groase, formau o poezie.

Unii aduc trandafiri la crucea de lângă mormânt
Sclavi ai durerii, doar o umbră pe pământ
Dar tu nu vei avea nici flori și nici cruce
Când o să te ucid, în neant singură te vei duce.

–A venit în ăsta. Cu mâna tremurândă, Adrian îi întinse m
mei ei plicul. Era în căsuța poștală pe care am închiriat-o pent
corespondența de la admiratorii DVD-ului. Am fost după școa
să iau tot ce venise. Nu are nici un nume și nici adresă.

–Nu, bineînțeles că n-are.

–Ștampila poștală e din Columba, Ohio. De ce vrea să m
omoare cineva din Columbus, Ohio?

–Nu vrea nimeni să te omoare. E doar cineva care vrea să t
sperie. Chiar mă miră că e prima scrisoare de acest gen pe care
ai primit-o. Harry are un dosar în care le pune pe toate cele p
care le primesc eu.

Asta o șocă aproape la fel de mult ca poezia primită.

–Amenințări? Ai un dosar întreg cu amenințări?

Lina se întinse să ia un prosop. Lucra la niște exerciții noi când
Adrian dăduse buzna în sala de sport.

–Amenințări, aluzii sexuale la fel de urâte, răutăți generice.
Îi dădu scrisoarea înapoi lui Adrian.

–Pune-o în plic. O să facem plângere, așa că fă o copie. Polițiștii
vor opri originalul. Dar pot să-ți spun de pe acum, n-o să obții
nimic. Așa că o punem într-un dosar, punem dosarul la locul lui
și uităm cu totul despre acest incident.

–Să uităm că cineva a spus că ar trebui să mor? De ce să-și
dorească cineva așa ceva?

–Adrian. Lina își puse prosopul peste umăr și își luă sticla
cu apă. O mulțime de oameni sunt pur și simplu dezaxați. Sunt
invidioși, obsedați, furioși, nefericiți. Tu ești tânără, frumoasă,

ai succes. Ai apărut la televizor, ai apărut pe coper revistelor *Seventeen* și *Shape*...

–Dar... nu mi-ai spus niciodată că ai primit amenință

–N-avea rost. Așa cum n-are rost nici ca tu să-ți faci griji pentr asta. O să i-o dăm lui Harry, iar el o să se ocupe de tot.

–Deci ce-mi spui e că amenințările cu moartea sunt pur și simplu parte din tot restul?

Lisa puse prosopul în cui și sticla cu apă jos.

–Ce spun e că asta n-o să fie ultima amenințare pe care o primești și că o să te obișnuiești. Sună-l pe Harry. Știe el ce să facă.

Ieșind din încăpere, Adrian se uită peste umăr și o văzu pe mama ei așezată din nou cu fața peretelui acoperit cu oglinzi, reîncepând o serie de abdomene. Avea să-l sune pe Harry, își spuse Adrian. Dar niciodată, niciodată nu avea să se obișnuiască cu așa ceva.

6

Pentru a compensa faptul că nu venise de Crăciun, Adri petrecu două săptămâni de vară cu bunicii ei. Reluă legătura c Maya, petrecu ceva timp cu Tom și Jerry, care dădeau semne d bătrânețe, petrecu timp în grădină și în bucătărie cu bunicii ei.

Aceștia îi primiră cu brațele deschise pe cei trei prieteni ai e din New York pentru o săptămână, astfel încât să poată filma u alt videoclip.

Avea să poarte cu ea, pentru totdeauna, amintirea bunicilor e stând pe veranda din fața casei privind-o cum pregătea un episo cu yoga în aer liber. Cum coborâse dimineața și le găsise pe bunic ei și pe Teesha stând de vorbă în bucătărie, cu câte o cafea în fațå

Apoi, toamna aduse școală și frunze pline de culoare. Des Harry voia să îi deschidă el corespondența, Adrian insistă să fac ea asta. Găsi ceva lucruri urâte, ceva obscenități, dar mesajele bune erau mult mai multe și contrabalansau totul.

Nu uită de ele, dar le puse deoparte.

FOGGY BOTTOM, DC

Nu același lucru era valabil și pentru poet. În mintea aceea furioasă și răbdătoare sălășluiau gânduri despre ea. Dar avea timp, încă mai avea o groază de timp. Și mai erau și altele. Multe altele care aveau să aibă întâietate.

Ea era piscul, culminarea. Dar, înainte de pisc, trebuia să înceapă.

Dintr-o listă, un nume fu ales, să fie prima. Adrian Rizzo avea să fie ultima, iar Margaret West, prima.

Începu cu pânda, vânătoarea, urmărirea, înregistrarea. Ce emoții! Cine-ar fi crezut că era așa de palpitant să faci un plan? Un plan bine pus la punct, cu un final simplu, direct părea cel mai bun lucru pentru toți. Plimbări lejere pe lângă casa cufundată în tăcere, ore întregi petrecute la calculator. Doar un alt client într-un restaurant la modă, savurându-și masa în timp ce prada mânca, râdea și bea.

Vedea cum se mișca, fără să aibă habar că timpul ei pe pământ se scurgea, se scurgea cu repeziciune. Cum gusta dintr-o îmbucătură de desert, își dădea ochii peste cap și râdea cu bărbatul pentru care ar fi avut mare noroc să-și desfacă picioarele mai târziu...

Divorțată și ieșită la vânătoare, asta era Maggie!

Iar, când planul avea să se pună în mișcare, ah, cum avea să bată inima ei însângerată... cu tot timpul, toată îndemânarea și toată munca unindu-se. Să taie firul alarmei din casa aceea liniștită, care acum era adormită. Să îi spargă încuietoarea de la ușa din spate, învăluit în siguranță în umbre.

Alte emoții, să înainteze prin casă, aproape plutind pe scara interioară. Și să cotească spre camera a cărei lumină se stinsese ultima. Camera ei. Unde doarme. Doarme atât de liniștită... Și-i greu, atât de greu să reziste dorinței copleșitoare de a o trezi, de a-i arăta pistolul și a-i explica de ce.

Două mâini, ține pistolul bine. Nu tremură din cauza emoțiilor, ci de încântare. Încântare în formă pură. Pistolul abia dacă scoase un declic la primul foc cu amortizorul. Al doilea, un pic mai tare, iar al treilea chiar mai puternic. Și încă un al patrulea, doar pentru plăcerea de a o face.

Ah, cum îi tresărise corpul! Cum se reverberase în camera aceea întunecată sunetul acela slab pe care îl scosese.

Ce îngrozitor! așa aveau să spună toți. Omorâtă în patul ei! Și ce cartier respectabil. Ce femeie minunată!

Dar n-o cunoșteau cu adevărat pe cățeaua aia, nu? Pentru a deturna atenția polițiștilor – idioții! – fură una-alta. Suvenire. Ideea de a fotografia opera veni prea târziu, când era deja la câteva străzi de casa cufundată în tăcere. Data viitoare. Data viitoare avea să facă fotografii prin care să retrăiască momentele acelea.

*

Adrian lansă al doilea videoclip în ianuarie, dar având în că insistase să învețe să conducă, se dusese cu mașina pe cumpărase din profiturile ei pentru a petrece Crăciunul de pe deal. Acceptase să facă niște interviuri online, să por la unele ședințe prin telefon, dar avea să petreacă sărbă Crăciunului la Traveler's Creek.

Lina petrecu mare parte din lună, inclusiv sărbătorile, în A la filmări.

A doua poezie sosi, ca și prima, în februarie, deși aceasta ștampila poștei din Memphis.

Ai impresia că ești deosebită și rafinată
Dar ești o impostoare și-o neterminată
Cândva o să plătești pentru minciuna ta de viață
Atunci când o să te șterg de pe a lumii față

Nu se mai deranjă să-i spună Linei de data asta – după ce spusese aceasta, ce rost avea? Făcu o copie pentru ea și îi dă originalul lui Harry.

Se concentră asupra școlii, asupra ideii pentru următorul videoclip. Și încerca să nu se lase purtată într-un vârtej obsesiv legătură cu admiterea la Universitatea Columbia, după ce Teesh își primise scrisoarea, după ce Loren intrase la Harvard, iar Hecto la UCLA. Avea opțiuni de rezervă, bineînțeles. Nu era proastă Dar voia să fie admisă la Columbia. Și-și dorea să fie colegă de cameră cu Teesha. Chiar își dorea.

Când primi pachetul de la Columbia, prin care era anunțată că fusese admisă, dansă pe toate cele trei niveluri ale apartamentului mamei ei.

Își sună bunicii, le trimise mesaje prietenilor, apoi lui Harry. Pentru că mama ei se ocupa de un eveniment în Las Vegas, Adrian xeroxă scrisoarea de acceptare și i-o puse pe birou.

Își luă rămas-bun de la liceu fără regrete și începu ceea ce credea că avea să fie următoarea etapă a drumului ei în viață.

Abordă facultatea gândind strategic, alegând opționale care i se părea că îi sprijineau obiectivele, investindu-și energia

în învățat și obținut note bune, rezervând verile pentru filmări și vizite lungi în Maryland.

Avea planuri, o groază de planuri și, până în anul patru la Columbia, multe se transformaseră cuminți în realitate. Ea și Teesha împărțeau un apartament la mică distanță de campus, în așa fel încât să poată merge pe jos la cursuri – achitând chiria din profiturile de la DVD-urile anuale ale lui Adrian.

Începuse să lucreze cu o altă studentă, care se specializa în design vestimentar, în vederea lansării propriei linii de echipamente de alergat și de fitness.

În timp ce Teesha se lansase și apoi se retrăsese din relații amoroase, sau cel puțin sexuale, cu o lejeritate lipsită de griji, Adrian își menținu o viață socială relaxată. Nu avea timp de dragoste. Dorința sexuală i se părea nu doar o chestiune simplă, ci considera că satisfacerea și îndeplinirea ei făceau parte dintr-o viață sănătoasă – când abordai problema în siguranță și fără să pui condiții.

Relația de afaceri cu mama ei, deși complexă, duse la creșterea ambelor mărci. Relația lor personală rămase așa cum lui Adrian i se părea că fusese mereu: distantă, dar amiabilă.

Asta atât timp cât nici una nu o supăra pe cealaltă.

Într-o seară furtunoasă de februarie, Adrian intră în restaurant, concentrându-se din greu să-și alunge anxietatea în legătură cu ceea ce numea în gând „Oribilitatea de Sf. Valentin". Aceasta, expediată din Boulder, era a șasea. Faptul că nu fusese nici o urmare, nici o creștere a ritmului, nu o liniștea nicidecum. Constanța cu care veneau arăta că era vorba de cineva foarte concentrat și nefiresc de obsedat.

Aproape că anulase această întâlnire la cină cu impresarul ei și cu Harry, dar se mobilizase și ieșise pe ușă cu cea mai recentă poezie atârnându-i în poșetă ca o greutate de plumb.

Având în vedere că, așa cum se întâmpla întotdeauna, sosi devreme, se gândi să ia ceva de băut pentru a-și mai liniști nervii decât să stea singură la o masă, în sală. Zumzetul conversațiilor și energia restaurantului o ajutau să se mai calmeze. Își spuse numele hostessei, după care intră în barul din lemn de culoare închisă

și pereții cu cărămizile aparente. Dădu să se așeze pe un
apoi zări un chip cunoscut la una dintre mesele înalt

Îl văzuse pe Raylan de vreo câteva ori de când plec
la colegiu, în Savannah, și de atunci Maya o ținuse la cu
că știa că obținuse stagii mult râvnite la Marvel Com
ce-l ajutase să obțină un post de desenator debutant la
din New York.

Băiatul cu desene pe toți pereții camerei lui obținuse
Adrian presupunea că era postul lui mult visat. Iar blonda
care era cu el probabil că era desenatoarea de care se îndrăg
în colegiu și cu care avea acum o relație la distanță, în timp
Adrian, abia își termina ultimul an de facultate.

Ezită o clipă – păreau atât de absorbiți unul de celălalt
ar fi putut să fie pe o plajă pustie, scăldați în lumina lunii
nici nu prea putea să se poarte ca și cum nu l-ar fi văzut pe fra
celei mai vechi prietene ale ei.

Arătau ca niște artiști, își spuse în timp ce porni spre m
lor. Raylan, cu părul lui de nuanța mierii arse, fluturându-i pe
gulerul cămășii, iar femeia – Adrian nu-și putea aminti cum
chema – cu părul decolorat de soare și împletit într-o coadă care
ajungea până la jumătatea spatelui.

Raylan se uită la ea când se apropie, iar ochii aceia verzi îi cerc
tară scurt fața, întâi cu nedumerire, apoi recunoscând-o încet-înce

Adrian simți o ușoară emoție – dar, pe de altă parte, ochii l
reușeau mereu să obțină acest efect.

– Ei, bună, Adrian!

– Bună și ție, Raylan! Auzisem că lucrezi în New York.

– Da, Lorilee Winthrop, ți-o prezint pe Adrian Rizzo, o bună
prietenă de-a Mayei. Adrian, ți-o prezint pe Lorilee...

– Logodnica lui. Chiar azi m-a cerut!

Chiar și cu acest ton surescitat, vocea lui Lorilee îți aducea în
minte imagini cu magnolii, mușchi atârnând de crengile copacilor
și ceai dulce cu gheață sorbit pe o verandă. Întinse mâna pe al
cărui deget inelar se vedea un diamant frumos.

– O, Doamne! Instinctiv, Adrian apucă mâna întinsă și simți
căldura, emoția acesteia. E superb. Felicitări! Uau, Raylan, felicitări! Nu-mi vine să cred că Maya nu mi-a dat mesaj.

– N-am spus nimănui încă.

–Eu nu pot să păstrez secrete. Nu mă pot abține.

–Fă-mi un serviciu, nu-i spune Mayei că ți-am spus ție mai întâi. Știi tu..., adăugă Raylan. Poate chiar să pari surprinsă când o să-ți spună.

–Pot să fac asta. Consider-o cadoul meu de logodnă.

–Vrei să iei loc? o invită Lorilee. Maya mi-a povestit o mulțime de lucruri despre tine și i-am cunoscut pe bunicii tăi. Sunt grozavi, nu-i așa? Ah, și-mi plac la nebunie DVD-urile tale. Și pur și simplu nu mă pot opri din vorbit. Raylan, dragule, adu-i un scaun lui Adrian.

–Nu, nu, dar mulțumesc. Mă întâlnesc cu cineva – doar că am ajuns un pic mai devreme.

–Locuiești în New York... Mie nu-mi vine să cred că o să mă mut aici în primăvară.

Raylan se uita la logodnica lui ca și cum ar fi fost singura femeie de pe lumea aceasta, sau oricare alta. Adrian simți un mic fior, o mică strângere de inimă.

–În caz că nu ți-ai dat seama, Lorilee e din Sud.

–Chiar așa? Nici că mi-aș fi dat seama. Și e și artistă, din câte mi s-a spus.

–Mă străduiesc să fiu. Ceea ce vreau să fac e să fiu profesoară de artă. Ador copiii. Raylan, dragule, trebuie să facem doisprezece.

El îi zâmbi. Adrian ar fi putut să jure că putea să numere stelele reflectate în marea adâncă și verde a ochilor lui.

–Poate doar șase.

–Se pare că încep negocierile.

Adrian izbucni în râs și încercă să și-l închipuie cu șase copii pe băiatul pe care-l știuse cândva. Și, lucru ciudat, chiar putu.

–Raylan, mama ta și Maya vor fi în extaz. Le place la nebunie de tine, îi spuse lui Lorilee.

–Ah! Ce drăguț din partea ta să spui așa ceva!

–Spun adevărul. Maya mi-a spus o groază de lucruri despre tine, să știi, și unul dintre astea e că ești prea bună pentru Raylan.

–Asta-i mai adevărat, zise Raylan. Atât timp cât ea nu crede asta decât la un an după iunie, când o să ne oficializăm relația, stau bine.

–Ești atât de prostuț!

Lorilee se aplecă peste masă pentru a-l săruta.

–Și iată că au sosit persoanele cu care trebuia să mă în...
Mă bucur tare mult că ne-am văzut. Și, orice-ar crede Maya, că voi doi faceți o pereche perfectă. Felicitări încă o dată!

–Mă bucur foarte mult că ne-am cunoscut.

–Și eu.

Adrian se îndepărtă de masa lor și se îmbrățișă rapid cu m... sarul ei și cu Harry. Înainte să se instaleze la masa lor, com... o sticlă de șampanie pentru cea a lui Raylan.

O pereche perfectă, își zise din nou, iar fericirea lor păre... atât de molipsitoare că uitase de poezia din poșeta ei.

Trei zile mai târziu, primi un bilețel de mulțumire – cu la... pictate de mână pe antet – de la Lorilee.

Dragă Adrian,

Mulțumim foarte mult pentru șampanie. A fost un gest incredibil de atent, de neașteptat. Am vrut să îți mulțumim personal, dar nu am vrut să-ți întrerupem întâlnirea.

Mă bucur foarte mult că ne-am cunoscut, cu atât mai mult în cea mai fericită zi din viața mea. Jan și Maya te iubesc foarte mult, iar eu le iubesc pe ele. Asta înseamnă, prin extensie, că te iubesc și pe tine. Sper că nu te deranjează să-ți spun asta.

O să continui să fac antrenamentele tale, care o să mă ajute să arăt senzațional în ziua nunții.

Mulțumesc din nou!

Lorilee (viitoarea doamnă Wells!)

Deși Adrian nu se considera o persoană sentimentală, acest bilețel i se păru atât de fermecător că îl păstră.

În primăvară, după ce absolvi, se lansă direct în producerea următorului videoclip. Deși la alte filmări angajase dansatori și antrenori de fitness care să participe, de data aceasta îi presă pe Teesha și pe Loren până ce reuși să îi convingă.

–O să arăt ridicol.

Îmbrăcat în pantaloni de trening și tricoul lui Noua Generație, Loren avea peste un metru optzeci acum. Devenise mult mai zvelt

și își lăsase părul roșu ca focul să crească suficient pentru a și-l aranja în ceea ce Teesha numea „freza lui de avocat".

– Ba nu, îl asigură Adrian. Te-ai descurcat bine la repetiții. Acum trebuie doar să-mi urmezi indicațiile.

– N-ai cum să-mi dai indicația de a-mi dezvolta instantaneu un simț al ritmului. O să măcelăresc secvența de dans cardio. De ce-ai ales muzică latino, Ads? Cu mișcări din șolduri și toate cele...

– Pentru că e distractiv. Îl înghionti în abdomen. Și arăți grozav. Câte kilograme ai slăbit?

Loren își dădu ochii peste cap.

– Douăsprezece kilograme după ce m-am îngrășat cu cele cinci kilograme cu care fiecare student e dator, iar tu ai început să mă bați la cap prin mesaje și la telefon.

– Pe mine nu m-a lăsat să mă îngraș cu alea cinci kilograme. Mesaje și telefoane? Teesha își dădu și ea ochii peste cap, fără să-l slăbească. Asta nu-i nimic față de a sta în aceeași cameră cu ea.

– Arăți bine.

Teesha își mișcă șoldurile și își înfoie coafura afro ca un nimb de abanos pe care o avea de când își tunsese codițele.

– Da. Sigur că da. Arăt fenomenal în costumul ăsta.

– Dacă se poate numi costum..., zise Hector, care inspecta din nou cadrul.

Teesha purta o pereche de pantaloni scurți, negri și mulați, o bustieră neagră cu detalii roz-bombon și un hanorac roz New Gen legat în jurul taliei.

– Dacă am ce arăta...

– Mhmm.

Hector, care acum avea cioc și o codiță scurtă, își împinse pe nas ochelarii cu ramă metalică subțire.

– Știi că sunt porumbei aici...

– Se adaugă la farmecul locației.

Adrian alesese clădirea aceea veche, cu acoperișul prăbușit în anumite locuri, tocmai pentru asta. Până acum, nu folosise niciodată un studio sau o sală de sport elegantă și, din reacțiile primite, publicului ei îi plăceau mai mult locurile inedite pe care le alesese. Se mulțumi să zâmbească larg când prin aer se reverberă vaierul unei sirene din depărtare.

–O ambianță autentică. Și, în loc de profesioniști, oameni obișnuiți.

Asta nepunându-i la socoteală pe oamenii de la lumini, la sunet, asistenții lui Hector.

Și totuși, la urma urmei, nu era prea departe de acel weekend pe terasă care le cimentase prietenia și îi lansase visurile lui Adrian.

–Bine, segmentul de treizeci și patru de minute de dans intră primul.

Purta pantaloni scurți roz-bombon cu o centură neagră și o bustieră roz cu bretea pe după gât și detalii negre. Își lăsase părul până la umeri să facă fix ce-l tăia capul în acest segment.

Se poziționă la locul convenit, așteptând ca Hector – care avea și rolul de regizor – să îi facă semn să înceapă. Și zâmbi în camera de luat vederi a lui Hector.

–Bună! Numele meu e Adrian Rizzo. Bine ați venit la *Pentru corpul tău*. Acest set de două DVD-uri vă va purta prin mai multe mișcări distractive și motivante de dans cardio cu o iz latino. O suită de exerciții de treizeci de minute concentrate pe dezvoltarea puterii trunchiului, treizeci de minute de exerciții de forță cu gantere ușoare și medii și un antrenament bonus de treizeci minute pentru tot corpul, care să pună la lucru toți mușchii. Apoi, la final, treizeci și cinci de minute de yoga. Astăzi suntem în New York. Își ridică privirea la un porumbel care zbură tocmai atunci pe deasupra ei. Împreună cu un reprezentant al faunei locale. Și am alături pe prietenii mei. Teesha...

Aceasta salută voios.

–... și Loren. Izbucni în râs când Loren își ridică mâna, imitând salutul vulcanienilor. Nu uita, poți să faci oricare parte din acest film, să le modifici ordinea, să le combini. Procedează așa cum ți se pare mai potrivit pentru tine, pentru că totul e *pentru corpul tău*.

Merse bine, simțea clar. Își putea da seama auzind-o pe Teesha râzând și pe Loren numărând mormăit. Merse bine, căci la segmentul pentru puterea trunchiului, Loren se prăbuși pe saltea, invocând-o pe mama lui. Merse bine timp de trei zile lungi și pline și se termină cu pizza și vin, cu ei așezați pe podeaua apartamentului în care locuiau Adrian și Teesha.

–Mușchii mei abdominali se jeluiesc și acum, se victimiză Loren.

–Ei, abia i-am trezit.

Loren luă o mușcătură impresionantă din felia de pizza.

–Să știi că vor să se culce la loc. Poate pentru totdeauna. Data viitoare, filmez eu și Hector poate să fiarbă la foc mic, în suc propriu, pe saltea.

–Eu sunt mai degrabă o eminență cenușie. Hector luă o înghițitură din vinul al cărui gust spera să înceapă să îi placă, în timp. Și o să fiu o eminență cenușie în Irlanda de Nord pentru următoarele două luni.

Teesha se ridică în capul oaselor.

–Cu ce-o să te ocupi acolo?

–O să lucrez la o serie produsă de HBO. Sunt asistent în echipa responsabilă cu imaginile secundare, dar sunt și eu printre ei. Schiță un zâmbet până la urechi. Destinația Hollywood, dragilor. Ei, varianta din Irlanda de Nord, deocamdată.

–Asta-i o veste epocală, tipule. Loren ridică degetul mare. E-po-ca-lă!

–E un pas către ceva tare care ar putea duce la ceva impresionant. Ai face bine să nu mă înlocuiești pe postul de cameraman.

Hector întinse și el un deget către Adrian.

–Nici într-o mie de ani. Doamne, Hector Sung, asta-i o veste uluitoare! Când pleci?

–Începem săptămâna viitoare, dar am avion poimâine, ca să pot să vizitez și eu una-alta pe acolo. Ar trebui să veniți și voi în vara asta.

–Da, de parcă ar fi ca și cum am lua metroul până în Queens. Teesha dădu negativ din cap. Eu m-am băgat la o groază de cursuri peste vară, Hec. Mă apuc de treabă cât mai rapid pentru master.

–După care o să fie managerul meu de afaceri. Iar când Loren o să termine facultatea de drept, o să fie avocatul meu. Așa că... Adrian își ridică paharul, toastând. Ținem gașca unită!

În decursul următoarelor câtorva luni, Adrian își împărți timpul între apariții la diverse evenimente, vizite la bunicii ei, activități de promovare a noii ei game de echipamente sportive și un nou proiect. Un blog cu articole săptămânale, inclusiv o demonstrație scurtă, de cinci minute, cu ceea ce ea numea antrenamentul de cinci minute al săptămânii, pe care îl transmitea live. Având

în vedere că putea face transmisii live de aproape oriunde – cum o învățase Hector cum să facă –, de multe ori includea persoane în această demonstrație.

Proprietarul alimentarei de lângă apartamentul ei, o persoană oarecare de pe stradă, care își câștiga existența plimbând câini, un polițist aflat în patrulare (cu care și ieși în oraș și avu o relație satisfăcătoare timp de câteva luni după aceea).

Una dintre demonstrațiile ei preferate, și una pe care avea s-o revadă de nenumărate ori în anii care aveau să urmeze, fu cea în care o avu alături pe bunica ei. Cu zăpadă de peste treizeci de centimetri afară, focul trosnind în șemineu, Adrian își instală echipamentul în bucătărie.

– Pur și simplu, distrează-te, îi spuse Sophiei.

– Bucătăria este loc de făcut mâncare, de adunat familia, de mâncat.

Adrian potrivi unghiul camerei de luat vederi.

– Ei, dacă faci mâncare, îi aduni pe toți cei dragi alături și mâncați, atunci trebuie să te și miști. Mulțumită, Adrian se întoarse și îi zâmbi bunicii. Arăți grozav! Nu, nu grozav. Arăți sexy.

Sophia flutură din mână, respingând acest comentariu, după care izbucni în râs și își scutură părul, dându-l pe spate.

– E de la costum. Costumul creat de tine.

– E bine, e marca mea. Dar e mai importantă persoana care îl îmbracă.

Era un costum care punea în valoare silueta, format dintr-o bustieră întărită de un verde-închis, colanți trei sferturi cu nuanțe de verde, albastru și roz, iar ca încălțări, o pereche de pantofi roz, sub gleznă.

– Ai văzut destule filmări de-astea ca să știi cum merg lucrurile. Urmează-mi instrucțiunile, atâta tot. Dacă ai ceva de spus, spune. E lejer, distractiv și totul se desfășoară rapid.

– Deja mi-e milă de mine.

Cu un hohot, Adrian băgă o mână în buzunar și apăsă butonul de pe telecomandă.

– Pentru cele cinci minute de săptămâna aceasta, o am alături de mine pe uluitoarea Sophia Rizzo, sau, cum îi spun eu, buni. Suntem în bucătăria ei, unde ea și bunicul meu gătesc ca niște îngeri ai gastronomiei. În momentul de față, el frământă aluat de pizza la restaurantul lor de aici, din zona muntoasă

a Marylandului. Așa că eu și buni luăm cinci minute pauză de la făcut prăjituri pentru sărbători ca să ne mișcăm corpul și să ne ridicăm un pic pulsul. Ești gata, buni?

Sophia se uită direct în obiectivul camerei de luat vederi.

–Să știți că n-a fost ideea mea, dar e singura mea nepoată, așa că...

–Mers rapid cu genunchii la piept. Genunchii sus, peste linia taliei, să punem mușchii abdominali la treabă. Așa, buni. Nimeni n-o să-și refuze bunătățile de Crăciun. Eu, una, sigur nu, nu când sunt făcute de Dom și de Sophia Rizzo, așa că atunci când îți faci poftele – cu moderație – nu uita să te și miști.

–Ești singura ființă din lumea asta pentru care aș face așa ceva, să-i las pe oamenii ăștia să vadă cum se chinuie o bătrânică ramolită...

–Ha! În nici un caz nu ești o bătrânică ramolită. Așa, că tot veni vorba de ramoleală, haideți să facem genuflexiuni! Știi să faci genuflexiuni, buni. Fundul în spate. Încordează fesierii.

Trecu la fandări, perfect conștientă că Sophia îi arunca ocheade teatrale de supărare, după care începu să combine mișcările, numărând cu voce tare, după care termină cu rotiri de bazin și câteva mișcări de întindere.

–Și asta e tot. Rezervați-vă cinci minute între cumpărături, făcut prăjituri, împachetat cadouri și savurat bunătăți și, dacă aveți noroc, o să fiți la fel de în formă ca extraordinara mea buni. Își petrecu un braț pe după talia Sophiei. Nu-i așa că e superbă? Ce noroc pe mine, să moștenesc așa gene?

–Mă perie pentru că așa e, are mare noroc că e nepoata mea. Râzând, Sophia o cuprinse în brațe și o sărută pe obraz. Hai să mâncăm câte un fursec!

–Hai! Adrian întoarse capul în așa fel încât să stea obraz lângă obraz și zâmbi la cameră. Crăciun fericit și sărbători cu bine din casa noastră, tuturor! Nu uitați... Rămâneți mereu în formă, concentrate și superbe. Ne vedem în noul an! Apăsă butonul de pe telecomandă. Te-ai descurcat perfect!

–Vreau să văd. Pune de la început.

–Sigur. Dar ne uităm în timp ce mâncăm fursecuri.

–Și bem vin.

–Bine, bem vin. Te iubesc infinit, buni!

Erie, Pennsylvania

Într-o noapte rece și înnorată de sfârșit de decem[bri]e, ninsoare slabă învolburându-se ca niște bucăți de dant[elă], poetul stătea ghemuit pe bancheta din spate a unei mașin[i] albastre, cu caroseria lucioasă.

Alarma de la mașină, încuietoarea? Chestiuni ușor de de[jucat] dacă-ți făceai munca de cercetare. Trecuse prea mult într[e mo]mentele acestea de emoție maximă, dar trebuia să aleagă cu grijă. Din nou, pistolul, deși altele căzuseră victime lamei cu[țitului] sau greutății bâtei. Dar pistolul, cum respira în palmă când îndeplinea misiunea... Era preferatul lui.

Așa cum era și prada.

Nu se dovedise a fi o târfă? Nu era și acum în camera aia [de] motel de mâna a treia, lăsând pe un altul decât soțul ei să i-o tra[gă]? Ar face bine să savureze experiența, căci avea să fie ultima oa[ră] când avea să mai simtă ceva.

Nici un *An Nou fericit!* pentru tine, cățea!

Îmbrăcat în negru din cap până în picioare, o umbră, invizib[il]. Într-un final, târfa deschise ușa. Lumina din cameră se revărsa peste ea. Îi trimise o bezea ticălosului adulter din interior, după care se apropie de mașină, toată un zâmbet.

Apăsă butonul de pe cheie să descuie mașina – apoi încă o dată, iar apoi se urcă la volan cu o mișcare fluidă.

Preț de o secundă, acea ultimă secundă, făcu ochii mari privind în oglinda retrovizoare, înainte ca glonțul să i se implânte în creier. Un al doilea foc, pentru siguranță. Și deja tradiționala fotografie.

Doar câteva clipe mai târziu, o plimbare lejeră prin fulgii care se învârteau diafan până la mașina parcată la trei străzi depărtare.

Iar gândul i se formă dintr-odată, răsunând clar și distinct: „Crăciun fericit tuturor și noapte bună lumii întregi!"

În februarie, Adrian deschise un plic cu o poezie. O tulburau de fiecare dată, dar aceasta îi tăie răsuflarea, făcând-o să se lase, tremurând, într-un fotoliu.

Ultima găselniță e bătrâna cu păr boit roșcat
Te împăunezi și te lauzi, aproape că am vomitat

Ai grijă pe cine folosești ca să ai bani și faimă
Căci pot să moară, ca tine, și să dea seamă.

Făcu reclamație la poliție, ca de fiecare dată, își făcu niște copii, așa cum făcea mereu. Dar, de data aceasta, luă legătura și cu Poliția din Traveler's Creek.

Apoi cu bunicii ei. Deși avu de furcă cu ei, într-un final îi convinse să își instaleze un sistem de alarmă.

De șapte ani deja, se gândea în timp ce mergea încolo și încoace prin apartament și își dorea cu ardoare ca Teesha să ajungă mai repede acasă. Ce fel de om scria și trimitea o poezie dezaxată cuiva an de an, timp de șapte ani? O persoană dezaxată, exact ca și poeziile, își dădu seama. Un om care, evident, îi urmărea blogul, aparițiile publice.

–Dezaxată și lașă, murmură.

Trebuia să țină minte asta. Era vorba de cineva laș, care voia să o știe tulburată și anxioasă. Deși știa că n-ar fi trebuit să-i dea satisfacție acestei persoane necunoscute, nu-și putea alunga nici tulburarea, nici anxietatea. Ducându-se la fereastră, se uită lung afară, privind cum treceau mașinile, cum oamenii mergeau și ei grăbiți pe trotuare.

–De ce nu te arăți? îngăimă. Oriunde ai fi, oricine ai fi, ieși la lumină și rezolvăm totul față în față.

Sub ochii ei, peste lume începu să se abată o lapoviță anemică, iar lumina păli. Iar Adrian își dădu seama că nu putea face nimic altceva decât să aștepte.

7

Nu se așteptase să fie invitată la nunta lui Raylan și se trez[illegible] părea sincer rău că avea altceva programat pentru ziua res[illegible] tivă și că nu se putea duce. Își amintea seara furtunoasă cu [illegible] mult de un an în urmă, când îi întâlnise întâmplător pe [illegible] pe Lorilee tocmai când își sărbătoreau logodna. Și se gând[illegible] bilețelul dulce pe care i-l trimisese Lorilee, cu lalelele acelea [illegible] tate manual.

În loc de a marca pe invitație că îi părea rău, dar că nu [illegible] să poată participa, se așeză la birou și respectă tradiția bunicii [illegible] de a le scrie un bilet mirilor.

Lorilee,

Sunt convinsă că ești ocupată cu planificarea nunții, dar am vrut să-ți trimit un bilet împreună cu regretul de a te anunța că mi-aș fi dorit să pot participa la ziua voastră specială. O să fiu în Chicago în weekendul respectiv. Îmi pare rău că n-o să pot să fiu alături de voi, să vă urez toate cele bune.

Când te-am cunoscut, anul trecut, m-a frapat cât de potriviți păreați unul pentru celălalt. Fără îndoială, Maya îmi va povesti toate detaliile încântătoare ale nunții voastre și sigur îți dai seama cât de încântată e că o să-ți fie domnișoară de onoare.

Intri într-o familie minunată.

Te rog, transmite-i lui Raylan felicitările mele, iar pe tine te asigur că-ți doresc toată fericirea din lume – cred că așa

se face. Oricum, sunt convinsă că voi doi o să fiți incredibil de fericiți împreună.

Bucurați-vă de fiecare clipă.

Toate cele bune,

Adrian

Când expedie acest mesaj, nici că-și închipuia că pusese bazele unei corespondențe amicale care avea să dureze ani la rând.

Brooklyn, New York

Chiar și când haosul era atotprezent, ceea ce se întâmpla des, Raylan își adora viața. Cel mai probabil, el și Lorilee aveau să fie tot în toiul renovării casei cu potențial pe care o cumpăraseră în Brooklyn chiar și după ce copiii lor aveau să termine colegiul. Totuși, în ciuda multelor ei probleme, clădirea veche din cărămidă, cu podul imens, pivnița plină de umezeală și scara interioară care scârțâia din toate încheieturile, li se potrivea perfect.

Poate că fuseseră nebuni să o cumpere cu doar câteva săptămâni înainte ca primul lor copil să vină pe lume, dar își doriseră amândoi să îl aducă de la maternitate în casa lor – în căminul lor.

Și poate că-și petrecuse prea mult din așa-zisul lui timp liber din acești cinci ani care trecuseră de atunci punându-și la încercare priceperea într-ale dulgheriei, îmbunătățindu-și tehnica de zugrăvit și vopsit sau învățând cot la cot cu Lorilee cum să pună gresie, dar toate astea li se potriveau de minune.

Amândoi își doriseră să-și crească copiii într-o casă cu curte, într-un cartier ca pe vremuri, cu personalitate. Și, având în vedere că Bradley venise pe lume la doar treisprezece luni după nuntă, mizaseră pe cartea optimismului și cumpăraseră acea casă veche.

Doi ani mai târziu, familia se mărise prin nașterea lui Mariah.

Conveniseră să ia o mică pauză până la următorul copil, până aveau să fi renovat cât de cât casa și să fi apucat să-și mai suplimenteze economiile. Și până ce editura specializată în romane grafice pe care o lansase Raylan împreună cu doi prieteni să fi început să facă profit.

Cu Bradley la grădiniță, Mariah la creșă, Lorilee profesoară de artă la liceu și – în sfârșit – Triquetra Comics începând să funcționeze, chiar dacă poticnit, se hotărâseră să facă și al treilea copil.

Veni acasă după o zi de întâlniri, ședințe de strategie, apoi altele de planificare – și plăcerea de a lucra la romanul propriu – și fu întâmpinat de haosul familiar.

Câinele – și prezența câinelui acolo era strict vina lui, căci el îl adusese acasă, pui fiind, vara trecută – porni la goană, lătrând, prin camera de zi, intră în sufragerie – unde reuși să dărâme un scaun – și dădu buzna în bucătărie, unde Lorilee amesteca într-o cratiță aflată pe aragaz, după care făcu același traseu, dar în sens invers.

Mariah, îmbrăcată într-una din multele ei rochii de prințesă și înarmată cu o baghetă cu o stea în vârf, porni și ea după el. În același timp, Bradley trăgea cu pușca cu biluțe de spumă atât spre câine, cât și spre sora lui, fără discriminare.

–O să-ți pară rău când Jasper o să înceapă să-ți roadă gloanțele și o să rămâi fără, îl avertiză Raylan.

–Dar e amuzant.

Bradley, cu păr de culoarea inului, ochi albaștri și un zâmbet uluitor ca un fulger, veni în goană, să-i îmbrățișeze picioarele.

–Putem să mergem la Carney's să luăm înghețată, după masa de seară? Te roooog.

–Poate. Adună-ți biluțele de pe jos, copile. Crede-mă, o să apreciezi acest sfat mai încolo.

Bradley continuă să se țină strâns de picioarele lui, în timp ce Raylan înainta cu pași târșâiți, întâmpinându-l pe Jasper, care acum sărea de bucurie, după care-și ridică în brațe prințesa.

–O să-l preschimb în iepure pe Jasper.

În gurița ei, r-urile erau mai degrabă niște l-uri moi și, ori de câte ori o auzea, lui Raylan i se topea inima. O sărută pe vârful nasului.

–Dar apoi o să vrea să-i dăm morcovi.

Geanta pe care o purta cu breteaua de-a curmezișul pieptului i se lovea ritmic de șold în timp ce înainta, cu fiica lui în brațe, și-l târa cu el pe fiul lui până în bucătărie, unde se opri să-și sărute soția.

Înalt și zvelt, fostul adolescent care trecuse de un metru nouăzeci în liceu – și mai crescuse alți trei centimetri în colegiu – se aplecă să o sărute tandru pe obraz pe Lorilee, oprindu-se o clipă pentru a savura apropierea de pielea ei.

Și apoi adulmecă mirosul din aer.

– Avem spaghete în seara asta. Ce bine!

– Cu o salată delicioasă la aperitiv.

De la picioarele lui Raylan, Bradley protestă:

– Bleah!

Lorilee se mulțumi să îi arunce o privire fiului ei.

– Dacă cineva anume își mănâncă toată salata fără să se vaite, apoi am putea să ne savurăm spaghetele și să facem o plimbare plăcută până la Carney's și să luăm câte o înghețată.

– Daaa! Putem? Bradley se desprinse de picioarele lui Raylan și se agăță de cele ale lui Lorilee. Putem, mami?

– Întâi salată și spaghete.

Lorilee dădu din cap văzându-l pe Bradley cum se desprinse cu un salt și începu să danseze fericit, iar Mariah se zbătu să fie dată jos, pentru a putea participa și ea la această sărbătorire.

– Cum a fost azi?

– Bine. Chiar bine. La tine?

– De-a dreptul excelent. Și, dacă e să ne luăm după graficul meu – se aplecă spre el pentru a-i șopti la ureche –, seara asta s-ar putea să fie cea potrivită ca să mai aducem pe lume încă un nebunatic ca ăștia doi. Deci și perspectivele sunt excelente.

– Asta sună chiar mai bine decât mersul la înghețată. Își trecu ușor palma peste părul blond-deschis pe care Lorilee și-l tunsese scurt, pentru a face economie de timp și efort. Lui îi plăcea la nebunie cum îi încadra chipul. Ne vedem în dormitor după ora de citit povești.

– De-abia aștept. Se lipi de el, privindu-i pe copii cum dansau în continuare. Facem treabă bună împreună, Raylan.

El își trecu o palmă peste spatele ei, peste fund, după care și-o ridică, fără să întrerupă contactul cu corpul ei.

– Și de-abia aștept să mai facem.

După cină – cu haosul și zgomotul aferente –, după plimbare și înghețată, după ritualul zilnic al orei de povești, își băgară copilașii la culcare. Ca de obicei, apărură întrebările despre care Raylan era convins că micuții le păstrau special pentru a întârzia dusul la culcare.

„De ce nu pot să văd stelele ziua, chiar dacă uneori pot să văd luna?"

„De ce ție îți crește barbă și lui mami nu?"

„De ce câinii nu pot să vorbească cu oamenii?"

Fu nevoie de ceva timp, exact așa cum știa că se întâmpla mereu, până putură să fie siguri că amândoi copiii chiar adormiseră, astfel că nici n-aveau să știe că făcea dragoste cu mama lor – și atât mai puțin să îi întrerupă.

– Ce-ai zice de un pahar de vin? Dacă avem succes, va trebui să renunți din nou la alcool. Ai putea să profiți acum, cât mai poți.

– Chiar mi-ar plăcea un pahar.

Se duse la parter să aducă. Tapetul de pe pereții holului de la etaj trebuia dat jos. Se ocupaseră cu prioritate de camerele copiilor, de bucătărie și de două dintre cele trei băi complete, plus una de serviciu.

Se gândea că nașterea încă unui copilaș, dacă aveau noroc, însemna să transforme încă unul dintre cele patru dormitoare în camera lui sau a ei, în loc să se ocupe de camera lor. Ceea ce însemna să-și mute atelierul sus, la mansardă.

Lorilee deja picta acolo, dar puteau separa o parte din spațiu, pentru ca el să aibă unde să lucreze. Aveau să găsească ei o modalitate.

Luă o sticlă de vin, îi scoase dopul, și tocmai lua paharele din dulap când telefonul de pe blatul de bucătărie începu să sune.

Văzu numele mamei lui pe ecranul aparatului.

– Bună, mama!

Zâmbetul lui lejer iscat de auzul vocii ei se transformă într-o expresie goală, șocată.

– Poftim? Nu. Cum? Când? Dar...

Când văzu că Raylan nu se întoarse la etaj, Lorilee se duse la parter, unde-l găsi așezat lângă blatul de bucătărie, cu capul în palme.

– Ce e? Raylan, ce s-a întâmplat?

El își înălță capul, iar ea veni repede la el.

– Sophia Rizzo. Un accident. Era... era cu o prietenă, se întorceau acasă de la clubul de carte. Furtună, drum alunecos, iar un alt șofer a derapat și a intrat în ele. Prietena ei e în spital, dar Sophia... a murit, Lorilee. A murit.

– O, Doamne, nu. Lacrimile se revărsară chiar în clipa în care Lorilee îl trase pe Raylan la pieptul ei. Nu Sophia... Ah, Raylan.

–Nu știu ce să fac. Nu pot să gândesc. Era aproape ca bunica mea.

–Hei, gata, gata. Lorilee îl sărută pe obraji. Apoi luă paharele și le umplu cu vin. Ia o gură din ăsta. Mama ta...

–Ea a sunat.

–O să fie copleșită de durere, ca și Dom. Ca și Adrian și mama ei și, o, Doamne... tot orașul. Se va ține o slujbă, va fi un priveghi... O să mergem și noi. Putem să stăm câteva zile acolo, dacă putem să dăm o mână de ajutor.

–Mama spunea că nu știa nimic despre înmormântare sau priveghi, dar o să ne sune mâine, când o să știe mai mult. A zis că urmau să vină Maya și Joe. Aveau să găsească o bonă pentru Collin și să vină să o ajute să închidă restaurantul și...

–A, restaurantul... Da, bineînțeles. Uite ce e, ai putea să stai acolo o săptămână sau două, dacă poți să fii de ajutor. Aduc eu copiii acasă.

–Nu știu ce să fac încă. Trebuie să-mi pun gândurile în ordine. Găsim noi o soluție. Pur și simplu nu pot să asimilez vestea asta, Lorilee. Sophia a făcut parte dintotdeauna din viața mea.

–Știu, dragule. Îl ținea lipit de ea, mângâindu-i spatele. O să găsim noi o cale să fim de ajutor. Ridicându-i chipul spre al ei, îl sărută. Apoi se așeză lângă el, în fața blatului de bucătărie, ținându-i mâna într-a ei. Pot să-mi iau concediu, e o urgență. Trebuie doar să mă duc mâine, să pun lucrurile în ordine. Asta dacă nu cumva vrei să plecăm mâine.

–Aș... Raylan încerca să-și limpezească mintea, dar încă îi mai răsuna în urechi glasul înlăcrimat al mamei lui. Nu, cred că ar trebui să aranjăm totul aici, să lăsăm copiii să se ducă la grădiniță și la creșă, să așteptăm să ne sune mama. Am putea să ne aranjăm amândoi lucrurile la muncă și să plecăm poimâine.

–Și mie mi se pare bine așa. Pot să mă apuc de bagaje de cum ajung acasă.

Bine, aveau un plan, își spuse el. Funcționa mai bine când avea un plan, un program. Sau un itinerariu creionat în mare.

–Pot să plec mai devreme, ca să pregătesc totul până la începutul după-amiezii.

–Trebuie să iei în considerare că o să rămâi acolo cel puțin o săptămână. Nu-ți face griji pentru mine și pentru copii, zise ea,

înainte ca Raylan să apuce să obiecteze. O să ne întoarcem acasă cu trenul. Pentru ei o să fie o aventură. Mama ta o să aibă nevoie de tine. Sophia a fost ca o mamă pentru ea.

–Cum le spunem copiilor? Întinse mâna spre paharul lui cu vin, dar apoi doar se uită lung la el. Sunt atât de mici, Lorilee, și nu au mai pierdut nici o persoană atât de apropiată...

–Cred că o să le spunem că buni a trebuit să se ducă în cer, să fie înger, și când vor întreba de ce, va trebui să le spunem că nu știm și că suntem triști că nu mai e cu noi. Lorilee luă paharul lui Raylan și luă o înghițitură mică. Dar că va fi mereu în inimile noastre. Cred că va trebui să le arătăm că-i iubim, dragule, așa cum facem mereu.

Conveniră să nu le spună nimic copiilor de dimineață, ci să îi ducă la grădiniță și la creșă ca de obicei, astfel încât să nu-și petreacă ziua triști și nedumeriți.

Poate că Raylan îi îmbrățișă un pic mai strâns, un pic mai prelung înainte de a o ajuta pe Lorilee să le fixeze centurile de siguranță ale scaunelor speciale de mașină.

–Să înveți ceva azi! îi ordonă lui Bradley.

–Dacă o să tot învăț lucruri, atunci o să știu tot și nu va mai trebui să mă duc la școală. Și-așa pot să vin să muncesc cu tine, să facem cărți cu benzi desenate.

–Cât e radical din nouă sute patruzeci și șase?

Bradley izbucni într-un râs chițăit.

–Nu știu!

–Vezi? Nu știi totul deocamdată. Învață ceva azi! Și tu, prințesă Mo.

Se întoarse pentru a-și trage soția într-o îmbrățișare.

–Mulțumesc.

–Pentru ce?

–Pentru că ești tu însăți, pentru că ești a mea. Pentru că exiști.

–Aaah, soțul meu cel drăguț. Ne vedem curând. Îl sărută până ce Bradley începu să facă zgomote îngrețoșate. Apoi izbucni în râs. Te iubesc!

–Și eu te iubesc!

Lorilee se urcă la volan, își puse centura, după care îi adresă un zâmbet.

– O să ajung acasă până cel târziu la patru. Chiar mai devreme, dacă ai nevoie de mine.

– Ținem legătura.

Făcu un pas înapoi și se despărțiră făcându-și cu mâna cu toții. Reintră în casa cufundată în tăcere, unde Jasper deja se încovrigase, pentru primul somn din dimineața aceasta.

– Mă duc devreme la muncă azi, amice, și tu o să vii cu mine. Apoi o să pleci un pic în concediu, la Bick.

Prietenul și asociatul lui Raylan acceptase deja să-l găzduiască pe Jasper oricât era nevoie. Raylan nu trebuia decât să-i încarce în mașină mâncarea, culcușul, recompensele și jucăriile. Era uimitor, își dădu seama Raylan, cât de multe lucruri se adunau pentru a asigura existența și confortul unui labrador retriever aproape adult.

Luă un hanorac pe care să și-l pună peste tricoul cu Nimeni, personajul a cărui creație îl ajutase să lanseze Triquetra.

La Triquetra, ținuta de birou era una lejeră zi de zi.

Înșfăcă geanta cu toartă lungă pe care o folosea pe post de servietă și prinse lesa de zgarda câinelui, care era extrem de încântat. În mod normal, mai ales într-o zi însorită de primăvară, ar fi mers pe jos sau ar fi luat bicicleta pentru a parcurge cele zece străzi până la depozitul vechi unde își avea sediul Triquetra, dar avea de gând să profite și să muncească mai mult, în cazul în care avea să rămână mai mult în Traveler's Creek.

Așa că deschise portiera din spate a Priusului lui bătrâior, pentru ca Jasper să urce. Urcând la volan, deschise geamurile, în așa fel încât să intre aer curat, iar câinele să poată să scoată capul pe fereastră. Pe drumul până la birou, își umplu mintea cu liste de sarcini de care trebuia să se ocupe acum, dacă avea să lucreze de la distanță o săptămână, două.

Puteau să facă ședințele și întâlnirile în sistem de teleconferință. Toate lucrările pe care trebuia să le vadă și să le aprobe puteau fi trimise prin e-mail, ca atașamente. În mod clar, putea să-și improvizeze un spațiu de lucru temporar în vechea lui cameră și să-și respecte termenul de predare – de peste zece zile – pentru colorarea celui mai recent roman grafic cu Nimeni pe care aveau să îl publice.

Având în vedere că erau înaintea programului stabilit cu asta, își aminti, asta nu era o problemă. În mod normal, se achita

personal de texte, dar având în vedere că nici unul dintre asociații lui nu făcea asta, aveau câțiva artiști angajați care să se ocupe. Ar fi putut, doar acum, să le delege această sarcină dacă era nevoie. Avea să se ocupe de asta la momentul respectiv.

Intră în mica parcare din lateralul clădirii pătrățoase de cărămidă, pe cinci niveluri, cu ferestre înalte și prelungi, rampă de încărcare străveche, uși late din oțel și o terasă pe acoperiș, unde țineau petreceri după program vara, din când în când se certau sau ieșeau la fumat cei care aveau acest obicei.

Înainte de a intra, Raylan plimbă cățelul pe la tufele neîngrijite și pe iarba de la capătul parcării. Îl lăsă să adulmece în voie, să facă tot ce făceau câinii afară, în așa fel încât să nu o dea în bară și să facă ceea ce n-ar fi trebuit să facă în interior.

Își scoase cheile, descuie ușa grea, din oțel, și închise sistemul de alarmă. Și aprinse luminile.

Toate cele cinci niveluri erau expuse, unite de trepte de oțel fără pereți și câteva ascensoare de marfă.

Nivelul principal fusese amenajat ca o sală de jocuri mare, de luat gustări și ca zonă de relaxare. În fond, doi dintre cei trei asociați erau tipi. Iar Bick era aproape ca și cum ar fi fost. Era o femeie care înțelegea care erau plăcerile bărbaților.

Zona de relaxare era plină de mobilă veche – canapele pline de neregularități, fotolii uzate, tapițate cu o țesătură în carouri și mese din lăzi de lapte. Acum, că-și puteau permite, discutau din când în când să o înlocuiască. Totuși, nostalgia avea câștig de cauză ori de câte ori venea vorba.

Băgaseră mâna adânc în buzunar pentru două dintre cele mai mari televizoare LCD de pe piață, mai multe sisteme de jocuri video, câteva aparate clasice de pinball (care aproape mereu aveau nevoie de reparații) și ceva jocuri video vechi. Fuseseră cu toții de acord că, uneori, mintea și corpul aveau nevoie să se joace, să lase ideile să fermenteze în voie. Și că, într-o bună zi, unele dintre jocurile acelea aveau să fie cele create de ei.

Avuseseră parte de împlinirea acestui obiectiv cu Nimeni, cu Regina Violet și cu Corbul de Zăpadă. Aveau să urmeze și altele. Raylan era convins de asta pentru că făceau ceva ce le plăcea la nebunie, iar ceea ce adorau făceau bine. Iar fiecare nou-angajat trebuia să îndeplinească aceste criterii.

Pentru că avea câinele cu el, luă ascensorul de marfă în loc să urce pe scări. Jasper se lipi tare de el și îl apucă tremuratul când ascensorul începu să trepideze și să se jeluiască, urcând chinuit până la etajul patru.

Ocupase ultimul nivel cu biroul și spațiul lui de lucru pentru că nimeni altcineva nu fusese dispus să urce atât zi de zi. Mare parte din muncă, din activitate și din zgomot se reverberau în jos. Pe Raylan nu îl deranjau ecourile întregii agitații; de fapt, îi plăceau. Dar îi plăcea spațiul mai solitar al nivelului lui, ca și panorama de la ferestrele mari. Putea să vadă până la râu și la orizont zona sudică a Manhattanului.

Având în vedere că Nimeni combătea criminalitatea din metropolă, iar alter-egoul lui, Cameron Quincy, lucra aici ca expert în computere, Raylan schița des peisajul citadin în diferitele sale aspecte, ca să se inspire.

Dar acum nu se putea gândi decât că o persoană iubită nu mai era pe lumea aceasta. Și la regretul că nu mai fusese acasă de săptămâni bune, că nu o mai vizitase, că nu mai vorbise cu ea. Iar acum... nici n-avea să mai poată vreodată să o facă. Viața lui era aglomerată, iar el se resemnase cu asta. Dar trebuiau să-și facă mai mult timp. Sora lui avea un băiețel de nici doi ani, iar el nu-l văzuse decât o singură dată de la Crăciun încoace. Mamei lui nu-i dăduse ocazia să petreacă suficient timp cu copiii lui, și nici lor să stea cu ea. Aveau să remedieze asta. Iar Dom... Oare acum era singur în casa aia mare? Avea să facă un efort, un efort sincer, de a le acorda timp celor care-și făcuseră timp pentru el.

Pentru că timpul conta, se așeză la planșa lui de desen, în timp ce câinele adulmeca prin spațiul său de lucru, ocolind scaunele cu rotițe, care scârțâiau ori de câte ori te așezai pe ele, frigiderul vechi, de pe vremea când stătea la cămin, plin cu sticle de coca-cola și Gatorade, tabla enormă de care prindea schițe și bilețele cu notițe, scenarii schițate în fugă și oglinda în care testa diverse expresii faciale. Spațiul era însuflețit și de fotografiile înrămate, cu familia lui, figurine cu diverși eroi de benzi desenate și de ghiveciul cu un ficus pe care era convins că îl omora încet-încet.

Pe planșă avea două pagini, cu partea de text completată, unele dintre desene fiind deja trasate. Raylan scrisese, revizuise, modificase și completase scenariul și făcuse același lucru și cu toate

desenele. Ar fi putut să facă toate acestea în format electronic, la prefera să lucreze de mână. Așa cum prefera să se ocupe personal de trasarea desenelor și de colorarea lor. Era conștient că poate avea să fie nevoit să facă niște schimbări pe măsură ce compania se extindea, dar avea să se agațe de aceste plăceri cât mai mult posibil.

Cu Jasper instalându-se într-un colț cu osul lui de roș și cu pisoiașul de pluș,jucăria lui preferată, Raylan își luă instrumentele. Și se lăsă absorbit de munca sa. O parte din mintea sa înregistra zgomotele făcute de ceilalți începându-și ziua de muncă, vocile care se înălțau pe scări, clinchetele metalice ale pașilor pe ele. Mirosul de cafea și de covrigi lăsat de cineva prea mult la încălzitor.

Dar Nimeni era într-o încurcătură, căci fata de care era îndrăgostit era atrasă într-o situație periculoasă de un ticălos seducător, Domnul Rafinat. Așa că rămase la planșa lui, lucrând, perfecționând, aducând fiecare cadru la viață în lumina soarelui care se revărsa pe ferestre.

Părul lui blond-închis i se revărsa peste urechi. Lorilee ar fi spus că ar fi trebuit să se tundă, dar îi plăcea să se joace cu șuvițele lui când stăteau ghemuiți împreună în pat. Uitase să se bărbierească în dimineața respectivă, cu mintea în altă parte, așa că barba de o zi îi împânzise obrajii scobiți.

Ochii îi rămaseră ficși, concentrați, deși buzele începură să i se curbeze, văzând cum personajul lui principal dobândea profunzime. Nu dădu nici o atenție țăcănitului de pași rapizi ai cuiva care urca pe scară, dar Jasper începu să latre și se ridică precipitat.

Raylan se uită în direcția respectivă și dădu de Bick, cu *dread*-urile ei lungi, cu vârfurile roșcate, fluturându-i în urmă.

– Bună, Bick, mulțumesc că-l iei pe Jasper. Eu o să termin...

– Raylan. Vocea i se frânse, iar în secunda următoare trase aer în piept, cutremurându-se. E o persoană înarmată la liceu. La liceul unde predă Lorilee.

Pentru o clipă, mintea îi încremeni pur și simplu.

– Poftim?

– Jojo ține televizorul pornit în zona de relaxare și au început știrile. Școala a fost izolată. Un puști a reușit să iasă. Zicea că sunt cel puțin două persoane înarmate, cel puțin două persoane care împușcă oameni. Raylan...

El se ridicase deja și alerga spre ieșire. Jasper încercă să plece după el, dar Bick îl prinse și îl ținu pe loc. Nu, tu trebuie să rămâi aici. Raylan coborî treptele ca vântul și ca gândul și aproape că se ciocni de Jonah, celălalt asociat al lui, care aștepta la baza treptelor.

–Conduc eu.

Raylan nu îl contrazise, dar nici nu încetini. Se urcă rapid în Mini-ul lui portocaliu-neon.

–Grăbește-te!

–Lorilee e bine. Atitudinea obișnuită al lui Jonah, de calm imperturbabil, rămase la locul ei, iar acesta dădu în marșarier. E fată deșteaptă. A făcut nenumărate simulări pentru situații de-astea.

Raylan abia dacă-l auzea, nu-și putea auzi nici propriile gânduri disperate din cauza bubuiturilor inimii, care-i răsunau în urechi. Mini-ul avea plafonul coborât, așa că aerul de primăvară gonea prin jurul lui. Frunzele proaspete și verzi se legănau în copaci, iar florile timpurii dansau, pline de culoare și farmec. Raylan nu putea să observe nimic din toate acestea, nu le vedea deloc. Tot ce putea vedea în fața ochilor era fața lui Lorilee zâmbindu-i înainte de a pleca.

–Cât e ceasul?

Rămase șocat când se uită la ceasul de la mână și descoperi că trecuseră trei ore de când se așezase și începuse să lucreze. Asta însemna că Lorilee ar fi trebuit să fie în oră, în clasa în care preda înainte de prima pauză de masă. Dacă era în clasă, era bine. Știa simulările le fel de bine ca și ea, căci îl învățase exact ce trebuia făcut, ba chiar plânsese pentru că era nevoie de așa ceva. Trebuia să încuie ușa clasei, să bage copiii în debaraua de materiale, să aibă grijă să-și păstreze toți calmul și să nu facă zgomot. Să se adăpostească și să aștepte venirea polițiștilor.

Când primul val de șoc se mai disipă, își scoase telefonul din buzunar. Lorilee îl ținea fără sonor în timpul orelor, dar îl simțea vibrând. Când apelul îi fu preluat de mesageria vocală, cu mesajul ei cu acel accent sudist vesel, simți un val de greață ridicându-i-se în gât.

–Nu răspunde. Nu răspunse...

–Probabil că a lăsat telefonul pe catedră. Aproape că am ajuns, Raylan. Mai avem puțin.

–Pe catedră...

Se forță să accepte această idee, deși parte din exercițiul de simulare era să aibă grijă că avea o modalitate de a comunica cu exteriorul.

Văzu baricadele, mașinile de poliție, ambulanțele, echipele de televiziune, părinții înnebuniți, partenerii de viață îngroziți care veniseră la fața locului, ca și el. Sări din mașină înainte ca aceasta să se fi oprit de tot.

Școala se afla la ceva distanță, o clădire din cărămidă roșiatică, cu soarele reflectându-i-se în ferestre, iar terenul din jur era de un verde proaspăt, de primăvară.

Putea să vadă polițiștii și, chiar și de la distanță, observă că una dintre ferestre era spartă.

–Soția mea..., reuși să îngaime, apucând strâns baricada ridicată de poliția din Brooklyn. Lorilee Wells, profesoară de artă. E înăuntru!

–Trebuie să vă rugăm să așteptăm aici, domnule. Polițistul în uniformă îi vorbi calm, fără inflexiune. Avem mai mulți polițiști în clădire.

–Raylan!

Mintea i se goli pentru o clipă când femeia se apropie în grabă. Mintea părea să îi treacă de la o claritate extremă la perioade de ceață apărute brusc.

–Suzanne.

O cunoștea, bineînțeles. Luaseră cina la ea acasă, iar ea și soțul ei – Bill, Bill McInerny, profesor de matematică, foarte priceput la șah, fan înfocat al echipei Yankees – luaseră cina în casa lor.

Îl cuprinse strâns în brațe, femeia aceasta care mirosea a iarbă, pământ și mulci. Îi plăcea să se ocupe de grădină, își aduse aminte în următoarea răbufnire de claritate. Era pasionată de grădinărit, locuia foarte aproape de școală, într-o casă stil fermă, cu o curte mare în spate.

–Raylan. Raylan, Doamne... E ziua mea liberă, lucram în grădină. Împușcăturile... Raylan simțea fiecare tresărire a corpului ei când începu să tremure. Am auzit împușcăturile. Dar nu m-am gândit, nici nu m-am gândit... Nici nu te gândești că s-ar putea întâmpla aici, chiar lângă noi.

–Ai reușit să vorbești cu Bill? Ai putut să iei legătura cu el?

–Mi-a trimis un SMS. Se trase înapoi, frecându-se la ochi pentru a-și alunga lacrimile. Mi-a spus că el și elevii lui sunt în siguranță, să nu-mi fac griji. Că mă iubește și să nu-mi fac griji. Lorilee?

–Nu mi-a răspuns la telefon.

Scoase telefonul, să încerce din nou să sune.

Se auziră focuri de armă. Parcă erau rateuri de motor, artificii și groază. Raylan ar fi putut să jure că trecură direct prin inima lui, ca niște lovituri acute, mortale. De jur împrejurul lui, oamenii țipau, suspinau și strigau. Se țineau unii de alții, așa cum se agăța acum Suzanne de el. Simți palma lui Jonah prinzându-l de umăr ca un fel de greutate-fantomă. Era și nu era acolo, în același timp. Asta pentru că lumea încremenise pur și simplu. În vidul format, tot ce auzea era o tăcere teribilă.

Apoi văzut niște polițiști cum escortau un șir de elevi pe ușă, copii care-și țineau brațele în sus sau pe cap. Copii care plângeau, dintre care unii aveau sânge pe haine. Auzi părinții strigând nume și plângând cu suspine. Văzu cum paramedicii se repeziră în clădire.

Zgomot, prea mult zgomot invadă vidul din jurul lui, ca o zarvă insuportabilă în capul lui. Nu putea să distingă clar cuvintele prinse în această zarvă.

Persoanele înarmate fuseseră doborâte.

Situația era sub control.

Mai mulți morți, mai mulți răniți.

–Bill! Suzanne se desprinse, plângând și râzând. Uite-l pe Bill, uite-l pe Bill.

În jurul lui, părinții își îmbrățișau copiii; soții reuniți se țineau strâns la piept. Paramedicii ieșeau, ducând răniți pe tărgi, iar ambulanțele plecau cu scrâșnet de cauciucuri și vaier de sirene.

Raylan privea concentrat ușile pe care avea să iasă ea din secundă în secundă. Unde avea să-și facă apariția Lorilee și avea să se întoarcă la el.

–Domnule Wells...

O știa pe fata respectivă – era una dintre elevele lui Lorilee. Raylan venea la orele ei o dată sau de două ori pe an, pentru a face demonstrații și a ține prelegeri despre cum evoluau romanele grafice și benzile desenate de la concept la publicare. Era extrem de palidă, pielea fiindu-i incredibil de albă în contrast cu petele

roșii de la lacrimi. O femeie – mama ei, presupuse el – o ținea strâns cu mâna peste umeri, și ea cu ochii în lacrimi. N-avea să explice niciodată de ce numele ei i se contură atât de clar în mintea lui amalgamată.

–Caroline. Ești una dintre elevele lui Lorilee... ale doamnei Wells. Unde...

–Am auzit împușcăturile. Eram în clasă, am auzit focurile de armă și... și râsete. Râdeau și trăgeau cu pistolul. Doamna Wells ne-a zis să intrăm în debara, ca în exercițiile de simulare. Să ne mișcăm rapid și să nu facem gălăgie. Apoi s-a dus să încuie ușa clasei.

–E încă înăuntru?

–Domnule Wells, s-a dus să încuie ușa și chiar atunci... el s-a prăbușit instantaneu. Rob Keyler... îl cunosc. Sângera și s-a lăsat jos, iar ea... doamna Wells... a dat să îl tragă înăuntru, să-l ajute să ajungă în clasă. Și apoi, el... Lacrimile curgeau și tot curgeau pe fața ei, o față atât de copilărească, încă rotundă și moale, încă luptându-se cu o acnee adolescentină. Jamie Hanson era. Îl știam și pe el. Jamie era, aveau un pistol în mână, iar ea... doamna Wells... s-a... s-a... s-a aruncat peste Rob. Am văzut. Nu închisesem ușa de tot și am văzut. El... domnule Wells, domnule Wells... a împușcat-o. A împușcat-o. Suspinând incontrolabil, se aruncă în brațele lui. A împușcat-o, a împușcat-o de mai multe ori, a râs și-a plecat. A plecat, pur și simplu!

Raylan nu mai auzi nimic altceva. Nu mai simți nimic altceva. Asta pentru că lumea lui se sfârșise într-o zi blândă de primăvară, cu un cer atât de albastru că-ți frângea inima într-un milion de bucăți.

8

Spuneau că fusese o eroină. Băiatul pe care îl apărase cu propriul corp stătuse zece zile în spital, dar supraviețuise.

Nici unul dintre elevii din clasa ei nu avusese nici o rană fizică. Rănile din inimile, sufletele și mințile lor, însă, aveau nevoie de ani mulți ca să se vindece. Asta dacă aveau să se vindece vreodată.

Doi băieți, de șaisprezece respectiv șaptesprezece ani, furioși pe lumea întreagă, fără nici o considerație față de viețile lor, curmaseră destinele a șaisprezece semeni într-o zi frumoasă de mai.

Cinci fuseseră colegi de-ai lor.

Mai răniseră alți unsprezece.

Viețile pe care le făcuseră țăndări, copiii care pierduseră părinți, frați, care-și pierduseră inocența, familiile care aveau să sufere pentru totdeauna erau mult mai multe.

Nici unul dintre cei doi nu scăpase cu viață din atac.

Adrian era copleșită de propria durere, așezată la biroul bunicii ei și alegând din articolele de papetărie pe care le folosea ea. Trimisese un aranjament floral, dar florile se ofilesc. La o săptămână după cele două lovituri gemene ale morții, îi compuse o scrisoare lui Raylan.

Dragă Raylan,

Nu există cuvintele potrivite care să-ți spună cât de rău îmi pare. Știu că mama și sora ta sunt alături de tine acum și sper că asta îți dă o oarecare alinare.

Îmi pare rău și că nu am putut să vin la ceremonia comemo-rativă pentru Lorilee, căci încă nu pot să-l las singur pe bunic...

A fost una dintre cele mai frumoase ființe omenești pe ca-le-am cunoscut vreodată. Nu am cunoscut-o bine, și în mare parte prin corespondență, dar din scrisorile ei reieșea foarte cât era de veselă, de bună, cât de mult vă iubea pe tine și pe copii.

Lumea a pierdut un înger.

Par cuvinte goale, spune-mi, te rog, dacă pot să te ajut cu ceva, cu orice. Dar să știi că vin din adâncul sufletului.

Pentru a îndura șocul, durerea asta, îmi spun mereu că buni și Lorilee au grijă una de alta acum. Și de noi. De tine și de copiii tăi și de mine. Pentru că așa erau ele.

Unii oameni lasă în urmă o moștenire de bunătate. Lorilee a ta, buni exact așa au făcut.

Condoleanțe sincere,

Adrian

Luă scrisoarea și biletelul pe care îl scrisese bunicul ei și se du... pe veranda din fața casei, unde stătea Dom.

–Hai să facem o plimbare cu mașina, bunelule. Trebuie să pu... scrisorile astea la poștă și am putea trece pe la prăvălie, să vedem cum merg lucrurile.

El îi zâmbi, dar dădu negativ din cap.

–Nu azi, iubito. Poate mâine.

Zicea la fel în fiecare zi.

Se duse să stea un pic pe scaunul de lângă al lui – scaunu... bunicii ei. Și își puse mâna peste a lui.

–Jan și Maya se întorc săptămâna asta. Cel puțin, așa e planu... în momentul de față.

–Bietul băiat... bieții copii. Eu am avut o viață întreagă c... Sophia. El a avut o clipită. Jan ar trebui să stea cu el cât ar... el nevoie.

–Știe asta.

Bunicul ei își întoarse palma și o mângâie pe a ei.

–Trebuie să se întorci la viața ta, Adrian.

–Mă dai afară?

–Nici într-o mie de ani. Îi strânse ușor mâna. Dar trebuie să-ți vezi de viața ta.

–În momentul de față, trebuie să mă ocup de câteva comisioane. Ce-ai zice să iau un sendviș cu chiftele pentru prânz? Putem să-l împărțim.

Deși îi propusese sendvișul lui preferat, el doar îi mângâie din nou mâna, cu un aer absent.

–Mie-mi convine orice vrei tu.

Și asta spunea aproape în fiecare zi. Ridicându-se, Adrian se aplecă să îl sărute pe obraz.

–N-o să lipsesc mai mult de o oră.

–Nu e cazul să te grăbești.

Dar ea clar avea să se grăbească. Nu îi plăcea să îl lase singur mai mult decât o oră în momentul de față. Părea prea fragil și apatic.

În timp ce conducea spre oraș, se gândea din nou ce alternative avea la dispoziție și știa că trebuia să facă o alegere.

Iar adevărul era că știuse dintru început ce alegere avea să facă.

Intră în parcarea de la Rizzo's, iar de acolo se duse pe jos să lase scrisorile și să închirieze o căsuță poștală. Asta însemnă să poarte o discuție scurtă cu directoarea oficiului poștal, ai cărei ochi se umplură de lacrimi când întrebă de Dom. De acolo, se întoarse pe Main Street și intră la Farm Fresh, să ia o sticlă de lapte, un carton de ouă – și avu parte de încă o discuție. Nu avea nevoie de cumpărături serioase, nu când oamenii aduseseră – și continuau să le aducă – atât de multă mâncare. Iar bunicul ei nu mânca așa cum ar fi trebuit.

Luă și niște gem de zmeură de pădure, sperând că micul-dejun copios pe care avea de gând să i-l pregătească mâine-dimineață avea să îl tenteze. Adăugă în coș și lumânări de soia cu lavandă, în speranța că aveau să-i mai aline mintea la meditația de dimineață.

Se întoarse la mașină – încă o conversație la trecerea de pietoni, cât aștepta să se facă verde. Puse ouăle și laptele în mica ladă frigorifică și aranjă restul în portbagaj înainte de a intra la Rizzo's, unde aglomerația de prânz era în toi. Intră prin spate, pentru că nu era sigură câte conversații mai era în stare să poarte. Simți mirosul de usturoi, condimente și aciditatea oțetului. Își croi drum până la sala de mese principală și bucătăria deschisă, lăsându-se

înconjurată de larma conversațiilor, clinchetul de tacâmuri și suieratul cuțitelor pe tocătoare.

Din sosul care fierbea la foc mic pe plita imensă se înălța abur, ușa cuptorului din cărămidă bufni când bucătarul scoase încă o pizza cu brânza făcând bule de la fierbințeală.

–Bună, Adrian!

Barry puse un polonic de sos pe o altă pizza. Înalt și slab, cu niște ochi ca de bufniță și loial, lucra la Rizzo's încă din liceu. Patru ani mai târziu, ajutase la administrarea restaurantului când Jan – care acum era managerul – își consola fiul, iar Dom se lupta cu durerea pierderii soției.

–Cum merge treaba? Ce face șefu'?

–E bine. O să încerc să-l mai înviorez cu un sendviș cu chiftele. Când ai câteva momente...

–Fără probleme. Știu exact cum îi place. Ia loc. Vrei ceva de băut, o felie de pizza?

–Nu, mulțumesc. O să iau... Dădu să spună apă, căci rămăsese băutura ei obișnuită. Dar se gândi că i-ar fi prins bine un stimulent. O să iau niște cola. Trebuie să folosesc biroul câteva minute, dacă nu te deranjează.

–Fără probleme, zise el din nou. Spune-i lui Dom cel Mare că nouă ne e tare dor de el.

–Așa o să fac.

Își umplu singură un pahar cu coca-cola de la aparat, cu gheață din belșug.

Biroul reprezenta o gheretă mică în spatele restaurantului, unde spălătorul de vase lucra de zor la chiuveta de dimensiuni industriale, unde se afla malaxorul mare pentru aluat, care, în momentul de față, nu frământa, iar unul dintre bucătari lua mai multe ingrediente din frigider.

Adrian le făcu cu mâna, după care închise ușa biroului după ea. Se așeză la birou în liniștea relativă, după care se rezemă pur și simplu de spătar și închise ochii pentru câteva minute. Putea să-și ignore durerea din inimă când avea o ocupație concretă. Când făcea curat în casă – deși nu era mare lucru de făcut acolo. Când făcea exerciții fizice, când cumpăra cele necesare vieții de zi cu zi. Totuși, ori de câte ori se oprea, chiar și pentru o clipă, durerea aceea aproape că-i tăia răsuflarea. Soluția, își reaminti

cu un efort conștient, era să tot facă una-alta. Se gândea că decizia pe care o luase avea să îi ofere tocmai asta.

Pentru că știa că aceasta avea nevoie de o conversație față în față, își scoase tableta și o apelă pe FaceTime pe Teesha.

Pe ecran apăru chipul Teeshei, cu codițele ei scurte legănându-i-se și fetișoara adorabilă a lui Phineas, acum de douăzeci și două de luni, pe care Teesha îl ținea în brațe.

Viața era plină de schimbări, își zise Adrian. Timpul pur și simplu nu putea sta pe loc.

Acum prietena ei de-o viață, managerul ei de afaceri, umărul pe care plângea ea mereu, era mămică. Se îndrăgostise – și rămăsese așa – cu un compozitor cu ochi sexy și zâmbet languros care o cucerise cu muzica lui, cu flori și o răbdare de sfânt.

–Uite-l pe băiețel!

Phineas chițăi când o văzu pe Adrian pe ecran, după care bătu din palme. Rosti:

–Rizz! și începu să-i trimită bezele.

–Bună, Phineas, bună, Phin, bună, iubitul meu. Și presupun că pe față are sos de roșii, nu sângele victimelor sale.

–Presupui bine. De data asta. Tocmai ce ne-am ridicat de la masa de prânz. Tu vorbește cât îl spăl eu. Monroe e încuiat în studio, lucrează. Dar nu-i problemă. O să primească tura de seară. Ce mai faci, Adrian? Ce face bunelul? Chiar îmi doresc să fi putut să stăm mai mult.

–Ne descurcăm. Dar îmi fac griji pentru el, Teesha.

–Bineînțeles că-ți faci. Phineas protestă, vehement, la inițiativa de a i se spăla fața și mâinile. Rezistă, copile. Aproape am terminat. Ai zis că a plecat și mama ta.

–Avea niște evenimente. A stat trei zile și, pentru ea, asta e cât o lună în Traveler's Creek. Nu pot să i-o iau în nume de rău, pentru că suferea. Știu că suferea.

–Tuturor ne e dor de buni. O să-l pun pe ăsta mic să se uite la *Sesame Street* și o să putem să stăm și noi de vorbă, ca oamenii adulți. Stai o secundă, Rizz.

Cât aștepta, Adrian o auzi pe Teesha vorbindu-i lui Phineas despre Elmo, iar băiețelul izbucni într-un hohot prelung, răsunător.

Acest sunet îi însenină dispoziția lui Adrian. Totul avea să fie bine.

– Gata. Pfff... Băiețelul ăsta-l iubește pe Elmo mai mult decât îmi iubesc eu laptopul cel nou. Și știi bine cât de mult mă dau în vânt după mașinăria aia.

– Știu, cum să nu?

– Iar conversația asta încă nu e de adulți. Ajutor!

– Mă bucur tare mult că ești fericită, Teesha. Mă bucur foarte tare că îi ai pe Monroe și pe Phineas, și că ei te au pe tine.

– Lucrurile merg destul de bine. Cred că am avut mare noroc cu copilașul ăsta. Dar ne e dor de tine, să știi.

– Și mie de voi. Vă mai gândiți să vă mutați în suburbii, sau în casa aia de vis, la țară?

– A, discutăm despre asta, da. Adică... amândoi am trăit de când ne știm în oraș și ne descurcăm, nu? Totuși... Se uită în direcția de unde Adrian putea distinge vocea ascuțită a lui Elmo și chicotelile lui Phineas. Ar fi drăguț să avem o casă și o curte, poate și-un câine prostănac. Cu leagăn și tot restul. Devin o ființă domestică, ce naiba, Adrian! Din nou: ajutor!

– Nu când îți vine totul atât de bine. Așa, acum ca să-ți spun cum e treaba cu mine, și e o chestie în mai multe părți. Prima parte e că o să mă mut aici.

– Poftim? Zău? O să rămâi acolo?

– O să fie nevoie să te rog să faci aranjamentele necesare să mi se împacheteze tot ce am acolo. Lucrurile personale. Mobilele – poți să iei orice ai putea folosi sau îți dorești. Cred că restul pot fi depozitate pe termen nedeterminat. Dar nu am nevoie de ele aici.

– Asta este o schimbare mare. Mare cât Godzilla. Când te-ai hotărât?

– Cred că în momentul în care am ajuns aici, când l-am văzut pe bunelul. Nu poate să stea singur, în casa asta mare, Teesh, și l-ar omorî să plece de aici. Are nevoie de mine – deși n-ar recunoaște-o nici într-o mie de ani. Iar eu nu trebuie să fiu în New York ca să muncesc. Am noroc cu asta.

– Adevărat, dar New York a fost baza ta de operațiuni de când te-ai lansat.

– Pentru muncă, dar asta a fost casa mea – căminul meu adevărat – de multă vreme. Pot să folosesc parterul, cu ceva modificări, ceva reamenajări, ceva instalări de echipamente, pentru transmiterea live a antrenamentelor, pentru filmat videoclipuri, pentru

orice am nevoie. Și dacă am nevoie să ajung în New York, pot să mă urc la volan sau să iau trenul. Dar nu-mi place ideea de a face nici măcar asta în momentul de față.

–Înțeleg. Chiar înțeleg. Din punct de vedere practic, vei economisi o sumă cu multe cifre pe an, cu chiria. Ai putea investi un procent din ea în reamenajarea spațiului de lucru acolo. Din punct de vedere creativ, ai trece la a folosi locații în și din jurul Traveler's Creek în loc de New York, ceea ce am putea promova fără probleme. Iar, din punct de vedere personal, nu ți-ai face griji zi de zi în privința bunelului, pentru că o să fii alături de el.

–Și acesta e motivul pentru ca nu-mi ești doar prietenă, ci și manager.

–Bunelul ce-a zis?

–Nu i-am spus încă. O să o fac de cum e totul pus la punct. Ce-o să facă? Să mă dea afară?

–L-ai prins în șah-mat cu asta.

–Noi două putem lucra la distanță cât e nevoie. Asta dacă nu... Acum abordă cel mai persuasiv ton al ei. Sunt niște proprietăți tare frumoase pe aici, niște case încântătoare în și împrejurul Traveler's Creek, cu curți pentru câini prostănaci și băiețel adorabili.

–Ei, la naiba, Adrian... Apoi își dădu ochii peste cap când Phineas repetă cu voce tare ce spusese. Când o să mă învăț minte? mormăi. Nu e ca și cum ne-am muta la New Rochelle cu soții Petrie. Rob și Laura, adăugă când văzu expresia nedumerită a lui Adrian. Lasă, nu contează.

–Ar putea fi mai bine de-atât. Adrian știa cum să insiste, când să insiste și când să lase lucrurile să evolueze de la sine în mintea celuilalt. E doar un subiect de gândire. Și, dacă atitudinea voastră o să fie pozitivă, ți-aș mai pune la picioare încă un post. Jan Wells e managerul de la Rizzo's. Buni și bunelul se ocupau de partea financiară, dar asta însemna în mare parte buni. Nu e ca și cum el nu s-ar putea descurca, dar cred că o să aibă nevoie de ajutor. Și eu nu pot să fac asta.

–Rizz, eu îl iubesc pe omul ăsta ca și cum ar fi bunicul meu. Știi bine că o să ajut cu chestia asta de oriunde aș fi.

–Speram că o să spui asta. O să vorbesc cu bunelul, iar Jan o să se întoarcă într-o zi, două, așa că o să vorbesc și cu ea. Dar am nevoie de mintea ta înspăimântător de pricepută la afaceri.

–Am putea să venim acolo câteva zile, să lămurim lucrurile în privința asta. Lasă-mă să vorbesc cu Monroe, să vedem când ar putea și el.

–Mulțumesc. Trebuia să mai adauge încă un ingredient la altul care trebuia să crească de la sine în mintea Teeshei, își zise. Închipuie-ți o casă frumoasă, cu o curte drăguță. Care să aibă un birou mai mare decât o debara, unde să poți să lucrezi. Și o cameră propriu-zisă unde Monroe să-și instaleze studioul. O cameră de joacă pentru Phineas... și eventualii copilași care o să vină după el.

–Acum chiar încerci să mă seduci cu mulți metri pătrați și taxe mai mici.

–Din răsputeri, chiar. Gândiți-vă, discutați. Eu trebuie să mă întorc la bunelul, să iau legătura cu proprietarul clădirii și să îi dau preaviz.

–Mă ocup eu de asta. Și o să-ți găsesc și un spațiu de depozitare în zonă. Păstrează mobila deocamdată. S-ar putea să mai folosești una-alta pe undeva.

–Ai dreptate. Mulțumesc, pur și simplu... mulțumesc. Să-i pupi pe băieți din partea mea și vorbim curând.

–Asta pot să fac. Rizz? Schimbarea asta e potrivită pentru tine. Nu doar pentru bunelul. E bună pentru tine. Am o senzație bună.

–Da, și eu cred asta, zău. Te iubesc tare-tare.

–Și eu pe tine.

După ce-și închise tableta, Adrian scoase un oftat. Da, totul avea să fie bine. Avea să fie nevoie de ceva timp, ceva muncă, ceva adaptare, dar avea să răzbească cu bine.

Luă cu ea în sala de mesa cola din care uitase să bea. De data asta, se așeză pe un scaun, la bar.

–Hai să-ți fac sendvișul. Voiam să mă asigur că ajungi cu el cald acasă.

–Te descurci foarte bine, Barry, ajutând să ții localul pe linia de plutire în toată nebunia asta.

–Rizzo's e ca acasă pentru mine. Mereu a fost așa.

–Se vede. Auzi, nu cumva ai o soră mai mică?

–Am trei. De ce crezi că mă simt ca acasă aici?

Adrian izbucni în râs și bău din paharul cu cola în timp ce Barry tăia bagheta pentru sendviș.

–Mă refeream la cea care e la colegiu. Studiază designul interior, nu?

–Te referi la Kayla. Da, vine acasă peste vreo săptămână. A terminat primul an.

–Bine, deci intrăm într-o zonă sigură, de confidenţialitate. Ce spui rămâne strict între noi. Se pricepe?

–Ei bine, e de părere că apartamentul meu e decorat într-un stil jalnic. Nu că n-ar avea dreptate, dar locuiesc singur de când am rupt-o cu Maxie. Ea şi-a renovat camera de acasă acum vreo doi ani şi arată ca din reviste, ce dracu'! E printre primii din an, aşa că se pricepe. Are ochiul format şi toate cele.

–Spune-i să mă sune. S-ar putea să am un proiect pentru ea.

–Chiar aşa? Băgă sendvişul în cuptor, să se topească brânza provolone peste chiftelele şi sos. În New York?

–Nu, aici. Dacă îi place ideea, putem să organizăm o întâlnire iniţială şi vedem dacă ne potrivim.

–Sigur. O să-şi iasă din minţi. Să ştii că urmăreşte antrenamentele tale live.

–Chiar aşa? Zâmbi şi mai luă o gură de cola. Tocmai a primit încă o bilă albă.

Când se întoarse acasă, Dom stătea în continuare pe verandă. Dădu să se ridice când ea porni spre casă cu mâncarea şi lada frigorifică.

–Stai să te ajut.

–Mă descurc. Hai să mâncăm aici, afară.

–Cum doreşti, iubito.

–Clar, afară. E atât de frumoasă vremea... Mă întorc imediat.

Uneori, îşi dădu seama în timp ce înainta în casă către bucătăria mare, opţiunea corectă era şi singura opţiune. Împărţi sendvişul, luă două farfurii frumoase, şervete din pânză şi turnă în pahare atât apă, cât şi vin. Ca să îl tenteze, adăugă câte o mână din chipsurile lui preferate, cu sare şi oţet – azi lăsa deoparte orice principii de nutriţie – pe fiecare farfurie.

Duse tava pe verandă şi aranjă totul pe masa lungă de acolo.

–Hai la masă, bunelule. Am trecut pe la restaurant şi lucrurile mergeau bine. Continuă să sporovăiască în timp ce el se ridică şi veni cu paşi înceţi la masă. Barry e de tură azi şi se descurcă

–Poate că o să mă duc mâine pe acolo.
Zisese același lucru și ieri.
–Ar fi grozav. Doamne, n-am mai mâncat un sendviș cu chif tele de... cine știe când? Se aplecă peste farfurie, căci din sendv se scurseră câteva picături de sos când mușcă din el. A, da, sunt convinsă că așa ceva e ilegal în alte state. Într-o zi va trebui să-mi dai rețeta de la sosul secret al familiei Rizzo.
–Știi bine că o să ți-o dau.
Zâmbi și luă o mușcătură mică.
–Așa... am sunat-o pe FaceTime pe Teesha – și pe uimitor Phineas – cât am lipsit. M-au rugat să-ți transmit că te iubesc.
–Copilașul ăla e adorabil. Deștept foc! Tare, tare deștept.
–Chiar e. Sper că o să-l vedem mai des, dacă reușesc să conving pe ea și pe Monroe să se mute pe aici.
–Hmm? Poftim, pe aici?
Și iată, remarcă ea, se întrevăzu o despărțitură în cortina ca se lăsase peste ochii lui.
–Mmm. Mai mușcă o dată. Știu că putem lucra de la distanță fără probleme, dar au tot discutat să-și cumpere o casă – în suburb poate chiar la țară – de când s-a născut Phin. De ce nu pe-aic Și mintea ei minunată în materie de afaceri ar putea să ne fie ajutor și la Rizzo's. Monroe poate să lucreze de oriunde. Luă gură de vin, zâmbi și ridică din umeri. Ca și mine. Nu înțeleg Adrian scoase un sunet nearticulat și ronțăi din chipsuri. A, st de ce mă străduiesc să nu mănânc niciodată de-astea. Acum corpul meu plânge să-i mai dau, mai mult și mai mult. Ah! Zâmb radios din nou. Mă mut aici. Nu ți-am spus? Am dat preaviz – sa Teesha, mai precis – la apartamentul din New York. Se ocup ea ca lucrurile mele să fie împachetate și trimise aici. Unele vo fi depozitate – se ocupă ea și de asta. Nu cred că m-aș descurc nici o zi dacă n-aș avea-o pe ea să se ocupe de una-alta.
–*Gioia*, viața ta e în New York.
–A fost în New York pentru că acolo locuia mama și aco m-am lansat. Dar casa mea e aici, și așa a fost de când mă știu pe lume. Aș vrea să-mi duc viața acolo unde mă simt acasă.
Maxilarul lui se încordă.
–Adrian, îți dai toată viața peste cap pentru mine. Nu te la

Cu un aer relaxat, Adrian linse sosul care i se prelinsese pe un deget.

–Păcat, pentru că totul e aranjat deja. O fac pentru tine, pentru că te iubesc. O fac pentru mine, pentru că asta vreau. Te iubesc, repetă. Iubesc casa asta mare și veche. Iubesc panoramele, iubesc copacii, grădinile. Iubesc orașul și o să mă instalez aici. Oricât te-ai strădui, n-ai cum să mă oprești.

O lacrimă se scurse pe obrazul lui.

–Nu vreau să...

–Contează și ce vreau eu? Își puse o palmă peste a lui. Contează?

–Bineînțeles că da. Bineînțeles.

–Asta vreau să fac.

–Să locuiești în vechitura asta, lângă un oraș care n-are decât trei semafoare?

Adrian ronțăi încă un chips.

–Da. Exact asta vreau. A, și să știi că pun stăpânire pe parter.

–Ăăă...

–Dreptul invadatorului. Am nevoie de spațiu pentru zona mea de exerciții fitness, pentru transmisiunile live. Ca să lucrez. Avem aleea aia frumoasă în spate, așa că avem lumină și o să am niște angajați care o să vină să se ocupe de aspectele tehnice. Și s-ar putea să o angajez pe sora mai mică a lui Barry să se ocupe de amenajare.

–Adrian, e o decizie monumentală. Ar trebui să-ți acorzi timp, să te gândești la tot ce implică.

–M-am gândit, am pus în balanță argumentele pro și contra. Cele pro au avut câștig de cauză. Știi cum suntem noi, ăștia din familia Rizzo, bunelule. Știm ce vrem și apoi ne punem la muncă să și obținem. Își ciocni paharul de al lui. Obișnuiește-te cu ideea, colega.

Puse paharul pe masă și se ridică să îl cuprindă în brațe în timp ce alte lacrimi își făcură apariția.

–Ai nevoie de mine, murmură. Dar și eu am nevoie de tine. Ne sprijinim unul pe celălalt.

–O să fim bine.

–Da, o să fim. Îi cuprinse fața în palme și îl sărută pe obraz. Nici nu s-ar aștepta la altceva de la noi. Acum însă trebuie să mănânci

sendvișul ăla afurisit, pentru că dacă n-o faci și îl mănânc eu, trebui să trag tare la sală mai târziu.

–Bine, bine. Barry știe exact cum îmi place.

–Așa a zis și el.

Când Adrian își reluă locul, Dom mușcă din nou din send
Luă o gură de vin și își drese vocea.

–Chiar crezi că poți să îi convingi să se mute în zonă, băiețelul ăla adorabil?

Zâmbind, ea își ciocni ușor paharul de al lui.

–Sunt optimistă în privința asta. Leagănul ăla dintr-un cauc suspendat are nevoie de un funduleț nou.

–Chiar că da. Inițial, am crezut că vreau doar să mă sting eu. Cum să pot să trăiesc când ea nu mai e? Așa că aș putea să sting încet-încet.

Lacrimile îi ardeau ochii, creând o presiune dureroasă.

–Știu.

–Dar tu n-ai de gând să mă lași.

–Nu, în nici un caz.

Dând aprobator din cap, Dom se uită direct în ochii ei.

–Ce-ar fi să-mi spui ce ai de gând să faci cu parterul me
Parterul nostru, se corectă.

Două zile mai târziu, Adrian mergea încolo și încoace pr spațiul pe care avea de gând să îl transforme. Studiindu-închipuindu-și cum avea să fie, făcând planuri, respingând ide Bunicii ei făcuseră aici o pivniță de vinuri înainte ca ea să se nasc iar aceasta avea să rămână la locul ei, bineînțeles. Ca și came de serviciu și de depozitare.

Nu avea să fie cazul să se atingă de camera de oaspeți, nici de baia complet utilată.

Asta însemna că rămânea cu toată zona de living, cu barul stil vintage, șemineul vechi din cărămidă, toate folosite în ma parte când organizau petreceri de proporții. Alte piese de mobil pe care trebuia să le mute sau să le depoziteze în altă parte, spuse meditativ, dar barul și șemineul aveau să reprezinte nis fundaluri interesante.

Voia să arate a ceea ce și erau – elemente dintr-o casă –, da în același timp, să aibă un aer eficient, concentrat. Luându-

tableta, începu să ia notițe pe care avea să le împărtășească cu Kayla când – spera ea – tânăra specialistă în design avea să vină aici, pentru o discuție inițială.

Soneria de la FaceTime o întrerupse, făcând-o să se uite lung la ecran. Mama ei nu o suna niciodată prin FaceTime. Apăsă pe butonul de acceptare a apelului. Lina apăru pe ecran complet machiată, cu părul ei castaniu îndreptat și prins într-o coadă. La muncă, deci, își dădu seama Adrian.

–Bună. Ce noutate...

–Trebuie să stăm de vorbă și așa e cel mai bine. Tocmai ce ți-am citit ultimul articol de pe blog.

–Aaa... Nu știam că-mi...

–Adrian, nu poți să te îngropi în casa aia, în orașul ăla. Ce-i în capul tău?

–Convingerea că aici vreau să fiu – și trebuie să fiu – și că, în loc să mă îngrop aici, mi se pare o nouă oportunitate în viața mea.

–Te-ai impus pe piață în New York și faptul că folosești locații de acolo pentru DVD-uri și pentru transmisiunile live face parte din marca pe care ai construit-o.

–Ei bine, îmi schimb marca.

Lina flutură din mână, respingând apropierea cuiva fără să-și ia ochii de pe ecran.

–Uite ce e, e lăudabil că te-ai gândit să-ți dezrădăcinezi întreaga viață pentru a avea grijă de bunicul tău...

–Lăudabil.

–Da. E o dovadă de generozitate, de iubire și e un gest lăudabil. Nu sunt proastă, Adrian, și nu sunt oarbă la ce se întâmplă. Știu că n-ar trebui să rămână în casa aia singur. Am luat în considerare ideea de a-l convinge să se mute la New York, dar mi-am dat seama că asta n-ar fi decât o sursă de frustrare pentru amândoi. Am organizat niște interviuri pentru asistente particulare, care să și locuiască acolo, sau pur și simplu persoane care să îi țină companie.

–Lui i-ai spus asta?

–Nu, pentru că ar respinge ideea asta dintru început. Dar când o să găsesc pe cineva...

–Nu mai căuta.

Adrian se așeză pe brațul unei canapele, amintindu-și cu un efort conștient că nu avea rost să se enerveze. Așa făcea mama

ei în general, considera că banii puteau rezolva orice problemă sau lucru incomod. Totuși, privind partea bună a lucrurilor, măcar încercase să ajute cumva.

– Nu e bolnav, e în doliu. Nu are nevoie de o asistentă. Are nevoie de mine. Și e valabilă și reciproca. Vreau să fiu aici și nu doar ca să am grijă de el. Vreau să fiu în căminul familiei noastre. Ce contează pentru tine?

– Nu vreau să te văd apăsând pe frână în ceea ce privește cariera ta când aceasta e în plină accelerație. Ai un talent aparte.

– Și o să continui să mă folosesc de el.

– Într-o casă veche, de lângă Dogpatch?

– Exact, și pe verandă, pe terasa din spate, în parc, în piața orașului. Am o mulțime de idei. Avem aceeași origine în ceea ce privește cariera, mama, dar am evoluat în direcții total diferite.

– Noua Generație e încă sub umbrela mărcii Bebelușul Yoga.

Auzind asta, Adrian ridică din sprâncene.

– Așa e. Dacă mutarea mea te face să regândești aspectul ăsta, putem să ne punem avocații să pună la punct o separare.

– Nu fi... Vocea Linei se frânse, după care își feri privirea de cameră pentru o clipă, iar Adrian o privi cum se chinuia să își păstreze autocontrolul. Încerc să subliniez că asta e o afacere în aceeași măsură în care e o pasiune, un stil de viață și că, în afaceri, trebuie să fii și pragmatic, și inovator. Iar tu nu ești singura care trece prin această perioadă dificilă. E vorba de mama mea. După ce mai trase o dată aer în piept, Lina se uită din nou în cameră. Era mama mea.

– Știu. Ai dreptate. Și putu să vadă suferință pe chipul ei, la fel de clar cum o resimțea și ea. Și ar fi trebuit să te anunț din timp, atât din punct de vedere personal, cât și profesional. Nu mi-a trecut prin minte. Pur și simplu nu m-am gândit, așa că-mi cer scuze pentru asta. Hai să încercăm asta. Lasă-mă un an și, dacă treaba asta cu mutarea nu merge așa cum cred eu că o să meargă, o să reevaluăm întregul aranjament.

– Și această reevaluare înseamnă că o să te consulți cu mine, cu Harry, cu restul echipei?

– Da.

– Bine. Se uită din nou undeva dincolo de cameră. Da, da, două minute! Vreau să ai succes, Adrian.

– Știu că așa e.

– Trebuie să închid. Spune-i tatei... spune-i că o să-l sun în curând.

– Bine.

Când încheie apelul, Adrian se lăsă pe canapea. Făcuse o greșeală, recunoștea asta, omițând să îi spună mamei ei despre decizia pe care o luase. Și, oricât se străduia, nu-și putea da seama dacă făcuse asta intenționat, cumva, sau dacă pur și simplu scăpase din vedere.

În fine, acum zarurile fuseseră aruncate, își spuse. Și, de îndată ce avea să pună totul în mișcare, Lina și toți ceilalți aveau să vadă că făcuse mișcarea potrivită la momentul potrivit.

Așa că ar fi făcut bine să se pună la treabă ca să le dovedească asta.

Nordul Californiei

Doar un om ca oricare, ieșit la plimbare pe munte la răsărit. Să se piardă în anonimat era pentru el în același timp o abilitate dobândită cât și unul dintre modurile lui de a se distra. Canionul îi oferea o tăcere răsunătoare – întreruptă uneori de țipătul unui șoim sau al unui vultur.

Prădători, creaturi pe care le admira nespus.

Cea care nu avea să mai apuce să vadă soarele din nou se plimba pe aici de două ori pe săptămână, ba chiar de trei ori, dacă reușea să-și facă timp, dar cele două erau elemente fixe în programul ei. Timpul ei de solitudine, timpul ei de echilibru trup și suflet. Sau cel puțin așa spunea pe Twitter.

Vânătoarea, pregătirea aici fuseseră o adevărată plăcere. Călătoriile, o parte integrantă a vieții pe care o ducea, îi ofereau nenumărate oportunități. Peisaje noi, sunete noi. Prăzi noi.

Iat-o cum venea, fix la program. Mergea voinicește cu bocancii ei de munte, cu o șapcă de jucător de cricket, roz-aprins, cu părul ei de un blond artificial strâns într-o coadă petrecută prin orificiul din spatele acesteia. Ochelari de soare la ochi, pantaloni scurți de doc.

Singură.

Șchiopătatul fals, tresărirea ușoară îi atraseră atenția.

– Ești bine?

O fluturare din mână, un zâmbet curajos, ușor chinuit. Și un răspuns cu răsuflarea tăiată, încet.

– Doar mi-am sucit glezna un pic. O prostie.

Încă un pas, încă o ezitare poticnită.

Și nu se oferea ea să îl ajute?

Cuțitul se implântă ușor în burta ei. Gura i se deschise, formând un O șocat care ar fi putut să se transforme într-un țipăt, dar cuțitul fu cel care iscă acele plescăieli superbe, ieșind și implântându-se în carnea ei.

Când se prăbuși, ochelarii îi căzură de la ochi.

Suvenire! Ochelarii de soare, ceasul sport, brelocul cu chei și, bineînțeles, fotografia care devenise acum o tradiție.

Sângele i se îmbiba în pământ; șoimul zbura în cerc și țipa.

Cu un alt nume tăiat de pe listă, ucigașul se îndepărtă. Și își lăsă gândurile să se concentreze asupra noii poezii, care circula chiar acum către Adrian.

Înapoi la treabă. Trebuia să plece!

Trei zile mai târziu, Adrian se duse din nou în oraș cu treburi – de data aceasta, trebui să cumpere provizii serioase, căci Teesha și familia ei urmau să sosească. Ridică un mic teanc de plicuri din căsuța poștală pe care o afișase pe blog, pe site-ul ei și pe conturile de pe rețelele sociale, apoi se duse la florărie să ia un buchet proaspăt.

Dom o ajută să pună cumpărăturile la locul lor – iar Adrian consideră că acesta era un semn bun. Mâncară câte o salată grecească în timp ce Adrian îi povestea micile bârfe pe care le aflase în oraș.

Când Dom izbucni în râs, un râs autentic, Adrian simți lacrimi înălțându-i-se în gât, lacrimi de fericire.

Nu apucă să se uite la corespondența primită decât mai târziu. Și văzu imediat că poetul ei o găsise.

Crezi că te poți ascunde, crezi că poți să fugi?
O, nu, draga mea, viitorul nu poți să-l alungi
De-atâția ani, la mine vin gândurile tale, alai
Căci fața mea o s-o vezi când duhul o să ți-l dai.

Cu ștampilă de Baltimore, de data asta, remarcă Adrian, și-și spuse: „Prea aproape". Dar ștampila poștei nu avea nici o însemnătate, știa asta. În ultimul deceniu, poeziile veniseră din toate colțurile țării.

Dar niciodată în altă lună decât februarie.

Așa că mutarea nu o tulburase doar pe mama ei. Îl tulburase și pe urmăritorul ei pasionat de poezie. Acum trebuia să le-o arate polițiștilor din oraș – pentru că trebuia să fie atentă. Și lui Harry, și – deși detesta asta – bunicului ei.

Apoi, ca să fie ea sigură, pentru că trebuia să se gândească la Dom, poate că ar fi trebuit să-și îmbunătățească sistemul de alarmă.

Avea ceva idei în această privință.

9

În secunda în care mașina Teeshei opri în fața casei, Adria ieși în fugă din casă. Și descoperi cu încântare că Dom nu era cu mult în urma ei. O cuprinse pe Teesha într-o îmbrățișare și o strânse, o strânse tare.

–Ați venit! Hai, dă-ne nouă băiețelul! Bună, Monroe.

–Bună, frumoaso!

Înalt, zvelt și neverosimil de chipeș, Monroe se întinse către bancheta din spate, să îi desfacă centura de la scaun lui Phineas.

Tatăl lui Phineas avea pielea cu câteva nuanțe mai închise decât cea a mamei acestuia, codițe scurte, ochi sexy de culoarea ciocolatei și un cioc tuns scurt care se potrivea cu contururile ascuțite ale chipului său.

Adrian ocoli mașina în fugă să îl îmbrățișeze și să-l ia pe copila tocmai când Teesha zise dintr-odată:

–Uau! Ăla e un urs?

Adrian îl luă pe Phineas și îi acoperi fața cu sărutări, ca să-l facă să râdă.

–E câine. De ieri, e câinele nostru.

–Ce să zic, a al dra... dragonului de mare.

Instinctiv, Teesha se trase înapoi când câinele masiv și negru porni către ea.

–E o femelă de Newfoundland – așa mi-au zis cei de la adăpost, iar veterinarul ne-a confirmat. Are vreo nouă luni, așa că o să mai crească. Și e la fel de blândă ca un mielușel.

–Eu nu știu cum sunt mielușeii.

Cățelușa se așeză la picioarele Teeshei, se uită la ea cu ochii ei plini de simțire și îi întinse o labă.

–E învățată să nu-și facă nevoile în casă, știe de „șezi", dă lăbuța, aduce bățul când îl arunci... Cei de rasa asta sunt numiți și „câini-doică", pentru că sunt incredibil de răbdători și de atenți cu copiii.

În timp ce spunea toate acestea, Adrian îl aduse pe Phineas, care sălta și își agita brațele, să facă cunoștință cu cățelușa.

–Adrian...

–Chiar crezi că aș lua un câine care să poată să îi facă vreun rău frumușelului ăstuia? Sau oricui? Ea e Sadie, e mare, pufoasă și toată numai dragoste.

–Sadie cea sexy.

Zâmbind larg, Monroe se aplecă și își trecu palmele peste blana acesteia, care bătea cu coada în pământ, așteptând alte mângâieri.

–A găsit-o cineva – cei de la adăpost cred că proprietarul ei pur și simplu a abandonat-o, așa cum fac unii oameni... pe care nu pot să-i descriu decât cu un cuvânt urât atunci când se decid că nu mai vor un cățel. A fost adusă la adăpost chiar cu o zi înainte ca eu și bunelul să venim. Așa că a fost mâna destinului, nu-i așa, bunelule?

–Dragoste la prima vedere, confirmă el.

Adrian se lăsă pe vine.

–Câine, câine, câine. Latră!

Phineas își puse palmele pe capul lui Sadie, un gest pe care aceasta îl acceptă la fel de încântată ca pe mângâierile lui Monroe. Apoi îl linse pe față, făcându-l să râdă în hohote.

–Și e și inteligentă. Am căutat rasa pe Google chiar când eram acolo, la adăpost, după ce ne-a cucerit inimile. Newfoundland sunt inteligenți, pot fi dresați foarte bine, sunt iubitori, blânzi, răbdători și iubesc în special copiii.

–Mereu mi-am dorit un câine.

–Eu și Sophia am tot vorbit să luăm alt câine după ce i-am pierdut pe Tom și pe Jerry. Cred că n-am făcut-o pentru că trebuia să o așteptăm pe Sadie.

–Ei bine, ați combinat anii de așteptare și dorința de a avea un câine într-o realitate mare cât casa.

Într-un final, Teesha își puse cu grijă palma pe creștetul cățelei.

–Hai să vă instalați în camerele voastre. Dom înfipse un deget în burtica lui Phineas. Și apoi o să bem câte un pahar de vin.

–Ah, bunelule... Monroe deschise portbagajul. Parcă mi-ai auzit gândurile. Nu, domnule, mă descurc eu cu bagajele. Dacă te ocupi de vin, îți rămân veșnic recunoscător.

–Mă duc să-l ajut.

Cu încă un pupic cu zgomot, Adrian i-l întinse pe Phineas din nou Teeshei. Dar băiețelul se zbătu și fu lăsat jos, ca să o îmbrățișeze pe Sadie.

–N-ar fi mai bine să o ajuți pe Teesha cu băiețelul? sugeră Adrian. Și să ne dai din fursecurile alea pe care le-ai făcut pe ascuns?

–Nu se poate să ai un copil în casă fără fursecuri.

Adrian se duse la ușile portbagajului și luă două genți.

–Deci... avem vreo șansă să vă convingem să vă mutați prin zonă?

Monroe îi zâmbi.

–Teesha e obișnuită cu orașul. Eu voiam să ne mutăm la țară, așa că am ajuns la un compromis, să ne interesăm de o casă în suburbii. Totuși, cu voi aici, cred că avem o șansă.

–Chiar așa? Chiar? Ați fi dispuși să vă mutați aici?

–Îmi place liniștea, zise el, în stilul lui visător. Pot să aud muzică în liniștea asta. Dar ea o să aibă nevoie de o casă cu vecini, continuă în timp ce cărau bagajele spre casă. Și de la care poate să meargă pe jos la magazine și tot restul. Trebuie să ne gândim la un loc unde să fie școli bune, străzile să fie sigure...

–Am ales trei case cu care să începeți căutarea.

Monroe se uită la ea de la înălțimea lui și dădu din cap.

–Când îți intră ceva în cap, nimeni nu poate să se pună cu tine, Rizz.

–Bunelul îi știe pe toți de pe aici, inclusiv pe cel mai bun agent imobiliar din zonă.

–Vedem ce-o fi, îi spuse el.

Adrian își dădu seama că făcuse o alegere bună în materie de specialist în design când Kayla veni la întâlnirea stabilită cu o tabletă cu tot felul de aplicații, o ruletă, o paletă cu mostre de culori și o groază de idei.

Înaltă și zveltă, cu părul blond cu șuvițe mai deschise împletit în două cozi spic, emana entuziasm prin toți porii.

– Ce spațiu grozav! Deja se ghemuise să o mângâie și să vorbească gângurit cu Sadie. Și mai multă lumină bună, naturală, decât mă gândisem – plus că-mi făcusem griji că tavanul o să fie jos. Dar așa e minunat. Am emoții. Încerc să nu par ridicolă, dar am emoții. E prima mea întâlnire de consultanță. Prietenii și rudele nu se pun. Nu vreau să o dau în bară.

– Te descurci foarte bine.

Se îndreptă, iar Sadie se așeză politicoasă la picioarele lui Adrian.

– Ar fi trebuit să fi zis... vreau să-ți spun cât de recunoscătoare sunt că-mi dai o șansă. Adică... nici măcar nu mi-am luat diploma încă.

– Eu nici nu terminasem liceul când am făcut primul meu videoclip cu exerciții.

Ochii frumoși, verzi-căprui, ai Kaylei se făcură mari.

– Chiar e adevărat? Am avut impresia că e o chestie inventată. Un fel de legendă urbană.

– Absolut adevărat. L-am produs împreună cu trei prieteni și așa am început. Lansarea mea pe cont propriu. Poate, dacă ne potrivim în proiectul ăsta, asta o să fie lansarea ta.

– Dar asta nu înseamnă că e vreo presiune pe mine sau așa ceva. Kayla își strânse tableta la piept, râzând. Bine, am făcut ceva muncă de cercetare în materie de săli de sport particulare, dar tu nu ai nici o bandă de alergare sau echipamente de fitness în videoclipurile tale. Am văzut mai multe, așa că știu că folosești o grămadă de locații în aer liber, dar și unele care presupun că sunt în studiouri.

– Exact. Corpul e aparatul la care lucrăm. Uneori, aparatul acesta are nevoie de unelte.

– Cum ar fi ganterele, mingile de sport, salteluțe de yoga și tot restul.

– Exact. Așa că aș avea nevoie ca toate acestea să fie expuse într-un mod creativ – și o să-ți dau o listă cu ce folosesc cel mai des.

– Din videoclipurile și din interviurile pe care le-am văzut, mi-am conturat în minte cam care e stilul tău, dar poate ai putea să-mi spui ce vrei să facem aici. Stilul pe care îl cauți. Și chiar

sper că nu vrei să demolăm barul acela sau șemineul. Sunt foarte estetice și au un aer vechi și aristocratic.

Adrian îi zâmbi larg.

– Tocmai ne-am potrivit pentru prima oară.

O oră și alte câteva potriviri mai târziu, Kayla începu să-și adune lucrurile. Iar Maya coborî scara interioară, cu mâna blondului Collin prinsă ferm într-a ei.

– Dom a zis să coborâm direct. Bună, Kayla.

– Bună. Bună, Collin. Îmi pare tare rău pentru ce s-a întâmplat cu Lorilee, Maya. Nu o cunoșteam foarte bine, dar era atât de drăguță... Condoleanțele mele!

– Tuturor ne pare rău. E o perioadă grea. Trase aer adânc în piept, timp în care Collin se holba cu ochi mari la Sadie, care dădea din coadă. Dom a zis să-ți spun că o să se ducă la restaurant și o să stea acolo puțin.

– Așa a zis? Bravo! Adrian ridică un pumn deasupra capului și făcu două piruete de balet. E prima oară când pleacă de acasă. Apoi își acoperi fața cu palmele, străduindu-se să-și rețină lacrimile. Îmi pare rău, Kayla.

– Nu, nu, nu ai de ce să-ți ceri scuze. Cu ochii umplându-i-se și ei de lacrimi, Kayla o îmbrățișă strâns. O să pun la punct câteva schițe și îți dau mesaj, bine?

– Da, bine. Mulțumesc.

Ieși din casă pe ușile din sticlă dinspre terasă, în timp ce Maya și Adrian se uitau una la cealaltă cu ochi umeziți.

– În primul rând, începu Maya, pe cine avem noi aici?

– Ți-o prezint pe Sadie, să știi că e la fel de dulce și de blândă pe cât e de uriașă. Adoră copiii.

– Pe pâine prăjită, la micul-dejun?

– În dimineața asta, a mâncat o jumătate de felie de costiță pe care i-a dat-o Phineas înainte să apucăm să-l oprim și să știi că a luat-o cu delicatețea unei ducese.

– Și după aia Phineas mai avea toate degetele?

– Toate, la ambele mâini. Uită-te la fățuca asta, Maya, la ochii ei... Uită-te la coada ei. Se lăsă pe vine și își trecu brațul pe după spatele lui Sadie. Hai și tu jos.

– Nu e nevoie de cine-știe-ce efort. Totuși, când Maya se aplecă, Sadie îl adulmecă încântată pe Collin.

Mai precaut decât Phineas, Collin se trase pe spate, lipindu-se de mama lui. Apoi atinse cu grijă fața lui Sadie cu podul palmei. Apoi zâmbi și spuse:

–Da da da da. Uuuu.

–Îi place. Dacă nu i-ar fi plăcut, ar fi zis „nu". Primul lui cuvânt a fost un „nu" foarte hotărât. Și în continuare e preferatul lui.

–Știu că nu își aduce aminte de mine, dar o să remediem situația.

–Nu mi-a venit să cred că te muți aici. Și ochii Mayei se umplură din nou de lacrimi. Mă bucur atât de mult.

–Și eu. Maya, nu vreau să începem amândouă să plângem din nou, dar îmi pare atât de rău pentru ce i s-a întâmplat lui Lorilee... Fu nevoită să se oprească și să respire profund, pentru a combate apariția lacrimilor. Îmi pare atât de rău că nu am putut să vin la ceremonia comemorativă, să fiu alături de tine, de mama ta, de Raylan și de copiii lui.

–La fel simt și eu, reuși Maya să articuleze, cu un glas tremurat. La fel simt și eu pentru tine și Dom, cu Sophia.

–Cum se descurcă Raylan?

–E funcțional. Nu prea cred că ar fi dacă n-ar fi copiii. Deocamdată o să lucreze de acasă sau să îi ia cu el la birou când nu sunt la școală. În momentul de față nici nu vrea să audă să angajeze o bonă sau să găsească altă soluție pentru copii și probabil că asta e atitudinea potrivită. Totuși, mai devreme sau mai târziu...

Maya zâmbi când Collin se desprinse se ea și dădu să se lase în funduleț, iar Sadie se așeză și ea, astfel încât să fie la același nivel cu el.

–Mi-a spus că i-ai scris. A însemnat foarte mult pentru el. Acum, înainte să începem amândouă să plângem – iar Collin a văzut destule lacrimi cât să-i ajungă mult timp –, spune-mi ce faci aici. A fost o mișcare tare din partea ta să o angajezi pe Kayla.

–E tânără, are o perspectivă proaspătă și mult entuziasm. Eu cred că a fost o chestie al naibii de deșteaptă. Spunea ceva de o nuanță neutră și plăcută pentru pereți, iar eu crezusem că avea să propună culori îndrăznețe, energice. Dar a zis că i se pare că ar distrage atenția, având în vedere că eu vreau să folosesc spațiul pentru transmisiuni live și pentru filmat videoclipuri.

– Te întrerup un pic. Antrenorii și exercițiile pe care le-ai adăugat pe site-ul *Antrenează-te acum?* Sunt super tari, Adrian.

– Ți-am spus cât de mult a trebuit să mă străduiesc ca să o conving pe mama să deschidem site-ul ăsta și să angajăm alți profesioniști?

Maya zâmbi.

– Parcă am auzit una-alta.

– „De ce să fim propria concurență, să ne afectăm vânzările de DVD-uri?" Adrian își dădu ochii peste cap. A acceptat, cu inima îndoită, când Teesha a lovit-o cu niște statistici despre potențialul de abonamente, oportunitățile de vânzare a materialelor marcă proprie și de marketing, precum și proiecțiile privind accesările.

– Apropo de Teesha, unde e? Speram ca Phineas și Collin să se cunoască.

– Ar trebui să se întoarcă în scurt timp. Sunt la vizionat case.

– Case?

– Mai am foarte puțin și îi conving – mai precis pe ea, pentru că lui Monroe îi place deja ideea – să se mute aici.

– Aici? Serios? Ce să zic, asta da, minune.

– Hai să îi ducem pe copilița asta mare și pe omulețul tău afară și o să te pun la curent.

Înainte ca Adrian să se ridice, Maya întinse brațul și o prinse de mână.

– Acum o să putem să facem asta mai tot timpul. Nu-mi place deloc motivul pentru care lucrurile stau așa, dar chiar am nevoie de prietena mea acum.

– Și ea de tine. Așa că spune-mi ceva noutăți.

– Chiar am câteva. Porniră spre curte, cu Sadie mergând în sincron cu ele, aproape lipită de piciorul lui Adrian. Doamna Fricker o să se pensioneze.

– Cum de am ratat asta? Chiar am fost în oraș zilele trecute și am încercat să văd ce bârfe mai circulă și n-am auzit nici o vorbă despre asta.

– Nu vrea să se știe. Știi că am condus Crafty Arts de când am terminat colegiul – momentan lucrez cu jumătate de normă. Speră că eu și Joe o să-i cumpărăm afacerea.

– Să cumpărați? Adrian se opri instantaneu. Să cumpărați magazinul de suvenire? Ar fi fantastic!

–Crezi că ar fi? După ce-și trase umerii în față, Maya îl puse jos pe Collin. Acesta făcu vreo câțiva pași stângaci înainte de a se lăsa moale, ca să se joace în iarbă. Adică... îmi place la nebunie magazinul și da, cunosc foarte bine domeniul. Dar să fii patron e cu totul altceva decât să conduci un magazin.

–Cred că te-ai pricepe de minune. Când domnul Fricker s-a îmbolnăvit, acum câțiva ani, tu ai condus totul. Tu te ocupai de aprovizionare, de vitrine, de statele de plată, tot tacâmul.

–Și era mult de muncă. Iar asta era înainte să am copilul. Dacă ar fi să ne aruncăm să facem asta, aș avea nevoie de cineva care să se ocupe de lucruri ca statele de plată și contabilitatea – nu sunt punctul meu forte, și nici al lui Joe. În plus, el are serviciul lui.

Adrian arătă în sus.

–Se vede cumva un bec aprins deasupra capului meu? Întâmplător, cunosc un manager de afaceri excelent care s-ar putea să se mute în Traveler's Creek.

–Crezi că ar fi dispusă să se ocupe de asta? Ar fi răspunsul la toate problemele mele. Oare mi-aș putea permite onorariul ei? Crezi că ar putea face o simulare și să-mi spună dacă nu cumva mi-am pierdut mințile de iau în calcul o asemenea mișcare?

–Răspunsul la toate aceste întrebări e da, aș zice. Totuși, dincolo de toate acestea, cel mai important lucru este... vrei să faci această mișcare?

–Aici e problema. Da. Chiar vreau. Pot să mă conving singură că nu e cazul de cel puțin zece ori pe zi. Dar mereu mă întorc la faptul că îmi doresc să cumpăr magazinul. Se uită în jos, la Collin, care părea să poarte o conversație profundă cu un fir de iarbă. Am iubit dintotdeauna locul ăla. Când eram la liceu, îmi spuneam că aveam să mă mut în metropolă, ca și tine, și că o să am niște locuri de muncă prestigioase, unde aveam să port niște haine superbe. Dar apoi am început să lucrez la Crafty, ca să fac niște bani peste vară, și m-am îndrăgostit. Apoi l-am întâlnit pe Joe. Și apoi a apărut Collin. Și asta vreau să fac.

–Atunci eu ți-aș zice să o lași pe Teesha să arunce o privire peste tot și apoi să faci pasul ăsta. Pentru că unul dintre lucrurile pe care le regretă toată lumea e să nu-și urmărească visurile. Mă lasă să îl iau în brațe?

– Îi plac fetele, îi spuse Maya. Cu băieții e mai timid, până ajunge să-i cunoască mai bine.

– Eu sunt fată, așa că... Îl ridică în brațe, legănându-l ușor, ceea ce-l făcu să râdă. Și am auzit o mașină oprind. Fie Teesha cu familia, fie bunelul. Hai să vedem.

– Mai am vreo douăzeci de minute, maxim, după care trebuie să îl duc acasă pe cavalerul meu, pentru masa de prânz și un somnic. Altfel devine tare arțăgos.

– Frumusețea asta? Adrian îl sărută pe obraz. Nici într-o mie de ani n-ar avea cum să fie arțăgos.

– Ei, dacă îmi iei locul câteva zile, o să vezi.

Sadie se desprinse de Adrian și chiar iuți pasul când îl văzu pe Phineas. Complet sigură pe ea acum, Teesha își lăsă băiețelul pe jos, astfel încât acesta și cățelușa să aibă parte de o reuniune plină de afecțiune.

– Maya! Și Collin... Ce mare s-a făcut! Este atât de frumos! Dă-l încoace.

Îl înșfăcă din brațele lui Adrian, iar Monroe se apleca să-și sprijine bărbia pe umărul Teeshei.

– Băiete, parcă ești rupt din soare. Schițând un zâmbet timid, Collin începu să se zbată. Bine, bine, te las jos, cine poate să concureze cu alt copil și un câine cât un munte?

După ce-l puse jos, Teesha o cuprinse în brațe pe Maya. Ceea ce îi murmură la ureche o făcut pe Maya să o îmbrățișeze strâns.

– Mulțumesc! Și mulțumesc amândurora pentru flori. Foarte frumoase, și au fost apreciate. Ah, ce mă bucur să te văd! Să vă văd pe toți. Uită-te la Phineas... e un adevărat bărbățel.

Sadie se întinse, evident extaziată, în timp ce băiețeii mișunau pe lângă și pe ea.

– Și eu mă bucur să vă văd. Teesha întinse arătătorul către Adrian. Te urăsc!

Cu un hohot, Monroe își petrecu un braț pe după umărul soției lui.

– Casa noastră de vis.

– Știam eu! Adrian schiță o mișcare scurtă de dans, balansându-și șoldurile. Pun pariu că e aia frumoasă, albastră, cu două niveluri și verandă acoperită, *open-space* și curtea aia grozavă în spate – înconjurată de gard – de pe Aleea Dafinului de munte.

– Îmi vine să-ți spun un cuvânt urât pentru ideea asta a ta, dar sunt copii de față. Nici într-o mie de ani nu mi-aș fi închipuit că aș putea locui pe o stradă care să se numească Aleea Dafinului de munte.

– Am făcut o ofertă, rosti Monroe, zâmbind cu gura până la urechi.

– Ei, dră... știți voi! Uau și să fiu a...

Rămasă fără cuvinte, Adrian stătu în mâini de trei ori de atâta entuziasm.

– Te dai în spectacol. E-o nebunie curată. Teesha își duse palmele la tâmple și mișcă din cap într-o parte și cealaltă. Știu că e o nebunie, dar chiar îmi doresc casa aia. Nu am văzut decât două. Nu am căutat decât vreo câteva ore, o zi și... a devenit a noastră.

Întinse mâna în spate, iar Monroe îi cuprinse palma într-a lui.

– Pentru că e perfectă pentru noi. Putem să mergem pe jos până în centru, la un restaurant, să bem un pahar, să facem cumpărături, dar avem o curte. Avem vecini, suntem într-un cartier sigur și nu e vorba de cine-știe-ce suburbie stranie.

– Are dreptate. Teesha scoase un oftat. Are dreptate, dar toată chestia asta tot o nebunie e. Dar vreau casa aia.

– Două... nu, trei dintre cei mai buni prieteni ai mei – să-l punem la socoteală și pe Monroe – își urmează visurile. Și... da, și eu! Să veniți diseară la cină, Maya. Tu, Joe și Collin. Să sărbătorim.

– Nici măcar n-am discutat cu Teesha despre asta – iar eu și Joe trebuie să mai discutăm un pic.

– Despre ce? întrebă Teesha.

– Maya o să cumpere cel mai bun magazin din oraș, dar are nevoie să arunci tu o privire peste partea financiară. Adu registrele diseară. O să arunci o privire pe ele, nu-i așa, Teesh?

– Sigur.

– Grozav! Să veniți la cinci. O să bem niște vin, Teesha poate să se uite pe registre, iar eu și Sadie vom păstori copiii.

– Are aere de șefă, îi spuse Teesha Mayei.

– Mie-mi spui?

– Sunt organizată, eficientă și mă concentrez pe obiective. Ultimele săptămâni au fost grele. Adrian își petrecu un braț pe după talia Teeshei, iar pe celălalt pe după cea a Mayei. Așa că...

începuturi noi, întreprinderi noi și urmarea visurilor sună tare bine pentru mine.

–O să vedem dacă situația financiară ne convine mie și lui Joe – și ce-o să spună Teesha. Dar știu că pot vorbi și în numele lui că ne face mare plăcere să venim la cină. Nimeni nu refuză când e invitat la o masă la casa Rizzo. Până una-alta... Se apleca să îl ridice în brațe pe Collin. Trebuie să-l duc acasă pe băiețelul acesta. Ne vedem diseară. Și mulțumesc anticipat, Teesha.

–Cifre, calcule, proiecții... Specialitatea mea. După ce se despărțiră de Maya, făcându-i cu mâna până ieși din câmpul lor vizual, Teesha se uită la Adrian. Ce magazin, de când e pe piață, de ce vând proprietarii actuali și unde e?

–O să-ți dau toate informațiile astea și chiar mai multe pe verandă, la un pahar de limonadă.

Zece săptămâni mai târziu, Teesha locuia deja pe Aleea Dafinului de munte, Maya era proprietara unui magazin, iar Adrian se afla în noul ei studio, împreună cu Kayla.

–E perfect. E exact cum trebuie. Aveam ceva emoții când ai propus să vopsim căminul într-o nuanță deschisă, dar și asta a fost o idee bună. Îndulcește cumva aspectul cărămizilor.

–Nu-i așa că-ți place la nebunie? Mie îmi place de nu mai pot. Și aș vrea să-ți placă și ție la fel de mult.

–Îmi place la nebunie! Ai pornit de la ce-mi doream eu – sau credeam că-mi doresc – și ai dus totul la următorul nivel. Recondiționarea lemnului chiar a meritat. Transformarea barului într-unul de smoothie-uri, iar adăugarea vasului aceluia de lut cu germeni de grâu te duce cu gândul la partea de nutriție a fitnessului.

–Și are în continuare un aspect domestic, accesibil.

Lumina naturală abundentă dădea un luciu podelelor recondiționate, într-un coș din ierburi marine împletite se aflau mai multe salteluțe de yoga colorate, iar un cuier vechi fusese transformat în suport de benzi de fitness, aranjate și ele într-un mod plăcut ochiului.

Mingile de fitness erau așezate pe polițe prinse pe perete, astfel că arătau ca niște aranjamente artistice. În loc de un suport obișnuit pentru gantere, Kayla folosise un suport vechi de sticle de vin.

– Îmi place foarte tare cum ai folosit obiecte care erau deja în casă – lucruri de-ale bunicilor, de-ale străbunicilor mei – cum ar fi dulapul acela. E util pentru depozitarea prosoapelor, bentițelor, a cărămizilor din spumă pentru yoga. Și că ai pus plante și lumânări pe banca aceea veche. Oferă un aer intim sălii de sport.

– Deci n-am exagerat cu mica zonă de relaxare de lângă șemineu?

– Deloc și o să o folosesc. Și culorile se potrivesc. Ai avut dreptate alegând nuanța asta deschisă, de verde-salvie. Mie mi s-a părut că o să fie prea cenușie și anostă, dar e doar blândă și pune în valoare culorile echipamentelor. Verdele plantelor devine mai viu cu ea pe fundal. Și, din orice unghi aș filma, totul arată bine. Fără să se gândească la ce făcea, Adrian lăsă mâna în jos, să mângâie creștetul lui Sadie, care stătea lângă ea. A fost o tușă drăguță să iei toate fotografiile astea de familie, să le înrămezi și să le pui pe polița șemineului.

– Tot spuneai că aici e „acasă" pentru tine, și ce înseamnă „acasă" fără familie?

– Ei bine, Kayla, tocmai te-ai achitat excelent de primul proiect de design din cariera ta. Și n-o să fie ultimul.

– Ce mă bucur! Sări de câteva ori, profitând de confortul pantofilor sport lila pe care îi purta. Ai zis că e-n regulă să fac poze și să le pun în portofoliul meu...

– Sigur. Și o să-ți scriu și prima recomandare din partea unui client.

– O, Doamne!

– Și știu că o să te întorci la colegiu în curând, dar dacă ai avea cum să programezi încă o ședință de consultanță, prietenii mei Teesha și Monroe ar avea nevoie de ceva ajutor cu noua lor casă.

Ochi mari; gura se deschise.

– Glumești!

– Deloc. I-am spus Teeshei că, dacă o să ai timp, o să treci pe la ei după ce pleci de aici. O să-ți dau adresa ei. Stă chiar pe Aleea Dafinului de munte.

– Știu casa la care te referi. O știu! Toată lumea știe că se mută ei acolo. E o casă atât de grozavă... Mă duc direct acolo! O, Doamne!

– Mulțumesc, Kayla, că mi-ai oferit exact ce aveam nevoie.

Adrian îi întinse o mână, dar Kayla o cuprinse într-o îmbrățișare.
– Nu ești doar prima mea clientă. O să fii clienta mea preferată dintotdeauna. La revedere, Sadie! Porni în fugă spre ușile de sticlă, după care se opri și luă o poziție dramatică. Ca să vezi, sunt un designer de interior adevărat!

Râzând, ieși în pas alergător.

Adrian știa cum era să-ți vezi un vis realizat. Gândindu-se la asta, își scoase telefonul să le dea un mesaj lui Hector, lui Loren și Teeshei.

Salutare, gașcă! A venit momentul să ne potrivim programele pentru primul nostru proiect în noul meu studio de acasă. Care arată al dracului de bine. Am deja tema, iar cu exercițiile sunt aproape gata. Programul meu e liber, așa că stabiliți când puteți să vă faceți timp pentru mine și ne apucăm de treabă. Teesha, Kayla e deja în drum spre tine. Și... băieți? Să vedeți ce casă și-a luat Teesha! Ca să nu mai spun cum arată studioul meu! Vorbim!

Urcă în fugă două rânduri de trepte, încântată că era singură acasă, pentru că bunicul ei se dusese la restaurant. Acum se ducea în fiecare zi, rememoră intrând în camera ei, ca să se schimbe. Uneori doar pentru o oră, dar de multe ori petrecea mare parte din zi acolo.

Munca, iubirea pentru ce făcea, îi aducea în același timp bucurie și alinare.

Și ea avea aceeași relație cu munca ei.

După ce se îmbrăcă în echipament sportiv, se întoarse în noua ei sală. Deschise ușile de sticlă, astfel ca Sadie să poată să circule cum dorea sau cum avea nevoie. Dădu drumul la muzica ei obișnuită, care o ajuta să păstreze un ritm constant, porni cronometrul. Apoi, poziționându-se cu fața la peretele acoperit cu oglinzi, se apucă de treabă. În timp ce repeta și rafina partea de încălzire, în minte îi apăru dintr-odată amintirea momentelor când o privea pe mama ei repetând, când era mică. Casa din Georgetown, încăperea elegantă cu pereți acoperiți de oglinzi și imaginea reflectată a mamei ei. Cât de mult își dorise să i se dea atenție...

Cum, din nou singură, dansase în sala aceea, i[illegible]uindu-și că era balerină, o vedetă pe Broadway sau ce devenise, [illegible]ă era atât de pricepută, atât de excepțională că mama ei avea să o privească dorindu-și la fel de mult să i se dea atenție cum își dorise Adrian.

Apoi venise bărbatul acela, aducând cu el frică, sânge și durere. Fața lui – și-o amintea până la ultimele detalii – eclipsa orice altceva în mintea ei, așa că fu nevoită să oprească imediat cronometrul.

–N-are rost, n-are rost, n-are rost să te întorci la asta.

Închizând ochii, se concentră pe respirație până depăși această stare. Nici măcar ziariștii nu mai aduceau în discuție decât rareori povestea aceea veche și oribilă. Era o poveste veche, foarte veche. N-avea rost.

Își reaminti cu un efort că rar avea asemenea momente, când frica o năpădea din nou, o făcea să se răcească, apoi să se înfierbânte, apoi să i se taie respirația. Dar avea să treacă cu bine prin tot. O mai făcuse de atâtea ori.

–Sunt puternică, i se adresă imaginii din oglindă. Și nu mă definește o singură zi oribilă din toată viața asta.

Dădu să pornească din nou cronometrul, dar o zări pe Sadie în oglindă, întinsă într-o poziție relaxată la nici doi metri în spatele ei, privind-o.

Dorindu-și și ea atenție, își dădu seama Adrian.

În loc să pornească din nou cronometrul, se duse lângă ea, se așeză pe podea și îmbrățișă corpul masiv al cățelușei, care scotea tot felul de scâncete afectuoase din gât. Sunete care pe Adrian mereu o făceau să râdă.

–Termin mai târziu. Hai să mergem amândouă afară, să ne jucăm cu mingea, să vedem dacă reușești să o prinzi.

Așa era în viață, îți făceai timp pentru cei dragi, își zise ieșind din casă, apoi luă mingea mare și portocalie care mereu aprindea licăriri de bucurie în ochii lui Sadie.

Dacă era să spună că învățase ceva din felul cum își petrecuse copilăria, acel lucru era să-și facă timp pentru pasiunea ei, pentru responsabilitățile pe care le avea. Și pentru cei pe care îi iubea.

10

În vara de după moartea soției lui, Raylan lucră aproape exclusiv de acasă. Și aproape mereu noaptea. De când murise Lorilee, somnul nu-i mai fusese prieten, așa că-și transforma nopțile în program de lucru și abia reușea să prindă câteva ore de somn spre dimineață. Ziua, mai trăgea câte un pui de somn când – dacă – dormeau și copiii lui.

Nu putea suporta ideea de a angaja o bonă, nu suporta gândul de a declanșa încă o schimbare drastică în viețile copiilor lui. Și nu suporta gândul de a-i lăsa cu altcineva.

Și, având în vedere că în primele săptămâni Bradley se trezea adesea plângând în toiul nopții, somnul devenise mai mult un lux decât o prioritate. Nu avea să uite niciodată cât de mult îi ajutaseră, îi alinaseră și avuseseră grijă de ei mama și sora lui, dar acestea nu aveau cum să rămână de tot la ei.

Avea responsabilități, în primul rând față de copiii lui, în al doilea față de muncă. Iar munca nu doar că asigura traiul familiei lui, ci îi menținea compania pe linia de plutire, ca și pe angajații săi, care se bazau pe el ca să-și poată plăti facturile.

Pentru perioade scurte de timp, se putea lăsa absorbit de muncă sau de nevoile copiilor lui. Spălatul rufelor, mersul la supermarket, prepararea meselor, atenția pe care trebuia să le-o acorde, mersul în parc... Tot ce contribuia la încercările lui de a le oferi o senzație de siguranță și măcar o iluzie de normalitate.

Mereu se minunase cum se descurcau părinții singuri. Iar acum află că o mare parte din această „descurcare" se baza de disperare

și extenuare – și absolut nici un dram de concentrare asupra propriei persoane.

Începu să slăbească – un kilogram săptămâna asta, un kilogram cealaltă, până ce se transformă din zvelt în slăbănog. Abia își recunoștea propria ființă ori de câte ori se zărea întâmplător într-o oglindă.

Dar nu avea timp să intervină cumva în privința asta.

Odată cu venirea toamnei, se ducea la birou după ce ducea copiii la grădiniță, până trebuia să îi ia.

Puse la punct un program care implica angajarea unei menajere care venea săptămânal pentru a se ocupa de sarcinile de curățenie de care el și Lorilee reușeau înainte să se achite împreună.

La Crăciun, când pur și simplu nu-și dorea decât să se închidă într-un cotlon întunecat și să jelească în voie, se forță să monteze bradul și să îl împodobească cu luminițe.

Și își pierdu controlul, slavă Domnului că atunci când era singur, când începu să atârne ciorapii de Crăciun de polița căminului și dădu de cel al lui Lorilee. Durerea se revărsă pur și simplu prin el, un val întunecat și îngrozitor care îl doborî pe podea.

Cum putea să facă asta? Cum putea un om să mai reziste după așa ceva?

Cum stătea cu ciorapul lui Lorilee strâns la piept, Jasper veni la el, i se ghemui în poală și își puse capul pe umărul lui.

Trase câinele la piept și-l strânse tare-tare până ce trecu de partea cea mai gravă. Avea să reziste, avea să treacă cu bine prin asta. Pentru că la etaj dormeau copilașii lui, care aveau nevoie de el.

Totuși, în loc să petreacă dimineața de Crăciun acasă, iar apoi să plece cu mașina la mama lui pentru masa de sărbătoare și a doua zi de Crăciun, sărbătoriră în familie în dimineața de Ajun, după care plecară spre casa mamei lui.

Moș Crăciun adusese cadourile și umpluse ciorapii atârnați de șemineu mai devreme, așa le spuse copiilor, pentru că știa că aveau să plece la bunica. Asta pentru că Moș Crăciun știa tot ce se petrecea pe lume.

Tradiții noi, își tot spunea. Trebuia să creeze unele noi pentru ca tradițiile vechi să nu-l facă țăndări într-un asemenea hal că n-ar mai fi putut să se mai recompună vreodată.

Așa că rezistă pe tot parcursul verii, al toamnei și al iernii, iar în ziua comemorării morții lui Lorilee rămase singur pe întuneric, cu copiii dormind în camerele lor, și-și permise să viseze la ea.

Se așeza în poala lui, așa cum făcuse deseori în momentele lor de liniște și intimitate. Îi simțea mirosul, parfumul acela ușor și floral pe care îl folosea. Îi umplea tot corpul, ca o gură de oxigen.

–Te descurci bine, dragule.

–Nu vreau să mă descurc bine. Te vreau pe tine.

–Știu. Dar sunt aici. Sunt în copiii noștri. Sunt aici. Își puse palma în dreptul inimii lui. Trebuie doar să mergi mai departe. Știu că ziua de azi e grea, dar o să răzbați până mâine.

–Vreau să mă întorc în timp. Vreau să te împiedic să pleci la serviciu în ziua aia.

–Nu se poate. Îl sărută ușor pe gât. Și, dacă nu m-aș fi dus, băiatul acela ar fi mort acum. Nu spune că nu-ți pasă, pentru că știu că nu e adevărat. Cine știe ce-o să ajungă în viață, ce lucruri minunate ar putea face?

–A venit la mine, murmură Raylan. Cu părinții. Nu am vrut să vorbesc cu ei.

–Dar ai făcut-o.

–Voiau să-mi spună... voiau doar să-mi spună cât de rău le pare, cât de recunoscători sunt. Și nu voiam să-mi pese.

–Dar ți-a păsat.

–Au primit aprobare să planteze un copac în curtea școlii. Un cireș pitic – un soi ornamental – care se vede de la fereastra clasei tale. Voiau să-mi spună că nu te vor uita niciodată.

–Nu avem cum să știm ce alte lucruri bune și generoase o să facă în viața lui. Și, dacă n-aș fi fost eu acolo, poate persoana care mi-ar fi ținut locul nu ar fi dus elevii într-un loc sigur. Nu avem cum să știm, dragule, pur și simplu nu avem cum să știm.

–Nu avem cum să știm nici ce-ai fi făcut tu în viața ta. Ce-am fi făcut noi cu viața noastră.

–Ah, Raylan, am făcut ce-a trebuit cu a mea și cred că asta a fost menirea mea. Știi asta. Iar tu îți urmezi menirea ta acum. Îți aduci aminte ce-am discutat în noaptea de dinainte să se întâmple asta, despre cum să le spunem copiilor despre Sophia?

–Urma să le spunem că se transformase într-un înger și că avea să aibă grijă de ei și de alții care aveau nevoie de protecția ei.

–Părea versiunea cea mai potrivită, pentru că sunt atât de mici. Dar poți să te gândești și la mine așa. Pentru că sunt mereu alături de voi, Raylan, dragule. Am grijă de tine și de copilașii noștri.

–Mi-a scris Adrian. Zicea că erai un înger.

–Ei, ca să vezi! Îl sărută incredibil de tandru și de dulce. Te iubesc, Raylan. Iar acum trebuie să nu te mai agăți de durere, să o lași să se dizolve. Asta nu înseamnă că mă uiți pe mine, că uiți amintirile și iubirea noastră. Lasă durerea să se ducă și transform-o în altceva. Pentru mine și pentru copilași.

–Nu știu dacă pot să fac asta.

–Eu sunt convinsă că poți. Foarte convinsă.

Îl sărută din nou, iar în secunda următoare Raylan se trezi că stătea singur în întuneric. Se ridică și aprinse lumina în birou. Deși era aproape miezul nopții, se așeză la masa de lucru. Începu să o deseneze, pe Lorilee a lui. Mai întâi fața – și atât de multe expresii. Fericită, tristă, furioasă, amuzată, seducătoare, surprinsă. Apoi corpul, din față, din profil, cu spatele. Umplu multe pagini din blocul de desen înainte de a adăuga aripi la silueta ei.

O desenă cu aripile strânse, întinse, o desenă zburând cu ele, învârtindu-se în aer. Luptându-se cu ele. Inițial o desenă într-o rochie lungă, albă, și își dădu seama imediat că era o greșeală. Aripi albe, da, mari, frumoase, și cumva sălbatice. Dar ținuta ei ar trebui să fie mai îndrăzneață, mai puternică, mai feroce decât acel alb angelic.

Încercă din nou, desenând-o într-o salopetă strâmtă, cu cizme elegante, luă în considerare ideea unei aureole, dar apoi o respinse ca fiind prea clișeică. Prelungi mânecile costumului peste mâini, în formă de V, după care întoarse această formă, modificând marginea cizmelor. Linii simple, puternice, iar când întinse mâna după creioanele colorate, alese unul albastru. Ca ochii ei.

Își dăduse viața pentru a o salva pe a altora, se gândi, dar prematur. O greșeală în ordinea lucrurilor. Așa că... i se dăduse o viață de o sută de ani, ca om, dar numai dacă avea să continue să lupte pentru ceilalți, să îi salveze, să militeze pentru bine și pentru nevinovații de pe lumea aceasta.

Lee, avea să se numească Lee Marley – o parte din prenumele ei și o combinație a numelor copiilor lor – în formă umană,

alter-egoul ei. Artistă. Iar când își întindea lacrimile, când era chemată să apere nedreptățitii lumii, devenea Îngerul Dreptății.

Prinse schița de planșa lui.

Înainte ca micuții să se trezească, de dimineață, creionase deja în linii mari povestea originii ei. Făcuse ce-i ceruse Lorilee, își dădu seama. Renunțase la un pic din durerea lui și o transformase în altceva.

Îi îmbrăcă pe copii și trebui să caute prin toată casa tenișii roz cu sclipici cu care trebuia să se încalțe fiica lui la creșă. Din moment ce asta îi luă ceva timp, pregăti niște gofre congelate pe post de mic-dejun – iar copiii își demonstrară zgomotos bucuria.

După ce îi urcă în mașină, împreună cu materialele la care muncise peste noapte, îi lăsă la grădiniță și creșă și se duse la birou. Și, pentru prima oară de un an încoace, de data aceasta chiar era motivat, chiar era încântat.

Primul cu care se întâlni fu Jonah.

–Doamne, Raylan, arăți ca dracu'! Ca dracu' după o supradoză de droguri.

–Am lucrat toată noaptea. Trebuie să facem o ședință, eu, tu și Bick.

–Bick tocmai ce-a urcat. Uite ce e, trebuie să vorbesc cu Crystal pentru textul din...

–După.

Pentru a economisi timp, îl trase pe Jonah în ascensorul de marfă.

–Știu că ziua de ieri a fost una grea pentru tine, dar... serios acum, ai luat cumva droguri?

–Cafea, prea multă cafea.

În timp ce ascensorul se puse în mișcare scârțâind, ca în fiecare zi, Raylan îi trimise un mesaj lui Bick. „La mine în birou, imediat!"

–Dar tu rar bei cafea.

–Azi-noapte am băut. Am ceva aici. Bătu ușor cu palma în geanta de pe umăr. Trebuie să vedeți și voi, să-mi spuneți sincer cum vi se pare.

–Bine, sigur. Dar gata cu cafeaua pentru tine. Oricum avem o ședință de consiliu după-amiaza asta. Ce-ar fi să tragi un pui de somn și o să...

–Nu. Acum.

Îl prinse din nou de braț pe Jonah și îl trase în biroul lui. Deschizându-și geanta, scoase schițele și începu să le prindă de planșă. Ignorând schițele neterminate de pe biroul lui, adăugă prezentarea, capitol cu capitol, a originii personajului.

– E frumoasă. Jonah rosti aceste cuvinte încetișor. E leită Lorilee și e foarte frumoasă.

Raylan dădu negativ din cap.

– E Lee Marley în forma ei omenească. E Îngerul Dreptății, protectoarea nevinovaților.

– Ce arde așa? întrebă impunător Bick intrând pe ușă. Am primit... Ooo. Se opri, studie desenele. Sunt grozave, tipule!

– Vreau să te uiți la astea, trebuie să asculți linia narativă. Apoi trebuie să-mi spui dacă e ceva ce putem duce mai departe. Nu pentru că mă compătimești. Nu pentru că și tu ai iubit-o. Doar dacă e o idee bună. Nu, trebuie să fie mai mult decât bună dacă e să promovăm chestia asta. Dacă vezi puncte slabe, vreau să mi le spui. Dacă nu e un proiect bun, trebuie să-mi spui. Personajul are fața ei. Are inima ei. Așa că trebuie să știu.

Jonah deja se apropiase de planșă, începuse deja să citească prezentarea.

– Știi deja cum merg lucrurile. Știi deja că proiectul ăsta e mai mult decât bun. E un omagiu adus lui Lorilee, sigur, dar... Se întrerupse, căci glasul îi tremura. Continuă tu, îi murmură lui Bick.

– Citesc.

– Pot să-ți spun eu ce urmează, începu Raylan. Deja mi-am trasat rezumatul în minte.

Bick se mulțumi să îl refuze mișcând din degetul arătător.

– Liniște! Mut-o din Brooklyn. Plasează-o în SoHo. Într-o mansardă din SoHo. Lucrează în galeria de artă de la parter ca să-și permită chiria.

– Bine. Raylan dădu aprobator din cap, rumegând aceste propuneri. Bine, și așa rămâne în Manhattan. E mai bine.

– Aici zici că salvează o femeie dintr-o magazin care e jefuit. Am putea schimba, să fie un copil? Un băiețel de zece ani, de exemplu? Un copil al străzii. Impactul e mai mare.

– Ar putea să fie mai bine așa. Pot să încorporez chestia asta.

– Să-ți mai zic ceva... Să o arăți cum i se oprește inima în ambulanță, doctorii încearcă să o resusciteze în timp ce sufletul

i se duce în ceea ce tu numești Spațiul-Intermediar? Ar putea fi grozav. Cum doctorii anunță ora decesului tocmai când e trimisă înapoi și reîncepe să respire. Da, ar putea fi grozav. Se uită la el. Cât de greu o să fie pentru tine, să scrii și să ilustrezi toate astea? Cum revine la viață?

–O să fie o alinare pentru mine. Deja era. Așa, ar ieși ceva pozitiv din pierderea ei. Dar numai dacă fac totul în așa fel încât să aibă o semnificație concretă.

–O să aibă. Jonah?

Acesta reușise să-și recapete autocontrolul, iar acum zâmbea.

–Mă înclin în fața Îngerului Dreptății. Zbor lin și îndelungat!

Lansară Îngerul Dreptății la exact doi ani de la moartea lui Lorilee. Raylan îi crease și un dușman, Groaznicul, un personaj jumătate om, jumătate demon care poseda oamenii până ce resentimentele și frustrările lor firești se transformau în răbufniri de violență feroce.

Munca îl menținea pe Raylan ocupat, conectat, iar succesul în rândul cititorilor pe care îl avu Îngerul îi îmbunătăți starea de spirit și starea companiei.

Totuși, până în vară și la finalul anului școlar, acceptă ideea că avea nevoie de o schimbare. Pentru copii, pentru el însuși, pentru calitatea muncii lui.

Își luă un concediu lung, cum nu mai avusese de mult, o săptămână la plajă doar cu copiii. Lăsând deoparte chiar și gândurile despre munca sa, renunță la regulile legate de ora de culcare și de micul-dejun, așa că lumea se reduse la castele de nisip, dat cu cremă cu factor de protecție, prăjit crenvurști pe grătar și mâncat fructe de mare. Se trezea cu sunetul valurilor în urechi și copiii sărindu-i în pat. Seara, dacă nu era doborât de coma dată de ziua petrecută la soare și în mare, așa cum se întâmpla cu copiii, stătea pe terasa mică și privea stelele aprinzându-se deasupra mării întunecate.

Când îi apăru în vis, purta o rochie lungă, albă, presărată cu flori violet. Își amintea rochia aceea, era una dintre ultimele pe care se îndurase să le împacheteze pentru donat.

Stătea lângă balustrada terasei, cu briza oceanică trecându-i prin păr și scăldată în razele lunii.

–Mereu ne-a plăcut la nebunie să venim aici. Ba chiar am discutat să cumpărăm o căsuță sau un bungalow aici într-o bună zi. Zâmbi, cuprinzând totul cu privirea. N-am mai apucat să o și facem.

–Sunt prea multe lucruri pe care n-am mai apucat să le facem.

–A, dar le-am făcut pe cele importante. Dorm acum, ghemuiți, cu pielea sărutată de soare, cu Jasper de pază.

–Adoră plaja la fel de mult ca și ei. Acum aș putea să cumpăr o căsuță de vacanță. Îngerul Dreptății are un succes serios. Aș putea să mă interesez de ceva în Cape May, e mai aproape de casă, dar...

–E greu, chiar și pentru un tătic grozav, să te ocupi de tot.

–Îmi fac griji că-mi scapă anumite lucruri. A trebuit să fac douăzeci și patru de brioșe – fără gluten – pentru colegii lui Bradley, să am grijă că Mariah are panglica de păr exact culoarea potrivită ca să se asorteze cu hainele... Puștoaica asta e înnebunită după modă. Cum reușeai să le faci pe toate?

–Dragule, te aveam pe tine, așa că dacă nu puteam să fac brioșele, luai tu unele de la patiserie. Dacă nu găseam panglica de păr, găseai tu clama cu floare care reușea să o mulțumească. Se așeză lângă el, o alinare întrupată, și luă paharul cu vin de care el abia se atinsese. Nu e nimic rușinos în a avea nevoie de ajutor, Raylan.

–Nu e vorba de asta. De câte ori mă pregătesc să încep să caut o bonă, pur și simplu mi se pare că e o greșeală. Pentru ei. Pentru noi. Nu știu de ce, dar simt că e o greșeală.

–Ba da, știi de ce. Îi mângâie ușor piciorul, sorbindu-i din pahar. Exact așa cum știi și ce-ar trebui să faci, ce e cazul să faci și ceea ce vrei să faci, în adâncul sufletului tău.

–Iar asta mi se pare c-ar fi ca și cum te-am părăsi pe tine, ca și cum am întoarce spatele întregii noastre vieți, ca și cum aș da uitării tot ce-am construit, tot ce ne-am dorit.

–Ah, Raylan, dragule, eu v-am părăsit pe voi. Nu am vrut, nu am intenționat să fac asta, dar eu v-am părăsit pe voi. Acum tu trebuie să faci ce e mai bine pentru copilașii noștri, pentru tine. După ce puse paharul jos, îl sărută pe obraz. Mă bazez pe tine c-o să faci exact asta.

Apoi se ridică, își întinse aripile albe și își luă zborul în noapte.

Când se întoarse în Brooklyn, se ocupă de detaliile dureros de precise necesare pentru stabilirea unei întâlniri de joacă pentru

amândoi copiii, apoi de cele mult mai simplu de aranjat pentru o ședință de consiliu de administrație.

Asta însemna să ocupe sala de conferințe de la etajul al doilea al firmei și să comande mâncare chinezească pentru prânz.

Jonah, perfect bărbierit după experimentul său din iarnă, de a-și lăsa barbă, luă o îmbucătură de pui în sos dulce-acrișor.

– Marta mi-a adus chiar acum situațiile de vânzări pentru Înger și Corbul de Zăpadă – precomenzi pentru ediția de iulie cu Regina. O să vi le trimit amândurora și o să le expunem aici, ca să putem să mâncăm după pofta inimii. Pentru că ne merge grozav, prieteni.

– Bine de știut. Cu degete îndemânatice, Bick apucă tăieței cu bețișoarele. Pentru că azi-dimineață am făcut un test. Eu și Pats o să mai avem o gură de hrănit din primăvara care vine.

– Sfinte Sisoe! Jonah o arătă cu degetul în timp ce Raylan se ridică instantaneu pentru a ocoli masa și a o cuprinde într-o îmbrățișare. Ești gravidă?

– Afirmativ. Țineți vestea doar pentru voi deocamdată și să știți că mergem la doctor pentru testul oficial, dar mă gândesc că voi ar trebui să știți.

– Cum ești? o întrebă Raylan. Cum te simți?

– Sută-n sută până acum. Dea Domnul să fie așa și de-acum încolo. Și sunt foarte fericită. O fericire prostească, nebunească. Uitați ce e, nu vreau să spun nimănui altcuiva până nu mă duc la doctor, să-mi spună că e totul în regulă, că totul se coace frumos în cuptoraș. Asta înseamnă să-ți ții fleanca, Jonah.

Acesta păru ofensat.

– Pot să-mi țin fleanca.

– De obicei, trebuie să ți-o sudăm ca să stea închisă, dar aici e vorba de ceva important. Îți ții gura până-ți spun eu că e-n regulă să spui.

– Da' cum de nu te iei și de Raylan?

– Pentru că el nu vorbește despre lucruri de care nu e cazul.

– Nu vorbește despre ce nu e cazul! Jonah pufni amuzat. Da, eu cam așa fac.

Bick izbucni în râs și îi dădu un pumn în umăr.

– Un mare înțelept care-și cunoaște defectele.

– E o veste grozavă, Bick. Mă bucur pentru tine și Pats.

–Și eu mă bucur pentru noi, Raylan. Așa... tu ești cel care a convocat ședința asta. Ai făcut-o ca să ne povestești cum ți-ai petrecut vacanța de vară?

–Asta pot să vă spun foarte ușor. A fost al naibii de perfectă. Copiilor le-a plăcut la nebunie. Trebuie să recunosc, Bradley insistă cu obsesia lui pentru Cavalerul Negru.

–Trebuie să faci ceva cu puștiul ăla, îl anunță Jonah.

–O legendă e o legendă, dar eu a trebuit să iau decizia dureroasă de a-l ajuta să reproducă conacul Wayne din nisip.

–Poftim? De ce nu Aerie al Corbului de Zăpadă? E mai tare!

–N-are decât șapte ani, Jonah. Aproape opt, își dădu seama Raylan, cutremurându-se brusc. Lasă-l să mai crească. Acum, înainte să ne uităm pe situațiile cu vânzările și să ne ocupăm cu restul chestiunilor, trebuie să vă întreb – în calitate de asociați, nu de prieteni – dacă faptul că eu lucrez de acasă îngreunează în vreun fel compania, activitatea de producție, de creație și împărțirea sarcinilor.

–Lucrai de acasă când ți-a venit ideea cu Îngerul Dreptății, îi reaminti Bick. Asta e chiar opusul îngreunării activității companiei.

–Și am făcut toate aranjamentele să lucrezi de acasă pe tot restul verii, sau cel puțin mare parte din ea, interveni Jonah. Avem tehnologia necesară, Ray-Man. Da, e grozav când putem să fim cu toții în același spațiu și să jonglăm cu idei, să luăm decizii sau să ne certăm în legătură cu aceste decizii. Dar facem toate astea, când e nevoie, prin videoconferință.

–Ce părere ați avea dacă n-aș face asta doar pe timpul verii, sau al vacanțelor copiilor sau când sunt bolnavi?

Bick se sprijini pe spătarul scaunului ei.

–E vreo problemă cu copiii?

–Nu. Dar simt că trebuie să fac ceva mai mult pentru ei. Faptul că mă au pe mine nu e de ajuns. Au nevoie de mai mult. Au nevoie de o familie întreagă și de un stil de viață mai stabil decât le pot oferi eu singur. Am amânat decizia asta, pentru mine, și nu mai pot să continui așa. M-am decis să mă mut înapoi acasă, în Traveler's Creek.

–Te muți din Brooklyn la dracu'n praznic? întrebă Jonah, evident șocat.

–M-am mai mutat o dată, de la dracu'n praznic în Brooklyn. Acolo e bunica lor și nu petrec suficient timp împreună acum. Acolo au o mătușă și un unchi, un văr. Rude. Și știu că sunt toți ocupați, dar ar fi acolo. Și am fi și noi în același loc. N-ar mai trebui să-i trimit mamei o filmare cu spectacolul de dans al lui Mo sau cu meciul de baseball pentru copii al lui Bradley. Ar putea să fie acolo, în public. Știu că, dacă ar fi nevoie, ar putea să stea la o masă de la Rizzo's și să-și facă temele acolo, ca mine.

–Pare o decizie luată din senin, dar nu e, rosti Bick.

Nu, își dădu seama, nu era deloc o hotărâre luată din senin.

–M-am tot gândit la asta de ceva timp, dar am amânat să mă decid pentru că mi se părea o trădare să vând casa pe care am cumpărat-o împreună, pe care am renovat-o împreună, în care am adus copiii de la maternitate.

–Nu e, murmură Jonah. Nu e.

–Mulțumesc de sprijin. Pot să vin cu trenul sau cu mașina, poate o dată pe lună sau cât de des e cazul. Și nu mi-aș mai face griji pentru copii, pentru că ar fi cu mama sau cu soră-mea. Dacă nu o să meargă, dacă e să afecteze funcționarea companiei, mă retrag. Pot să vă vând partea mea din firmă și...

–Taci dracului din gură!

Bick întinse un deget spre el.

–La fel și de la mine. Compania asta e copilașul nostru, de la idee până în ultima zi. Ori suntem toți trei, zise Jonah, ori nu mai suntem deloc. Tu ești cel care a propus să ne facem dracului propriile benzi desenate.

–Eram un pic cam cherchelit în momentul ăla.

–Ei bine, ne-am făcut dracului propriile benzi desenate, chiar și după ce ne-am trezit din beție. Poate că tu te muți la mama dracului, dar barca asta tot trei vâsle are.

–Doamne, Jonah! Bick își duse mâna la inimă. Ești un adevărat poet. Copiii ce părere au despre mutare? Nu ne-ai fi spus nouă fără să fi discutat mai întâi cu ei.

–Vor să ne mutăm. Chiar m-a luat prin surprindere cât de repede au acceptat ideea. Au prieteni aici, colegi de școală, casa... Dar sunt încântați de idee. Mo vrea o casă cu un turn de prințesă. Și mă tem că Brad ar vrea ceva care să semene cu conacul Wayne.

–Doamne! Jonah se mulțumi să dea exasperat din cap, luând încă o înghițitură de pui. Puștiul ăsta mă omoară cu zile.

–Inițial o să stăm la mama – cel puțin o să se trezească cu noi pe cap – pentru că o să dureze ceva până o să găsim ceva acolo și asta după ce o să reușesc să mă ocup de casa de aici, să o pregătesc pentru vânzare, să o scot pe piață.

–Nu o face.

Bick își puse imediat mâna peste gură, cu ochii mari din cauza a ce spusese.

–Nu pot să țin două case. Nu stau atât de bine cu banii.

–Nu, voiam să spun... Ce-ai zice dacă am cumpăra-o noi? Eu și Pats. O, Doamne, chiar am zis asta cu voce tare!

–Am auzit bine?

–E o idee nebunească, nu? Dar stăteam de vorbă după ce am făcut testul și după ce am sărit în sus de bucurie, amândoi am zis că ar trebui să cumpărăm o casă. Ceva aproape de locul ei de muncă și de al meu, dar să avem o casă cu curte, într-un cartier potrivit pentru copii. Să-mi trag una, ce-ar fi dacă am cumpăra noi casa ta? Ți se pare îngrozitor? Ți-ar fi greu, dacă cineva cunoscut ar locui acolo? Ar fi...

Inima lui Raylan parcă se deschise larg și se umplu de toată această bunătate.

–Nici că-mi vine în minte ceva care să mă bucure mai mult. Să nu fie străini în ea. Ci membri ai familiei noastre de suflet.

–Zău? O, Doamne, o, vai de mine, trebuie să vorbesc cu Pats! Adică... îi place la nebunie casa ta, dar nu pot să spun eu de una singură că așa o să facem.

–Așa a fost să fie. Jonah mai culese o bucată de pui. Am fiori pe șira spinării. Știi că nu simt fiori pe spate decât dacă așa a fost să fie.

–Mă duc să o sun. Ești sigur că e-n regulă?

–Da. Sunt sigur. Mai mult, cred că și eu simt ceva fiori pe spate.

–Asta cu fiorii e figura mea, frate. Nu poți să copiezi fiorii mei așa.

–Mă duc să o sun chiar acum! Bick se ridică fulgerător, după care se lăsă din nou pe scaun. Nu, mai întâi arată-ne vânzările. Trebuie să văd vânzările înainte să mă apuc să cumpăr o casă.

Jonah dădu pe gât niște Mountain Dew, după care zâmbi larg, întorcându-se cu tot cu scaunul cu rotițe spre computerul său.

–Dați-mi voie să încep prin a spune că putem toți trei să ne permitem să ne cumpărăm câte o casă.

Pentru că era o zi care parcă cerea așa ceva, Adrian își înregistră exercițiile pentru blog pe terasă, alegând o ședință de yoga rapidă și eficientă și încheie antrenamentul stând turcește pe saltelușă, cu un braț petrecut pe după gâtul lui Sadie, care venise să se așeze lângă ea.

–Nu uitați, flexibilitatea e unul dintre pilonii esențiali ai condiției fizice. Faceți-vă timp să vi-o antrenați, faceți-vă timp pentru voi. Până data viitoare, eu și Sadie vă urăm să vă bucurați de momentul prezent. Apăsă butonul de pe telecomandă, după care își îngropă fața în blana cățelușei. Și cu asta am încheiat pe săptămâna asta.

–Și a ieșit bine, să știi.

Întoarse capul și dădu cu ochii de Dom.

–Hei, nu mi-am dat seama că te-ai întors. Ar fi trebuit să vii și tu. Știi că oamenilor le place tare mult să te vadă pe blog.

–Vă las pe tine și pe Sadie să faceți „câinele răsturnat".

–Bine, atunci săptămâna viitoare, *tai chi*. Te pricepi.

–Poate. Ce-ai zice să ne așezăm la umbră, dacă n-ai treabă, și să ne bucurăm de ziua asta de vară?

–N-am treabă. Ia loc, mă duc să aduc niște limonadă.

–Nici c-o să m-auzi pe mine protestând la una ca asta.

–Cinci minute. Rămâi cu bunelul, Sadie.

Când Dom se așeză la măsuța de pe verandă, Sadie se duse la el și își sprijini capul masiv pe coapsa lui.

Mângâind cățelușa, Dom cuprinse cu privirea grădina, plină de vitalitatea verii. Roșiile se coceau, trandafirii în floare, tufa mare de rozmarin își împrăștia cu putere mirosul.

Auzea zumzetul albinelor, cântecele păsărilor.

Nu îi plăcea deloc că nu mai putea munci în grădină atât de mult ca pe vremuri, dar știa că lui Adrian îi plăcea să preia ea sarcinile de care el nu se mai putea achita.

–Preia multe din treburile mele, Sadie.

O urmări cu privirea cum venea din bucătărie cu o tavă în mâini. Carafa și paharele cu gheață, castronașul cu fructe de pădure, farfuriile pentru fructe și brânză.

Prelua multe treburi, își zise din nou.

–Cum merge treaba la Rizzo's?

–Un pic cam prea liniște în după-amiaza asta. Într-o zi așa frumoasă ca asta, oamenii preferă să iasă, să se miște. Dar am noutăți.

–Bârfe? Adrian mișcă rapid din umeri în timp ce turna limonada, care făcu gheața să pocnească. Îmi plac la nebunie bârfele.

–Mai degrabă vești decât bârfe, mă tem, dar vești bune. Jan mi-a spus că Raylan și copiii se mută înapoi în Creek.

–Serios? Adrian își băgă o zmeură în gură. Cred că e încântată la culme.

–Mai mult de-atât chiar.

–Și cum rămâne cu munca lui, cu firma?

–O să lucreze de aici și o să se ducă în Brooklyn când e nevoie. Vor sta la ea până Raylan o să găsească o casă. Eu aș zice că pe Jan n-ar deranja-o dacă n-ar găsi nimic. Sorbi din limonadă. Fix cum făcea bunica ta.

–M-am uitat cum o făcea de nenumărate ori. Ceea ce tu tot nu mă lași să fac, când prepari sosul tău special.

Dom schiță un zâmbet.

–Într-o bună zi...

–Am mai auzit eu asta.

Îi aruncă o afină lui Sadie, amuzându-se amândoi când cățelușa o prinse din zbor.

–Vreau să vorbesc ceva cu tine.

–Oh?

–Despre casă, despre restaurant. Mi-am schimbat testamentul acum multă vreme...

–Ei, bunelule...

Dom o întrerupse cu o mișcare din cap.

–Un bărbat – sau o femeie – care nu-și face ordine în lucruri e fie egoist, fie naiv. Îmi place să cred că nu-s așa.

–Nu ești.

–Mi-am dat seama că nu am discutat niciodată cu tine despre asta și ce am făcut s-ar putea să fie mai degrabă să-ți pun o povară pe umeri decât un dar în poală. Respectiv să-ți las ție casa și restaurantul.

–Ah, bunelule.

–Nu e vorba doar de faptul că mama ta n-are nevoie nici de una, nici de alta, ci și că nu le-ar vrea. Asta nu e casa ei de suflet, n-a mai fost de multă vreme. Restaurantul n-a interesat-o cu adevărat niciodată. Are afacerile ei. Dar, pe de altă parte, și tu le ai pe ale tale. Vreau să fii sinceră cu mine, pentru că e vorba de niște responsabilități, niște responsabilități continue. S-ar putea să vrei să te muți înapoi la New York, poate că nu vrei să-ți încarci viața cu încă o afacere.

–N-o să mă mut nicăieri de-aici. Aici e acasă pentru mine. Știi asta. Și Rizzo's nu e doar un restaurant oarecare, nu pentru tine și nici pentru mine. Și nici pentru întregul oraș.

Se așteptase ca ea să spună exact lucrurile acestea, dar, chiar și așa, tot i se luă o greutate de pe inimă.

–Bine, atunci. Știu că pot să am încredere în tine să ai grijă de amândouă. Cât despre ce e în casă, te-aș ruga să o lași pe mama ta să ia orice vrea. O parte din bijuteriile mamei ei. Sophia nu era pasionată de flecuștețe, dar sunt câteva care au valoare sentimentală. Și mobilele, restul lucrurilor... Lina trebuie să poată să ia orice are ceva însemnătate pentru ea.

–Fără probleme. Promit.

–Ești o fată de treabă. O comoară pentru mine, dintotdeauna, dar în ultimii doi ani... N-aș fi rezistat fără tine. Și nici fără tine. O masă din nou pe creștet pe Sadie. Fetița mea mare.

–Te iubim, bunelule. Și... casa asta? Întinse mâinile. Să te am pe tine? Datorită ție am rădăcini. Iar asta mi-a schimbat total viața.

–Și să știi că sunt foarte mândru când văd cum ai crescut din rădăcinile alea. Scoase un oftat. Acum, că am terminat cu asta, hai să facem ce ai zis pe filmare. Hai să ne bucurăm de ziua de azi.

11

Nu era deloc simplu; nu era ca și cum ar fi fost de ajuns să încarce totul în mașină și să pornească spre sud. Nu se reducea, descoperi Raylan, pur și simplu la făcut bagaje. În primul rând, trebuia să aduni tot, să selectezi, să iei decizii și să te organizezi. Și să ghidezi doi copilași să procedeze la fel cu toate lucrurile lor.

Cum și când adunaseră atât de multe lucruri?

Apoi trebui să se ocupe de lucrurile de bebeluși pe care el și Lorilee le puseseră deoparte, în așteptarea a încă unui sau chiar a încă doi bebeluși.

Nu-i frânse inima atât de mult cât ar fi putut, căci putea să le dăruiască pe toate – pătuțul, scăunelul, masa de schimbat, leagănul, hamurile, totul – lui Bick.

Orice nu le trebuia ei și lui Pats avea să fie donat. În plus, pentru că putea să recunoască faptul că, în afară de biroul lui, o lăsase pe soția lui să aleagă mare parte din mobilier și pentru că nu știa de ce avea să aibă nevoie sau ce avea să-și dorească să aibă în noua casă, îi oferise o parte și din acesta.

Chiar și așa, îi luă ceva timp să sorteze și să pună în cutii opt ani de căsnicie și toate amintirile pe care le trezea o veioză, un set de oale, cadourile aniversare sau de Crăciun, chiar și covorul din camera de zi – ros un pic într-un colț de Jasper, pe când era doar un cățeluș.

Închirie o boxă de depozitare, discută cu o firmă de mutări, anulă toate abonamentele care trebuiau anulate, transferase tot

ce trebuia transferat și se menținu inuman de ocupat timp de trei săptămâni.

În zorii zilei stabilite pentru mutare, se plimbă prin casa aproape goală, ascultând ecourile vieții pe care o dusese acolo. Râsete, o mulțime, dar și lacrimi. Vaierele de la două noaptea ale unui bebeluș căruia îi dădeau dinții, reprizele de somn pe canapea. De câte ori se lovise cu piciorul de mobile, de câte ori vărsase lapte pe jos, cafelele de dimineață, instalația de Crăciun încurcată, primii pași...

Speranțe și visuri.

Cum să își ia rămas-bun de la toate astea?

Cu mâinile în buzunarele pantalonilor scurți de trening pe care și-i trăsese pe el, se întoarse în camera de zi. Și îl zări pe Bradley așezat pe o treaptă a scării interioare.

Băiețelul lui avea o dungă de la pernă pe obrazul stâng, părul deschis la culoare răvășit, ochii mari și albaștri încă îngreunați de somn. Și se uita la el.

–Salut, amice.

–Nu fi trist.

Raylan parcurse distanța până la scara interioară, se așeză lângă fiul lui și își trecu un braț pe după umerii lui. Îmbrăcat în pijamalele lui cu Batman – ce puteai să faci, când copilul avea o fixație? – Bradley încă mirosea a pădure.

–Nu sunt așa trist.

–Mi-am luat la revedere de la prieteni, de la colegi și de la doamna Howley de vizavi. Când m-am trezit, mi-am luat la revedere de la camera mea.

Raylan îl trase mai aproape de el și îl sărută pe creștet.

–Fac alegerea cea bună, puștiule?

–Mo de-abia așteaptă, dar orice ar spune, ea e doar un copil mic. Eu îi iubesc pe bunica, pe mătușa Maya și pe unchiul Joe, iar Collin e destul de amuzant. Îmi place casa bunicii și să mergem la pizzeria unde lucrează. Și Ollie, care stă în casa de lângă a bunicii, e de treabă. Dar o să fie diferit, pentru că nu ne ducem doar în vizită.

–Da, o să fie diferit.

–Când o să ne luăm casa noastră, o să vină și ea să stea cu noi?

Raylan nu trebui să întrebe la cine anume se referea.

–Ea e în tine și în Mo la fel de mult cum sunt și eu. E oriunde sunteți voi.

Bradley își sprijini capul de pieptul tatălui său.

–Atunci e bine. Dar când ne luăm casa nouă, să nu fie roz, da? Indiferent ce zice ea.

Raylan înțelese că „ea" însemna acum Mariah.

–Fără roz. Facem un pact între bărbați acum. Ce-ai zice de un mic-dejun de bărbați cu ștrudele la prăjitor înainte să ne schimbăm și să o pregătim pe Mariah? Să putem să pornim în aventura asta.

–Ștrudele! Putem să ne oprim la un mall cu McDonalds și să luăm Happy Meal la prânz?

–O să trec asta în programul nostru de călătorie.

Programul includea și predarea ceremonială a cheilor în mâinile lui Bick și Pats, ca Jonah să vină să își ia la revedere și să le dea două sacoșe cu gustări pentru drum, jocuri, benzi desenate care ar fi ținut un autobuz întreg de copii ocupați cinci ore pe drum, claxoane, făcut cu mâna – și o oprire de urgență în nici o jumătate de oră de la plecare, pentru că Mariah trebuia să facă pipi. Baletul acesta delicat – Raylan așteptând la ușa toaletei femeilor, simțindu-se ca un pervers – avea să fie repetat la pauza de prânz, de care nimeni nu avea nevoie cu adevărat, având sacoșele cu gustări, și care fu luată cu cincisprezece minute mai devreme decât fusese planul, pentru că amândoi copiii aveau nevoie la baie.

Și, bineînțeles, fiecare oprire necesita punerea lesei lui Jasper și să facă vreo câțiva pași cu el afară, ca să-și facă și el nevoile.

Ajunseră în Traveler's Creek cu vezicile goale și cu un exces de energie dat de prea multe jeleuri în formă de viermișori.

Jan ieși în grabă din casa ordonată în care-și ducea traiul de peste treizeci de ani, cu coada împletită săltându-i pe spate și ochii lucind de lacrimi de fericire.

–Ați ajuns! Bine ați venit acasă! Am nevoie de câte o îmbrățișare. Tare am nevoie!

Un pic detașat de realitate din cauza drumului de cinci ore și jumătate și oarecum afectat și el de consumul excesiv de zahăr, Raylan se desprinse cu greu de scaunul șoferului. Desfăcându-i deja centurile lui Mariah, Jan se răsuci să îl cuprindă într-o îmbrățișare strânsă. Jasper sări din mașină și începu să alerge în cerc prin curte, de ai fi crezut că fusese ținut în captivitate săptămâni la rând.

–Am o bere rece care te așteaptă, îi murmură Jan. Sunt convinsă că o meriți.

–Chiar că o merit și de-abia aștept să ne întâlnim. Mulțumesc, mama!

–Lasă.

Copiii vorbeau întruna, așa că mama lui avea pregătite exclamațiile potrivite – de uimire, de incredulitate, de încântare – în timp ce-i conducea în casă.

–Aveți camerele pregătite. Cu surprize pentru fiecare.

–Ce surprize? întrebă Mariah. Ce?

–Duceți-vă să vedeți.

Strigând, țipând, cei doi copii țâșniră pe scări, cu Jasper lătrând și alergând în urma lor.

–Am primit o păpușă American Girl! Bunicoo!

–Un Batmobile cu telecomandă! Uau, ce tare e!

–Batmobile! Nu mă ajuți deloc să-l fac să-i placă mai mult personajele mele. O cuprinse în brațe pe mama lui, sprijinindu-și obrazul pe creștetul ei. Mama...

–Ah, băiatul meu, copilașul meu. O să fie totul bine. O să fie totul bine. Se întoarse, continuând să-și țină brațul pe după talia lui, conducându-l spre bucătărie. Hai să-ți desfacem berea aia. Așa... dacă ești dispus, Maya și ai ei o să vină să facem ceva de mâncare, să mâncăm cu toții afară, dar putem să amânăm dacă nu e cazul.

–Nu, ar fi grozav.

Jan îi scoase berea din frigider și o desfăcu. De cum i-o înmână, își trecu mâna peste părul lui.

–Ești obosit. Ar fi cazul să te tunzi, să te bărbierești și să te odihnești ca lumea măcar o noapte.

–Ultimele două săptămâni au fost o adevărată nebunie.

–Acum ești aici. După ce-ți tragi un pic răsuflarea și-ți bei berea, putem să aducem bagajele în casă, ca să puteți să vă instalați cum trebuie. Raylan, chiar vreau să stai tu în camera mare.

–În nici un caz n-o să dorm în patul tău. Mă descurc cu canapeaua extensibilă din living.

–Cu picioarele alea mari ale tale atârnând peste margine! Se sprijini de blatul de bucătărie alb ca zăpada. Dacă ar fi după mine și dorințele mele egoiste, aș renova subsolul și v-aș convinge

să rămâneți aici până copiii termină facultatea. Totuși, sunt o femeie cu capul pe umeri și știu că aveți nevoie de casa voastră.

–Dacă ar fi după copii, casa asta ar fi o încrucișare între un castel roz și conacul Wayne.

–Nu știu dacă pot să te ajut în privința asta, dar știu o casă pe care cred că ar trebui să o iei în calcul.

–Serios?

–Am obținut ceva informații secrete – sau, mai precis, Dom. Două niveluri, patru dormitoare, un birou la parter, o mie de metri pătrați de teren. Proaspăt renovată. Cineva a cumpărat-o ca să o renoveze și apoi s-o pună la vânzare și e aproape gata de scos pe piață.

–Aproape gata?

–Informații secrete, repetă ea. E pe Aleea Dafinului de munte.

–Serios? Spencer stătea pe Aleea Dafinului de munte.

–Să știi că părinții lui tot acolo stau, la câteva case mai încolo. E chiar lângă prietenii lui Adrian Rizzo, Teesha, Monroe și băiețelul lor. Sunt de treabă, ar fi niște vecini pe cinste.

Raylan îi zâmbi peste gâtul sticlei cu bere.

–Pare hotărâtă treaba.

–Mă aștept că o să vrei să vezi mai multe, dar pun pariu că asta are tot ce-ți dorești. Dom i-a spus proprietarului că avea pe cineva care ar vrea să arunce o privire imediat și mi-a dat numele și numărul de telefon, să îl suni.

–Bine, așa o să fac. Ce mai face Dom?

–E bine. Parcă se mișcă mai încet, dar e bine. Faptul că o are pe nepoata lui cu el a schimbat situația. Ceea ce valabil și pentru mine, să vă am pe tine și pe copii aici.

Copiii intrară în fugă să îi îmbrățișeze picioarele lui Jan, mormăindu-și mulțumirile.

Aceasta îi zâmbi lui Raylan.

–O schimbă incredibil de mult.

Cărară bagajele înăuntru, precum și jucăriile, instrumentele și uneltele lui. Având în vedere că era evident că îi făcea plăcere, Jan o lăsă pe Mariah să-și pună lucrurile în fosta cameră a Mayei, pe Bradley să se instaleze într-a lui, iar Raylan făcu tot posibilul să se instaleze în livingul de la parter.

Reuși să-și organizeze instrumentele de lucru într-un birou improvizat și restul lucrurilor și le așeză în debaraua de pe hol, pe care mama lui i-o golise în prealabil. La parter era o baie de serviciu, cu o cabină de duș mititică într-un colț, și avea să se descurce cu ea. Un timp.

„Aleea Dafinului de munte", își repetă în gând și se întinse pe canapeaua din living pentru câteva minute, nu mai mult. Alergase pe strada aceea, pe trotuarele și prin curțile de acolo, în copilărie. Așa că... poate.

Se trezi buimac, dezorientat și țeapăn ca o scândură. Și cu sora lui în cadrul ușii, cu două pahare de vin și un zâmbet pe buze.

–M-ai scutit de a te trezi.

Raylan se ridică în șezut, masându-și ceafa, de unde răzbătea o durere surdă.

–Doamne, Dumnezeule, cum am putut să uit ce incomodă e canapeaua asta?

–Întinde-te și-ți trece, soldat. Mâncăm de seară într-o oră, iar copiii – ai tăi și al meu – sunt afară, cu câinele. Joe și mama se ciorovăiesc, care să se ocupe de grătar.

–Ce mâncăm?

Se ridică în picioare, își roti umerii și încercă să-și întindă spatele.

–În cinstea întoarcerii tale acasă, avem friptură, cartofi copți, porumb și legume la grătar, roșii, mozzarella și plăcintă cu cireșe.

–Ăsta-i un meniu pe cinste. Zâmbi. Salut!

–Salut! Maya se apropie și se îmbrățișară, după care îi oferi unul dintre pahare. Hai să facem un tur, din față în spate. Să-ți pui sângele în mișcare și să stăm de vorbă nițel, înainte să dăm ochii cu toți ceilalți.

–N-am vrut să cad lat așa și s-o las pe mama cu copiii pe cap.

–E-n al nouălea cer, ca și copiii. Bravo, Raylan!

–Sper că am făcut o alegere bună. Ieșiră din casă pe ușa din față, iar el se opri să cerceteze rapid cartierul unde copilărise. Erau unele schimbări, da, dar nu multe, iar atmosfera era la fel, relaxată. Mă simt bine c-am venit aici. Nu eram sigur că o să fie așa. Cum merge treaba la magazin?

–Merge bine. Îmi place la nebunie, și nu eram sigură că așa avea să se întâmple. Nu-i așa că suntem norocoși?

–E meritul mamei, ne-a crescut bine.

Se plimbară prin jurul tufelor de hortensii, încărcate de flori grase și roz.

–Am auzit că s-ar putea să-ți stabilești tabăra pe Aleea Dafinului de munte.

–Nici măcar n-am văzut casa. N-am văzut nici una, de fapt.

–E o clădire frumoasă, cel puțin din exterior. Paul Wicker... a fost coleg de clasă cu tine.

–Îi plăceau motocicletele, un dur.

–Casa e a fratelui lui mai mare, Mark. Are o firmă de construcții. A cumpărat-o ca să o renoveze și să o vândă pentru profit. Paul, care nu mai e așa un dur acum, lucrează pentru el. În fine, pot să-ți spun una-alta despre cei mai apropiați vecini.

Se aplecară să treacă pe sub crengile unui arțar roșu, continuându-și înaintarea pe lângă laterala casei.

–Sunt grozavi. Monroe e compozitor, Teesha lucrează pentru Adrian Rizzo, e managerul ei de afaceri. Băiețelul lor, Phineas, e cel mai bun prieten al lui Collin, așa că îi cunosc destul de bine.

–Poate că o să-l sun mâine pe fratele fostului dur Paul, patronul de firmă de construcții.

Maya își atinse ușor paharul de al lui înainte de a lua o gură de vin.

–De ce nu acum?

Raylan auzea cum copiii lui se jucau în curtea în care, odinioară, el înfruntase ticăloși cu puteri supraomenești, aruncase la coș și tunsese iarba. Poate că un apel telefonic avea să-i ofere următorul pas în a le oferi curtea lor.

–Pot să fac asta.

New Orleans, Louisiana

Din pietrele aleii ieșeau aburi, de parcă ar fi fost o supă de fructe de mare lăsată la foc mic, chiar și după ora două noaptea. Dinspre ghenă răzbătea mirosul mâncării făcute peste zi. Dar ea mereu pleca ultima de la bar, mereu pe ușa care dădea spre alee.

O prostie, pur și simplu o prostie, mai ales din partea unei femei cu o licență în managementul afacerilor și o alta în turism.

Dar își închipuia că, pentru că se menținea într-o formă fizică excelentă, pentru că avea asupra ei un aparat cu electroșocuri – și un cuțit, ceea ce era ilegal –, putea să facă față la ce avea să urmeze.

Nu avea să facă față la asta și nici la altceva după noaptea aceasta.

Altă târfă – divorțată de două ori – atât de vanitoasă încât își numise barul după ea. Stella's. Stella Clancy, care deja turnase ultimul ei pahar de tărie.

Acum mai rămânea doar să aștepte, transpirând în salopeta neagră de unică folosință, ca ea să iasă pe ușă și să o încuie înainte de a porni către apartamentul ei, aflat la jumătate de cvartal distanță.

N-avea să ajungă în el. Avea să-și dea ultima suflare în duhoarea de pe alee, după cum merita.

Aproape de trei, femeia ieși, cu părul ei vopsit într-un roșcat de târfă și tuns scurt pentru a pune în valoare tatuajul pe care îl avea pe ceafă.

Țeava o izbi acolo prima dată.

Se prăbuși ca un copac, o femeie cu o constituție solidă într-un maiou cu bretele subțiri și pantaloni scurți care abia îi acopereau părțile intime.

O târfă.

Nici măcar nu scoase vreun sunet.

Picături de sânge zburau în aer când țeava o izbea peste ceafă. Lovea întruna și întruna, zdrobind oasele și după ce femeia nu mai respira.

Prea multă distracție! Da, prea multă distracție.

Retrage-te, recapătă-ți controlul. Misiunea era îndeplinită.

Ia-i ceasul, inelul acela urât, de prost-gust, poșeta ieftină.

Zâmbește, cățea. Fă fotografia.

Pune în geantă suvenirele, leapădă salopeta murdară de sânge. Pune-o într-un sac, cu țeava.

Și-apoi sacul acela se aruncă în Mississippi.

Apoi găsește un bar, comandă ceva de băut. Poate încearcă și tu cocteilul Hurricane, ca un turist adevărat, înainte de a porni din nou la drum.

Câinele îl trezi devreme. Raylan calculă că dormitul pe canapeaua asta extensibilă îl îmbătrânea cam cu treizeci de ani, căci

se ridică cu greu din ea, cu toate încheieturile scârțâindu-i. Își trase chinuit pe el o pereche de pantaloni scurți sport, îl conduse pe Jasper, care sărea întruna, și înșfăcă o coca-cola din frigider înainte de a deschide ușa din spate.

Câinele se lansă ca o rachetă. Apoi, în căldura cețoasă a dimineții, Raylan se sprijini de tocul ușii, în timp ce Jasper câinele adulmeca prin curte, pentru a se hotărî unde să-și satisfacă nevoile fiziologice de dimineață.

Delicat și ciudat de sfios când venea vorba de defecare, Jasper înaintă până la gardul din spate și se ascunse în spatele unei tufe de mazărea fluturilor[1]. Obișnuit cu tabieturile lui, Raylan aștepta în liniștea cartierului, atât de diferită față de agitația matinală din Brooklyn.

Alesese opțiunea potrivită. Dacă mai avusese ceva urme de îndoială în legătură cu mutarea, acestea se dizolvaseră în seara anterioară, la masa de picnic veche – proaspăt vopsită într-un albastru viu – unde copiii lui se ospătau regește și sporovăiau ca niște coțofene cu cocaină în vene, iar Joe – cu ochelarii lui stil John Lennon și o șapcă cu Orioles – îl legăna pe Collin pe genunchi, în ciuda faptului că băiatul era plin de sos pe față și pe mâini.

Cu sora lui purtând o discuție însuflețită despre modă cu Mariah. Și mama lui atât de fericită că ai fi crezut că Raylan îi dăruise lumea întreagă.

Îi dădu mâncare cățelului, puse de cafea ca să o scutească pe mama lui de această sarcină, după care făcu un duș fierbinte, alinându-și în mare parte mușchii durerosi.

Își aminti să se bărbierească și, studiindu-și înfățișarea, luă în considerare ideea înspăimântătoare de a-și asuma riscul de a se lăsa tuns de un frizer pe care nu-l cunoștea. Putea să mai amâne asta un timp.

Până se îmbrăcă el, Jan era așezată la masa din bucătărie, sorbind din cafea cu Jasper întins la picioarele ei.

–Un adevărat răsfăț, să te trezești și să găsești cafeaua făcută.

Raylan ocoli masa și o îmbrățișă din spate.

–Copiii nu s-au trezit încă?

–I-am epuizat ieri. Vrei ceva de mâncare?

[1] *Clytoria ternatea*

–Aseară am mâncat atât de mult că nu cred că mi se mai face foame vreo două zile.

–Ți-ar prinde bine să te mai îngrași un pic, Scândurică.

Probabil că da, recunoscu Raylan în sinea lui. Mai recuperase din kilogramele pe care le pierduse în primul an după moartea lui Lorilee, dar tot nu se reîncadrase în categoria lui de greutate obișnuită.

–La cât de bine gătești tu, dacă nu sunt atent, o să mă îngraș mai mult decât „un pic". Poate c-ai putea să-ți afișezi programul de lucru, cum făceai pe vremuri. Putem să gătim cu rândul mesele de seară. Să știi că mă pricep mult mai bine să pregătesc o masă decât mă știi tu.

–Mai rău cu greu s-ar fi putut.

–Vai!

–Grămăjoare de pâine cu ou. Sendviș cu cașcaval flambat...

–Lucrări experimentale timpurii.

–Copiii sunt evident sănătoși și bine hrăniți, așa că te cred pe cuvânt că ai evoluat către o perioadă de maturitate mai productivă.

–Să știi că o să te surprind. O sărută pe creștet. O să fie nevoie să-i trezesc pe leneși, să îi pun în mișcare dacă e să ajungem la timp ca să vedem casa.

–Lasă-i să mai doarmă. Pot să vină cu mine, la serviciu.

–Vrei să îi iei la serviciu?

–Vă luam și pe tine și pe Maya când nu aveam de ales. Știi cum procedam.

Raylan se așeză lângă ea pentru câteva clipe.

–Ne puneai să așezăm mesele, să ne asigurăm că cei care se ocupau de închidere nu dădeau rasol cu ștergerea meselor și a scaunelor ca să câștigăm monede pentru aparatele de jocuri video.

–Dacă muncești, primești.

–Ești sigură?

–Mi-ar plăcea la nebunie, iar tu ar trebui să arunci o privire la casa aia fără ei. Dacă îți pică cu tronc, poți să vii să îi iei să o vadă și ei, să vezi cum reacționează.

–Ești o femeie înțeleaptă, Jan Marie.

–Să știi. Se ridică să își reumple cana cu cafea și să adauge niște frișcă în ea. Și cine știe mai bine decât mine ce înseamnă să fii părinte singur, cu doi copii și un serviciu solicitant?

...Rizzo m-au ajutat enorm, nici într-o mie de ani n-aș avea cum să îi răsplătesc.

–Știu asta.

–Și vecinii, întreaga comunitate... Acum ești și tu parte din comunitatea asta, și ne ai și pe mine, pe Maya și pe Joe. Putem să facem cu rândul nu doar la gătit, și exact așa o să și procedăm. ...timp, tu trebuie să te ocupi de altele, nu doar de căutat o casă. Trebuie să găsești un pediatru potrivit, un dentist, să îi înscrii la grădiniță, să te interesezi de un veterinar... Și să te tunzi.

Raylan își trecu degetele prin păr.

–Deocamdată, asta nu e o prioritate. Trebuie să mă pregătesc psihologic. De restul voiam să mă apuc azi, să încep să caut.

–Pot să-ți spun că acum avem un dentist aici, în oraș. Eu la el merg de un an și ceva, deci e clar că sunt mulțumită. Are cabinetul vizavi de stația de pompieri, așa că găsești și loc de parcare.

–Deci mergem la el. Apoi își trecu limba peste dinți. Cred...

–Cât despre tunsoare... poți să mergi la Bill's.

–Acolo mereu te tund prea scurt. O înghionti. Știi bine că mereu te tund prea scurt. Când eram mic, nu mă puneai niciodată să mă duc acolo.

–Asta pentru că te adoram cu cârlionții ăia aurii ai tăi.

Raylan își dădu ochii peste cap.

–Atunci o să-mi adori și codița din creștet, când o să am părul îndeajuns de lung.

Jan izbucni în râs, dând negativ din cap.

–Mă duc sus să mă îmbrac. Mă ocup eu de copii, o să le pun și ceva de mâncare în față.

Raylan uitase cum era să aibă pe cineva care să se ocupe de ceva atât de simplu.

–Dacă ești sigură, îl iau pe Jasper cu mine. Să ne mai mișcăm un pic amândoi. O să văd mai bine cartierul dacă mă duc pe jos decât dacă iau mașina.

–Așa să faci. Ar trebui să-ți spun că mai știu de o altă casă, deja scoasă pe piață. E în cealaltă parte a orașului, mai aproape de școală, așa că poate ți s-ar potrivi mai bine. Curtea este mai mică, dar există. N-a fost renovată, așa că probabil o să fie mai ieftină. E o clădire solidă, din cărămidă roșiatică, are o verandă destul de mare în față, e pe Strada Școlii.

– Bine de știut.

– Să nu te grăbești, zise ea, ridicându-se. Ne vedem la restaurant, când o să vii.

Raylan făcu lucrurile în tihnă, chemă câinele la el și îi puse lesa. Luă lopățica de plastic și rola de pungi pentru fecale și le băgă în buzunar. Își luă ochelarii de soare, luă în considerare să-și pună șapca cu Mets, dar apoi își dădu seama că pe aici toți țineau cu Orioles, așa că o lăsă acasă.

Capul lui Jasper se tot învârtea, când la dreapta, când la stânga, arătând clar fascinația iscată de noul mediu. Având în vedere că nu era cazul să se grăbească, Raylan toleră numeroasele opriri ale câinelui pentru a adulmeca avid totul, ocazionalele ridicări ale piciorului pentru a marca teritoriul respectiv și a-și arăta bărbăția.

Se opri la colțul unei străzi care se întâlnea cu Strada Principală, unde o femeie cu o pălărie din paie tăia florile ofilite ale unui trandafir cățărător imens. Era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni roz, până la genunchi, care lăsau la vedere picioarele slabe, de un alb spectral plin de vene vinetii, ca o pânză de păianjen.

Doamna Pinsky, își aminti. Îi tunsese peluza săptămânal, timp de trei veri. Cu banii obținuți din asemenea sarcini și din ce mai făcea pe la Rizzo's, strânsese suficienți bani cât să-și cumpere prima sa mașină, o adevărată rablă.

Când avea cincisprezece ani, fusese sigur că doamna Pinsky avea o mie de ani. Și iat-o acum, încă suficient de în formă încât să-și decapiteze trandafirii.

– Bună ziua, doamnă Pinsky!

Femeia se uită spre el, îngustând din pleoape dincolo de lentilele ochelarilor, ducând o mână la ureche – și la aparatul auditiv.

– Poftim?

– Sunt Raylan Wells, doamnă Pinsky. Băiatul lui Jan Wells.

– Ești băiatul lui Jan? Își propti o palmă în șold. Ai venit în vizită la mami?

– Mă mut înapoi în Creek.

– Zău așa? Te-ai mutat într-o blestemăție de-aia de oraș mare, nu-i așa?

– Da, doamnă.

– Mama ta e o femeie grozavă.

– Cea mai.

–E bine că știi asta. Pe vremuri îmi tundeai peluza. Acum cauți ceva de muncă?

–A, nu, doamnă. Am serviciu.

–În ultima vreme, nu găsesc pe nimeni să-mi tundă iarba fără să ceară o avere.

Mereu îi urmărise orice mișcare când era în curtea ei, își aminti Raylan, dar mereu fusese corectă cu plățile. Și de obicei adăuga și câteva fursecuri și un pahar cu ceva rece pe post de bacșiș.

–V-o tund eu, se auzi spunând, chiar înainte de a simți impulsul de a-și da singur un șut în fund.

Bătrâna îl măsură sever.

–Cât vrei?

–Fără bani.

–Când faci o treabă, trebuie să primești bani pe ea.

–S-ar putea să cumpăr o casă pe Aleea Dafinului de munte. Dacă așa o să fie, o să fim vecini. Vecinii se ajută între ei.

Asta îi smulse un zâmbet.

–Jan te-a educat cum trebuie. Mașina de tuns iarba e în spate, în șopron.

–Da, doamnă. Trebuie să mă duc să văd casa aia acum. Am stabilit o oră. Mă ocup de iarbă la întoarcere, dacă nu vă supărați.

–E bine. Mulțumesc frumos!

Raylan își continuă drumul, avertizându-se în sinea lui să nu se mai ofere să facă nimic dacă mai dădea de cine-știe-ce alți cunoscuți de odinioară.

Acum trebuia să-și facă timp în fiecare săptămână să-i tundă iarba și deja se angajase – în sinea lui – să preia această sarcină și pentru mama lui.

Trebuia să cumpere o casă, să se mute în ea și să tundă peluza și acolo.

–De ce nu mi-ai spus să-mi țin gura? îl întrebă pe câine. Eventual înainte de a mă relansa în domeniul tunderii peluzelor?

Ajunse la următoarea intersecție, cu Aleea Dafinului de munte, și se opri imediat.

Nu casa avusese acest efect – evident, nu era cea pe care venise să o vadă, căci o femeie evident însărcinată stătea în cadrul ușii deschise. Nu se oprise nici pentru că văzuse femeia din cadrul ușii, ci pe cea care era cu spatele la el.

Avea o aureolă de păr negru ca noaptea care i se cârlionța în spirale până mai jos de umeri. Stătea dreaptă, înaltă și zveltă, îmbrăcată cu o pereche de colanți mulați – albaștri, cu niște dungi aurii care se șerpuiau ca niște flăcări. O bluză albastră – un maieu, cumva? – strâmtă, care îi lăsa la vedere brațele lungi, bronzate. Pantofi albaștri, cu flăcări aurii pe laterale. Nu-i putea vedea fața – și nici nu avea nevoie s-o vadă, nu încă.

Flacăra Cobalt, își zise, jumătate om, jumătate demon. Prinsă în plasa Groaznicului, chinuită de el. Înfruntarea ei cu Îngerul lui avea să fie de proporții epopeice. Și, până la urmă, aveau să devină aliate. Desfășurarea evenimentelor pur și simplu îi curgea în minte – ca lava dintr-un vulcan.

Pentru că de acolo provenea ea, acolo își dobândise puterile. Muza lui, stând în continuare cu spatele la el, făcu un pas, coborând de pe verandă. Iar un munte de blană neagră veni din colțul opus al verandei spre ea.

La picioarele lui, Jasper scoase un sunet. Nu un mârâit, nu un lătrat de avertizare, ci, dacă așa ceva era cu putință, versiunea canină a unui suspin surprins. Apoi începu să tremure. Când Raylan se uită în jos spre el, dând să îl liniștească, Jasper țâșni înainte.

Tras de lesă, Raylan fu nevoit să înainteze și el, oarecum dezechilibrat.

–Hei!

Strigătul, înaintarea bruscă a bărbatului și a câinelui o făcură pe femeie să se întoarcă. Își trase în jos ochelarii de soare și izbucni în râs.

–Raylan? Raylan Wells!

Adrian Rizzo, o recunoscu el în timp ce se lupta să-și țină câinele sub control. Da, fața ei s-ar potrivi. Dintotdeauna fusese o frumusețe.

–Adrian, bună... îmi cer scuze! Nu știu ce l-a apucat. Nu mușcă.

Jasper se lăsă pe burtă la baza verandei, după care începu să se târască spre muntele negru.

–Nici ea. Înclinându-și capul, Adrian se uită cum Jasper se prosternă la picioarele lui Sadie. Ce face?

–Nu știu.

–Cred că o cere de nevastă.

Cealaltă femeie ieși pe verandă. Avea mai multe codițe împletite și prinse la ceafă și un băiețel de vreo patru ani care stătea cu o mână pe după piciorul ei și un ciocan de plastic în cealaltă.

Sadie puse o labă imensă pe capul lui Jasper și îi adresă o privire piezișă lui Adrian.

–Eu cred că îi spune să se calmeze. Nici măcar nu li s-a făcut cunoștință. Ea e Sadie.

–Jasper! Termină! Te faci de râs, amice.

–Sunt aproape sigură că se văd steluțe în ochii lui. Bine ai venit acasă, Raylan!

–Mulțumesc. Îmi pare rău că v-am întrerupt.

–Nu e cazul. Tocmai ce plecam la alergat și am trecut pe-aici un minut. Ți-i prezint pe Teesha Kirk și pe Phineas Grant. Teesha, Phineas, Raylan Wells.

–Încântată de cunoștință. Teesha îi adresă un zâmbet. Știu că Maya și Jan sunt tare fericite că te-ai întors.

–Ca și noi. De fapt, am venit să arunc o privire la casa de alături.

–Ah, e o frumusețe!

Teesha se uită la Phineas, care se așeză pe jos și începu să bată niște cuie invizibile.

Băiatul spuse teatral:

–Trebuie să termin treaba asta!

–M-am uitat pe-acolo de multe ori, continuă Teesha. Mark face treabă bună. Ai doi copilași, nu-i așa?

–Da, de șapte și cinci ani. Ei, au aproape opt și șase ani.

–Ar fi grozav să avem copii în vecini.

Phineas se opri din ciocănit. Spuse scurt:

–Fac caca! și intră hotărât în casă.

–Scuze, trebuie să facă caca.

Teesha porni grăbită pe urmele lui.

–Ei, asta-i viața. Râzând, Adrian coborî scara verandei. Trebuie să mă întorc acasă, dar bunicului meu i-ar plăcea foarte tare să te vadă, ca și pe copii și pe câinele vostru răpus de dragoste.

–N-a mai făcut niciodată așa ceva. Dar cățelușa ta este foarte impresionantă.

– Sadie cea sexy. Teesha are dreptate cu casa – am văzut-o și eu la interior. E frumoasă. Și vecinii? Arătă către casa Teeshei, de unde răzbătea muzică – de pian. Sunt cei mai grozavi.

– Așa mi-a spus și Maya. Arăți bine, Adrian. Adică... mă bucur să te văd.

– Asemenea. Se aplecă și îl mângâie pe Jasper înainte de a prinde lesa de zgarda cățelușei cât un munte. Sunt convinsă că o să ne mai întâlnim, Jasper. Dragostea găsește mereu o cale. Hai să mergem, Sadie!

Sadie păși pur și simplu peste Jasper, care era încă năucit, se opri o clipă să se regrupeze, după care începu să meargă în sincron cu pașii lungi și eficienți ai lui Adrian.

– Impresionante... Se uită din nou la câinele lui, care acum era trist. Poate c-o fi prea mult pentru tine, amice, dar inima știe ea ce vrea. Hai să mergem să ne uităm la o casă.

12

După ce făcu un tur al casei și după ce depănă niște amintiri destul de ciudate cu fostul dur, după ce discută cu fratele lui, patronul de firmă de construcții în timp ce el și câțiva alți muncitori se ocupau cu ceea ce ei numeau „ultimele retușuri", Raylan își dădu seama că avea nevoie de ceva timp de gândire.

Stabili să se întoarcă în circa o oră cu copiii, idee cu care Mark Wicker fu de acord.

Se opri la doamna Pinsky și se căzni cu mașina ei străveche de tuns iarba pentru a-i aranja peluza. Trebuia să recunoască, peluza aceea îi păruse de o mie de ori mai mare pe când avea cincisprezece ani, așa că nu îi luă mult timp.

Și totuși, se umplu de transpirație, așa că acceptă recunoscător paharul mare cu ceai cu gheață în care doamna Pinsky pusese suficient zahăr cât să-i dea un ușor de fior de durere în dinți.

Ea îi spuse că era un băiat de treabă, că făcuse treabă bună și o complimentă din nou pe mama lui pentru cât de bine îl educase.

Duse câinele acasă și îl lăsă pe Jasper în curte, în voia inimii lui plină de dragoste și dor, iar el se urcă la volan și parcurse distanța scurtă până la Rizzo's.

Clienții veniți să ia prânzul mai devreme erau răspândiți la mesele și în separeurile din sală, în timp ce mama lui trebăluia la plită, iar Dom modela aluatul.

Părea mai slab, mai bătrân decât atunci când îl văzuse Raylan, în treacăt, în zilele libere de sărbători, dar nu-și pierduse îndemânarea în ceea ce privea frământarea aluatului.

Mariah, cu o carte de colorat și creioane în toate culorile curcubeului, stătea la bar și îl privea absolut fascinată.

–Mai fă o dată, bunelule! Încă o dată!

Întinzând coca într-un cerc perfect pe blat, acesta îi făcu cu ochiul.

–Întâi trebuie să o băgăm pe asta la cuptor. Oamenii vor să-și primească mâncarea.

–Îmi faci și mie una? Bunica a zis că putem să mâncăm pizza când Bradley o să-și termine jocul la aparatul din spate.

–Îți fac una foarte-foarte specială, potrivită la fix pentru o prințesă așa ca tine.

Mariah suspină, cam cum făcuse Jasper când o văzuse prima oară pe Sadie, după care îl văzu pe tatăl ei.

–Tati! Ai auzit? Domnul Rizzo o să-mi facă o pizza de prințesă.

–Extraordinar! Ce mai faci, Dom?

–Nu pot să mă plâng, așa că nici n-o s-o fac. Bine ai venit acasă!

–Mulțumesc! Te-aș ruga să amâni pizza de prințesă un pic. Mo, ia-l și pe Bradley și haideți să vedem o casă. Ne ocupăm de asta și apoi ne întoarcem și mâncăm cu toții pizza.

–Bine, dar eu primesc pizza specială, de prințesă.

–Absolut. Am stat de vorbă câteva clipe cu nepoata ta și-am văzut-o pe cățeaua aia uriașă a ei.

–Mi-a spus. Dom adăugă ardei, ciuperci și măsline negre pe blat. E o casă bună, solidă, cu vecini de treabă. Mă bucur că te duci s-o vezi.

–Ce părere ți-ai făcut? întrebă Jan.

–E fix așa cum a zis Dom, dar vreau s-o vadă și copiii. Și iată-l și pe jucătorul nostru!

Vedea clar pe fața lui Bradley că nu obținuse cel mai mare scor pe aparatul de jocuri.

–Trebuie să mai câștig monede.

–Ne ocupăm și de asta. Acum mergem să vedem o casă.

–Dar urmează să mâncăm pizza! Așa a zis bunica.

–Ne întoarcem și mâncăm pizza cu toții, dar proprietarul casei ăsteia ne așteaptă.

–Dar aș putea să mor de foame!

Înainte ca Raylan să apuce să deschidă gura, Dom luă o mână de feluțe de salam, una de brânză și umplu un mic castronel de plastic, cu capac.

–Uite aici, să-ți ajungă până la masă. Când te întorci, îți fac o pizza specială.

Un băiețel căruia îi plăcea să aibă lucrurile clare, Bradley îl măsură suspicios.

–Specială cum?

–Eu primesc una de prințesă.

–Eu pot să primesc una de Batman?

–Du-te cu taică-tău, fii cuminte și așa o să fie, de Batman.

–Ce tare! Mulțumesc, bunelule! Putem să plecăm acum, ca să ne întoarcem mai repede?

–Da, mergem.

–Lasă, mă ocup eu de astea.

Jan îi dădu mâna încolo, căci Raylan începuse să strângă creioanele colorate.

–Noi am făcut totul, îi spuse Mariah când o ridică în brațe. Așa că eu am primit o carte de colorat, iar Bradley monede pentru aparat. Bunelul a zis că ne pricepem să facem treabă.

–Mă bucur să aud.

Îi duse la mașină și îi puse în scaunele lor.

–Unde e Jasper?

Bradley devora feliile de salam ca și cum ar fi fost caramele.

–E la bunica acasă. El a văzut deja casa.

–O să locuim acolo? vru să afle Mariah.

–Trebuie să ne uităm la ea.

–Mie îmi place să stăm la bunica.

„Ia să dormi pe canapeaua aia extensibilă și-apoi să te aud", își zise el, „și să faci duș într-o cabină cât un degetar".

–E aproape de casa bunicii.

–Cât de aproape?

Raylan întâlni privirea suspicioasă a fiului lui în oglinda retrovizoare.

–O să vedeți. Uite casa bunicii, zise când trecură pe lângă ea. Viră la stânga, intrând pe Strada Principală, merse mai departe, trecu pe lângă peluza proaspăt tunsă a doamnei Pinsky și o luă la dreapta, pe Aleea Dafinului de munte.

Apoi făcu stânga, intrând pe aleea casei.

–Atât de aproape.

–Nu seamănă deloc cu casa pe care am avut-o până acum.

Cuvintele lui Bradley îl loviră direct în inimă, mai ales că și el se gândise la același lucru.

–Nu, nu seamănă.

Fațada nu era din cărămida aceea frumoasă și decolorată, ci din panouri orizontale, proaspăt vopsite într-un gri-fumuriu, în contrast cu obloanele indigo și dungi de un alb imaculat în jurul lor.

O stradă liniștită – ceea ce conta – și în față o curte scurtă și verde, care dădea în trotuarul lat. Și trotuarele contau. Și se uitase la suficiente emisiuni de amenajări cât să știe că tufișurile de lângă casă și copacul despre care Mark spusese că era un corn cu flori alb-roz dădeau casei un farmec aparte.

Ușa de la intrare avea aplice lungi de-o parte și de alta, iar ușa laterală, foarte utilă – cea care dădea către vecina pe care o cunoscuse – dădea într-o cameră de serviciu/spălătorie. Și asta avea să conteze.

Casa întrunea toate condițiile, își zise în timp ce dădea copiii jos din mașină. Era conștient de asta. Tocmai cum știa, din propria sa experiență cu lucrările de renovare, calitatea lucrărilor făcute în interior și pe exterior era deosebită.

Totuși...

Nu semăna deloc cu casa lor din Brooklyn.

Cum o studia, cu copiii alături, vecina le făcu cu mâna. Ieși din casă și porni spre ei, cu băiețelul ei urmând-o cu pași hotărâți.

–Cheile sunt la mine. Mark a zis că ei aproape au terminat, așa că a trimis echipa la altă lucrare. El a trebuit să îi ducă acolo, să ia ceva și o să se întoarcă. Dar nu voia să fiți nevoiți să așteptați dacă era să ajungeți înaintea lui.

–Mulțumesc. Copii, dumneaei e doamna Kirk.

Bradley făcu ochii mari.

–Te cheamă Kirk? Ca pe căpitanul James Tiberius?

–Exact. Mereu m-am gândit că aș putea fi stră-stră-stră-stră-bunica lui, cam așa.

Ochii băiețelului se făcură și mai mari.

–Chiar așa?

–Așa-mi place să cred. El e Phineas. Își mângâie abdomenul. Iar aici e... o să vedem ce-o să fie. Dacă vă hotărâți să vă mutați aici, o să fim vecini.

–Pot să pun mâna pe bebeluș?

Teesha se uită în jos la Mariah.

–Pe bebelușul meu? Sigur.

Cu foarte mare atenție, Mariah puse mâna pe burta ei.

–Și învățătoarea mea avea un bebe în burtă. Avea o burtă mare. Zicea că o să iasă la vară.

–A mea trebuie să mai crească până o să iasă, în noiembrie.

Phineas, mai interesat de cineva mai asemănător cu el, îi arătă lui Bradley dinozaurul lui din plastic.

–Ăsta e un T-Rex. Ar fi mâncat oameni, doar că au dispărut înainte să existe oameni. Dar mâncau alți dinozauri, să știi. E preferatul meu.

–Ce tare! Mie îmi plac velociraptorii, pentru că vânează în haite.

–Am și d-ăia! Probabil au evoluat din păsări. Vrei să-i vezi?

–Poate, dar acum trebuie să ne uităm la casa asta.

–Tot bocănesc și taie cu fierăstrăul acolo. Am și eu un ciocan și un fierăstrău.

–Tot timpul turuie, îi avertiză Teesha, aplecându-se să-și ia băiețelul de mână. Zi „la revedere“, Phin.

–Bine, la revedere!

–Mark a zis să lăsați pur și simplu cheile înăuntru, pe blatul din mijlocul bucătăriei, dacă nu ajunge el până vreți voi să plecați, strigă peste umăr, mergând spre casa ei. El are alt set.

–Mulțumim! Ei bine, gașcă, haideți să intrăm!

–Îmi place doamna cu bebeluș în burtă. Are păr frumos.

–Da, așa e.

Alese să intre pe ușa din față, ca un oaspete, căci asta erau în momentul de față.

Podelele luceau, nu putea să conteste asta, iar luciul acesta se întindea tocmai până în spate, prin bucătărie și până la ușile late care dădeau spre terasă și o curte foarte frumoasă.

–Pare foarte mare, se decise Bradley.

–Ei bine, e un spațiu deschis și e gol.

–Are șemineu. Și noi aveam șemineu acasă. Mariah se la
direct spre el. Ca să poată să vină Moșu' pe el.

Dar nu era din cărămidă. Era acoperit cu plăci de ceramică
cu un model discret alb-pe-alb. Cu gaz, nu cu lemn. Cu o pel
netedă, nu neregulată.

–Are ecou!

Bradley își strigă numele pentru propriul amuzament. Dar ecc
acela nu era încărcat de amintiri.

Fiul lui alergă până în spate, iar Mariah îl urmă. Nu spre buc
tărie – cu dulapuri albe, aparatură din oțel inoxidabil, blat gri-ar
dezie, o chiuvetă adâncă și lată – ci pentru a vedea mai de aproap
ce era dincolo de ușile acelea late.

–Uau, ce mare e curtea din spate! Lui Jasper i-ar plăcea s
alerge în ea.

–Nu sunt și leagăne? Vocea lui Mariah vibră sub presiune
șocului. De ce?

–Nu stă nimeni aici deocamdată, fraiero. Bradley o înghiont
Tata o să ne pună leagăne și toate cele.

–Tu ești fraier. Îl înghionti și ea. Și camera asta ce e? Alerg
înapoi până la o ușă dublă, cu sticlă încastrată, care dădea căt
ceea ce ar fi putut fi camera în care să ia masa. E camera noastr
de joacă?

–Avem o cameră bonus – un fel de zonă de joacă – la etaj.

În spatele acelor uși era ceea ce, nu putea să recunoască, ar
putut fi biroul de acasă perfect. Avea lumină bună, se vedea toat
curtea de la fereastră, era loc pentru tot ce avea el nevoie...

–Vreau să văd. Putem să urcăm?

–De-asta am venit, să vedem. Și camerele de locuit sunt
acolo.

Rămase câteva clipe pe loc, lăsând copiii să se întreacă pe scar
interioară, cu bocănit de pași mititei.

O baie de serviciu sub scara interioară, o cameră de familie
de zi lângă bucătărie, camera de serviciu/spălătoria în cealalt
parte a bucătăriei. Cuptor nou și un spațiu de depozitare generos
într-o pivniță perfect izolată, gata de finisat și transformat în spați
de locuit.

O casă bună, își reaminti cu un efort conștient, cu un preț p
care și l-ar putea permite fără probleme.

Se duse la etaj, unde reverberau pașii grăbiți și vocile copiilor lui.

Cu ochii sclipindu-i, Mariah veni în fugă în întâmpinarea lui.

–Care ar fi camera mea, tati? Pot să-mi aleg?

–Ei bine, casa are ceea ce se numește o baie pentru el și ea. Camera asta. Cu mâna strânsă de a ei, o duse într-unul din cele patru dormitoare. Și baia respectivă are o ușă și spre camera din cealaltă parte. Au cam aceeași mărime, așa că...

–Nu se poate să împart baia cu un băiat! Băieții miros urât!

Văzându-i fetișoara cuprinsă de atâta scandalizare, lui Raylan îi veni să o mănânce toată, de parcă ar fi fost o prăjiturică roz.

–Mai e un dormitor de cealaltă parte a holului, dar ăsta e mai mare, așa că..

Se opri, căci fetița o luase la fugă, să vadă cu ochii ei.

–Are baia lui! Uite, uite! Și e interzisă băieților! Cu cadă numai pentru mine și toate! Pot să iau eu camera asta, te rog?

Bradley se întoarse și el în fugă.

–Camera de joacă e uriașă! Și să știți că eu iau camera mare, cu șemineu și baie mare, eu am văzut-o primul!

–Nu se pune că ai văzut-o tu. Ăla e dormitorul principal. Trebuie să plătești toate facturile ca să poți să stai în el.

–Păi eu nu pot să plătesc facturile...

–Ceea ce înseamnă că poți să-ți alegi una dintre camerele astea două, dacă e să cumpărăm casa asta. Cu o baie destul de mare care să fie numai și numai a ta, având în vedere că Mo vrea camera de vizavi.

Bradley începu să inspecteze camera, cu buzele strânse, dând din când în când aprobator din cap.

–E-n regulă... cred. O vreau pe-aia de-acolo, că e mai departe de a ei.

Rânjind larg, se întoarse, dar apoi zâmbetul i se șterse de pe chip când se uită la tatăl lui.

–Nu-ți place casa?

–Poftim? Nu... adică, da, sigur că-mi place.

–Fața ta zice că nu-i așa.

Mariah se întoarse la ei în pași de dans.

–Putem să vopsim cada mea în roz? Ce s-a întâmplat?

–Lui tati nu-i place casa.

–De ce nu? E frumoasă. Miroase bine.

Și-o doreau, își dădu seama Raylan. Își doreau casa asta, își doreau să o ia de la capăt aici. Iar el trebuia doar să o transforme într-un cămin. Să se rupă de trecut – de tot – și să transforme casa asta într-un cămin.

–Voi, ființe naive ce sunteți, ați fost păcăliți de autocontrolul meu ieșit din comun, le spuse Raylan. Voiam să vă las să vă exprimați părerile și să nu-mi folosesc puterile extraordinare ale minții mele superioare ca să vă influențez creierele mici și slabe.

–Tati... Tensiunea se disipă, iar Bradley pufni zgomotos. Hai, fii serios!

–Putem să o luăm? Mariah îi îmbrățișă piciorul, cu fața ridicată spre a lui. Putem să vopsim în roz cada din baia mea și numai a mea?

–Da... și nu. Poți să ai o perdea de duș roz, prosoape roz, dar fără vopsit de căzi.

–Dar Bradley n-are voie niciodată, niciodată să facă caca în baia mea.

–Am baia mea – mai mare decât a ta – și tu nu ai voie să faci caca în ea niciodată.

Începură să se atace cu tot felul de insulte legate de caca. Raylan decise că deja începuseră să se simtă ca acasă.

După ce se înțelese cu proprietarul, semnară hârtiile și făcură toate formalitățile necesare, Raylan începu numărătoarea inversă a zilelor de dormit pe canapeaua extensibilă și de lucru într-un colț sau la masa din bucătărie.

În curând trebuia să se ocupe de cumpărăturile pentru începutul anului școlar, ceea ce i se părea o sarcină absolut imposibilă. Dar era hotărât să amâne acest coșmar până în absolut ultimul moment.

Ceea ce avea totuși, în ciuda condițiilor în care era nevoit să lucreze în momentul de față, era un fir narativ solid, cu un personaj nou fascinant, care avea să fie mai întâi inamicul, apoi prietenul Îngerului lui, dar tot timpul ca un fel de oglindă. Trebuia să le mulțumească – ceea ce și făcea – mamei și surorii lui pentru că-l ajutau să le dea copiilor diverse ocupații și distracții pe tot parcursul verii. Și că-i ținură pe copii peste noapte când trebui

să se ducă la sediu pentru a pune la punct scenariul acesta, personajul acesta, cu asociații lui.

Petrecuse noaptea aceea în apartamentul de burlac al lui Jonah, care era vraiște, pentru că nu îl lăsa inima, nu încă, să stea la Bick și Pats, în fosta lui casă.

Totuși, înainte să se apuce de munca propriu-zisă de a crea romanul, trebuia să lămurească lucrurile cu sursa lui de inspirație. Dacă ea nu avea să fie de acord, avea să schimbe înfățișarea personajului, dar nu voia să fie cazul. Totul se potrivea. Avea ceva speranțe, pentru că-și amintea fetița care odinioară îl recunoscuse pe Iron Man în desenul de pe peretele camerei lui.

Având în vedere că amânase această discuție destul de mult și că Bradley și Mariah își petreceau după-amiaza cu Maya și Collin, își luă blocul de schițe, câinele și porni cu mașina spre casa ceea mare de pe deal.

Iubise dintotdeauna casa asta, cum se înălța, solidă și atemporală, îmbrățișată din toate părțile de verandă, cu copaci în spate și pe laterale. Cu frontoanele acelea ascuțite care-i dădeau o ușoară notă de mister.

–Doamne, Jasper, chiar că sunt idiot! Pot s-o folosesc. E suficient să o fac un pic mai gotică și fac din ea bârlogul Flăcării. Fac fațada de piatră mai închisă, aduc copacii mai aproape, adaug un turn... Da, ar merge.

Desenându-l în minte, se apropie de ușa din față și bătu la ușă folosind dispozitivul masiv de bronz de pe ea. Îi schimbă forma, dintr-o stea într-un gargui. Un gargui cu un rictus amenințător.

Când văzu că nu răspunse nimeni, procedă așa cum îl sfătuise sora lui și ocoli casa – adăugând detalii în schița lui mentală în tot acest timp – până la poarta terasei de la parter.

Având în vedere că era deschisă, dădu să bată în cadrul de lemn, dar apoi rămase nemișcat, cu mâna ridicată. Își simți efectiv gura deschizându-se și nu reușea să o închidă la loc. Stătea în mijlocul spațiului, cu fața la un perete acoperit cu oglinzi. Purta o pereche de pantaloni scurți negri, minusculi, o bustieră sport cu bretele subțiri care i se încrucișau pe spate. Ca să nu o incomodeze, părul și-l strânsese într-un coc în creștet din care se revărsau câțiva cârlionți.

Susținându-și greutatea pe un singur picior desculț, pe celălalt îl ridică până ajunse să fie îndreptat direct către tavan, iar corpul ei reprezenta o linie verticală. O asemenea manevră ar fi trebuit să fie imposibilă din punct de vedere anatomic.

Apoi își lăsă piciorul în jos, însă doar pentru a-l împinge în spate și, menținându-și în continuare echilibrul, își prinse degetele de la picior în palmă, își întinse celălalt braț în față și se aplecă în față, ridicând piciorul până formă un arc de cerc aproape perfect.

Până ce câteva celule de sânge i se întoarseră în creier și își dădu seama că intrase pe teritoriul voyeurismului, dădu să facă un pas înapoi.

Dar ea își întoarse capul, doar doi-trei centimetri, și îl văzu. În loc să țipe și să-și cheme câinele acela monstruos în ajutor, Adrian zâmbi și se folosi de brațul întins înainte pentru a-i face semn să intre.

Raylan înaintă puțin pe poartă.

– Scuze. Eu doar... nu voiam să te întrerup.

– Aproape am terminat. Pur și simplu aveam nevoie să-mi întind mușchii bine.

– Tu...

Se întrerupse căci Jasper simți un miros, dădu buzna pe poartă și porni în goană spre dragostea lui, care stătea întinsă în fața șemineului.

– Jasper, ce Dumnezeu... Îmi pare rău.

– Nici o problemă.

Mai ales pentru că Jasper se prăbuși pur și simplu în fața lui Sadie, care nu-l băga în seamă.

– Trebuie doar să mă ocup și de cealaltă parte. Ai venit la bunelul?

– Ăăă... de fapt, nu. Nu-și putea lua ochii de la ea. Cum faci asta? Cum de poate cineva să facă așa ceva? Nu ai articulații?

– Ba da. Doar că sunt bine unse. Flexibilitatea e esențială pentru forma fizică.

– Dar asta e dincolo de simpla flexibilitate. Nici măcar Gumby nu poate să facă așa ceva.

– Balet, moștenirea genetică, gimnastică, exerciții constante. Tu cum stai cu flexibilitatea?

– În nici un caz așa. Dar eu sunt de pe Pământ, ceea ce, evident, nu e cazul pentru tine. Ceea ce mă aduce la...

– Atinge-ți degetele de la picioare.

– Poftim?

– Poți să-ți atingi degetele de la picioare fără să îndoi genunchii? Hai să vedem.

Raylan se simțea ridicol, dar și vinovăție pentru că o privise, așa că se aplecă și își atinse degetele de la picioare.

– Bun. Ai potențial. Faci exerciții fizice?

– Ce să zic...

– Aha, răspunse ea, punându-și ambele picioare pe pardoseală.

– Doi copii, munca, am cumpărat o casă, mă ocup de câine, dorm pe o canapea extensibilă...

– Ești ocupat. Zâmbi spunând asta. Nu suntem cu toții ocupați? Toată lumea e încântată că ai cumpărat casa de pe Aleea Dafinului de munte. De cum o să te instalezi acolo, o să-ți pun la punct câteva ședințe de exerciții. Treizeci de minute pe zi. Ai gantere?

– Nu, am...

– O să-ți cumperi. Ai nevoie să-ți mai tonifici mușchii.

Iritat, Raylan se uită lung la ea.

– Bine.

– Nu e o insultă. E o observație, dintr-un punct de vedere profesionist. Exerciții cardio, pentru tonifierea trunchiului, pentru mărirea puterii și rezistenței, pentru flexibilitate... Toată lumea are nevoie de ele. Copiii tăi sunt foarte frumoși.

Iritarea se mai diminuă.

– Da, așa sunt, mulțumesc.

– Sunt un amestec între trăsăturile tale și ale lui Lorilee, de care-mi plăcea foarte mult. E clar, din cele câteva dăți în care i-am văzut, că ești un tată destul de grozav.

– E mai ușor decât pare, cu ei. E o chestiune de supraviețuire.

– Parte din sarcinile tale de tată e să te menții sănătos pentru ei.

Raylan nu putu să nu râdă.

– Cred că joci murdar.

– Așa e, dar asta nu înseamnă că nu e și adevărat. În fine, o să pun la punct câteva serii de exerciții pentru tine. Așa, acum cu ce te pot ajuta?

– Așa faci cu toți? Le ții predici despre sănătate și formă fizică?

–Nu cu toți, pentru că nu toți sunt dispuși să asculte. Maya e una dintre cele mai bune prietene de-ale mele. Pe Jan o iubesc pur și simplu. Își fac griji pentru tine, iar tu știi asta, așa că nu e ca și cum ți-aș dezvălui vreun secret.

–Nu, nu e cazul.

Trebuia să se îndepărteze de acest subiect, așa că începu să-și plimbe ochii prin studio.

–Ți-ai amenajat locul ăsta în așa fel încât să fie un studio serios, dar să nu intimideze. Aș fi crezut... Ia uite!

Adrian se uită în direcția respectivă și dădu de Jasper ghemuit și lipit de Sadie, cu ochii închiși.

–Cred că ce vedem noi pe fața lui e un zâmbet extaziat. Îi dă o șansă. Același lucru e valabil și pentru tine, îi spuse lui Raylan. Dacă nu i-ar fi plăcut de tine, ar sta chiar aici, cu ochii pe tine.

–Sper să fie cazul și pe viitor. Trebuie să-ți cer permisiunea să fac ceva.

–Ah... E cazul să luăm loc?

–Poate.

–Te rog. Îi făcu semn spre canapea, înainte de a se apuca să umple două sticle de apă inscripționate cu marca Noua Generație. Îi oferi una lui Raylan, așezându-se lângă el. Asta o să-ți rămână ție. O să fie utilă, să te menții hidratat când faci exerciții fizice.

–Da. În fine... Lucrez de ceva timp la un roman nou, cu un personaj nou.

–Mi-a plăcut la nebunie lansarea Îngerului Dreptății.

Îl luă total prin surprindere – din nou.

–L-ai citit?

–Sigur că da. Nu numai că ești fratele prietenei mele bune, ci îmi și plac romanele grafice.

Iar asta ar putea – ar trebui – să fie în favoarea lui.

–Acest personaj va fi ca un fel de oglindă pentru Înger – întâi dușmanul ei, apoi aliat. E jumătate om, jumătate demon.

–Ca Groaznicul.

–Inițial, e legată de el, obligată să acționeze după poruncile lui. E solitară, chinuită, într-o continuă luptă cu impulsurile ei tenebroase și, ca să ajung mai departe, Îngerul va contribui într-un final la eliberarea ei. Are înfățișare de om, locuiește singură. Scrie

...mane de groază – sau, mai degrabă, își transpune experiențele din cei peste cinci sute de ani de viață pe paginile cărților ei.

–De-abia aștept să-l citesc, dar nu înțeleg de ce ai nevoie de permisiunea mea.

–Da, cum să spun... Își deschise blocul de schițe și i-l întinse. Iat-o!

–Asta-s eu! Asta-s eu îmbrăcată în colecția Fierbinte.

–Da, arătai destul de fierbinte.

Asta-i iscă încă o privire amuzată.

–Mulțumesc, dar ăsta e numele colecției, de la modelul cu flăcări.

–Da, păi, ce să zic... Erai îmbrăcată așa când am venit să văd casa pentru prima oară. Erai cu spatele la mine, iar în minte mi-a răsărit efectiv personajul ăsta. Flacăra Cobalt.

Fascinată, Adrian își ridică ochii de la schiță.

–Așa se întâmplă?

–Uneori. Nu e ceva obișnuit. De fapt, nu se întâmplă așa mai niciodată.

–Mai ai și alte desene? Chiar în timp ce întreba asta, Adrian dădu pagina. O, Doamne, călărește un dragon! Un dragon!

–Da. Flăcările suflate de dragon. Asta e specialitatea ei, focul. Dragonul e Vesta – după zeița romană a focului.

–Un dragon femelă. Chiar și mai bine. Arăt bine. Puternică. Periculoasă. Tot dădea paginile. Oooo, rea și violentă. Ooo, plină de dileme și lupte interioare! Îmi place la nebunie!

–Zău? Ești de acord cu chestia asta?

–Glumești? Sunt supereroină, jumătate demon, jumătate om, ce naiba! Ei, mai întâi personaj negativ, apoi supereroină. Îmi place și așa, și așa. Și călăresc un dragon. Plus că are o suliță.

–Dacă e să păstrez sulița, din ea o să iasă flăcări.

–O suliță din care ies flăcări. Din ce în ce mai bine. Și unde locuiește?

–Aici. Adică într-o casă mare și veche ca asta, doar că mai înspăimântătoare, mai întunecată, dar m-am gândit să bazez schițele pe casa asta.

–Ei, bunelul o să fie în culmea fericirii! Casa lui, imortalizată, și sub forma casei și bârlogului unui personaj pe jumătate demon, pe jumătate om.

–Deci crezi că n-o să-l deranjeze?

–Să-l deranjeze? Are și acum desenul pe care l-ai făcut tu, cu el modelând aluat de pizza, înrămat în biroul lui.

–Da?

–Îți admiră foarte mult talentul. De ce să nu?

În timp ce Adrian continua să se uite prin schițele lui, Raylan își dădu seama, surprins, cât de mult însemna asta pentru el.

–Ar putea avea o încăpere secretă, chiar dacă n-are nevoie de așa ceva. Și un turn, poate mai multe turnulețe. Ah, de parcă ai avea nevoie să-ți spun eu ce-ar merge și ce nu. Cum o cheamă, în versiunea ei umană?

–Adrianna Dark, și deja m-am hotărât să adaug un turn.

–Perfect! Raylan, sunt al naibii de flatată!

–E o mare ușurare, pentru că deja sunt pregătit să încep să lucrez la roman și nu voiam să îi schimb înfățișarea.

–Și acum nu mai poți, altfel mi-ai zdrobi orgoliul fragil.

–Nu cred că e foarte fragil, dar nu-i schimb înfățișarea.

–Pot să văd și eu din când în când ce iese? În timp ce lucrezi, adică. Sau ești temperamental când vine vorba de arta ta?

–În Brooklyn, lucram într-un depozit renovat. Toată lumea vedea tot ce lucram. Trebuie să plec, zise, uitându-se la ceas. Trebuie să iau copiii de la Maya.

Când luă blocul de schițe și se ridică, Adrian se ridică și ea.

–Mai vii, te rog, și când o să fie și bunelul acasă? Adu și copiii. Îi e dor să aibă copii prin casă.

–Așa o să fac. Hai să mergem, Jasper!

Jasper deschise ochii și întoarse capul, în așa fel încât să nu se mai uite la Raylan.

–Hai să mergem, Romeo, altfel, data viitoare când vin, te las acasă.

Adrian rosti:

–Sadie! iar cățelușa masivă se ridică și veni lângă ea. Cu Jasper urmând-o îndeaproape. Ce-ar fi să vă conducem?

–M-ar scuti de a-l târî de-aici.

Nu-l scuti de la a fi nevoit să-l ia în brațe voinicește pe Jasper pentru a-l urca în mașină, unde acesta începu să urle ca și cum ar fi fost grav rănit.

–Fetelor nu le plac tipii care se vaită, amice. Fii bărbat!

îi făcu cu mâna lui Adrian și porni la drum.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare, văzând-o pe Adrian în ținuta ei neagră și minusculă, cu o mână pe capul câinelui enorm. Și simți un fior undeva jos, ceva ce nu mai simțise de foarte mult timp. Recunoscându-l ca fiind de dorință fizică, îl ignoră. Nu era pregătit pentru asta, își spuse. Și nu cu una dintre cele mai vechi prietene ale surorii lui, dacă era să fie vreodată pregătit pentru așa ceva.

13

O poezie nouă veni într-o zi clocotitoare de august cu cerul de culoarea ghipsului vechi. Aceasta avea o ștampilă poștală din Wichita.

O citi, a treia anul acesta, în mașină, în parcarea supermarketului din oraș.

Când ești furia minții mele, când ești furtună în inima mea
De ce-am întârziat atât și m-am ținut departe de a ta?
Deliciu e așteptarea să pun capăt zilelor tale.
Doar eu pot hotărî când vor veni momentele fatale.

O răscolea; mereu se întâmpla așa. Rămase așa alte câteva minute, așteptând să-și recapete un oarecare calm, ascultând o voce ostenită spunându-i unui copilaș plângăreț că aveau să ia înghețată mai târziu.

Urmă pașii propriului protocol, punând poezia în plicul în care venise, iar plicul în poșetă. Avea să facă copii la întoarcerea acasă, să le trimită, ca de obicei, la poliție, la agentul FBI, lui Harry.

Nu avea să iasă nimic din asta, bineînțeles. Niciodată nu se afla nimic.

Iar acum numărul poeziilor crescuse din nou. De la una pe an atât timp, la două și acum trei.

Știa că cei de la FBI aveau să pună poezia la dosar, așa cum știau că, în general, erau de părere că nu era vreun pericol real. Poezii cu amenințări vagi, câteva versuri și niciodată vreo amenințare

concretă sau vreo acțiune. O obsesie, da, însă una de om laș, care provoca traume psihologice și emoționale, dar nu era însoțită de vreo încercare de a-i face rău fizic.

Era conștientă de ce era în mintea lor, a agenților FBI, a polițiștilor. Ea era o persoană publică, alesese singură acest drum. Această alegere venea cu un preț.

Era conștientă de ce ar fi spus mama ei – de ce spusese în alte ocazii. Îndosariază mesajul și uită de el.

Adrian luă un cărucior și îl împinse în atmosfera excesiv de rece din supermarket. Deschise aplicația cu liste de cumpărături de pe telefon și se apucă de treabă. Și își aduse aminte să mulțumească lui Dumnezeu că bunicul ei nu insistase să vină cu ea. Când o făcea, cumpărăturile durau de două ori mai mult.

În fond, mâncarea era pasiunea lui. Și oamenii erau pe locul doi, aproape-aproape la egalitate. Așa că stătea de vorbă cu toată lumea, examina fiecare piersică cu mare atenție, vedea cine-știe-ce legumă care-i inspira un alt fel de mâncare, ceea ce însemna să mai adauge și alte ingrediente la listă, ca să poată să îl pregătească.

Când mergeau la piață, care se ținea o dată pe săptămână, cumpărăturile se transformau, inevitabil, într-un maraton de studiere a alimentelor, discuții despre mâncare și socializare.

În timp ce aduna alimente – cu grijă, dar fără o atenție exagerată –, Adrian nu se putu abține să nu zâmbească ușor. Dura mult mai mult să facă cumpărăturile cu el, dar era mereu distractiv. Luă toate alimentele de pe listă de la lactate și trecu mai departe. Până ajunse la raionul de cereale – bunicului ei îi plăceau la nebunie Wheaties –, deja își intrase în mână. Și auzi o voce bărbătească scandalizată.

–Hai, amice, am picat de acord să luăm Cheerios.

–Dar astea sunt magice și delicioase!

Îl văzu pe Bradley strângând la piept o cutie cu cereale în timp ce sora lui făcea o piruetă extrem de reușită în cealaltă parte a raionului, iar Raylan părea efectiv asediat.

–Și magice, și delicioase înseamnă că sunt bune, insistă Bradley. Nu vrei să avem cereale bune?

–O să se țină tare pe poziții sau o să cedeze? întrebă retoric Adrian, apropiindu-se de el, cu cărutul de cumpărături. Bună, adorabililor!

–Am făcut o înțelegere. Evident sperând să aibă parte de susținere, Raylan se uită la Adrian. Iar înțelegerea era să luăm Cheerios.

–Am putea să le amestecăm pe astea magice și delicioase cu Cheerios. Mereu zici că trebuie să facem compromisuri. Bradley se întoarse către Adrian. Mereu spune că trebuie să facem compromisuri.

–Ești tare deștept, nu-i așa?

Întinse mâna după el, să ia o cutie de Wheaties pentru Dom.

–Ai luat o groază de lucruri. Cred că mănânci o grămadă!

Raylan zâmbi ironic.

–Tare deștept, ziceai?

–Chiar așa, și am o groază de lucruri pentru că o să avem toată casa plină timp de câteva zile.

–Și noi am avut casa plină de oameni pentru că a fost ziua mea. Acum am opt ani. Am avut un tort cu Batman.

–Mereu am fost de părere că dragul nostru Cavaler Întunecat e magic și delicios.

Obținu un zâmbet larg cu aceste cuvinte, înainte ca Mariah să-și solicite și ea porția de atenție.

–Eu o să împlinesc șase ani luna viitoare și o să am un tort cu balerine. Sau cu prințese. Trebuie să mă hotărăsc.

–De ce nu și una, și alta? Cu prințese balerine?

Ochii ei, verzi ca ai tatălui ei, se luminară.

–Așa vreau, tati. Vreau un tort cu prințese balerine.

–S-a notat.

–Îmi plac sandalele tale.

Adrian schiță un zâmbet.

–Mulțumesc. Și mie îmi plac ale tale, și ador pedichiura ta. Ce roz frumos!

–Tati mi-a dat unghiile cu ojă. Tu ai pedichiură în stil franțuzesc. Arată foarte bine, cu nuanța ta de piele.

–Mulțumesc foarte mult. Împlinește șase ani? îl întrebă Adrian pe Raylan.

–În ani normali, da. Din punct de vedere al modei? Cred că treizeci și cinci. Am auzit că aduci o echipă de producție, pentru un DVD nou.

–Și o groază din cei din echipă sunt prie   i – care vor fi oaspeții noștri și vor mânca o grămadă de lucruri. Bunicul e deja în extaz.

Îl văzu pe Bradley strecurând silențios, cu mare grijă cutia de cereale magice și delicioase în cărucior. Aducându-și aminte cum, pe vremuri, Mimi îi adusese o dată fursecuri pe ascuns, zâmbi fără să vrea.

–Cum vă place noua casă?

–Eu am prosoape roz în baia mea. Ale lui Bradley sunt roșii și avem un loc de joacă în curte, dar nu o să avem piscină, așa că putem să uităm cu totul de ea. Crezi că sunt suficient de mare să port ruj?

–Adică nu ești dată cu ruj? rosti Adrian, ba chiar se aplecă un pic, să se uite mai de aproape. Aș fi putut să jur că ești, pentru că buzele tale sunt atât de frumoase, de perfecte și de roz.

–Chiar așa?

–A, da. Ești atât de norocoasă să ai o culoare naturală de buze atât de minunată.

–Impresionant, murmură Raylan, când Adrian își îndreptă poziția.

–Trebuie să mă pun în mișcare. Mă bucur că v-am văzut. Toate cele bune, din partea mea și a lui Sadie, lui Jasper.

–Veniți pe la noi, când puteți, se auzi Raylan invitând-o. Jasper îi duce dorul.

–Și poți să-mi vezi camera. Am și perdele noi și tot.

–Mi-ar plăcea. Ne vedem mai încolo.

Când Adrian se îndepărtă, în timp ce Raylan o urmărea cu privirea, spuse:

–Am văzut manevra cu cerealele, Bradley. Dar, de dragul compromisului, o s-o lăsăm acolo.

–Cum de-ai văzut?

–Pentru că... Raylan se răsuci și respiră în stilul lui Darth Vader. Bradley, sunt tatăl tău.

Ajunsă acasă, Adrian puse alimentele le locul lor, o lăsă pe Sadie să iasă în curte și fotocopie poezia. Având în vedere că Harry și familia lui aveau să ajungă a doua zi, după-amiază, avea să îi dea personal copia lui.

Luă în considerare ideea de a coborî în studio, să repete, după care se duse la etaj, pentru a verifica dormitoarele, deși știa că nu era nevoie.

Mâine-dimineață avea să se ducă rapid până în oraș să ia flori, dar momentan totul arăta exact cum trebuia. Camera în care aveau să stea Harry și Marshall, cele pentru cei doi copii ai lor, camera lui Hector – care avea să vină singur, pentru că femeia cu care locuia de un an și jumătate nu putea să vină de data asta. Și cea a lui Loren. Trecu în revistă și băile – la fel de inutil, dar așa avea o ocupație, ceva care să o ajute să-și țină gândurile departe de poeziile acelea afurisite.

Ca și bunicul ei, de-abia aștepta să aibă casa plină de oameni. Nimic nu-i putea deturna mintea de la griji ca prietenii și munca.

Sau o ședință de antrenament bună, care să o umple de transpirație, își zise și dădu să cotească spre camera ei, pentru a se schimba, când auzi ușa din față deschizându-se.

Se duse în capul scării interioare.

–Bunelule! Te-ai întors devreme.

–Se ocupă ei de tot. Și voiam să stau de vorbă cu tine despre niște lucruri.

–Am luat coastele, am luat puiul, spuse ea, începând să coboare treptele. Și toate ingredientele pe care le-ai vrut pentru prăjitura aia de vară.

–Nu despre asta. Când ajunse la el, Dom îi întinse cheile de la mașină. Trebuie să-ți predau astea. Aproape că am dărâmat semnul de stop de pe Woodbine și nu e prima oară.

–Bunelule... Adrian luă cheile, după care îl cuprinse într-o îmbrățișare. Știu că e greu. O să fiu eu șoferul tău. Oricând, oriunde. Promit solemn.

–Am mai mult de șase persoane dispuse să-mi transporte fundul străvechi încolo și încoace. Poți să fii și tu printre ele. Începând de acum.

Adrian își dădu capul pe spate.

–Unde vrei să mergi?

–Vreau să-ți arăt ceva, să vorbesc cu tine despre ceva.

–Un mister!

–Unde-i fetița noastră?

–E în curtea din spate.

–Hai să o luăm și pe ea, să o plimbăm.

Se urcară în mașina lui Adrian, având în vedere că, de câțiva ani, cea a lui Dom fusese o camionetă compactă pe care Adrian știa că o iubea ca pe ochii din cap. Pentru că știa că nu îi plăcea aerul condiționat, deschise ferestrele. Cu un aer încântat, Sadie scoase capul pe geamul din spate.

–Mergi în oraș și faci dreapta pe Strada Principală.

–Sigur. M-am întâlnit cu Raylan și cu copiii la supermarket.

–Copiii ăia ai lui sunt tare drăguți.

–Să știi.

Pe drum, îl distră cu povești despre războiul cerealelor și despre dezbateri despre ruj.

–Monroe l-a adus pe săgeata aia de băiețel al lui la o pizza chiar înainte să plec eu. Zicea că au o zi de bărbați – și că îi dau ceva răgaz Teeshei. Așa, fă stânga la semafor. Și fix aici. Arătă cu mâna. Oprește fix acolo.

–Vechea școală.

–Vechiul gimnaziu, atât de vechi încât am învățat și eu aici. Pe vremea mea, încă mai băteau elevii la fund.

–Au!

Cu un zâmbet jucăuș, Dom își împinse ușor ochelarii pe nas.

–Așa am zis și eu, de mai multe ori decât îmi place să-mi aduc aminte.

Clădirea veche, din cărămidă marcată puternic de trecerea timpului, forma un pătrat nu foarte înalt. Ceea ce odinioară fusese un loc de joacă se transformase într-o zonă cu asfalt și buruieni, înconjurată de un gard vechi, din lanțuri prinse între stâlpi.

Câteva dintre ferestre, sparte de-a lungul timpului de vicisitudinile vremii sau de câte vreo piatră bine țintită, erau blocate cu scânduri vechi de placaj. Din jgheaburi – ce mai rămăsese din ele – crescuseră alte bălării.

–De-a lungul anilor, s-a încercat să fie folosită în mai multe feluri. A fost un anticariat un timp, dar s-a transformat într-o prăvălie cu vechituri prăfuite. Mi-aduc aminte că un timp a fost service aici – de mașini de tuns iarba și alte unelte asemănătoare. Dar toate s-au închis.

–E destul de ușor să-ți dai seama și de ce. E o dărăpănătură.

–N-a fost întreținută, de-asta. Proprietarul a avut visuri mărețe, metode cam îndoielnice, dar nu și bani suficienți pentru a le pune în practică și pe unele, și pe celelalte. Avea de gând să deschidă un bar aici. Acum doar achită amenzi pentru că o lasă în paragină și e un pericol pentru trecători, ba chiar umblă vorba că ar urma să fie demolată.

–Păi ce să zic...

–Nu se poate una ca asta, Adrian. Maxilarul lui Dom se încordă, în timp ce acesta dădea negativ din cap. Nu se poate. Clădirea asta are o sută de ani. E o parte din istorie. Are nevoie să aibă din nou un scop.

Adrian înțelegea nostalgia, înțelegea cât de importantă era istoria locală. Și totuși...

–Vrei să o cumperi?

–Vreau să-mi dai părerea ta, pentru că ar însemna să iau din moștenirea ta.

–Bunelule, nu fi naiv...

–Și nu e vorba doar de asta, dar când o să mă duc după bunică-ta, ar fi responsabilitatea ta.

–Ce ar fi? Ce te gândești să faci cu ea?

–Hai să aruncăm o privire. Am cheile la mine.

–Bineînțeles că le ai, mormăi ea.

Ar fi vrut să o lase pe Sadie în mașină, dar Dom deja îi deschidea portiera.

–Hai, fetițo. Pornim într-o misiune de explorare.

–Dar nu e periculos? Nu prea pare să fie chiar sigur.

–Clădirea e destul de sigură pentru o privire rapidă.

Îmbrăcat în pantaloni scurți kaki și un tricou polo bleumarin, porni primul pe trotuar și începu să urce treptele crăpate din beton care duceau până la ușa dublă din fața clădirii.

–Trebuie să-ți folosești imaginația, îi spuse el, scoțând cheile.

–Sunt convinsă.

Mirosea urât. Prima ei impresie fu că mirosea urât, a pânze de păianjen, a praf, a mizerie, a închis și a șoareci și – probabil – a șobolanii care o folosiseră pe post de toaletă.

Dar fața lui Dom radia.

–Simți?

–Cred că simt ceva urcându-mi-se pe picior.

Dom își petrecu un braț pe după umerii ei.

–Copilași, toate amintirile copilașilor care au trecut pe aici. Ce să zic, n-a mai rămas mare lucru din lemnăria originală și e mare păcat. Dar ticălosul care deține acum clădirea a smuls totul din interior, fără să se gândească ce prostie face. Fundația e încă solidă, continuă în timp ce mergea mai departe. Acoperișul, nu, dar l-am ridica și am mai construi încă un nivel.

–Așa am face?

Adrian vedea niște pereți tencuiți vechi, îngălbeniți de timp, linoleum pe jos, ferfenițit unde cineva încercase să-l desprindă.

Dom arătă în jos.

–Sub linoleum, podeaua e din lemn masiv și pun pariu că poate fi șlefuită și lustruită, să arate bine. Instalația sanitară trebuie înlocuită cu totul, iar cea electrică adusă la zi, de la contor până la prize. Fațada de cărămidă trebuie curățată și recondiționată. Afară, trebuie să eliberăm curtea, să curățăm totul, să turnăm asfalt nou, plus că are nevoie de o rampă de acces pentru persoanele cu handicap. Se uită la ea, să vadă ce părere avea, dar Adrian nu vedea decât un spațiu mare, urât, care mirosea dubios, cu ferestre sparte și șubrede. L-am pus pe Mark Wicker – se ocupă de lucrări de construcție și e tare priceput – să arunce o privire. Din ce zice el, o să dureze aproape un an și o să coste aproape un milion.

–De dolari? Un milion de dolari? Bunelule, cred că e cazul să te întinzi un pic. Și cred că și eu am nevoie de același lucru.

–Poate, dar mai întâi ascultă-mă până la capăt. Prețul de vânzare este – sau era – mult exagerat. Am făcut o contraofertă, el a mai lăsat. Eu m-am retras, pentru că el are nevoie să vândă și parcă trăiește pe altă lume, unde lăcomia lui n-are limite. A mai revenit cu picioarele pe pământ azi, așa că i-am zis că o să vorbesc cu partenera mea de afaceri și că-l anunț.

–Eu sunt partenera ta de afaceri?

–Tu ești totul pentru mine.

Fir-ar să fie! Și-o dorea – ce-o fi fost – atât de mult...

–Hai să ieșim, pentru că nici nu vreau să mă gândesc ce ne băgăm în plămâni acum. Și poți să-mi spui ce vrei să faci aici ca să merite un milion – Doamne, mi se taie respirația – un milion de dolari.

Ieși cu ea și încuie ușa în urma lor. Apoi, apucând-o de mână porni de-a lungul gardului dărăpănat.

–Mi-am julit genunchii aici, și nu doar o dată. Am jucat leapșa fotbal și v-ați ascunselea. Adrian se sprijini de el. Pe vremea aia nu erau atât de mulți oameni în oraș, și nici atâția copii. Și o groază locuiau în fermele din jur. Acum e cu totul altfel. Orașul a crescut. E un oraș bun. Dar știi ce nu are, Adrian?

–Ce?

–Un loc pentru copiii ăștia. Un loc unde să se ducă după școală, unde să stea peste zi vara. Un loc unde să bată mingea, sau să joace ping-pong, jocurile alea video ale lor, poate chiar să învețe sau să stea de vorbă și să se relaxeze într-un loc sigur. O mulțime de părinți au și slujbe, iar o mulțime de copii cresc cu cheia la gât. Așa e lumea azi.

–Vrei să construiești un centru pentru tineret.

–Poate că am putea organiza niște cursuri. Să învețe despre muzică sau artă. Și cu un program de activități, o anumită disciplină. Îi zâmbi. Gustări sănătoase.

–Acum chiar că-mi spui ce vreau să aud.

–Doar un pic. Activități după orele de școală, niște ore de sport...

–În continuare, îmi servești ce vreau să aud, zise ea, dar își trecu brațul pe după talia lui.

–Eu și Sophia am discutat de mai multe ori despre locul ăsta. Dar nu puteam să punem mâna pe el... până acum. Poate că e în continuare greu de obținut, dar...

–Nimic nu e greu de obținut dacă perseverezi. E un proiect un pic înspăimântător, n-o să te mint. Dar, dacă mijesc ochii și trec dincolo de orice simț practic, aproape-aproape că pot să văd tot ce zici tu acolo.

Și bunicul ei și-l dorea. Asta era tot ce conta.

Făcu un pas înapoi și întinse o mână.

–Hai s-o facem și pe-asta, partenere!

Dom îi cuprinse mâna și i-o strânse.

–*Gioia mia*. Mă faci atât de mândru!

*

Puține erau lucrurile care-i plăceau mai mult lui Dom decât să facă de mâncare pentru un număr mare de oameni, printre care se număra să aibă zarvă și forfotă de copii în casa lui.

Cu sosirea prietenilor lui Adrian, avea parte și de una, și de alta.

Marină mai multe kilograme de coaste de porc cu grăsime într-un sos acrișor pe care-l preparase chiar el, băgă la cuptor tot felul de legume de vară din grădina proprie, făcu o salată de paste, la fel de colorată ca un carnaval, cu măsline durdulii, roșii de mărimea unor boabe de strugure și feliuțe subțiri de zucchini. Și puse la cuptor și niște focaccia.

Încheie acest festin cu un tort cu o cremă somptuoasă și căpșune.

Gemetele satisfăcute ale oaspeților bine hrăniți, sporovăiala copiilor, dezordinea totală generată de o masă complexă pregătită perfect – toate acestea îi dădeau o bucurie profundă.

Îi plăcea la nebunie să o vadă pe Adrian înconjurată de prietenii pe care și-i făcuse în liceu. Și să-l vadă pe Harry – care fusese aproape ca un tată pentru fetița lui – cu familia pe care și-o crease.

Generațiile adunate în jurul mesei formau o mare familie și făceau dintr-o casă un adevărat cămin.

Cu o ceașcă de cappuccino și o felie de tort în față, îl abordă pe Hunter, băiatul cel mare al lui Harry.

–Spune-mi ce ți-ai dori mai mult la un centru de tineret.

–O piscină. Hunter, cu ochii lui închiși la culoare, de nomad, înfuleca tort. Tații mei zic...

Ridică degetul mare, după care îl întoarse în jos.

–Un grajd cu cai pentru călărie.

Sora mai mică a lui Hunter, Cybill, luă în linguriță mai multă cremă.

–Tu ce zici, Phineas?

–Un planetariu.

Dom dădu aprobator din cap, cu un aer serios, după care se uită la Adrian.

–O să avem nevoie de o clădire mai mare.

–Clar. Dar jocuri? Jocuri de masă, jocuri video, un teren de baschet... Lecții de artă și meșteșuguri, de muzică – aici vorbesc cu tine, Monroe.

Hunter își agită furculița în direcția lui.

–Știi să cânți la chitară?

–Da. Îți place chitara?

–Da, așa că dacă primesc una de Crăciun, poți să-mi arăți una-alta când venim în vizită?

–Sigur. Poate că poți să vii un pic mâine pe la mine, să-ți arăt câteva chestii.

–Pe bune? Ce tare!

–Tata Harry trebuie să lucreze aici mâine. Phineas se uită la Harry de parcă ar fi fost un experiment științific. Așa că poate să te ducă tata Marshall.

–Poți să vii și tu, îi spuse Phineas lui Cybill, plin de generozitate. Eu o să primesc un telescop de Crăciun.

–Chiar așa? întrebă Monroe privindu-l peste ceașca lui cu cappucino.

–Da, pentru că o să mă fac astronom sau astronaut și o să descopăr viață pe altă planetă. Pentru că sigur există.

–Nu de la mine a moștenit asta, îi spuse Monroe soției lui. Clar, nu de la mine.

–Ce să zic, din punct de vedere matematic și logic, are dreptate. Există.

Acum, Monroe își agită furculița în direcția Teeshei.

–Vedeți? Dom, Adrian, a fost o masă incredibilă. Eu zic că noi, restul, trebuie să ne ocupăm de strâns și spălat vasele.

–Eu mă bag. Sincer să fiu, dacă nu mă mișc acum, s-ar putea să prind rădăcini în scaunul ăsta. Hector, cu ochelarii săi cu ramă de baga și o codiță țepoasă, se ridică. Mereu am impresia că eu și Sylvie ne pricepem cât de cât la gătit până vin și mănânc aici. Nu suntem nici pe departe experți.

–Îmi pare rău că n-a putut veni și ea. Loren se trase în sus, să ajute la strângerea farfuriilor. Își ținea sub control părul ca focul tunzându-l scurt și – în opinia lui Adrian – reușea să arate ca un avocat chiar și în jeanși și tricou.

–Și ei, dar e destul de ocupată cu făcutul bagajelor, având în vedere că ne mutăm la New York.

În ciuda sarcinii avansate, Teesha se ridică rapid de pe scaun.

–Poftim?

–Da, am zis să vă fac o surpriză. Zâmbi larg și ridică din umeri. A primit o ofertă grozavă, așa că m-am interesat și eu de ceva

ă lucru acolo. Mă întorc în New York, ceea ce e o mare bucurie pentru tata. Mai ales că am cerut-o de soție pe Sylvie.

Loren îi dădu un pumn amical în braț.

–Și nouă nu ne-ai spus?

–Vă spun acum. Mă gândisem să merg cu voi cu mașina, ca să văd câteva apartamente, după care să iau avionul înapoi spre casă.

–Excursiee!

Adrian se ridică să îl îmbrățișeze.

–Ce vești bune! Trebuie să scoatem șampania.

–Dar, clar, trebuie să spălăm vasele mai întâi.

Harry așteptă până terminară vasele, timp în care copiii terminară tortul, sub supravegherea lui Marshall.

O luă de mână pe Adrian.

–Ce-ai zice să stăm un pic de vorbă?

–Sigur. Tocmai ce mă pregăteam să cobor, să verific aranjamentul pentru mâine.

–Se ocupă Hector de asta.

O trase către partea din față a casei.

–S-a întâmplat ceva? E totul în regulă cu tine, cu mama?

–Sunt bine, și la fel și ea. În câteva zile se întoarce în New York. Și o să vrea să discute cu tine despre altă filmare mamă–fiică. Probabil peste iarnă.

–Va trebui să o facem aici. Nu vreau să plec de lângă bunelul. În plus, ar trebui să vină și ea la el.

Harry ieși cu ea pe veranda din față.

–Ce panoramă pe cinste! Chiar și eu, un orășean convins, pot să-i apreciez frumusețea. Dom e foarte încântat în legătură cu proiectul ăsta cu centrul de tineret.

–O, da, și încă cum! O să ne apucăm și de el, de cum terminăm cu filmarea asta. Am semnat contractul – după ce Teesha a pus presiune pe vânzător să mai lase încă douăsprezece mii din preț.

–E o minune fata asta.

–Să știi.

Adrian îl cerceta în timp ce se plimbau. La fel de zvelt, îngri și chipeș ca întotdeauna. Poate cu un pic mai multe fire argi prin păr.

–Despre ce voiai să discuți cu mine, de fapt, Harry?

– Despre motivul pentru care nu le-ai spus lui Dom și celorlalți despre cea mai recentă poezie.

– Cine spune că nu le-am zis?

– Eu, Ads, pentru că te cunosc. Hai să ne plimbăm și să savurăm ultima parte din ziua asta lungă de vară cât îmi explici și mie de ce.

– Mi s-a părut că n-are rost, Harry, și în continuare sunt de aceeași părere. Mai ales în ce-l privește pe bunelul. Așa cum ai zis și tu, e tare încântat. De ce să-i spun ceva care să-l tulbure și ceva ce nu poate influența în nici un fel? Are nouăzeci și patru de ani, Harry.

– Și cu ceilalți?

Adrian răsuflă prelung și șuierător, ajunsă la capătul răbdării.

– Pe Hector și Loren am noroc dacă-i văd față în față de două ori pe an și ce-ar putea să facă să mă ajute cu poezia? Teesha e însărcinată, deci... din nou, de ce? Durează de ani buni chestia asta.

– Dar lucrurile se agravează. Amândoi știm asta.

– Și îmi fac datoria, reclam de fiecare dată la poliție și la FBI. Da, lucrurile se agravează, iar asta mă îngrijorează. Mă supără și mă tulbură – ceea ce, probabil, exact asta urmărește respectivul. Dar n-am primit nici un apel ciudat, n-am avut parte de acte de vandalism sau de vreo încercare de intrare prin efracție. Nimic mai personal decât niște poezii pline de răutate.

– Deja trei pe anul ăsta. Știu că ai un sistem de alarmă aici și un câine enorm, dar tot ai o poziție destul de izolată aici, Adrian. Cred că ar fi timpul să iei în considerare ideea unor metode de protecție personală.

Sincer uluită, Adrian se opri instantaneu.

– Vrei să-mi iau un pistol?

La fel de uluit, Harry se opri și el în dreptul ei.

– Nu! Doamne, nu... Lucrurile pot evolua foarte, foarte rău cu o armă de foc. Dar ai putea să angajezi o gardă de corp.

Adrian izbucni în râs.

– Fii serios, Harry!

– Vorbesc serios. Lina are mereu gărzi de corp la evenimentele la care participă, iar ea nu se confruntă cu genul ăsta de amenințări constante. E de bun-simț.

– Eu nu particip la nici un fel de evenimente în afara casei, îi reaminti ea, pentru că, așa cum ți-am spus, bunelul are nouăzeci

o pereche de ani. Și, de când am luat decizia asta, mi-am dat seama cât de mult îmi place să lucrez de acasă, cât de productivă pot să fiu și câți oameni ajung să mă urmărească.

–Înțeleg, dar ceva pază aici – oameni specializați, cu experiență – ar reprezenta încă un strat de protecție.

–Și să-mi știrbesc intimitatea, ca și pe cea a bunelului. Poliția e la cinci minute de aici. Persoana care face asta, cine-o fi, a avut ani la dispoziție ca să facă lucruri mult mai periculoase sau violente. E vorba de o intimidare psihologică.

–Iar cei care fac așa ceva de multe ori acționează sub presiunea obsesiei de care suferă.

În nici un caz nu o făcea să se simtă mai bine, își dădu seama ea. Dar, pe de altă parte, nici nu voia una ca asta.

–Nu te contrazic deloc, nu am cum. Dar dacă e să ne gândim la cea mai gravă posibilitate – că cineva o să încerce să-mi facă rău – trebuie să ținem cont și de faptul că sunt puternică, sunt agilă, sunt rapidă. Nu sunt neajutorată, Harry.

–Niciodată n-ai fost.

–Nu-mi place deloc că ești atât de îngrijorat, dar faptul că ești îmi întărește definitiv decizia de a nu-i spune nimic bunelului. O să mă înscriu la un curs de autoapărare.

Harry își dădu ochii peste cap.

–Unde asta?

–Pe internet. Poți să înveți orice de pe internet, dacă îți dai silința. Iar eu o să-mi dau silința. Este un strat suplimentar de protecție.

–Bine, bine. Știam că n-o să am șanse de reușită, dar trebuia să încerc.

–Mi-ești tare drag că ai încercat, dar pe de altă parte... îmi ești tare drag oricum. O să mă interesez de cursuri și săptămâna viitoare o să-mi aleg unul. Și, fiind atât de concentrată asupra obiectivului cum sunt mereu, o să-l termin prima din grupă.

–Nici că m-ar mira.

–Și mai știi ce? Când o să ajung să învăț destule, o să fac și un video reușit pentru blog, sau poate chiar un DVD.

–Și iată, zise el în timp ce porniră înapoi spre casă, cât de tare semeni cu Lina.

Deși această remarcă o irita, Adrian ridică din umeri.

–Poate. Un pic.

–E o femeie care s-a ridicat prin propriile puteri, Adrian, și la fel ești și tu. Unul dintre motivele pentru care s-a întâmplat asta e că, atunci când dați de vreun obstacol, voi găsiți modalitatea prin care nu neapărat să-l înlăturați, ci să profitați de pe urma lui.

–Uneori mă întreb dacă nu cumva și eu am fost așa ceva. Un obstacol, adică.

–Nu. Își petrecu un braț pe după umerii ei. Niciodată n-ai fost așa ceva pentru ea, crede-mă. Ai fost o alegere.

Poate, își zise Adrian din nou. Dar niciodată nu înțelesese de ce mama ei făcuse această alegere.

14

Adrian chiar îi trimise un videoclip cu exerciții personalizate. Raylan descoperi că era vorba de un program scurt, surprinzător și deloc ușor.

Își dădea seama că ar fi trebuit să se simtă... nici el nu știa cum, că Adrian își făcuse timp să îi întocmească o serie pentru o lună? Să facă exerciții fizice șapte zile pe săptămână – chiar așa, zău? – timp de patru săptămâni. Cu încălzire prealabilă și mișcări de relaxare după. În fiecare zi, fir-ar să fie!

Urmări prima suită de exerciții pe laptop, stând în picioare în bucătărie în timp ce în cuptor se făceau niște crochete de pește și unele de cartofi (fusese o zi aglomerată la serviciu; în plus, avea să facă și niște broccoli la abur, ca să mai compenseze), iar copiii alergau prin curtea din spate cu cățelul – niște nebuni toți trei.

În prima zi, exerciții cardio. Adrian alerga pe loc, cu genunchii la piept, îndemnându-l să facă aceleași mișcări timp de treizeci de secunde înainte de a se lansa direct în sărituri pe loc, cu mișcarea picioarelor și a brațelor în lateral, fandări în față, fandări în spate, genuflexiuni, abdomene și așa mai departe. Apoi, fără măcar să respire mai precipitat, îi spuse să repete de două ori această serie înainte de o pauză de treizeci de secunde pentru băut apă, după care trecu la marș forțat, cu tălpile lipite de parchet, ridicări ale genunchilor și ale brațelor opuse și alte metode de tortură. Asta preț de treizeci de minute pline de transpirație.

Ar fi trebuit să repete această serie de exerciții o dată pe săptămână, Adrian asigurându-l că avea să progreseze la reprize

de câteva patruzeci de secunde până la finalul celei de-a patra. De asemenea, avea opțiunea – recomandată cu căldură – de a adăuga și o serie de zece minute de exerciții pentru puterea trunchiului în fiecare zi.

– Sigur, de ce nu? Am timp berechet.

Lăsă imaginile să se deruleze cât scoase punga cu broccoli, iar Adrian trecu la exerciții de forță, pentru ziua doi. Era de-a dreptul uimitor, își spuse el în timp ce tăia legumele, cât de liniștitoare era vocea ei în timp ce forța oamenii nevinovați să facă exerciții pentru bicepși, pentru antebrațe, combinate cu flotări, ridicări de gantere, exerciții care simulau trasul de vâsle și ceva numit extensii cu gantere.

Poate că i se părea fascinant să-i vadă mușchii puși în valoare – și avea să folosească asta în romanul lui grafic – dar el nu avea deloc gantere.

Fusese ocupat în ultima vreme.

Ziua trei era dedicată consolidării puterii trunchiului, iar exercițiile respective păreau întruchiparea durerii.

În ciuda vocii liniștitoare, a jocului fascinant al mușchilor, opri videoclipul.

Puse buchețelele de broccoli la abur și așeză farfuriile pe masă. Și își aduse aminte, cu ceva întârziere, de rufele pe care le băgase la mașina de spălat de dimineață, înainte de a se lansa în cea mai recentă etapă a maratonului reprezentat de cumpărăturile pentru începerea anului școlar.

Transferă rufele din mașina de spălat în uscător și se întrebă de ce nu comandase pizza, pur și simplu. Apoi își aduse aminte că făcuse asta chiar în seara anterioară, după etapa respectivă din maratonul cumpărăturilor.

Dar copiii aveau acum pantofi noi și haine de toamnă, ghiozdane și cutii de mâncare noi, mape, caiete, pixuri noi, precum și gume de șters imaculate.

Aveau absolut-tot-ce-era-necesar și chiar mai multe.

Iar ei, cu entuziasmul noilor începuturi, îl ajutaseră să pună totul în ordine. Așa că ghiozdanele acelea noi – fără cutiile de mâncare pe care Raylan avea să le umple dimineață – stăteau agățate pe cuierul din camera de serviciu.

Fix în timp util, își spuse, căci autobuzul mare și galben de școală avea să ajungă la poarta lor mâine, la 7.20, pentru prima zi de școală.

Oare era un dezastru ca tată, pentru că simțea ușurare și bucurie gândindu-se la acel moment?

Nu, nu era, se liniști sigur. Era realist. Ideea de a avea parte de ore întregi singur în casă, ore întregi de liniște fără întreruperi?

Extaz. Extaz cu o lacrimă-scurgându-i-se-pe-obraz.

Verifică mâncarea din cuptor, estimând că mai avea cam cinci minute până să fie gata, așa că se duse la ușă, să cheme copiii.

Apoi rămase pur și simplu acolo, privindu-i.

Mariah își schița mișcările de balet în timp ce Bradley o înfrunta cu manevre de luptător ninja, iar Jasper alerga de colo-colo, cu o minge galbenă, de tenis, în gură. Pantalonii roz-deschis ai lui Mariah erau plini de pete de la iarbă. Șireturile tenișilor vechi ai lui Bradley, Converse Chucks, se desfăcuseră din nou și căpătaseră o nuanță de gri.

Îi iubea atât de mult că îl durea inima.

Deschise ușa, dând piept cu fierbințeala și umiditatea extremă care îi făceau pe ambii copii să aibă pielea lucioasă de la transpirație. Dădu să îi cheme în casă, la modul civilizat, dar apoi se lăsă purtat de un impuls. Luă furtunul din curte, îl dădu la maximum, și îi udă până la piele. Cei doi începură să chițăie, să danseze și porniră să alerge încolo și încoace.

–Tata! schelălăi Mariah, încercând să alerge mai repede decât se mișca jetul furtunului, dar fața – ca și a lui Bradley – îi strălucea de încântare.

–Jos cu toți invadatorii din curte! Furtunul meu puternic vă va doborî!

–Niciodată!

Bradley porni în ofensivă, făcând mișcări exagerate de înot, cu jetul de apă izbindu-l în burtă.

Apreciind creativitatea și faptul că Mariah i se alătură în atac, spiritul de echipă, Raylan îi lăsă să-l doboare.

Furtunul pică pe iarbă, Jasper plescăind încântat apa care țâșnea din el, în timp ce el se lupta în joacă cu micuții.

Chiar dacă erau uzi până la piele, se lăsă pe spate, cu câte un copil prins în fiecare braț. Pentru că lăsase ușa din spate deschisă, auzi soneria cuptorului.

– Mâncarea e gata.

A doua zi dimineață, le făcu fotografii cu fețele acelea strălucitoare, cu pantofi și ghiozdane noi. Iar, când privi cum dispăreau în autobuzul mare și galben, simți o strângere de inimă.

Nu durǎ mult, dar o simți clar și se întoarse către câine.

– Am rămas doar noi doi, amice. Ce-ai zice să speli vasele de la micul-dejun, cât eu mă apuc de lucru? Nu? Nu merg așa lucrurile pe-aici?

Se ocupă de bucătărie și ascultă liniștea din jur. Da, era o doză de extaz acolo, dar se gândea la amândoi. Copiii nou-transferați la școala de aici. Își făcuseră prieteni în oraș peste vară, dar tot aveau să fie copiii nou-transferați.

Când aveau să ajungă acasă, aveau să aibă tot felul de povești de spus – și formulare pe care el să le completeze. Așa că ar fi trebuit să facă bine să profite de liniște cât încă o mai avea.

Intrând în biroul lui, se așeză la planșă, în timp ce Jasper se strecură șmecherește către ceea ce Raylan numea în sinea sa canapeaua lui de meditație.

Își terminase scenariul, îl redactase, îl corectase, îl rafinase. Era posibil, ba chiar probabil, să îl mai schimbe ici-colo pe parcurs, dar îl simțea că are greutate.

Începuse serios lucrul la panourile brute, iar acum studie întreaga înșiruire – de două pagini – de pe planșă. Își stabilise bulele de gânduri și de dialog și scrisese și tot textul de pe margini. Acum, luând un creion albastru, coloră câteva detalii la personaje și din fundal. Folosind alte culori, se ocupă de alte detalii, adăugând umbre și lumini.

Din când în când, se uita la schițele prinse de planșă pentru a se asigura că respecta profilurile, trăsăturile faciale și silueta fiecărui personaj.

Personajul lui negativ avea o conformație zveltă, aproape subțire, și un chip de artist, romantic și poetic, cu păr auriu care-i pica în bucle ușoare până la umeri. Toate reprezentând un strat subțire peste natura lui monstruoasă și malefică.

Raylan îi desenă ochii ușor migdalați – aproape ca de zână. Aveau să fie de un albastru cristalin, asta până se hrănea. Atunci avea să apară roșul-sângeriu caracteristic demonilor.

Mulțumit, trecu la următoarea parte, la următoarele panouri, uitându-se pe scenariu și pe modelul pe care voia să îl urmeze. Până reuși să măsoare și să marcheze panourile, Jasper se dădu ușor jos de pe canapea, dând din coadă în semn că voia să iasă.

Raylan îi dădu drumul în curte, după care își luă o coca-cola.

Începu, ca întotdeauna, cu bulele. Nu avea nici un rost să deseneze pe vreun spațiu pe care aveau să se suprapună ele. Mai mult text decât dialog pe partea aceasta, își zise, întruchipând-o pe Adrianna mergând prin casa ei, chinuindu-se să reziste chemărilor Groaznicului, apoi panoul de o pagină întreagă cu ea capitulând în fața lui pentru a deveni Flacăra Cobalt, cu sulița în mână și durere în ochi.

Da, trebuia să recunoască. Era sexy.

Pe măsură ce părțile cu albastru prindeau contur, îi trasă casa, consultându-se cu schițele și cu panourile anterioare, pentru a menține detaliile identice.

Turnul, cu ea în cadrul ferestrei sale înalte, uitându-se lung în noapte. Singuratică, își spuse. Plină de dileme. Bântuită de traume. Chinuită.

Cui nu-i plăcea la nebunie o eroină care întrunea aceste caracteristici? Pomeți bine definiți – nu atât de ascuțiți încât să te ducă cu gândul la fațetele unei pietre prețioase, cum avea stăpânul ei, ci puternici și frumos conturați. Avea să fie nevoie să facă vreo câteva experimente cu culorile pe care le avea, pentru a obține nuanța potrivită de căprui auriu-verzui. Dar deocamdată... formă, expresie, compoziție.

Tocmai ce începuse un panou lung, transformarea ei, când îl auzi pe Jasper urlând ca un suflet damnat și înnebunit de suferință. Lăsând baltă totul, porni în alergare către ușa din spate. Când nu îl văzu nicăieri, inima îi tresări, dar urletele reîncepură să se audă. Pornind în direcția acestora, își văzu câinele cu labele din față cocoțate pe marginea gardului, cu coada agitându-i-se frenetic și cu capul dat pe spate, într-un urlet nou-nouț.

Nu auzise mașina oprind, dar o văzu acum, cu Adrian scoțând din ea o geantă de sport și una care semăna suspect de mult cu una de yoga, în timp ce Sadie aștepta răbdătoare.

Își trase bareta fiecărei genți peste umeri înainte de a da cu ochii de Raylan.

– Scuze pentru hărmălaie. Pot să o las în curte cu el câteva minute, dacă nu te deranjează.

– Da, e bine așa. Jasper, ești o rușine pentru tot genul masculin. Și, să știi, e...

Mișcă din degete, imitând o foarfecă.

– Dragostea nu se rezumă la sex, iar sexul nu e legat întotdeauna de dragoste. Spunând asta, se duse la poartă. Hai, Sadie, îndură-te de băiatul ăsta. Ți-am adus câte ceva, Raylan.

Cu gândul la videoclipul cu exerciții de tortură personalizată, Raylan o măsură circumspect cum intra pe poartă cu Sadie.

– Mi-ai adus câte ceva?

– Mai am una-alta în mașină, dar am nevoie de ajutor cu ele.

Jasper gonea în jurul lui Sadie, se rostogolea pe iarbă, făcea salturi în aer. Iar Adrian schiță un zâmbet, întinzându-i lui Raylan geanta de yoga, de culoare neagră.

– Cum merge prima zi de școală pe la voi?

– Bine, până acum, dar acum încep să-mi fac griji.

Adrian îi înmână geanta de sport și se dovedi mai grea decât părea.

– Saltelută de yoga, blocuri și hamuri, benzi elastice, greutăți care se prind de încheieturi și glezne.

– Ah, n-ar fi trebuit să te deranjezi.

– Ei, asta fac prietenii unii pentru alții, nu? Ai primit videoclipul cu instrucțiuni?

– Da. Da, dar unele...

Adrian îi adresă zâmbetul ei de o mie de wați.

– Ocupat, mereu ocupat.

Efectiv radia un aer de înțelegere amuzată. Lui Raylan nici nu-i trecea prin minte că ar fi putut fi sincer.

– Ce-ar fi să ducem astea înăuntru, apoi putem să scoatem ganterele din mașină. Pot să te ajut să le așezi la parter – presupunând că acolo e cel mai potrivit spațiu pentru tine. Apoi o să te las în pace, ca să te întorci la tot ce te menține așa ocupat.

– Ce se întâmpla? apucă să se întrebe Raylan.

– Gantere? Mi-ai adus gantere?

– Și un abonament gratuit de o lună, ca să poți urmări Antrenamentele Momentului punct com, când o să te simți pregătit.

Se strecură pe lângă el și intră în bucătărie.

Alunecoasă ca un șarpe.

– Ah, Raylan, casa ta arată foarte bine. Are o atmosferă de fericire. De organizare și fericire, adăugă. Calendarul cu programul, tabla cu desene de-ale copiilor și cu instantanee... Se răsuci spre el. Pot să fiu nesuferită și să...

– Deja te încadrezi.

Adrian pur și simplu izbucni în râs și își dădu pe spate părul acela bogat al ei.

– Nu pot să te contrazic. Dar ai zis că pot să trec cândva, să te văd la lucru. Asta dacă ai făcut ceva cu noul personaj.

– Da, merge bine. Ca prins în capcană, puse gențile pe blatul din mijlocul bucătăriei. Biroul meu e pe-aici.

O conduse pe după blat, pe ușile deschise, cu geamuri.

Adrian se opri în cadrul ușii.

– Ah, ce minunat! Toate desenele astea... Și ce lumină bună – cred că e important. Și atât de bine organizat, din nou, cu toate creioanele și pensulele astea și o planșă de desen adevărată. Cred că-mi închipuiam că faci totul pe computer.

– Unii așa lucrează. Uneori, și eu procedez la fel. Dar îmi place metoda clasică.

– Asta e metoda clasică? Se apropie de planșă și de desenele de pe ea. Casa... îmi place la nebunie. Arată ca a noastră, plus o doză de atmosferă din *Beetlejuice*.

Asta nu doar că îl făcu să zâmbească larg, ci îi stimulă direct mândria personală.

– Da, cred că da.

– Și ea arată atât de... de tristă, de singură. Asta face publicul să o îndrăgească, să o înțeleagă, chiar dacă – sau când – face lucruri îngrozitoare. Și aici... o desenezi în întregime, în mișcare.

– Transformarea, da.

– Ai făcut studii de anatomie?

–Păi... da, în colegiu. Trebuie să știi cum se leagă diversele părți ale corpului ca să le poți face să prindă viață pe hârtie. Musculatura, coloana, cutia toracică...

–Uite că avem ceva în comun. Nu ai cum să dai lecții de fitness, nu în condiții de siguranță, nu bine, decât dacă știi cum se leagă părțile corpului, cum reacționează. Așa că... îmi place la nebunie cum ai aranjat lucrurile aici și casa ta cu aer fericit, iar într-o bună zi mi-ar plăcea la nebunie și să-mi explici tot procesul ăsta al tău de creație. Dar tu ești în timpul programului de lucru, iar eu trebuie să mă întorc. Hai să aducem ganterele alea în casă.

–De unde știi că n-am cumpărat deja gantere?

–Am întrebat-o pe Jan.

–Trădat de propria mamă!

Totul dură o jumătate de oră, după care Raylan consideră că se achitase cu vârf și îndesat de exercițiile fizice pe ziua de azi. Până reuși să care ultimul set – fiecare de aproape șaisprezece kilograme, uluitor! – Adrian asamblase suportul cu două rafturi și îl și umpluse, cu excepția ultimelor două locuri.

Subsolul lui gata de amenajat pentru locuit arăta acum un pic înfricoșător.

–Ai mare nevoie de o bancă.

–Oprește-te.

–O să vezi. Adrian flutură dintr-o mână. E bine că ai deja podea din lemn masiv aici, iar lumina nu e nici ea slabă. Spațiul ăsta e mai mult decât potrivit.

Stătea dreaptă, cu picioarele ei lungi, lungi acoperite parțial cu o pereche de pantaloni scurți de alergare, negri, tiviți cu un material albastru-intens. Ca să se asorteze, ținuta îi era completată de un maiou albastru-aprins, care îi lăsa la vedere brațele lungi și tonifiate.

Și pantofii de alergare erau în aceleași culori. Același albastru, cu un logo discret NG – Noua Generație – scris cu negru.

Lui Mariah i-ar fi plăcut, își dădu seama Raylan.

–Inițial n-o să-ți prea placă, rosti Adrian, plimbându-se prin încăpere. Până la finalul celei de-a doua săptămâni, deja o să vezi beneficiile. O să dormi mai bine, o să te simți mai bine. Și până într-a treia săptămână, exercițiile fizice vor deveni un obicei.

Vei veni aici să le faci exact așa cum te duci la baie să faci duș și să te speli pe dinți. O să devină o parte a programului tău zilnic.

–Asta o zici tu.

–Da, așa zic. Ține minte un singur lucru: dacă vreo mișcare îți provoacă durere, oprește-te. Dacă e vorba doar de disconfort, perseverează. Dar durerea propriu-zisă e semn să te oprești.

–Deja mă doare.

–Fii bărbat, Wells!

Îl împunse cu un deget în piept, după care se răsuci să urce treptele către parter. Raylan fu atent la toate detaliile, pentru că avea nevoie de o imagine din spate pentru schițele lui.

–Aaa... ai un blender aici?

Raylan se temu un pic să răspundă.

–Am.

–Grozav! În geantă o să găsești o mostră din smoothie-ul nostru cu superalimente și alte sugestii pentru alte băuturi sănătoase de făcut acasă.

–Dispari din casa mea!

–Plec, plec și o iau și pe iubita câinelui tău cu mine.

Când ieși, o văzu pe Sadie stând întinsă pe iarbă, cu multiplele daruri depuse de Jasper în fața ei. Bețe, două mingi, un os din piele pe jumătate ros, o jucărie din sfoară ferfenițită și un pisoi din pluș.

–Doamne, ce drăguț... O să cedeze, să știi, se aventură să prevadă Adrian. Cum să reziste la atâta iubire? Știi ceva? Poți să îl lași pe la mine când vrei. Să îi lași să stea împreună cât lucrezi tu.

–Și tu lucrezi.

–Da, dar... curte mare, casă mare, plus că bunelului i-ar plăcea la nebunie.

–Bine atunci, așa o să fac.

–Minunat. Hai, Sadie. Să îi saluți pe copii din partea mea.

–Sigur.

Adrian îl mângâie pe Jasper, acum trist, și porni spre poartă.

–O să-ți mulțumesc pentru tot ce mi-ai adus, dar să știi că nu sunt chiar sincer.

Adrian își dădu din nou pe spate părul bogat.

–O să fii.

Pentru a evita altă repriză de urlete, Raylan îl mitui pe Jasper cu un biscuit în formă de os. Îl băgă înapoi în casă și rămase lângă el, dând din cap.

– Înțeleg pasiunea pe care ai făcut-o pentru fata aia mare și frumoasă. Dar nu mi se pare deloc potrivit, deloc chiar, ca eu să am... să încep să am astfel de gânduri despre frumoasa și înalta regină a fitnessului. Și nu știu ce dracu' să fac ca să le opresc.

Și, din acest motiv, mâncă o crochetă de pui rece, rămasă prin frigider, pe post de masa de prânz, după care se întoarse la treabă.

Vara se împotrivi cu lovituri caniculare împotriva toamnei pe tot parcursul lunii septembrie. Piscinele din curți rămaseră deschise, grădinile erau în floare, iar aparatele de aer condiționat continuară să zumzăie. Pasionații de apă își aduceau saltelele, plutele și caiacele în Traveler's Creek, să se mai răcorească la plimbări pe apele leneșe, sub bolta formată de copacii care se încăpățânau să-și păstreze verdele frunzelor.

În octombrie, ca bătând din palme, vara se stinse. Toamna îi luă locul cu brize răcoroase, zugrăvind copacii în culori vii, uluitoare care atraseră mulțimi de pasionați de plimbări în natură, fie pe jos, fie pe bicicletă și le făcu pe gâștele canadiene să pornească cu mare zarvă în migrația lor spre nord.

Adrian intră în parcarea de la Rizzo's în ceea ce considera a fi o zi perfectă de toamnă, cu copaci în culori nebunești pe fundalul cerului de un albastru intens. Briza răcoroasă de toamnă punea în mișcare câteva din acele frunze frumos colorate, împingându-le să facă tumbe, să danseze și să se învârtă ca niște gimnaste în miniatură.

După ce ea și Dom se dădură jos, de o parte și de cealaltă a mașinii, Adrian deschise portiera din spate, pentru a prinde lesa de zgarda lui Sadie.

– Să nu muncești prea mult, bunelule.

– Nici tu. Barry o să mă aducă cu mașina înainte de cină. Ce-ai zice să aduc acasă niște *manicotti*?

– Cine-ar refuza o asemenea ofertă?

Îl sărută pe obraz, apoi își făcu de lucru ceva timp pe lângă mașină, până ce bunicul ei ajunse la ușa din spate.

Avea să fie prima zi completă la restaurant după o răceală de sfârșit de vară care-l obligase să rămână acasă câteva zile. Care îl doborâse probabil pentru că, își zise ea mergând cu Sadie către poștă, alergase – alergaseră, se corectă, căci fusese și ea cu el – încolo și încoace, întâlnindu-se cu arhitectul, cu inginerul de proiect, cu constructorul, cu specialistul în urbanism de la primărie.

Dar meritase, acum că se însănătoșise, își dădu seama, iar dacă toate mergeau conform planului, în curând aveau să înceapă lucrările la centrul pentru tineret. Tocmai se aplecase să lege lesa lui Sadie de rastelul de biciclete din fața poștei când auzi urletul acela disperat.

–O-ooo, se pare că iubitul tău e prin zonă. Lasă-mă un pic să iau corespondența, iar apoi putem să ne ducem să-i facem o bucurie preț de câteva minute.

Sadie se așeză, întotdeauna perfect ascultătoare, dar își aruncă ochii ei frumoși în direcția urletelor. Iar Adrian văzu dorință în ei. După cum își dăduse seama deja, cedă imediat.

–Cinci minute, promise și intră în sală.

Dădu cu ochii de Raylan, care avea o cutie imensă așezată pe tejghea și stătea de vorbă cu funcționara. Îl măsură din cap până în picioare și dădu aprobator din cap. Aranjat, zvelt, dar nu mai era prea slab. Ochiul ei critic remarcă faptul că începuse să arate în formă, pe sub jeanșii și hanoracul pe care le purta azi.

Soarele verii, remarcă ea, îi presărase șuvițe aurii prin păr.

Simți și ea o parte din dorința pe care o văzuse la Sadie, și-o alungă din minte, după care băgă capul pe ușă.

–Bună ziua, domnișoară Grimes! Raylan, l-am auzit pe Jasper făcând serenade chiar înainte să o leg pe Sadie afară.

–Ar fi cazul să mă duc la el, până nu roade portiera, să ajungă la ea.

–Dacă ai timp, am putea să îi plimbăm un pic prin parc, de-a lungul râului.

Unde avusese oricum de gând să alerge împreună cu Sadie.

–Sigur. Da, am putea. Mulțumesc, domnișoară Grimes!

–A, nu vă faceți griji. Vă trimitem coletul la New York fără probleme. Ah, și ce bine arăți azi, Adrian!

–Mulțumesc. Sunt în probe cu noul stil de colanți pentru alergare.

–Nepoatei mele îi plac toate echipamentele tale. La poartă zi de zi la antrenamente. Face cros, îl informă pe Raylan. În echipa facultății. Anul ăsta o să câștigăm din nou aurul la naționale. Țineți minte ce vă spun.

–Ce mărime poartă? întrebă Adrian.

–Zveltă ca o trestie, cu picioare lungi – ca tine. Poartă 32. Eu nu încăpeam nici pe jumătate într-un 32, nici măcar la vârsta ei.

–Culoarea preferată?

–Îi place violetul.

–O să-i aduc o pereche din noul model, să vedem cum i se par.

–A, vai, Adrian, dar nu e nevoie să faci așa ceva!

–Dacă ea aleargă bine în ei înseamnă publicitate pentru mine.

–O să fie de-a dreptul încântată.

–Vreau să-mi spună sincer ce părere are. Am venit doar să-mi iau corespondența din căsuță.

–Să aveți o zi frumoasă, amândoi! Și la fel și cățeii ăia drăguți ai voștri!

Raylan ieși chiar când Adrian își scoase cheia de la cutia poștală dintr-unul dintre buzunarele mici ale colanților.

–Asta înseamnă că verdele e culoarea ta preferată?

–Da, cum de... a, colanții. Am numit culoarea asta Verde Pădure, o avem la colanți și un hanorac, iar maioul e Explozie Verde. Îi adresă un zâmbet ușor, băgând cheia în încuietoare. Facem colanți de alergat și pentru bărbați.

–Nu. Nici într-o mie de ani. Mai bine mort.

Adrian deschise căsuța și dădu să întindă mâna către teancul de plicuri. O văzu oprindu-se, iar palma se strânse în pumn. Îi văzu fața schimbându-se. Amuzamentul dispăru, transformându-se în neliniște. Și, i se păru lui, teamă înainte de a lua plicurile și le băgă în geanta pe care o purta cu bareta petrecută transversal peste trunchi.

–Păi... îmi pare bine că ne-am văzut. Trebuie să plec.

Raylan o cuprinse de braț înainte ca Adrian să poată să se retragă în grabă.

–Ce s-a întâmplat? Ce e acolo?

–Nimic. Ar trebui...

–Spune-mi ce te-a tulburat așa, termină el și o ghidă afară din poștă. Bună, Sadie. Înainte ca Adrian să apuce să facă ea asta,

Raylan dezlegă lesa de rastel. Nu-i treaba mea, crezi tu. Sadie îl rnse, cât mai politicos cu putință, către schelălăielile jalnice care se auzeau dinspre geamul lăsat al mașinii lui. Și ai dreptate. Dar, pe de altă parte, n-a fost nici treaba celei care a cărat o tonă de gantere la mine în casă să facă asta.

Jasper începu să latre acum – un lătrat plin de încântare, cu cât se apropiau de mașină. Cocoțat pe banchetă, sărea de parcă ar fi fost pe arcuri.

Raylan puse lesa lui Sadie înapoi în mâna lui Adrian și ocoli capota până la locul din dreapta-față, să ia lesa de rezervă din torpedou. Se trezi cu brațele pline de masa corporală disperată a lui Jasper, până ce acesta sări să fugă către ținta dorințelor lui.

Cei doi câini se întâlniră de parcă ar fi fost amândoi plecați la război pe continente diferite. După ce Raylan reuși, într-un final, să prindă lesa de zgarda lui Jasper, își îndreptă spatele și își trecu o mână prin părul care i se răvășise de tot.

–O să ne lăsăm câinii să se plimbe ca doi îndrăgostiți și îmi povestești tot.

–Și lumea zice că eu sunt insistentă.

–Păi... ești.

–Nici tu nu ești prea relaxat, îi aruncă ea înapoi, dar își potrivi pașii cu ai lui, căci câinii nu prea le dădeau de ales.

–Nu cu lucrurile importante.

Punându-se de acord tacit, o luară pe o stradă laterală, nu pe Principală, iar Raylan îi acordă ceva timp să se liniștească. Avea nevoie de asta; vedea clar. Știa să citească mimica oamenilor, expresiile lor, limbajul corporal. Erau lucruri importante în domeniul lui de activitate. Iar Adrian Rizzo, de obicei atât de sigură pe ea și directă, era tulburată, speriată și tăcută.

Așteptă până trecură pe lângă casele de acolo, pe lângă ușile din spate ale prăvăliilor, până ajunseră la parcul verde și pitoresc în care râul făcea un cot și se avânta către primul pod din piatră.

–Ai primit ceva prin poștă, o îmboldi.

–Da.

–De la?

–Nu știu cine, ceea ce e parte din problemă.

O luară pe o potecă de lângă râu, care pe porțiunea aceasta curgea lent și liniștit. Adrian știa că, dincolo de parc, râul se lățea

și începea să aibă unde ușoare. La ieșirea din oraș, unde colinele deveneau mai pronunțate, mai abrupte, mai înalte, unde stâncile se avântau spre cer, apa își iuțea curgerea. Și mai încolo printre dealuri, apa se învolbura, toată o spumă albă. Putea să se umfle în timpul ploilor de primăvară, după furtunile bruște și potopitoare de vară și se revărsa peste maluri. Des, mult prea des, își zise Adrian, ceea ce părea inofensiv, nevinovat putea deveni fatal.

–Trebuie să te rog ca tot ce o să-ți spun acum să rămână între noi.

–Bine.

–Știu că o să te ții de cuvânt. În primul rând, m-am întâlnit cu tine de vreo trei ori de când Maya ți-a spus că e însărcinată. Știu că v-a spus ție și mamei tale înainte să-mi spună și mie, acum câteva zile. Dar tu n-ai scos nici o vorbă.

–Mi-a zis să nu, nu încă.

–Exact. Eu nu vreau să-l tulbur pe bunicul meu. Teesha e în ultimele săptămâni de sarcină și nu are nevoie de altă sursă de stres. Oricum n-au cum să ajute cu nimic, decât să-și facă griji.

–Ce ai găsit în căsuța aia poștală, Adrian?

–Îți arăt acum.

Cu lesa petrecută pe după încheietură, cotrobăi prin poșetă și găsi plicul cu pricina.

–Nu l-ai desfăcut.

–Dar știu ce e înăuntru, pentru că le primesc de când aveam șaptesprezece ani, același stil îngrijit de scriere a adresei la mașină, fără vreo adresă la expeditor. Ștampila poștală de pe ăsta e... din Detroit. Rar se întâmplă să fie de două ori din același loc. Presupun că nu ai un briceag la tine.

–Bineînțeles că am un briceag la mine. Cine nu are mereu un briceag asupra lui?

–Eu, și prefer să le deschid cu grijă.

Raylan băgă mâna în buzunar și îi întinse un mic cuțit pliabil. În ciuda situației, Adrian nu putu să nu schițeze un zâmbet.

–E un briceag cu Spider-Man.

–L-am câștigat la un bâlci când eram mic. Își face treaba bine.

–Nu pierzi lucrurile, murmură ea, și tăie cu grijă marginea plicului.

Se opriră lângă următorul pod din piatră, să le facă loc unor persoane care alergau. Și să lase câinii să se întindă pe iarbă. Adrian scoase foaia de hârtie din plic. Raylan citi și el peste umărul ei.

Alt anotimp aduce alt motiv ca tu să mori,
Vântul de toamnă ție nu-ți șoptește decât orori
Oriunde te-ai ascunde, tot te voi găsi undeva,
Iar când ne-om întâlni, degeaba milă vei implora.

–O, Doamne, ce idiot bolnav! Trebuie să reclami la poliție.

–Așa am făcut, de când am primit prima poezie. Aveam șaptesprezece ani, primul meu DVD lansat de una singură ieșise pe piață cu o lună înainte. Prima a venit în februarie. Mereu apăreau în februarie, ca un fel de felicitare sadică de Sf. Valentin. Cu mare grijă, băgă foaia înapoi în plic, iar plicul înapoi în poșetă. Am o procedură – un fel de protocol. Fac copii. Originalul e predat la FBI. Am o agentă care se ocupă de cazul meu – de fapt, e a treia persoană care s-a ocupat, de la început până acum. Fac copii pentru detectivul din New York. Acolo a început, iar dosarul cazului e încă deschis. Fac o copie și pentru polițiștii de aici, una pentru Harry și una pentru mine.

–Deci nu se găsesc amprente și nici urme de ADN pe timbru și nici piste, din moment ce nu au fost și alte acte de agresiune.

–Exact.

–Nu suntem în februarie.

–Înainte le primeam o dată pe an, asta până m-am mutat aici. Prima postare pe blog făcută după ce m-am stabilit în Traveler's Creek a fost în mai, acum doi ani, și la scurt timp am primit una. Anul următor, am primit una în februarie, una în iulie. Iar asta e a patra pe care am primit-o anul acesta.

–Ritmul accelerează.

–Așa se pare. Dar în continuare e vorba doar de niște poezii, niște catrene, de fiecare dată.

–Hărțuirea e hărțuire. Raylan aruncă o privire prin parc, măsurând copacii și aleile frumoase. Abuzul emoțional e abuz emoțional. Cineva care călătorește, asta e logic.

–Asta e una dintre primele caracteristici pe listă, zise ea și își dădu seama că se simțea mai liniștită pentru că stătea de vorbă

cu el. Plic ieftin, standard, hârtie albă de duzină, cerneală neagră – mereu neagră. Pix obișnuit, așa au zis de la laborator. Mereu litere de tipar, niciodată de mână, niciodată scris la computer sau la mașină.

– Scrisul cu pixul, de mână, e o chestiune mai personală. Mai intimă.

Adrian se încruntă la el.

– Așa mi-a spus și psihologul criminalist care și-a dat cu părerea. Tu de ce crezi că e așa?

Raylan ridică din umeri.

– În mare parte, eu scriu scenariile la computer, dar desenele, textul din panouri, contururile și colorarea le fac de mână pentru că...

– Pentru că e mai personal.

– Și nu-ți poți da seama dacă știi pe cineva care să aibă genul ăsta de dușmănie, de obsesie față de tine? Sunt convins că ai fost întrebată asta de toți polițiștii care s-au ocupat de cazul tău. Cred că te-ai gândit la asta de sute de ori. Deci, nu.

Da, își dădu seama ea, se simțea mai liniștită stând de vorbă cu el.

– Când a început chestia asta, nici nu cunoșteam pe mai nimeni. Eram proaspăt transferată într-o școală nouă, abia mă împrietenisem cu Teesha, cu Hector și cu Loren.

– Dar oamenii te cunoșteau, din filmele pe care le făcuseși cu mama ta, apoi din cel pe care l-ai făcut de una singură. Așa că nu trebuie neapărat să fie cineva cunoscut ție, cine-știe-ce tip căruia să îi fi dat papucii, sau vreunul care ar fi vrut să-ți fie iubit.

– Oricum nu aveam iubiți când au început să sosească poeziile.

– Păcat. Oricum, e puțin probabil să fie vorba de un tip pe care să-l fi respins când aveai șaptesprezece ani, nu cred că ar rămâne fixat pe episodul respectiv atâția ani. Îi aruncă o privire. Nu că n-ai fi demnă de o asemenea fixație.

– Mulțumesc. Nu mi se pare atât de personală obsesia asta. Nu în genul „te-am iubit, dar tu m-ai respins".

– Practic, nu te cunoaște într-o măsură mai mare decât îl cunoști tu pe el.

Auzind asta, Adrian se încruntă la el. Și ea fusese de aceeași părere, dar nu putuse identifica motivul pentru care credea asta.

–De ce spui asta?

–Cineva care face așa ceva? Bătu cu degetul în poșeta ei. Mie, unuia, mi se pare că vrea ca și tu să fii la fel de obsedată ca și el. Asta este scopul lui. Vrea – mai degrabă are nevoie, cel mai probabil – să fie mereu prezent în mintea ta, să îți distrugă viața. Dar n-o să reușească. Ești prea puternică pentru asa ceva.

–Nu prea mă simt puternică în momentul de față.

Pentru că îi era la fel de firesc ca actul de a respira să ofere alinare sau susținere, Raylan își petrecu brațul pe după umerii ei, pentru o îmbrățișare rapidă, din lateral.

–Te dă peste cap în momentul respectiv – și ar fi o prostie să nu reacționezi. Iar tu nu ești proastă. Dar îți vezi de procedura ta, apoi te eliberezi de tot și-ți vezi de viața și de cariera ta. Nu cred că el știe, deci nu e prin preajmă, să te vadă făcând asta.

–Chiar sper dracului să nu fie.

–Nu. Nu e atât de multă furie în poezie, nu e atât de multă frustrare. Are impresia că e inteligent, viclean. E suficient de deștept cât să-și acopere urmele și să pună pe hârtie patru versuri, respectând ritmul, dar nu are vreo inteligență ieșită din comun. Și nu e cine-știe-ce psiholog. Dacă ar fi fost, și-ar fi dat seama uitându-se la filmele tale – și pun pariu că le-a cumpărat pe toate – că ești o forță.

–Sunt o forță.

Fără să se gândească, își trecu o mână peste părul ei, mângâind-o.

–Știi că ești, pentru că tu te pricepi la psihologie. De-asta ai succes în domeniul tău.

În timp ce ea îl privea fascinată, Raylan cerceta parcul și îi masa absent spatele.

Un gest de alinare, de susținere.

–De-asta te-ai mutat aici după ce a murit bunica ta. Mama mi-a spus că nu credea că Dom ar mai fi trăit șase luni dacă n-ai fi venit tu să stai cu el. Știai asta. O să-i duci colanții ăia – și probabil toată ținuta – domnișoarei Grimes pentru că știi cât o să însemne asta pentru o atletă la început de drum și pentru bunica ei. Drace, mie mi-ai adus ganterele alea pentru că știai că altfel nu m-aș fi sinchisit să fac nimic.

–Dar acum le folosești? Ridicând din sprâncene, întinse mâna să îi strângă bicepșii. Le ridică și mai mult, sincer surprinsă. Da, le folosești.

–Ce să zic, stau acolo... Se uită la ea, privind-o direct în ochi – ochii aceia, de nuanța aceea neobișnuită pe care el trebuia să o coloreze în romanul lui. Individul ăsta nu te cunoaște. Nici măcar nu o cunoaște pe Adrian Rizzo cea din DVD-uri, nu cu adevărat.

–Nu știu dacă asta mă face să mă simt mai bine sau mai rău. Mai bine, își dădu seama imediat. Nu vreau ca ticălosul ăla să mă cunoască. Sau ticăloasa, pentru că ar putea fi vorba de o femeie. Oricum... M-ai făcut să mă simt mai bine și să știi că-ți sunt recunoscătoare. Altfel m-aș fi dus acasă și mi-aș fi făcut griji mult mai mult timp decât așa.

–Faptul că te-am făcut să te simți mai bine nu înseamnă că n-ar trebui să ai grijă.

–Am, să știi. Am cățelușa asta mare care mă însoțește peste tot. În fiecare seară, mă asigur că toate ușile sunt încuiate și că sistemul de securitate e activat. Și am început un curs de apărare și unul de *tae kwon do* pe internet de aproape două luni.

–Zău așa... Știi să te aperi?

–A, da, clar știu. Ce planuri ai pentru masa de seară? Raylan clipi, făcând-o să râdă. Asta n-a fost o manevră de cucerire! Hai la cină la noi, ia și copiii și pe Jasper. Bunelul aduce acasă *manicotti* și o să-i spun să aducă pentru mai multe persoane. I-ar plăcea la nebunie. Copiilor tăi le plac *manicotti*?

–Conțin paste, sos și brânză. Deci nici nu se pune problema să nu.

–Haideți la noi la masă!

–Am putea. Și le-ar plăcea și copiilor.

–La șase e prea târziu?

–La șase e numai bine.

–Grozav! Hai, Sadie! Chiar trebuie să mă întorc, spuse Adrian, când cățelușa ei își înălță capul de pe iarbă, unde stătuse alături de cel al lui Jasper. Ar trebui să scriu un articol pentru blog. Iar tu ar trebui să lucrezi.

–O să ne ocupăm și de asta.

Nu fu nevoit să îl cheme pe Jasper, căci acesta mărșăluia deja alături de Sadie, cu aerul unui câine căruia i se împliniseră toate dorințele.

– Dacă aduc un bloc de schițe cu mine în seara asta, ai fi dispusă să-mi arăți câteva scheme? Flacăra e o luptătoare foarte bună, așa că mi-ar fi tare de folos dacă aș vedea cam aceleași mișcări la prototipul ei.

– În momentul de față, mai degrabă știu să mă apăr decât să mă lupt propriu-zis. Dar pot să-ți arăt una-alta.

Raylan nu era prea convins că Adrian nu era în stare să se lupte deja, dar se hotărî că, dacă nu, în scurt timp avea să poată.

15

Lui Dom îi plăcu atât de mult să ia cina cu familia lui Raylan, că Adrian institui un program săptămânal în care aveau pe cineva invitat la cină. Avea grijă să nu fie niciodată mulți oaspeți odată, iar cina să fie la o oră destul de devreme. Orice-ar fi crezut bunicul ei, ea știa că obosea mai repede decât pe vremuri.

Având în vedere că mare parte din prietenii lui cam de aceeași vârstă fie muriseră, fie se mutaseră în zone cu climă mai caldă, media de vârstă a invitaților era destul de mică. Iar asta părea să-i dea mai multă energie.

Așa că, o dată pe săptămână, planificau împreună meniul, găteau și își făceau datoria de gazde, iar octombrie se transformă în noiembrie, cu focuri în vetre și tocane sățioase. Cu focurile și lumânările aprinse, cu muzică – melodiile preferate ale lui Dom, de odinioară – auzindu-se în surdină, Dom și Phineas purtau o discuție serioasă despre Oscar Morocănosul.

–Îi mulțumesc Domnului nu doar pentru masa asta grozavă, murmură Teesha, dar și pentru răbdarea inepuizabilă a lui Dom. Ce copil de patru ani vrea să discute despre cum își gestionează furia un personaj din Sesame Street?

–Săptămâna trecută era obsedat de molecule, îi reaminti Monroe. Eu, unul, prefer să psihanalizeze personaje de la televizor.

–Mama ta vine în vizită, nu? Adrian dădu din mâna în care ținea paharul cu vin. Să te ajute cu bebe din burtică? Măcar o să se prefacă interesată de personajele din Sesame Street.

–Da. Teesha avea în pahar doar apă, iar acum își mângâie partea superioară a abdomenului. Doar că mama lui Monroe s-a hotărât să vină și ea.

–Bătălia bunicuțelor. Dând din cap, Monroe își puse în farfurie încă o porție de tocană de vită, gătită în stil nord-italian. O să fie un adevărat spectacol.

–Mama are de gând să vină luni, având în vedere că ar trebui să nasc într-o săptămână, să aibă grijă de Phineas cât noi o să ne agităm să-l aducem pe micuț pe lume.

–Am stabilit cu mama să pornească spre noi când o să-i dau mesaj că Teesha a intrat în travaliu. Dar a auzit că deja concurența va fi aici, așa că ne-a sunat că o să vină și ea tot luni.

–Apoi află mama de schimbarea de planuri, așa că vine în weekend.

–Iar acum iată că vin amândouă în weekend.

–Rugați-vă pentru noi, încheie Teesha. Dar planul nostru are o hibă. Continuă să-și maseze abdomenul. Micuțul a hotărât să vină pe lume în seara asta. Sau până mâine, oricum.

Monroe și Adrian reacționară în cor:

–Poftim?

–Nu e cazul să vă panicați, travaliul e abia la început. Contracțiile sunt încă la șase minute.

Phineas se uită peste masă, la mama lui.

–Tati trebuie să le cronometreze. Asta e treaba lui. Iar tu trebuie să o suni pe tanti moașa când ajung să fie la cinci minute.

–Știu procedura, omulețule. Dar Teesha îi zâmbi. Să nu le dai mesaj mamei sau mamei tale încă, îi spuse imediat lui Monroe. Suntem bine așa.

–Iubito, o să aibă nevoie de ceva timp să ajungă aici.

Phineas își împreună brațele peste piept – poziția lui de rebel. Ochii săi închiși la culoare erau plini de licăriri de sfidare. Maxilarul i se încordă, hotărât.

–Nu vreau să stau acasă cu buni și cu bunica. Vreau să merg la centrul de nașteri. E și bebelușul meu.

–Am discutat despre asta, Phin. Mama are mult de muncă, iar eu trebuie să o ajut.

–Pot să vă fac o propunere?

Teesha dădu afirmativ din cap și își mută privirea la Dom.

–Sigur. Pornește cronometrul, Monroe. Eu o să mă ridic, pe-asta vreau să o duc în mers.

Adrian veni imediat lângă ea.

–Ce-ar fi ca noi – eu și Adrian – să îl aducem pe Phineas la centrul de nașteri? Sigur au o sală de așteptare.

–Au.

–Am putea să mergem acasă la voi, ca Phineas să-și ia tot ce-i trebuie și apoi să-l ducem acolo. Și să așteptăm împreună.

–Ar putea dura ore întregi – de fapt, mai mult ca sigur.

–Când am ieșit eu, a durat zece ore și treizeci și cinci de minute, spuse Phineas, mândru. Și aveam și păr deja.

–Pentru noi, ar fi o onoare, îi spuse Dom Teeshei. Și o plăcere.

–Se duce... și gata.

–A durat douăzeci și opt de secunde. O să vedem cât de repede vine următoarea. Aș putea să amân să dau mesaje, zise gânditor Monroe. Adică... n-am vrea să le chemăm pe amândouă aici, e posibil să fie o alarmă falsă.

Teesha se uită în ochii lui și zâmbi.

–Bineînțeles că nu. N-am vrea așa ceva. O să așteptăm, să fim noi siguri.

–Iar eu pot să vin și să aștept cu bunelul și cu Adrian, pentru că bebelușii trebuie să creeze o legătură cu familia lor. Phineas îi adresă o privire sobră lui Dom. Să știi că așa am citit într-o carte.

–Putem să facem așa, pentru început... mulțumim! Dar dacă se face foarte, foarte târziu și toată lumea o să fie foarte, foarte obosită, n-ai voie să faci nazuri dacă bunelul și Adrian te aduc acasă, ca să dormi.

–Pot să dorm aici?

–Sigur!

Adrian își trecu brațul peste ce mai rămăsese din talia Teeshei în timp ce se plimbau împreună prin încăpere.

Opt ore mai târziu, cu bunicile ajungând la limită, Adrian ieși în sala de așteptare, unde Phineas stătea ghemuit în poala lui Dom.

Amândoi dormeau atât de drăguț, că își scoase telefonul să imortalizeze momentul înainte de a se duce la ei și a-l atinge ușor pe umăr pe Dom.

–Bunelule...

Îl mângâie pe braț cât ochii i se deschiseră, inițial priviră în gol, dar apoi se concentrară.

–Ce face Teesha?

–Se descurcă grozav. E o femeie uimitoare.

Ochii lui Phineas se deschiseră imediat.

–A ieșit bebelușul meu?

–Ai un frățior și e de-a dreptul perfect. Așteaptă să faceți cunoștință.

–Hai, bunelule! Ne așteaptă.

–Nu cred că ar trebui...

–Teesha a întrebat de tine, îl anunță Adrian. Dacă nu ești prea obosit...

–Prea obosit să dau ochii cu un nou-născut? Nu prea cred!

În sala de nașteri, cele două bunici încheiaseră un armistițiu plin de lacrimi. Monroe își îndreptă spatele, căci tocmai ce sărutase copilașul înfășat din brațele Teeshei.

–Hai, bărbățelul meu! Hai să-ți cunoști fratele!

Îl ridică pe Phineas, să se poată așeza pe marginea patului.

–Are căciuliță. Are și el păr, cum am avut eu?

–Da, exact cum ai avut tu.

–Pot să-l țin în brațe? Trebuie să-mi dau jos bluza de pijama, că trebuie să fim piele pe piele.

Lacrimile se scurgeau pe obrajii Teeshei în timp ce dădea afirmativ din cap.

–Exact. Ajută-l tu, tati.

În timp ce bunicile înlăcrimate se poziționară aproape, să facă fotografii, Teesha puse cu grijă bebelușul în brațele lui Phineas.

–Se uită la mine! Eu sunt fratele mai mare și deja știu o groază de lucruri. O să te învăț și pe tine.

–Trebuie să-i alegem un nume, începu Monroe și îi aruncă o privire de avertizare mamei lui, înainte ca aceasta să spună ce nume alesese ea. Îți aduci aminte cele trei din care ne-am hotărât că o să alegem dacă era să fie un frățior?

Phineas dădu afirmativ din cap.

–Dar nu i se potrivesc celelalte două. I se potrivește Thaddeus. Să știi că te cheamă Thaddeus, iar eu o să-i ajut să aibă grijă de tine.

Monroe o apucă de mână pe Teesha, cu ochii umplându-i-se de lacrimi.

– Și-așa am rezolvat și cu asta.

Crăciunul acesta veni mai ușor pentru Raylan. Cu casa nouă, cu programul nou, cu rude aproape. Făcu un alt drum fulger în Brooklyn și descoperi că și acesta i se păru mai ușor.

Copiii lui se simțeau foarte bine aici, nu putea să zică nu, deci asta-l făcea să se simtă mai ușurat și mai sigur că luase decizia potrivită.

Poate că simți un fior la recitalul de balet al lui Mariah cu ocazia sărbătorilor. Dar era cu rudele lui, urmărindu-l și ei în timp ce ea dansa în costumul ei roz sclipitor.

Și, deși nu îi plăcea să recunoască una ca alta, antrenamentele acelea zilnice de la subsol dădeau rezultate. Dormea bine, se simțea mai bine.

Fir-ar să fie!

Din punctul de vedere al socializării, din când în când mai bea câte o bere cu Joe, lua cina la casa Rizzo cu copiii și mai ieșea cu vechii lui prieteni, când mai veneau în vizită prin oraș.

Întorsătura drastică pe care o luase viața lui îl făcuse să o ia în altă direcție. Putea să se declare fericit că pornise în aceasta și ajunsese în Traveler's Creek.

De Anul Nou, cu copiii adormiți pe canapea și câinele sforăind sub măsuța de cafea, Raylan își ridică sticla de bere, într-un toast.

– Încă un an, Lorilee. Mi-e dor de tine. Dar suntem bine aici. Nu m-ar deranja dacă m-ai vizita din nou. A trecut ceva vreme... Dar aici sunt, oricând ești tu pregătită.

În același timp, nu prea departe, Adrian sorbea dintr-un pahar de vin, singură, în timpul numărătorii inverse până la căderea bilei din Times New Square. Având în vedere lapovița înghețată de afară, se scuzase și nu se dusese la nici una dintre petrecerile la care fusese invitată. Nu voia ca bunicul ei să iasă și să circule pe vremea asta, așa că se folosise de propria neîncredere în abilitățile ei de șofat pentru a-l convinge să rămână acasă. Având în vedere

că adormise înainte de ora unsprezece, se convinsese că luase decizia corectă.

Poate că i-ar fi plăcut să fie înconjurată de prieteni, dar și așa îi plăcea. Cu focul trosnind, cu lapovița lovind în ferestre, cu un pahar de vin în mână.

Oricum, participaseră și găzduiseră destule petreceri în perioada aceasta. Mama ei venise în vizită în weekendul de dinainte de Crăciun și rămăsese în oraș patru zile – un record. Ce-i drept, Lina petrecuse o groază de timp cu Dom, ba chiar făcuse un tur la centrului de tineret, la care lucrările erau în toi. Dacă Lina prefera o vacanță tropicală vânturilor reci care măturau dealurile din zonă era treaba ei.

Abia discutaseră detaliile unui nou proiect comun, căci amândouă se puseră de acord să pună totul la punct la începutul noului an. Având în vedere că Adrian avea deja ideile ei, o viziune clară pentru acest proiect, considera că era o decizie înțeleaptă să țină totul în afara agitației din perioada sărbătorilor.

Când mulțimea din Times New Square începu să ovaționeze, ridică și ea paharul, într-un toast. Sorbind din vin, își trecu piciorul peste spatele lat al lui Sadie.

–Anul care a trecut a fost destul de bun. Hai să avem unul și mai și, începând de acum.

Când închise televizorul și se ridică, Sadie făcu și ea la fel, pentru a o urma prin casa cufundată în liniște, verificând încuietorile și stingând luminile. Chiar și când se opri o clipă, uitându-se lung pe fereastră.

–S-a transformat în ninsoare, Sadie. Zăpada ne place mai mult. Mâine o să ne înfofolim bine și-o să facem o plimbare prin ea. Poți să vezi luminile alea? Mulți oameni sunt încă treji, sărbătoresc. La mulți ani, Traveler's Creek! Știu că suntem singure în seara asta, și poate că nu doar la propriu. Dar suntem parte din ceva. Putem să ne bucurăm de asta. Hai să ne băgăm în pat!

Telefonul îi ciripi chiar când dădu să urce, anunțând-o că primise un mesaj. Nedumerită, îl scoase din buzunar.

Un An Nou fericit, Adrian! Transmite-i și bunelului urările mele de bine.

Mama

Impresionată, amuzată, Adrian îi răspunse:

Așa o să fac. Un An Nou fericit și ție! Să te bucuri de soarele din Aruba.

Adrian

– Anul ăsta începe altfel, Sadie. O să zicem că e un semn bun, pozitiv.

Anul nou năvăli cu vânturi brutal de reci. Chiar și când se opreau, aerul pocnea de la temperaturile negative care parcă ți se înfigeau până în măduva oaselor. Deși nu credea în legenda respectivă, când Punxsutawney Phil își văzu umbra, Adrian luă în calcul să intre în hibernare.

Dar avea prea multe de făcut pentru a-și permite una ca asta, își reaminti.

Pe lângă munca ei obișnuită, avea întâlniri și întrebări de pus și la care să răspundă în legătură cu progresele făcute la amenajarea centrului pentru tineret. Și slavă Domnului că terminaseră lucrările din exterior înainte să dea înghețul.

Avea un câine și un bunic de care să se îngrijească și mai multe detalii pe care trebuia să le pună la punct în ceea ce privea viziunea proprie pentru proiectul cu mama ei.

Și avea de planificat o petrecere pentru împlinirea a nouăzeci și cinci de ani.

Avea o lună să finalizeze aceste planuri și speranța înfocată că, până la jumătatea lunii martie, vremea avea să se mai îmbuneze.

În timp ce se îmbrăca – pantaloni groși din catifea reiată, tricou de corp pe sub un pulover de cașmir, cizme cu talpa groasă căptușite cu lână – își ordona în minte comisioanele de care trebuia să se ocupe și traseul pe care avea să-l aleagă.

Mai întâi la centrul pentru tineret, apoi la Rizzo's unde să parcheze înainte de a înfrunta urgia pentru a merge pe jos la florăria din oraș – pentru a discuta despre florile de care avea să aibă nevoie la petrecere. Apoi să meargă pe jos până la cofetărie, să discute despre tort și celelalte deserturi, apoi să se ducă la poștă – ceea ce-i dădea fiori, căci se cam aștepta să primească poezia din februarie – apoi avea să termine prin a intra la Rizzo's, pentru a stabili meniul de petrecere cu Jan.

Două ore bune, după calculele ei, dacă nu chiar aproape trei. Dar apoi avea să se întoarcă acasă, la căldură.

Se duse la parter, și în bucătărie îl găsi pe Dom, care făcea un ceai.

–Să te înfofolești bine, fetițo!

–Poți să fii sigur. O să fac fotografii la șantier, să vezi progresul.

–De-abia aștept să le văd, mult mai mult decât mi-ar conveni să ies pe vremea asta. Oasele mele bătrâne s-ar frânge și s-ar face țăndări. În loc de asta, o să-mi petrec ziua așezat lângă șemineu, în bibliotecă, sorbind ceai cu mirodenii și citind romanul de Stephen King pe care mi l-ai cumpărat săptămâna trecută.

–Singur acasă, într-o zi geroasă de iarnă, citind o carte înfricoșătoare? Ești sigur că nu vrei să o las pe Sadie cu tine?

Dom izbucni în râs.

–Nu mi-e mie frică de o carte.

–Ești mai curajos decât mine. Lasă-mă pe mine să duc asta.

–Adrian.

–Ți-o duc în bibliotecă, împreună cu farfuria cu fursecuri pe care aveai de gând să o pui pe tavă.

Dom își împinse ușor ochelarii pe nas.

–M-ai prins.

–Nu te cunosc eu pe tine? Hai, instalează-te confortabil. Îți aduc eu astea.

Luă fursecurile, adăugă niște felii de mere, curăță o clementină din fructieră, după care cără tava până în bibliotecă, unde focul deja ardea vesel.

Puse tava pe masa de lângă fotoliul lui și turnă prima ceașcă de ceai, înainte de a așeza o pătură peste picioarele lui.

–Mă răsfeți. Ar trebui să ne apucăm de făcut bagaje și să ne urcăm în avion.

–Unde mergem?

–La Sorrento. Sophia adora Sorrento. Tocmai ce vorbeam despre asta.

Își trecu degetele prin părul lui, mângâindu-l. Peste iarnă menționase adesea că stătea de vorbă cu soția lui.

–Mi-ar plăcea la nebunie să merg la Sorrento cu tine.

–O să-ți găsim un italian drăguț. Unul chipeș, bun la suflet, bogat și care să te merite. O trase în jos, să o sărute pe obraz. Și o să dansăm la nunta ta.

– În cazul ăsta, mă apuc de bagaje de cum mă întorc.

– Ce m-aș face fără tine?

– Asta e valabil și pentru mine. Bucură-te de cartea ta înfricoșătoare, iar eu o să mă întorc curând.

– Ai grijă de fetița noastră scumpă, Sadie! strigă în urma lor când ieșiră din cameră.

Adrian se înfofoli – o vestă căptușită, palton, fular, căciulă de lână, mănuși. Și totuși, primul contact cu aerul de afară fu ca și cum ar fi fost în Antarctica.

Și parcă întreaga lume era acoperită de zăpadă în drumul spre oraș. Alei înguste curățate, oameni de zăpadă încremeniți pe loc, cu zâmbete șocate – sau așa îi păreau ei.

În oraș, puținii oameni care circulau pe stradă semănau cu niște ghemotoace care se mișcau încet, cu capetele plecate și umerii încovoiați. Zăpada de la ultima cursă a plugurilor de curățare scânteia, în grămezi înghețate, lângă trotuare, iar munții străluceau, albi și înghețați.

Se duse cu mașina direct la șantierul centrului pentru tineret. Zidul vechi de piatră avea să aștepte până la primăvară să fie reumplute orificiile dintre pietre și să fie reparat. Dar acoperișul stătea acum pe etajul nou, pereții tencuiți ai acestuia așteptând ceea ce se prefigura a fi îndepărtata primăvară pentru a fi acoperiți cu panouri de lemn pe care aveau să suprapună un model din scânduri dispuse vertical, pe care îl aleseseră – după deliberări interminabile. Iar ferestrele – toate noi-nouțe – păreau mari și minunate.

Opri motorul mașinii, încovoindu-și și ea umerii când porni cu pași grăbiți, împreună cu Sadie, către ușa dublă nouă.

Înăuntru, temperatura ajungea la un nivel extaziant – aproape șaisprezece grade. Ceea ce înainte fusese un dezastru dărăpănat devenise un spațiu deschis, curat – asta dacă nu lua în considerare prelatele, rumegușul, scările și uneltele de peste tot. Atmosfera răsuna de sunetele caracteristice muncii de construcție – pistoale de cuie care bubuiau, fierăstraie care bâzâiau.

Remarcă faptul că cele două toalete de la parter fuseseră marcate și se ținu de cuvânt, făcând câteva fotografii. Apoi trecu aparatul pe filmare, știind că bunicului ei avea să-i placă să audă efectele sonore – mai ales când cineva de la etaj se lansă într-o serie de înjurături inventive.

Împreună cu Sadie, urcă pe o scară temporară până la etaj, încântată să vadă că mai multe zone fuseseră marcate.

–Bună, Adrian! Mark Wicker plecă de lângă fierăstrăul electric. Bună, Sadie! Ce fetiță mare! Ce fetiță mare și frumoasă!

Și el un bărbat masiv, Mark se aplecă să o mângâie și să-i ciufulească blana cățelușei care dădea din coadă.

–Unde e șeful azi?

–În fața căminului, mă bucur să te anunț. Este prea al dracului de frig afară. O să îi arăt fotografii. Își agită ușor telefonul. O să fie încântat la culme! Sunt atâtea progrese față de ultima vizită, de săptămâna trecută, Mark!

–Prinde contur. Cu satisfacție pe chip, își băgă degetele mari pe sub marginea centurii sale cu unelte. E ceva să vezi locul ăsta revenind la viață. Dom clar are o viziune. Am stabilit cu instalatorul și cu electricianul să vină în după-amiaza asta, să ne ocupăm și de partea asta. Dacă inspectorul de la primărie ne dă undă verde în privința asta, suntem în grafic.

–Să știi. Eu nu m-am mai ocupat de nici un proiect de genul ăsta, dar clar arată și pare, ba chiar miroase, a fi o treabă bună.

–Nici nu facem alt fel.

Adrian îl credea, iar când se întoarse în mașină cu telefonul plin de fotografii și filmări pe care de-abia aștepta să i le arate bunicului ei, își notă în minte să mai treacă pe aici în câteva zile, să mai facă unele și cu instalația sanitară și electrică.

–Eu nu puteam să-mi închipui cum o să fie, Sadie, chiar și după ce am avut proiectele făcute. Bunelul putea, dar eu nu. Acum clar pot să-mi închipui.

Energizată, petrecu aproape o oră la florărie. Poate că juca un rol și iarna lungă și rece, dar voia să umple casa cu flori la petrecerea de ziua lui Dom.

Tremură pe tot drumul până la cofetărie, după care încercă să-și mențină dispoziția bună când intră în clădirea poștei.

–Poate a făcut pneumonie, sau are degerături și anul ăsta sărim peste poezia asta.

Dar era acolo, amestecată printre plicurile roz, galbene și crem, plicul acela ieftin cu o singură foaie de hârtie, cu scrisul acela de tipar.

N-avea să o citească, nu încă. N-avea să o lase să-i strice dispoziția de petrecere pe care și-o construise.

În loc de asta, o îndesă în poșetă, împreună cu celelalte, și traversă strada către Rizzo's.

Când se închise cu Jan în birouașul de la restaurant, reuși să se înveselească din nou.

– Îmi place la nebunie ideea de a avea un bufet mare în sufragerie și apoi bufetele astea mai mici împrăștiate – în camera mare, în salonul principal, în bibliotecă. Mă gândesc să avem trei baruri. Unul cu băuturi non-alcoolice, unul cu vin și bere, unul cu cocteiluri. Și un bufet cu cafea.

– Știi că putem să aducem chelneri și barmani de aici.

– Nu. Nimeni de la Rizzo's nu o să lucreze în seara aceea. E și petrecerea lor. Teesha mă ajută să pregătesc totul.

– Ce mai face bebelușul?

– E durduliu și fericit, iar Phineas e în continuare îndrăgostit de el. Și Maya se apropie de termen. Arată grozav.

– Durduliu și fericit, repetă Jan. Collin e un pic cam circumspect în privința unei surioare. Phineas a primit un frățior, iar acum insistă că Maya trebuie să schimbe bebelușul din fetiță în băiețel.

– Mi se pare rezonabil.

– Îmi aduce aminte de Raylan. Nici el nu putea să înțeleagă de ce să aibă el o soră. Dar apoi a prins drag de ea, asta până a început să-i umble prin lucruri. Au existat momente, crede-mă, când am crezut că vor fi la cuțite toată viața. Apoi, ca și cum ai fi apăsat un buton, au devenit prieteni. Își dădu jos ochelarii, lăsându-i să atârne de lănțișorul pe care-l avea petrecut pe după gât. Uneori mi-e dor de bătăliile lor, de fetișoarele lor furioase. Dar le întrevăd, din când în când, în Bradley și Mariah.

– Copiii tăi fac copii grozavi.

– Da, așa e. Așadar, am pus totul la punct sau ai de gând să-l lași pe Dom să-și bage nasul?

– Nu, nasul lui n-are ce căuta în asta. Am așteptat să-i spun de petrecere abia după ce vom fi terminat totul, așa că o să-i spun când ajung acasă. O să zică așa, de fațadă, că e prea mare deranjul, dar o să savureze fiecare minuțel. Trebuie să plec. Și așa am stat în oraș mai mult decât avusesem de gând. Mulțumesc pentru ajutor, Jan!

– Pot să-ți spun cu mâna pe inimă că e o plăcere absolută. Le datorez mare parte din viața pe care o am acum lui Dom și Sophiei. Nouăzeci și cinci de ani? E o vârstă importantă. De-abia aștept să sărbătoresc cu el.

– Are de gând să vină pe aici mâine, așa că așteaptă-te să încerce să te tragă de limbă în privința meniului.

Când se ridicară amândouă, Jan duse mâna la gură și mimă închiderea acesteia cu un fermoar.

O zi reușită și productivă, își spuse Adrian, urcându-se la volan și pornind spre casă. O dimineață plină de sarcini îndeplinite. Dacă bunicul ei nu încropise nimic pentru prânz – iar ea bănuia că adormise cu cartea în brațe –, avea să pregătească ea ceva rapid pentru amândoi.

Apoi avea să-i povestească ce pregătiri făcuse pentru petrecerea de ziua lui.

– E ceea ce am putea numi un *fait accompli*, Sadie. Când parcă, întinse mâna după poșeta în care băgase corespondența și își aduse aminte. Nu mă gândesc încă la asta. Nu, nu, nu. Ducă-se-n pustii nemernicul ăsta, nu-i așa? Ea și Sadie intrară în casă. Tastă codul de alarmă și își puse în cuier echipamentul de protecție împotriva frigului. M-am întors! Puse poșeta cu corespondența pe masa de lângă scară, să se ocupe de ea mai târziu, și își continuă înaintarea spre bibliotecă. După cum bănuiam, murmură când dădu cu ochii de Dom, cu cartea în poală, cu capul lăsat în jos, ochelarii care îi alunecaseră spre vârful nasului și ochii închiși.

Dădu să se retragă. Avea să facă ceva de mâncare, după care...

Dar Sadie se duse direct la el, își puse capul în poala lui și începu să scâncească.

– Șșș! Lasă-l să doarmă. Venind cu pași grăbiți, vru să tragă cățelușa de lângă el, iar mâna i se atinse în treacăt de cea a lui Dom. Ești rece. Ești prea rece.

Când începu să tragă pătura mai sus, brațul lui alunecă de pe brațul fotoliului. Și rămase așa, atârnat.

– Trezește-te! îi porunci. Nu, nu, nu... Bunelule, trezește-te! Îi cuprinse fața în palme, să o ridice – rece, atât de rece... Te rog, te rog, trezește-te! Te rog, nu mă lăsa! Nu mă lăsa singură! Dar asta făcuse, era conștientă că asta făcuse, iar toate celulele parcă

începură să îi tremure. Când ciocănitorul mare de bronz fu lovit de ușa din față, tresări și o rupse la fugă. Stai cu el, îi porunci lui Sadie.

Goni spre ușă – i-ar fi fost de mare ajutor să aibă pe cineva cu ea – și o deschise cu putere.

Zâmbetul de întâmpinare al lui Raylan se stinse imediat. Intră în casă și o prinse de umeri.

–Ce e? Ce s-a întâmplat?

–Bunelul... Bunelul... în bibliotecă. Adrian se întoarse în fugă, lăsându-se în genunchi lângă fotoliu. Nu pot să-l trezesc. Nu se trezește și pace!

Deși putea vedea clar că Dom trecuse pe lumea cealaltă, Raylan apăsă două degete de punctul de puls, dar nu simți altceva decât pielea lui rece.

–Trebuie să se trezească! Poți să-l trezești tu? Te rog, fă-l să se trezească.

Fără să zică nimic, Raylan o ridică în picioare și o trase la pieptul lui. Când Adrian se agăță de el, dizolvându-se într-o serie de suspine jeluitoare, o ținu strâns și atât.

Când Adrian începu să vorbească, vocea îi era inegală și ezitantă.

–L-am lăsat singur. N-ar fi trebuit să îl las singur. Am lipsit prea mult. Ar fi trebuit...

–Oprește-te. Înțelegea durerea oarbă, sfâșietoare, așa că avu grijă să fie cu totul blând, ca voce, ca atingere. Stă în fața focului, acasă, cu o carte, cu o fotografie a soției lui pe post de semn de carte. Are o tavă cu ceai, fursecuri și fructe pe care pun pariu că tu i le-ai adăugat. Are picioarele acoperite cu o pătură. Pun pariu că tu te-ai ocupat și de asta.

–Dar...

–Adrian. O trase ușor înapoi. S-a stins ușor, liniștit, uitându-se la fotografia cu soția lui. A avut o viață lungă, frumoasă, generoasă, iar soarta i-a oferit un final plin de iubire.

–Nu știu ce să fac. Adrian își lipi fața de umărul lui. Nu știu ce să fac...

–E-n regulă. Te ajut eu. Hai să plecăm de-aici.

–Nu vreau să-l las singur.

–Dar nu e singur. E cu Sophia.

16

În loc de o petrecere aniversară, Adrian organiză o ceremonie comemorativă. În loc să se lupte cu durerea, o folosi pentru a-i permite să ia decizii bazate nu pe spiritul practic sau pe logică, ci doar pe emoții.

La fiecare pas, se întreba ce și-ar fi dorit Dom, ce ar fi contat pentru el.

Iar inima ei știa răspunsul la toate aceste întrebări.

În final, găzdui o ceremonie comemorativă în aer liber, în parcul din oraș, în ceea ce ar fi fost aniversarea lui de nouăzeci și cinci de ani.

Râul se învolbura pe sub podurile boltite din piatră, umflat de zăpada topită. Soarele se strecura printre crengile goale ale copacilor, scânteind pe peticele de zăpadă care încercau să se ascundă în umbre.

Monroe și doi dintre prietenii lui instrumentiști se instalaseră în pavilionul pentru orchestră pentru a intona melodii dulci și discrete în timp ce oamenii se adunau.

În ciuda palelor rapide de vânt de martie, se adunară sute de oameni, iar zeci dintre ei se succedară la estradă, pentru a împărtăși cu ceilalți o amintire sau un moment pe care îl trăiseră împreună cu Dom.

La sfârșit, Adrian se postă și ea acolo, uitându-se peste marea de chipuri.

–Vreau să vă mulțumesc tuturor că ați venit, că ați participat la aducerea unui omagiu unei vieți cu adevărat frumoase.

Știu că mulți dintre voi ați venit cale lungă ca să fiți prezenți aici, iar asta arată, cât se poate de clar, câte vieți a influențat Dom Rizzo. Traveler's Creek nu era doar un oraș pentru bunicul meu, așa cum nici Rizzo's nu era doar o afacere oarecare. Orașul, restaurantul erau comunitatea, casa, inima lui. El și iubita lui Sophia s-au dedicat total comunității, casei și inimilor lor. Iar ziua de azi arată ce treabă bună au făcut.

Trebui să se oprească o clipă, căci o văzu pe Jan întorcându-se către Raylan și lipindu-și fața de umărul lui.

– Bunelul era inima mea, continuă ea, rădăcinile mele, aripile mele. Și, chiar dacă mi-e tare dor de el, mă consolează să știu câți oameni l-au îndrăgit și că e acum cu dragostea vieții lui. Prind putere știind că se așteaptă ca eu să continui ceea ce el și bunica mea au clădit, ce au urmărit. Voi fi recunoscătoare zi de zi pentru moștenirea pe care mi-au pus-o în mâini. Bunelul a trăit bine, a trăit din plin și a trăit aici. Iar ce a început el continuă să existe. Mulțumesc.

Când se retrase, Hector era acolo, chiar lângă ea, să o ia de mână și să o ajute să-și recapete cumpătul.

Prieteni, zeci de prieteni, veniră acasă. Spațiul de locuit era plin de flori – aranjamente trimise cu mesaje de condoleanțe. Pe mese erau platouri cu mâncare, iar în privința asta Jan preluase frâiele, fără să-i respecte dorința. Totul fusese pregătit și era servit de personalul de la Rizzo's. Mâncarea alina în felul ei mulțimea de oameni, printre care se auzeau acum și câteva note de râs, printre cele de plâns. Monroe puse niște muzică pe fundal, melodiile vechi care îi plăceau atât de mult bunicului ei.

O ajuta să vadă toate acele generații de oameni ale căror vieți fuseseră influențate într-un fel sau altul de Dom.

Mama se apropie și își puse o mână pe brațul ei.

– Te-ai descurcat minunat, Adrian. Totul a ieșit grozav, de la cap la coadă.

– M-ai ajutat și tu.

Lina dădu negativ din cap.

– Importantă a fost viziunea ta a ceea ce și-ar fi dorit el, iar eu n-am putut să văd atât de clar asta. Totul mi se părea prea exagerat, prea extins. Dar ai avut dreptate. Până și cu fotografia aceea mărită, cu el modelând aluat de pizza.

–Era vreun loc unde să fi fost mai fericit decât în bucătăria deschisă de la Rizzo's, pregătind aluatul de pizza?

–Avea o mulțime de locuri în care era fericit. Bucătăria de la Rizzo's e undeva printre primele poziții.

Se opri când Raylan se apropie, împreună cu copiii. Fiecare copil ținea în mână câte un boboc de trandafir alb.

–Condoleanțe pentru bunelul! Era bunicul tău. Și era mereu tare drăguț. Bradley îi întinse floarea lui Adrian. Mi-a zis că o să mă angajeze să fac pizza când o să mă fac destul de mare.

–Mulțumesc foarte mult. Se aplecă să îl îmbrățișeze. Și, când o să te faci destul de mare, te angajez eu, să știi.

–Tati a zis că e în rai acum, cu buni și cu mama noastră. Mariah își ridică fetișoara către Lina și îi întinse floarea. Ia tu ăsta, a fost tăticul tău.

Lina avu nevoie de câteva momente pentru a putea să vorbească, înainte de a accepta floarea.

–Mulțumesc. E foarte frumos din partea ta. Vă rog să mă scuzați, mă duc să caut o vază.

–Cum te mai simți? o întrebă Raylan pe Adrian.

–Mai bine. Ziua de azi chiar... Aruncă o privire în jur, la casa plină de atâția oameni, cu atâtea glasuri, cu atâtea legături sufletești. Da, mai bine. Aș vrea să stau de vorbă cu tine – altă dată, undeva mai liniștit.

–Sigur. Între timp, dacă ai nevoie de ceva, orice...

–Știu că mă pot baza pe tine. Mi-ai dovedit deja asta.

Se apropie de el și îl sărută pe obraz. Dădu să mai spună ceva, dar cineva o chemă și trebui să plece.

Mulțimea se răriîntr-un final, iar liniștea începu să se reinstaleze. Monroe îi luă pe Phineas și pe nou-născut acasă, iar Sylvie a lui Hector se duse cu el, să îl ajute. Maya, destul de obosită, fiind în ultimele săptămâni de sarcină, o îmbrățișă lung și strâns pe Adrian înainte de a pleca împreună cu soțul și băiețelul.

Câteva momente, Adrian stătu în camera aceea mare, cu Teesha, Hector și Loren.

–Nu știu pe nimeni care să fi avut parte de o ceremonie de rămas-bun mai reușită. Hector se întinse și o strânse ușor de mână pe Adrian. Bunelul ar fi mândru de tine.

– Eu nu știu pe nimeni, adăugă Loren, pe absolut nimeni care să fie un om obișnuit și să aibă atâția oameni care să vrea să vină să-și ia adio de la el. Dar... ești sigură că o să fii bine să rămâi în casa asta mare?

– Da. Și nu e doar o casă mare. Pentru mine, e acasă.

– Știu, dar... am crezut că Harry și Marshall vor mai rămâne aici câteva zile.

– Au copiii la școală, îi reaminti Adrian. Și, deocamdată, e mama aici.

– Rămâne ea?

Adrian îi aruncă o privire Teeshei, ridicând din umeri.

– Sinceră să fiu, nu știu. Nu mi-a spus.

– Mai ai de gând să faci filmul programat pentru începutul lui mai? se interesă Hector.

– Așa aș vrea. Trebuie... trebuie să stau de vorbă cu ea, să finalizez totul. Am pus deoparte proiectul ăsta, și o groază de alte lucruri, în ultimele două săptămâni.

– Fii mai îngăduitoare cu tine.

– Chiar sunt, Teesh. Foarte îngăduitoare. Dar asta facem noi, ăștia din familia Rizzo, ne întoarcem la treburile noastre. Și munca o să mă ajute. Așa cum m-a ajutat să vă am aici, în jurul meu.

– Și noi l-am iubit. Așa cum te iubim pe tine.

Loren se trase lângă ea să o sărute pe obraz.

– Știi ceva, Ads? Ăștia doi și-au găsit perechile. Ce-ai zice, dacă nu găsim pe nimeni demn de noi, să facem un jurământ să ne căsătorim între noi. Să așteptăm... cam până facem patruzeci de ani.

– Mie-mi convine.

– Ceea ce mie-mi arată clar că Rizz e extenuată, iar creierul îi e deja adormit. Teesha se ridică. Îi iau pe-ăștia doi acasă cu mine. Iar tu... odihnește-te!

Adrian o mângâia pe cap pe Sadie.

– Așa o să fac. Poate fac o plimbare cu prietena mea, aici de față.

O parte din ea și-ar fi dorit să rămână cu ea, să stea cu toții aici, așa cum dormeau odinioară laolaltă în casa asta mare. Voia să amâne momentul în care avea să dea piept cu singurătatea, cu liniștea și cu ideea că avea să se trezească a doua zi fără să aibă de rezolvat toate aspectele organizatorice, toate detaliile grație cărora fusese atât de ocupată de la moartea bunicului ei încoace.

Dar oamenii aveau viețile lor, la care trebuiau să se întoarcă, ca și ea – oricât de greu îi era să conceapă asta.

Traversă bucătăria – mulțumindu-le lui Jan și angajaților de la Rizzo's – și luă o geacă din camera de serviciu.

Când dădu colțul casei, însoțită de Sadie, dădu de mama ei pe terasa din spate, așezată pe un scaun, cu un pahar cu vin în mână, în lumina mai multor lumânări. Și se simți instantaneu vinovată că uitase cu totul de Lina.

–E prea rece să stai afară, așa.

–Voiam să iau aer, să stau în liniște, dar ai dreptate. Am auzit mașinile. Au plecat prietenii tăi?

–Da.

–Sper că nu au avut impresia că nu pot sta aici din cauza mea.

–Nu, bineînțeles că nu. Cu toate că, pur și simplu, li s-a părut că era mai logic să stea la Teesha și la Monroe.

–Să știi că Harry ar fi rămas mai mult aici dacă ar fi putut. La fel și Mimi.

–Știu. Oricum n-am fi putut să amânăm momentul ăsta la nesfârșit. Să ne întoarcem la... realitate, încheie Adrian.

–Nu, n-am fi putut. Știu că probabil ești obosită, dar aș vrea să stau de vorbă cu tine. Înăuntru. Ai dreptate, e rece.

–Bine. Mă duc să fac o ultimă tură cu Sadie.

–Mă găsești în bucătărie.

–Despre ce crezi că vrea să vorbească? Adrian stinse lumânările și se puse în mișcare. Sper că nu e supărată pentru că mi-a lăsat mie casa și restaurantul. Chiar nu vreau să mă confrunt cu resentimente în seara asta.

Dar termină turul și intră din nou prin camera de serviciu. Mama ei stătea la masa unde luau de obicei micul-dejun. Cu două pahare cu vin și un platou cu brânzeturi și fructe.

Părea epuizată, își dădu seama Adrian. În lumina puternică din bucătărie, oboseala se vedea cât se putea de clar.

–Ziua asta a fost lungă și grea și pentru tine. Putem să stăm de vorbă mâine-dimineață.

–Am tot amânat momentul ăsta. N-am vrut să aduc vorba până nu terminam cu ceremonia comemorativă. Până ce n-aveam să... ajungem în punctul ăsta.

Așa că Adrian luă loc.

–Dacă e vorba de casă, de Rizzo's...

–Poftim? O, Doamne, în nici un caz. Lina aproape că izbucni în râs. Știa că nu le voiam nici pe una, nici pe alta. Pentru mine Traveler's Creek pur și simplu nu e locul unde să mă simt acasă, Adrian. Aici am copilărit, ceea ce e diferit. Mi-a lăsat tabloul ăla pe care l-a pictat bunica lui, cu câmpul cu floarea-soarelui, pentru că mereu mi-a plăcut. Nu e un tablou foarte reușit, dar mie îmi transmite ceva. Mi-a lăsat ceasul de buzunar al tatălui lui pentru că bunelul meu mă lăsa să mă joc cu el când eram mică. Mi-a lăsat lucruri de-astea, lucruri despre care știa că au o semnificație deosebită pentru mine. Să știi că l-am iubit, Adrian.

–Bineînțeles că l-ai iubit.

–Nu, nu. Lina dădu negativ din cap și își ridică paharul de pe masă. I-am iubit pe amândoi, dar ne duceam traiul în lumi foarte diferite. Eu am ales o viață diferită de a lor. Iar ei nu au încercat niciodată să mă țină pe loc. Trase aer adânc în piept. Când a murit mama, totul s-a întâmplat atât de brusc, atât de rapid... Și am fost incredibil de furioasă. N-ar fi trebuit să se întâmple așa, doar din cauza unui carosabil umed într-o noapte cu beznă completă. Dar acum... e altfel, cumva. Mi-am dat seama când am venit de sărbători. Părea mai bătrân, se mișca mai încet. Puteam să întrevăd un timp în care el nu avea să mai fie aici, iar asta m-a speriat. El a fost mereu invulnerabil. Era veșnic. Și mereu urma să existe suficient timp în care să compensez pentru faptul că nu am stat aici suficient. Când glasul i se frânse, se opri și luă o gură de vin. Urma să vin de ziua lui și făceam planuri să rămân aici poate o săptămână. Apoi să încep să vin în vizită cam la două luni, o zi, două. Doar pentru a compensa cumva pentru tot timpul în care am fost absentă. Și apoi... m-ai sunat tu și nu mai era timp deloc.

–Era mândru de tine. Amândoi erau mândri de toate realizările tale.

–Știu și asta. Mereu m-am simțit ca închisă într-o cușcă aici, sufocată. Aruncă o privire în jur. În casa asta mare și veche de pe deal, în orășelul din vale. Viața asta nu era pentru mine. Eu am nevoie de mulțimi, de mișcare. Și aici nu e așa. Oprindu-se o clipă, Lina își apăsă buricele degetelor peste ochi. Justificările astea sunt praf în ochi. Își lăsă antebrațele pe masă. Ca și tărăgănarea, și fix asta fac acum. Am fost o mamă tare nepricepută.

–Cum... Poftim?

–Chiar crezi că nu știu cât de incompetentă am fost în privința asta? Voiam ce voiam și m-am dat peste cap să obțin tot – indiferent de sacrificii, indiferent de ce rămânea în urma mea. Și am lăsat o groază de lucruri în urma mea. Adevărul gol-goluț e că nu mă pricep la copii.

–Bine. Neștiind ce să spună, Adrian își ridică antebrațele. Nu mi-a lipsit nimic niciodată.

Lina scoase un hohot scurt.

–Ai un standard foarte scăzut. Nu ți-a lipsit pentru că Mimi și Harry au contribuit în domeniile în care eu n-am făcut-o. Și chiar mai mult pentru că bunicii ți-au oferit un cămin. Eu mi-am pierdut părinții, rosti lent Lina. I-am pierdut pe amândoi. Și asta m-a făcut să-mi dau seama ce părinte jalnic am fost eu.

–Mi-ai insuflat disciplină și ambiție, m-ai făcut să înțeleg cât de importat e să muncesc pentru pasiunea mea. N-aș fi avut Noua Generație acum dacă tu n-ai fi pregătit drumul.

–Ai pornit pe drumul ăsta de una singură, cu prietenii de care tocmai te-ai despărțit. N-ai apelat la mine, pentru că... de ce să o fi făcut? Am înțeles asta la momentul respectiv, am conștientizat asta, dar... ce să zic, eram... știi tu, ocupată. Îmi pare foarte rău.

Pe Adrian o surprinse ce simțea, așa că spuse cu voce tare.

–Părerea mea e că ești prea dură cu tine însăți.

–Ba nu, nu e cazul. Știu că nu sunt, dar mă compătimești puțin în momentul de față. Iar eu o să profit de asta și te rog să-mi dai ocazia de a mă purta mai bine de acum înainte. Ești femeie în toată firea, sunt conștientă de asta, și că am pierdut perioada ta de formare. Dar aș vrea să mă străduiesc să fiu un părinte mai bun. O mamă mai bună. Te iubesc. Mi-e greu să o arăt. Dar asta nu înseamnă că nu o simt.

De când se știa, Adrian nu-și putea aminti vreo ocazie în care Lina să o fi rugat ceva, orice. Da, îi impusese reguli, o comandase, o contrazisese. Dar nu o rugase propriu-zis niciodată.

–Ai fi dispusă să-mi răspunzi la o întrebare?

Cu ceva între un rictus și un zâmbet, Lina își mișcă paharul, făcând vinul să se agite înainte și înapoi.

–În seara asta am băut mai mult vin decât beau de obicei într-o săptămână întreagă, așa că ăsta chiar ar fi cel mai bun moment să îmi pui o întrebare.

Adrian nu se pripi, luă și ea o gură de vin.

–De ce m-ai făcut? Ai avut de ales.

–A, întrebarea asta! Lina trase aer în piept, expirând prelung. N-o să te mint, n-o să-ți spun că nu am luat în calcul această opțiune. Eram tânără, nu terminasem colegiul. Descoperisem că bărbatul pe care credeam că îl iubesc nu numai că se culca cu alte femei, dar avea și o soție de care n-avea nici un gând să divorțeze.

–Ce îngrozitor...

După câteva momente de gândire, Lina se apleacă spre ea.

–Între noi două există o mare diferență. Tu înțelegi, te pui în locul meu. Nu ai nevoie de mai mult de-atât ca să ai empatie. Nivelul meu de empatie e mai mic decât al tău. Se pare că gena respectivă a sărit o generație. Se trase spre spătar. A fost îngrozitor. Mimi m-a ajutat enorm. Mereu a făcut-o. Știam că avea să fie alături de mine orice alegere aș fi făcut, așa că asta făcea totul să fie mai puțin îngrozitor. Am simțit că trebuia să îi spun lui Jon. Pusesem punct relației cu el, bineînțeles. Ți-am mai spus despre asta, dar am simțit că aveam obligația de a-i spune. M-am dus la biroul lui de la colegiu și... lucrurile n-au mers deloc roz.

Cu sprâncenele împreunate, cu ochii plini de scântei, Lina se uita fix la blatul mesei.

–Avea mereu o sticlă de băutură în sertarul biroului, și evident se servise din ea înainte să ajung eu la el. Iar asta ar fi trebuit să mă facă să mă opresc. Dar mă dusesem acolo să mă achit de misiunea mea. Își ridică privirea. Mi-a zis că sunt o mincinoasă, apoi că sunt o târfă și m-a acuzat că încerc să-i distrug viața, că încerc să-l țin legat de mine și așa mai departe. I-am spus că nu voiam nimic de la el, că nu aveam nici cea mai mică intenție de a spune nimănui, dar fără folos. Mi-a poruncit să fac avort, să mă ocup de problemă, altfel avea să mă facă să-mi pară rău. M-am enervat într-atât încât să-i spun că eu aveam să hotărăsc ce-o să fac cu corpul meu, iar el nu avea nici un cuvânt de spus. S-a repezit la mine. Incredibil de rapid, m-a împins în perete. Îmi aduc aminte că picau tot felul de lucruri de pe rafturile bibliotecii, atât de violent a fost. Și m-a lovit, de două ori, cu pumnii. M-a lovit exact acolo unde

n începuseși să te formezi, spunându-mi răstit că el era cel care avea să decidă. Că avea să se descotorosească de tine pe loc. Înțelesesem ce fel de om era, Adrian, când mă despărțisem de el, dar apoi am văzut ființa care a intrat în casa noastră din Georgetown acum atâta timp. Am văzut un om capabil de o violență criminală. Nu am idee ce ar fi putut să se întâmple, dar s-a deschis ușa. Era studenta cu care se culca la momentul respectiv. S-a repezit la ea, răstindu-se să iasă dracului, iar eu am reușit să ies, să mă îndepărtez de el. Ridică din nou paharul. Și asta m-a făcut să mă decid. Poate că a fost o alegere arbitrară sau din ciudă, dar în mintea mea ne atacase pe amândouă. Pe noi. Așa că am ales să fim noi două. Ar fi trebuit să reclam la poliție, și îmi pare rău că nu am făcut-o, dar nu voiam decât să pun distanță între el și noi. Iar, când am venit acasă, când m-am așezat la masa din bucătărie cu mami și tati și le-am spus, le-am spus totul, au fost alături de mine. De noi.

–Cred că erai atât de speriată...

–Nu și după ce am venit acasă, nu și după ce m-am apucat de muncă. Chiar mi-a plăcut perioada în care am fost însărcinată. A fost o provocare, iar eu aveam un obiectiv clar. În fond, ăsta e modul meu de funcționare.

–Modul de funcționare al familiei Rizzo, o corectă Adrian.

–Într-o anumită măsură, da. Lina dădu din nou din cap, ca și cum ar fi încercat să și-l limpezească. Oricum, așa a apărut Bebelușul Yoga, din experiența noastră. Dar, după ce te-ai născut, nu a durat mult până mi-am dat seama că nu am un instinct matern foarte dezvoltat, că nu mă pricep prea bine la bebeluși, la copii. Puteam să mă asigur că ești sănătoasă, în siguranță, într-un mediu bun, dar pentru asta trebuia să-mi dezvolt cariera și afacerea. Așa vedeam eu lucrurile. Iar Mimi era aici pentru restul. Plus bunicii tăi, la fel și Harry. Ceea ce mi-a eliberat timpul, să pot să fac ce voiam. Își lăsă din nou privirea către blatul mesei. Am făcut ce voiam, murmură. Iar tu erai sănătoasă, bine îngrijită, bine educată. Ai avut parte de o educație bună, de călătorii, aveai talent – ah, erai atât de talentată! Și nu m-am asigurat că ai pe alții care să umple golurile lăsat de mine? Avea să fie o groază de timp mai încolo, pentru tot restul. Nu aveam timpul necesar să te copleșesc

cu afecțiune și să te răsfăț, și nici firea care să mă predispună la așa ceva. Își ridică antebrațele. Așa că am pierdut toată copilăria ta.

Înainte ca Lina să apuce să-și lase mâinile din jos, Adrian se întinse și o prinse de una.

–Știi care este una dintre cele mai vii amintiri ale mele, una dintre amintirile mele cele mai puternice și mai profunde legate de tine? De mama mea?

–Mi-e și frică să aud.

–Bărbatul ăla a lovit-o pe Mimi. Eram extrem de șocată și de speriată și am fugit să te caut, am fugit, strigându-te cât puteam de tare. Și m-a prins, mi-a provocat durere. Mă durea... Iar tu ai ieșit și erai atât de calmă, atât de puternică...

–Nu eram, nu eram deloc.

–Așa erai. Ai încercat să-l convingi să îmi dea drumul. Ai continuat să vorbești, încercând să-l faci să mă lase. Pe asta te concentrai. Eu eram aceea pe care te concentrai. Iar când m-a aruncat, când a încercat să mă arunce pe scări, m-a durut tare. Era o durere intensă, ca o flacără albă și fierbinte, dar te-am văzut pe tine. Te-am văzut cum ai reacționat, furia de pe fața ta, mânia, modul în care te-ai repezit la el. Pentru mine. Ca să mă salvezi pe mine. Te-a lovit, ți-a făcut rău, dar nu te-ai oprit. Îți curgea sânge, dar tot nu te-ai oprit. Ar fi fost în stare să te omoare, să ne omoare pe toate trei, dar tu nu aveai de gând să îl lași nici în ruptul capului. Iar, când s-a prăbușit, ai venit în fugă la mine. La mine. M-ai cuprins în brațe, cu sânge și lacrimi pe obraji. Adrian întinse și cealaltă mână, cuprinzând palma liberă a mamei ei, formând astfel o legătură concretă peste masă. Știu că m-ai iubit. Doar că, în rutina de zi cu zi a vieții, nu te pricepi deloc să o arăți.

Hohotul surprins al Linei se încheie în ceva care semăna cu un suspin.

–Chiar că nu.

–Totuși, când vine vorba de lucrurile serioase, urâte, ești alături de mine. Mereu am știut asta. Și nu am știut sau nu am înțeles la momentul respectiv că, lăsându-mă aici în vara de după, a fost ca totul să se răsfrângă doar asupra ta, toate urmările, toate reacțiile urâte, și pe mine m-ai lăsat aici, unde puteam pur și simplu să fiu un copil.

–În mare parte, așa a fost, accept că în mare parte a fost așa. Dar a fost și o decizie calculată. Aveam nevoie să folosesc ce se întâmplase pentru a dezvolta marca, să nu las incidentul acela să distrugă ce începusem să construiesc.

–Chiar că ai băut mult vin în seara asta.

–Îmi pare atât de rău, Adrian... Aș vrea să-ți pot spune că o să mă port mai bine de-acum încolo. Vreau să încerc, asta mi-am propus. Sper că nu e primul obiectiv pe care mi l-am fixat pe care să nu îl realizez. Iar tu ai moștenit mult prea mult din firea lor pentru a nu-mi da o șansă. Mă folosesc și de asta, recunosc.

Adrian își desprinse mâna de a mamei sale pentru a-și lua paharul.

–Să mai bei, rosti și o făcu pe Lina să izbucnească din nou în râs.

–Bine, ți-o spun pe șleau. Îmi place viața mea. Sunt mândră de ce am construit și cred – știu, chiar – că am schimbat în bine niște vieți cu activitatea mea. Îmi place să fiu în centrul atenției. Îmi plac avantajele financiare, călătoriile, tot. Îmi place libertatea pe care o am, iar ăsta e unul dintre motivele pentru care nu m-am măritat. Totuși, la finalul zilei, știu că sunt suficient de inteligentă, de organizată și de descurcăreață să-mi fi făcut mai mult timp pentru tine, pentru părinții mei. N-o să mai am cum să recuperez niciodată acest timp cu ei. Între timp... Își ridică și ea paharul. Tu ești mai bună decât am fost eu vreodată. Ești mai abordabilă, mai simpatică, mai echilibrată. Ai un simț de afaceristă bine dezvoltat – în privința asta, eu sunt mai bună, dar nici tu nu ești de lepădat – și te înconjori cu oameni talentați, oameni care-ți plac și care te plac și ei. Ai mai mult echilibru. Și ai mai mult talent nativ decât am avut eu vreodată. O să-mi asum din nou meritul de a-ți fi oferit o fundație, dar tu ești cea care și-a clădit propria afacere pe ea. Și te respect pentru asta. Lina sorbi din vin, studiindu-și fiica. Am crezut că te irosești întorcându-te aici. M-am înșelat. Întoarcerea doar te-a ajutat să-ți amplifici talentul și farmecul. Locul ăsta pe mine n-ar fi făcut decât să mă sufoce, dar pe tine pur și simplu te-a deschis. Sorbi din nou și aruncă o privire în jur. Ce-o să faci în casa asta mare și veche?

–Pentru început, o să-mi continui viața. O să muncesc. Fiecare decizie la momentul ei.

– Aş vrea să mai rămân şi eu aici câteva zile, dacă nu te deranjează.

– Şi mie mi-ar plăcea. O să-ţi fac un tur al centrului pentru tineret la care lucrez. Poate ai şi tu ceva idei.

– Ai fi dispusă să le asculţi?

– Poate. Adrian zâmbi. Dacă se potrivesc cu viziunea mea. Şi aş vrea să te întorci în mai – în prima săptămână a lunii mai. Calculă în gând. Poate să rămâi şi a doua săptămână din mai pentru proiectul nostru comun. Am pus la punct aproape tot.

– Nici măcar n-am... Ce ai pus la punct? Am presupus că o să facem filmarea în New York.

– Am o abordare diferită. Lina Rizzo nu era singura care ştia cum să profite de un moment, îşi zise Adrian în sinea ei. Sala de sport a liceului Traveler's Creek. Cu elevi, cu profesori – am deja aprobările necesare. Un set de două DVD-uri.

– Într-o sală de sport de liceu – mai mult, un liceu dintr-un oraş mic? Cu copii?

– Elevi din ultimul an, cu aprobare de la părinţi şi de la medic. Şase elevi, şase profesori. Îi trecem prin toate exerciţiile. Serii de câte treizeci, treizeci şi cinci de minute – cardio, exerciţii de forţă, pe saltea, yoga şi o combinaţie între toate. Noi oferim tot ce ţine de garderobă – poate echipament Bebeluşul Yoga pentru profesori, Noua Generaţie pentru elevi.

– O întrecere?

– Aaa, una amicală.

– *Fitness pentru toţi*.

Adrian se încruntă.

– Fir-ar, e mai bun decât titlul meu provizoriu.

– Care e?

– Nu mai contează. Folosim oraşul în care eu locuiesc şi tu ai copilărit – şi adăugăm un substrat pitoresc. Folosim liceul pe care l-ai absolvit tu, asta adaugă o nuanţă dulce de nostalgie.

– Hai să nu precizăm şi anul în care am absolvit.

De data aceasta, un zâmbet ca de la femeie la femeie.

– Ca şi cum ar crede cineva!

– Aveai de gând să faci asta cu sau fără mine.

– Da. Dar, dacă nu-ți place, o să fac proiectul cu tine așa cum ceri tu, la un moment dat. Pur și simplu cred că ideea asta ar genera mult interes și o groază de vânzări.

– Vreau să văd seriile de exerciții.

– Nu am terminat lucrul la toate.

– Bine. Am și eu câteva idei. Dacă ne punem de acord pe ele, batem palma.

Lina întinse mâna. Apoi o strânse pe cea a lui Adrian.

– O să fiu o mamă mai bună.

– Deja ești o mamă mai bună.

Adrian avea un sac întreg de scrisori de condoleanțe, pe care trebuia să le citească. Voia să încerce să răspundă la cât mai multe posibil, cât mai repede posibil. Unii trimiseseră mesaje de condoleanțe la adresa de acasă, alții la cea a restaurantului.

Ieșise la alergat dimineața devreme, cu Sadie, pentru a o lăsa pe mama ei să-i folosească sala de sport. Cu un smoothie pe post de mic-dejun, se așeză la masa de bucătărie, pentru a se apuca de sortat. Pe multe putea să le pună într-o cutie de amintiri, căci vorbise deja față în față cu persoana care o trimisese. Dar altele veniseră din diferite colțuri ale țării, de la toți oamenii ale căror vieți se intersectaseră în vreun fel cu cea a bunicului ei.

De cum avea să le fi deschis și să le fi sortat, avea să încerce să compună mesaje de mulțumire.

Un bărbat din Chicago îi transmitea condoleanțe, menționând că Dom îi dăduse primul său loc de muncă. O femeie din Memphis spunea că se logodise la Rizzo's, iar Dom le adusese personal o sticlă de vin spumant la masă.

Alții povesteau că-și organizaseră petrecerile aniversare la Rizzo's, sau că veneau la restaurant cu coechipierii după un meci victorios sau pierdut.

Poveștile curgeau și curgeau, fiecare emoționând-o până în adâncul inimii.

Apoi inima i se opri pentru o clipită când dădu de literele de tipar bine-cunoscute. Nu era plicul obișnuit, își dădu seama, ceea ce explica faptul că nu îl remarcase mai înainte. Un plic mai gros, mai mare, cu o ștampilă poștală din Philadelphia.

Când îl deschise cu mare grijă, dădu de o felicitare, cu o imagine alb-negru a unei pisici, cu ochii mari și blana zburlită.

AI O ZI PROASTĂ?
NU UITA CĂ MEREU EXISTĂ CINEVA CARE TRECE
PRIN MOMENTE MAI GRELE DECÂT TINE!

O deschise și citi poezia.

Ți-a murit bunelul, lacrimi în batistă,
Sărăcuța de tine, totuși, nu fi tristă
O să vă mai vedeți, totul o să fie bine.
O să te trimit după el. În iad cu tine!

–Naiba să-l ia! Până aici! Înfuriată, dădu să rupă felicitarea. Se opri, închise ochii și reuși să își adune o fărâmă de autocontrol. Nu te las să te folosești de el, nu te las să te folosești așa de el.

Se ridică de la masă și începu să meargă prin cameră, pentru că simțea că începea să tremure. Prea furioasă ca să gândească, iar acum chiar trebuia să gândească.

Trase de ușa frigiderului, scoase o cutie de coca-cola. Luase prima dușcă când Lina intră în bucătărie.

–Pe bune? Ne-am înțeles să încercăm o apropiere întârziată, și tu... Ce se întâmplă?

Adrian se mulțumi să arate către felicitare.

Lina o citi, după care luă un loc.

–Dacă nu bei tu smoothie-ul ăsta, îl beau eu.

–Te rog.

–Aș vrea să-ți spun că-s alte aiureli, dar nici mie nu mi se pare a fi așa. Oricine ți-a urmărit blogul, a citit vreunul dintre interviurile pe care le-ai dat știe cât de apropiată erai de bunelul, așa că asta e o cruzime premeditată.

–Sunt conștientă de asta. Știu că e trimisă ca să mă facă să mă simt exact cum mă simt acum.

–Nu, Adrian, a fost trimisă ca să te facă să te simți tristă, să-ți sporească durerea și să te sperie. Dar efectul e că te-a înfuriat. Individul ăsta – sau individa – nu te cunoaște.

Adrian se opri, uitându-se peste umăr la Lina.

–Asta a zis și Raylan.
–I-ai spus lui Raylan Wells?
–A fost o situație ciudată. M-a văzut luând una din căsuța poștală când era și el acolo și a văzut cum am reacționat. Așa că i-am spus.
–Bine. Cu cât știu mai mulți din cei care îți sunt apropiați, cu atât mai bine. Așa... acum ce vrei să faci?
Pentru o clipă, pe Adrian o luă total pe nepregătite că mama, care ținea toate chestiunile personale strict confidențiale, era de acord cu lărgirea cercului de persoane de încredere.
–Nu știu.
–Eu aș vrea să apelez la un detectiv. Polițiștii, nici măcar cei de la FBI, nu sunt la fel de implicați ca un profesionist plătit să se ocupe strict de chestiunea asta. Nu au timpul necesar.
–Nu știu ce ar putea să facă un detectiv particular.
–O să vedem. Poate nimic, dar o să vedem. Lasă-mă să fac asta pentru tine. Lasă-mă să găsesc persoana potrivită și să o pun să investigheze chestiunea. Ar fi trebuit să fac asta acum mulți ani, dar mi s-a părut – dintotdeauna – că genul ăsta de lucruri sunt doar un efect secundar urât al unei vieți ca persoană publică.
–Așa cred toți.
–Ei bine, cred că eu și toți ceilalți ne-am înșelat. Hai să încercăm!
–Bine. Adrian dădu aprobator din cap. Bine. E oricum ceva mai mult decât să stăm cu mâinile în sân și să așteptăm să apară următoarea poezie.
Sau, completă în gând, să aștepte să apară autorul, sau autoarea. Cât avea să-i mai fie de ajuns să scrie câteva rânduri pe-o foaie de hârtie?

17

Raylan stătea în mașina lui, în fața casei din Brooklyn. Arăta la fel – bineînțeles că arăta la fel – dar nu era la fel.

Trecuse aproape un an de când lăsase în urmă viața de aici. Nimic nu mai era la fel, de fapt.

Dar prietena lui, asociata lui, adusese pe lume o altă ființă în casa aceea. Era momentul să intre, își impuse. Era momentul să înfrunte totul.

Luă florile, balaurul enorm, în toate culorile curcubeului, și porni spre ușa din față.

Bizar, normal că i se părea bizar să bată la ușa care cândva fusese a lui. Dar câteva clipe mai târziu schiță un zâmbet, un zâmbet sincer, când Pats deschise ușa.

Stătea în fața lui, o femeie înaltă, cu umeri puternici, cu o coamă dezordonată de păr castaniu și ochi albaștri plini de vioiciune. Fără să stea pe gânduri, întinse brațele și îl trase într-o îmbrățișare puternică și lungă, dar plină de veselie.

–Ai ajuns! Ah, ce bine-mi pare să te văd, Raylan.

–Felicitări, mami!

–Parcă nu-mi revin din uimire. Aș putea să stau să mă uit lung la ea cât e ziua de mare. E atât de frumoasă! Intră, intră să o cunoști pe Callie Rose a noastră. Un balaur! Un balaur-curcubeu! Îmi place la nebunie!

–Ce să zic... voiai și tu unul? Flori pentru mame, balaur pentru bebeluș. O să o vegheze mereu.

–Un balaur protector.

Pats luă florile și îl prinse de mână. Îi ținu palma într-a ei, strâns și cu putere, cât el își acordă un moment pentru a asimila noul decor.

Zugrăveală nouă, unele mobile noi amestecate cu ce le lăsase el. O stație de monitorizare a bebelușului, un leagăn cu dantelute, un pătuț cu jucării care se învârteau deasupra lui, o cutie de Pampers și un dispozitiv pentru depozitarea scutecelor murdare.

În aer plutea miros de flori – nu fusese singurul care venise cu un buchet în vizită – și de nou-născut. Miros de viață nouă, delicat și cremos.

Viață nouă, repetă în gând. Nu a lui. Și se trezi că nu avea o problemă cu asta.

–Ești bine, amice?

–Da. Întoarse capul și o sărută pe obraz. Bine.

–Hai în spate. Vrei o cola?

–O, da. Arată bine aici, Pats. Serios. E o atmosferă de fericire, iar asta face ca totul să fie bine.

–Ne place la nebunie casa. Are ceva mai mult decât o structură bună. Are o energie bună. Bick tocmai ce-a dus-o pe Callie sus, să o schimbe. Da, suntem niște mame de-alea, se pare. Voiam să o îmbrăcăm într-una dintre rochițele ei ridicol de adorabile când o să faceți cunoștință. Ce mai fac copiii și toți ceilalți?

–Se descurcă grozav. Sunt încântați să petreacă noaptea cu bunica... „Când ziceai că pleci, tati?" Maya e pe ultima sută de metri până o să avem o nouă nepoțică. Voi chiar ați optat pentru nașterea acasă?

–Da, și nu mi-e rușine să recunosc că eram al dracului de speriată. Turnă coca-cola peste niște cuburi de gheață. Dar a mers chiar bine. Bick e o luptătoare. Îmi dau lacrimile, scuze.

–Nu ai de ce să te scuzi.

–A fost extrem de curajoasă, iar Sherri, moașa noastră, e fost uluitoare. Și a venit pe lume... cea mai frumoasă ființă de pe lume, țipând, agitând din pumnișori de parcă ar fi întrebat: „Ce dracu' se întâmplă aici?"

Umplu încă un pahar, după care ciocniră.

–Și iată-le că vin.

Bick cobora treptele ținând în brațe fetița, îmbrăcată într-o rochiță roz elegantă, cu un turban asortat.

–Am impresia că ar trebui să avem un reflector, rosti Bick, muzică, poate o fanfară. Dă-mi voie să ți-o prezint pe cea mai nouă minune de pe lumea aceasta, Callie Rose.

Micuța avea expresia obișnuită a nou-născuților, ca și cum tocmai ce ar fi venit de pe cine-știe-ce altă lume misterioasă, cu ochi mari, migdalați, care dominau un chip de culoarea aurului presărat peste ciocolată. O guriță perfect modelată, ca de zână, și un nas cât un năsturel.

–Bine, e superbă. Bună treabă, Bick!

–Nici c-am făcut ceva mai bun vreodată. Vrei să o iei în brațe?

–Cum să nu?

Puse paharul cu cola deoparte pentru a lua fetița. Și inima i se topi.

–Mereu o să am bomboane în buzunare pentru tine, indiferent ce vor zice mamele tale. Poți să te bazezi pe mine.

Callie se uita fix la el, cu o expresie care te-ar fi făcut să crezi că ar fi putut fi interesată de această propunere. Apoi, la nici o secundă, regurgită pe cămașa lui.

–Ah, ce amintiri îmi trezește asta...

–Îmi pare rău, îmi pare rău.

Râzând, Bick trase imediat prosopelul pe care îl avea pe umăr.

–Suntem bine. Suntem bine aici, nici o grijă.

–Putem să-ți băgăm cămașa la spălat, îi spuse Pats. Acum avem rufe la spălat aproape douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

–E-n regulă, le asigură el din nou. Și să știi că arăți grozav. Și nu doar așa, pentru o persoană care a născut acum o săptămână.

–Dormim câte puțin, sfârcurile mele sunt încă în stare șoc și am descoperit că un omuleț de trei kilograme și două sute de grame face caca jumătate de tonă pe zi. Nici că am fost mai fericite vreodată. Ne-ai adus un balaur!

–I-am adus un balaur lui Callie, să faceți bine să nu uitați.

Se așeză cu micuța în brațe, iar Bick se lăsă și ea jos, ridicându-și și picioarele. Își tunsese părul scurt, într-o coafură care semăna cu cea a lui Halle Berry, iar în ochii lui arăta aproape la fel de adorabilă ca fiica ei.

–Ce mai face mama ta? îl întrebă.

–E bine. Îi vine greu. Dom era ca un tată pentru ea. Faptul că are copiii la ea azi, în seara asta, e un câștig pentru toată lumea.

–Doar o singură noapte?

–Da, o să mă întorc mâine. Mo are recitalul de balet de primăvară în weekendul ăsta. Maya poate să nască oricând. Mai târziu o să trec și pe la sediu. În timp ce vorbea, mângâia obrazul micuței cu degetul mare. Să mai las ceva planșe terminate, să mai schimb câte o vorbă cu toți cei de-acolo.

–Știi că *Flacăra Cobalt: Transformarea demonului* e criminală, nu-i așa? Mulțumesc, iubito, spuse când Pats îi aduse un pahar cu suc de portocale.

–Relația ei în continuă evoluție cu Îngerul adaugă la factorul de suspans, de emoție. Plus, știi tu... scenele de luptă. Și m-a făcut să mă gândesc mai în detaliu la ideea de a forma o echipă, pe care am mai discutat-o.

–Clubul nostru de supereroi.

–Da, ceva mai mult decât tranzițiile de eroi pe care le-am făcut. Garda Binelui.

–Garda Binelui... Gândindu-se, Bick își rotea glezna. Sună războinic. Oarecum politic. Îmi place. Am avea nevoie de un scenariu care să ducă la formarea ei, care să aducă împreună personajele pe care vrem să le unim. Și am avea nevoie de infrastructura echipei. Unde își are sediul, cum arată? Și-o să ai nevoie de un antierou mare de tot, care să îi motiveze să unească în această echipă și să rămână în ea.

–Da, m-am gândit și eu la asta. Am ceva însemnări, câteva schițe preliminare. Mă gândeam să le trec în revistă cu Jonah, după care am putea continua prin teleconferință.

–Bick, iubito? Ce-ai zice să te duci și tu la birou cu Raylan? Pats ridică o palmă înainte ca Bick să obiecteze. Știi bine că vrei. Avem destul lapte în congelator. Ai alăptat-o acum o oră, așa că suntem în regulă pe planul ăsta. Du-te câteva ore, să mai ieși din casă.

–Chiar? Ești sigură?

–Când am ocazia să o am doar pentru mine? Da, sunt sigură. Raylan poate să te ia cu mașina și să te și aducă, e totuși cam departe ca să te aventurezi să mergi pe jos dus-întors. Dar putem să facem o plimbare plăcută când te întorci. Să o scoatem pe Callie la aer curat. Hai, du-te!

–Două ore. Ar fi bine. Două ore, repetă și se uită la fiica ei. N-am fost despărțită de ea nici două minute. Nu-s deloc sigură

că ar trebui să... Nu, n-o să fiu genul ăla de mamă. Sau o să fiu? Nu. Expiră prelung. Bine, hai să mergem la balamuc și să discutăm despre Garda Binelui.

Până la urmă, Raylan rămase în New York două nopți – spre încântarea copiilor și a mamei lui – căci discuțiile despre noile idei se prelungiră. Într-una din seri mâncă pizza de la același local de la care comandau pe vremuri el și Lorilee, la masa veche din sufragerie, în timp ce el și asociații lui puneau la punct fire narative sau le respingeau.

–Uite ce e, îmi place imaginea unui sediu într-o peșteră mare. Jonah luă încă o gură din felia de pizza cu mai multe tipuri de carne. Stalactite, stalagmite, tuneluri... Dar e ceva prea apropiat de origini pentru membrii pe jumătate demoni, pe jumătate oameni.

–Nu-mi place deloc când are dreptate. Bick luă una dintre schițele împrăștiate pe masă. Pentru că-mi place la nebunie masa asta imensă, care emite lumină.

–Important e să fie ceva izolat. Nimeni încă are toată armata pe urmele lui.

–Am putea folosi o peșteră oricum, se aventură Jonah. Dar nu una care să fie adânc, sub pământ. Poate săpată într-un munte. În Anzi?

Continuară să dezbată problema, când de acord, când contrazicându-se, cu Jonah ținând într-o mână felia de pizza și desenând cu cealaltă. Fetița se trezi cu un scâncet supărat.

–Ăsta e de foame, zise Bick înainte ca Pats să apuce să se ridice. Mă ocup eu. Ce-ați zice de Himalaya? E un loc învăluit în mister.

O ridică pe Callie din pătuț, după care se așeză din nou să-și desfacă bluza și să o alăpteze.

–Nu știu de ce îi băgați în peșteri și caverne săpate în munți. Pats ridică din umeri. Adică... sunt locuri întunecate. Iar ei se luptă mereu cu forțe ale întunericului. Ați putea să le dați o insulă, o insulă tropicală îndepărtată. Cu soare din belșug și plaje.

Preț de zece secunde încheiate, nimeni nu spuse nimic.

–Scuze... Voi sunteți experții.

–Nu. Raylan dădu din cap. Întrebarea din capetele noastre e următoarea: Dar nouă de ce dracu' nu ne-a venit ideea asta? Insula Gărzii Binelui.

–Departe de orice rută comercială, continuă Jonah. Luxuriantă și virgină. Ar putea Nimeni să facă o insulă să o [illegible]oară – să nu apară pe imaginile de satelit, să nu se vadă din avioanele care ar fi survolat zona?

–Pot să integrez asta în scenariu.

–A ieșit din mare, cândva la începutul începuturilor. Bick zâmbi radios lui Pats. Chiar te iubesc în momentul ăsta. Vreau să aibă o cascadă.

–Și un vulcan, contribui Raylan. Trebuie să avem și un vulcan. Sediul ar putea fi din sticlă. Perfect transparentă. Ca și cum pereții nici n-ar exista.

–Ei, drăcie, ador ideea asta – și pe tine, Pats, rosti Jonah, începând o nouă schiță.

O deplasare productivă, reușită, conchise Raylan în timp ce intra pe podul acoperit de la intrarea în Traveler's Creek. Cu romanul de debut al Flăcării intrat în producție, cu fundația pentru Garda Binelui bine stabilită și următoarea aventură a lui Nimeni în pregătire, munca lui iată că mergea foarte bine.

Pe plan personal, acum știa că în sfârșit acceptase pe deplin că acea casă din Brooklyn le aparținea prietenelor lui și chiar putea să se bucure de viața pe care și-o construiseră aici.

Avea să ia cina la mama lui – așa cum aceasta îl anunțase deja – și să asculte toate poveștile copiilor despre vacanța lor la bunica.

De cum avea să ducă micuții acasă și avea să termine cu baia și băgatul lor în pat, avea să se apuce imediat de lucru. Ideile pur și simplu îi explodau și îi sfârâiau în minte.

O secundă mai târziu, o văzu pe Adrian, alergând în ritm constant cu cățelușa ei masivă, pe cealaltă parte a drumului. Pantalonii ei mulați, de culoarea violetelor sălbatice, se opreau la jumătatea gambei – chiar putea vedea conturul mușchilor ei. Maioul, fluid, era deschis la spate, fluturând ca și părul, o masă de cârlionți.

Simți fiorul acela, acea contractare și atracție. De data aceasta nu se simți la fel de vinovat, ci se crispă, stânjenit, când aproape că trecu de casa mamei lui.

Coti brusc pe alee, iar când se dădu jos din mașină, le văzu pe Adrian și pe Sadie cotind spre casă.

Adrian intenționase să alerge spre casa ei, după care se trezi că făcea un ocol. Nu era chiar pregătită pentru liniștea de acolo, așa că o luă către cea a Teeshei. Observă că mașina lui Raylan nu era încă parcată pe alee. Din bârfele care circulau prin oraș aflase că se dusese în New York pentru o zi, două. Nu îl mai văzuse de la ceremonia memorială a bunicului ei.

Se întâmplaseră atâtea lucruri...

Porni spre ușa casei Teeshei, după care auzi strigăte și râsete dinspre curtea din spate, așa că mai făcu un ocol.

Phineas și Collin se bucurau de locul de joacă din curtea din spate, amândoi îmbujorați și îmbrăcați cu hanorace în culori vii, urcând rapid treptele de la tobogan.

Deschise poarta și îi desfăcu lesa lui Sadie.

Cățelușa porni în salturi direct spre copilași, care începură și ei să alerge săltat către ea.

– Bună, Sadie! Bună!

Mai-mai că se prăvăliră peste cățelușă.

– Bună, Adrian! Bună!

– Bună și vouă! Ce duminică frumoasă, nu-i așa? Vreți să vă jucați cu Sadie un pic?

– Mama zice că Sadie e câinele meu surogat – asta înseamnă înlocuitor – până ce Thaddeus o să aibă cel puțin un an. Și apoi poate o să ne luăm un cățeluș. Asta înseamnă că mai sunt două sute optsprezece zile.

Doar Phineas ar fi putut să spună așa ceva, își zise Adrian.

– Lui Sadie îi place la nebunie să fie câinele tău surogat. Ce mai face mama ta, Collin?

– O să facă o fetiță. Fetițele nu au penis.

– Așa am auzit și eu. O să fii un frate mai mare foarte bun, ca și Phin.

– Cred că da... Dar el are un băiețel, cu penis.

– Ei bine, eu n-am avut nici fetiță, nici băiețel, așa că n-am putut să fiu soră mai mare, așa că amândoi sunteți norocoși. Mă duc să o salut pe mama ta, Phin.

– A zis să ne jucăm afară, pentru că ea voia să îi dea mâncare bebelușului și să-l culce. Îi dă să mănânce lapte din sânii ei. Băieții nu pot să facă asta.

– Ei bine, am învățat o groază de lucruri.

Se duse la ușa bucătăriei și aruncă o privire înăuntru. Teesha, care stătea la masă, îi făcu semn să intre.

–Stau jos pentru prima oară în... prea multe ore ca să mai pot să le număr. Bebe doarme, băieții se joacă afară, Monroe e în studioul lui.

–Se aude.

–Și comandăm de la restaurant pentru masa de seară, pentru că așa am zis eu. Servește-te cu ce vrei.

–Am cu ce mă servi. Bătu cu degetul în sticla ei de apă. Pari obosită.

–Îi dau dințișorii. Ce repede uităm! Mama ta a ajuns cu bine?

–Da, acum câteva ore. A fost... interesant.

–Și... îmi vine să spun „armistițiul"... rezistă? Adică... știu că a fost și în New York câteva zile, dar asta a fost cea mai lungă perioadă de timp pe care a petrecut-o aici, de când o știu eu.

–Un nou record. Și n-aș zice că e un armistițiu. Adrian luă loc. Mai degrabă o nouă direcție. Și se menține. E sinceră, chiar se străduiește. Și voiam să te anunț că e de acord să facem filmarea. Am tot făcut mici modificări, dar am bătut palma să o facem. O să-ți trimit totul pe e-mail, dacă vrei să pui lucrurile în mișcare.

–E și cazul, dacă ții neapărat să faci totul până în a doua săptămână din mai.

–Vreau să filmăm înainte de absolvire, deci da.

–Mă apuc de treabă. Și tu pari obosită.

–Poate un pic. M-am întâlnit cu dirigintele de șantier de dimineață, și cu inspectorul de la primărie. O aduc pe Kayla să se ocupe de amenajarea interioară, așa că am tot trecut în revistă idei, pe e-mail și prin mesaje. Știu că tu și Jan vă ocupați de Rizzo's, dar tot trebuie să mă implic. Bunelul nu s-ar aștepta la nimic altceva.

–Și hai să vorbim și despre subiectul pe care nu l-ai menționat. Te-ai întâlnit cu detectiva particulară?

Adrian își desprinse clema sticlei de apă și luă o dușcă sănătoasă.

–Da, și pare serioasă și inteligentă. Chiar crede că ar putea să localizeze acest ultim plic, cel cu felicitarea. Apar datele editurii care a publicat-o. Nu e ca restul.

–Și iată un alt motiv de îngrijorare. Și-a ieșit din nou din procedura standard.

– A vrut să mă lovească într-un moment în care eram vulnerabilă, așa că a trecut la fapte. Dar detectiva – Rachael McNee – a spus că asta a fost o greșeală din partea lui. Înainte... nici o șansă de localizare. Acum avem una. Poate are dreptate. În fine, mama vrea să facă asta, iar eu vreau să îi permit. Se uită prin ușile mari din geam, și zâmbi. Sadie e în rai.

– Ca și băieții. Îmi place la nebunie că Phin are un prieten apropiat. Creierele mari au mare nevoie de prieteni, iar ei doi pot să fie niște pacoste împreună.

– Collin e în continuare dezamăgit că bebelușul care o să vină pe lume n-o să aibă penis.

– Da, vorbește mereu despre asta.

– Îmi pare rău că n-o să apuc să-l văd pe frățiorul-cu-penis al lui Phin, dar ar trebui să plec.

– Ai putea să rămâi, comandăm o porție și pentru tine.

– Aș vrea, dar trebuie să refac coregrafia la câteva secvențe.

– O să fii bine, singură-singurică?

– Da, sunt la mine acasă. Și o am pe Sadie.

– Dacă te răzgândești, vino pur și simplu. Și nu-ți face griji pentru restul. Mă ocup eu de demararea pregătirilor pentru filmare, să stabilesc clar datele.

Adrian se ridică.

– Auzi... Raylan nu s-a întors încă?

– Maya mi-a zis că în seara asta ar trebui să ia cina cu toată familia. Teesha se trase un pic pe spate, schimbându-și poziția pe scaun. De ce nu încerci să flirtezi cu el un pic?

– Poftim? Adrian se smuci efectiv înapoi. Cu Raylan? Nu. Ar fi... ciudat.

– De ce? E foarte chipeș, în mod clar nu e un violator și-un criminal psihopat și dependent de droguri. Și e singur.

– Sunt prietenă cu sora lui, iar acum sunt și patroana pentru care lucrează mama lui. O cunoșteam pe soția lui. Încă mai poartă verigheta. Și, pe lângă toate astea, a trecut ceva vreme de când am flirtat ultima oară. Sunt destul de convinsă că mi-am pierdut îndemânarea.

– Ai ieșit la câteva întâlniri cu tipul ăla... toamna trecută.

– Wayne? Două întâlniri, iar el a fost cel care a inițiat totul, eu m-am lăsat pur și simplu purtată de val. Și nu ne-am potrivit

deloc. E nevoie de o conexiune, de o potrivire. Se opri o clipă, ezitând. Apoi expiră cu zgomot. Mi-e dor să fac sex, n-o să te mint, dar nu într-atât încât să-i fac avansuri unui prieten sau să ies la întâlniri cu tipi cu care nu simt nici o conexiune. Își prinse din nou sticla de apă la șold. Poate ai putea să mi-l împrumuți puțin pe Monroe, doar câteva ore.

–Să știi că e tare priceput. Dar, nu. Găsește-ți bărbatul tău.

–Poate mai încolo. Să-l pupi pe bebe din partea mea. Eu iau câinele surogat al lui Phin și mă duc acasă.

Teesha izbucni în râs.

–Ți-a spus de asta? A trebuit să inventez ceva, începuse să-mi servească statistici despre cât de mare e influența animalelor de companie asupra copiilor. N-am de gând să dresez un cățeluș să nu-și facă nevoile în casă cu un copil de nici cinci ani și un sugar căruia îi dau dințișorii.

–Nu e nici o rușine în asta. Îți trimit programul finalizat și succesiunea de secvențe.

Teesha se ridică să o conducă până la ușă, dar apoi îi strigă:

–Ca să știi, eu și Monroe am fost prieteni mai întâi.

–Cât timp? răspunse Adrian, pe același ton. Cinci minute?

–Opt. Am rezistat chiar opt minute. Gândește-te!

Adrian se mulțumi să-i facă cu mâna, prinse lesa de zgarda lui Sadie, după care porni în pas alergător.

La finalul săptămânii următoare, cu aprilie chinuindu-se să înflorească în intervalele scurte între ploaie rece și nopți la limita înghețului, Rachael McNee stătea împreună cu Adrian în camera de zi.

Rachael, o femeie trecută de patruzeci de ani cu constituție solidă, prefera cafeaua neagră și purta un costum gri-ardezie cu o helancă bleumarin.

Fosta polițistă, cu părul ei scurt și drept de aceeași culoare cu costumul, arăta mai degrabă ca o bibliotecară cumsecade decât ca un detectiv particular care avea propria agenție.

Ceea ce poate că explica și de ce Adrian se simțea în largul ei cu ea.

–Nu mă așteptam să vii cu informații atât de curând.

–Ți-am pregătit un raport scris, dar am zis că o să vrei să af ce progrese am făcut într-o discuție față în față.

–Nu m-am așteptat nici să fie progrese atât de repede.

–Te confrunți cu chestia asta de mult timp, rosti Rachael, cu o înțelegere evidentă, și n-au fost deloc progrese. Dar, până acum, individul care te urmărește a folosit hârtie albă ieftină, plicuri albe ieftine, și timbre cu steagul american, care se pot cumpăra de peste tot. E destul de inteligent încât să nu lingă banda adezivă a plicurilor. Scrie cu majuscule de mână, așa că fontul nu poate fi legat de nici un program informatic sau de vreo mașină de scris.

–Iar scrierea poeziilor de mână e o tușă mai personală.

Rachael ridică imediat dintr-o sprânceană, dând din cap.

–Da. Mereu același tip de cerneală – pastă de pix ieftin. Cred că folosește aceeași marcă de pixuri. E un om al obiceiurilor. De data aceasta, a ieșit din limitele obiceiului lui.

–Ai reușit să afli mai multe despre felicitare?

–Da. Același lucru îl va face și agentul FBI care se ocupă de cazul tău, când o să apuce să se ocupe de asta. În momentul de față, tu ești singura mea clientă – mama ta a fost foarte clară că vrea neapărat asta.

–Are acest talent.

–Într-adevăr. Ceea ce vreau să spun e că aș putea imediat să merg mai departe în investigarea acestei noi comunicări din partea lui. Și să profit de greșeala lui. Ar fi putut să aleagă o felicitare care se distribuie pe scară largă, de o editură mare. În loc de asta, a făcut o alegere ieftină și de nișă.

–De nișă?

–Clubul Felicitărilor cu Pisici. E afacerea unei femei din Silver Spring, Maryland, fără nici un alt angajat, o firmă care s-a lansat și a început să vândă felicitări în optsprezece februarie, anul ăsta. E o afacere de apartament, domnișoară Rizzo.

–Spune-mi Adrian.

–Adrian. Lucrează de acasă, face fotografii cu pisicile ei – are șase. Soțul ei o mai ajută din când în când, din ce mi-a spus.

–Ea i-a vândut felicitarea?

–Nu. Nu vinde de acasă – sau nu vindea până ce nu și-a făcut site și a început să vândă online. Dar chestia cu site-ul a lansat-o abia săptămâna trecută. Sora ei e director la o papetărie din

Georgetown și a preluat un stoc de felicitări. Pe 1[illegible] februarie. Și doamna Linney – doamna cu felicitările cu pisici – a reușit să-și plaseze felicitările în trei alte magazine în următoarele două săptămâni. Una în centru în Silver Springs, un magazin de unde își face cumpărăturile regulat, iar felicitările au intrat pe rafturi pe douăzeci și trei. Și două magazine temporare – unul în Bethesda, Maryland și unul în Northwest, DC – unde au intrat la vânzare pe doi martie.

–Deci felicitarea pe care mi-a trimis-o trebuie să fi fost dintr-unul dintre acele magazine.

–Da. Iar asta limitează clar zona. Felicitările au fost vândute individual sau într-o cutie cu un set de opt – un pachet cu diferite modele. Sora ei a luat șase cutii cu diferite modele și douăzeci și patru de felicitări individuale, inclusiv cea pe care ai primit-o tu. A vândut două seturi și zece felicitări individuale – inclusiv felicitarea cu „Ai o zi proastă?" – până la data de pe ștampila poștei de pe plicul primit de tine. În toate celelalte locații, avem o vânzare de opt seturi și șase bucăți din felicitarea care ne interesează pe noi.

–Deci locuiește în zona aia.

–Sau călătorea pe acolo. Nici unul dintre aceste magazine nu au camere de securitate care să fi stocat imagini atât de vechi cum ne interesează pe noi. Unele tranzacții s-au făcut cu cardul, altele cu bani gheață. Din discuțiile pe care le-am avut cu directorii de magazine și cu vânzătorii, nimeni nu-și amintea vreun client care să li se fi părut ciudat, care să le fi rămas în minte.

Rachael își lăsă ceașca jos și își puse o pereche de ochelari cu rama roșie pentru a-și consulta notițele.

–Desfășurarea cronologică. Ultima poezie trimisă în modul obișnuit avea ștampila poștei din zece februarie, din Topeka, Kansas. Tu ai declarat că ți-ai ridicat corespondența din căsuța poștală pe treisprezece februarie, ai văzut plicul, dar nu l-ai deschis la momentul acela. Își ridică privirea, cu mai multă empatie. Asta a fost exact în ziua în care a decedat bunicul tău.

–Da.

–Necrologul lui, și un articol despre el, soția și întreaga ta familie, au apărut în ziarele din zonă pe șaptesprezece februarie și linkul a fost postat pe site-ul orașului Traveler's Creek în aceeași dată.

– Da. Adrian se lăsă pe spătar. Și a doua zi felicitarea a fost pusă în vânzare în Georgetown. Câteva zile mai târziu, în Silver Springs, iar după alte câteva zile în magazinele temporare.

– Corect. Ștampila de pe plicul cu felicitarea era din șaisprezece martie, cu zece zile înainte de ceremonia comemorativă, despre care s-a scris în ziare și pe site-ul orașului. Această felicitare, în loc să fie trimisă către căsuța ta poștală, a fost trimisă la restaurant. Iar tu ai deschis-o a doua zi după ceremonia comemorativă.

Când Adrian se ridică, Sadie înălță capul, atentă dacă era nevoie de ea. Nu-și lua ochii de la Adrian, care se plimba de colo-colo.

– Au publicat un articol și în ziarul din Kitty Hawk. Străbunicii mei au deschis un Rizzo's acolo când s-au mutat – asta înainte să mă nasc eu. Bunicii l-au vândut când părinții bunelului au murit. Nu puteau să se ocupe de amândouă. Ar fi putut citi despre moartea bunicului din multe surse.

– Ar fi putut, da. Eu cred că cercetează publicațiile locale, căutând orice mențiune despre tine sau familia ta. În fond, așa poate să te urmărească de la distanță. Poate să intre pe blogul tău, să-ți urmărească exercițiile online, să-ți cumpere DVD-urile... Sigur le are pe toate. Și sigur se uită des la ele.

Adrian trebui să facă un efort pentru a nu se cutremura.

– Toți agenții care s-au ocupat de caz au fost de părere că nu e o obsesie sexuală.

– Așa aș zice și eu. S-ar putea ca el să nu fie motivat sexual în general. De fapt, s-ar putea să avem de-a face cu o femeie heterosexuală, dar în poezii nu apare nici o nuanță de obsesie sexuală. Exercită putere și control asupra ta într-un mod diferit. Constanța cu care vin poeziile, plus cât de scurte sunt, amenințarea că îți va face rău... Îi place prea mult să-ți bulverseze viața pentru a-i pune capăt.

– Deocamdată?

Rachael pur și simplu își mișcă palmele în lateral.

– Accelerarea asta nu e un semn bun. Și, deși aceste amenințări vagi nu au fost transformate niciodată în acțiune – ferească Dumnezeu să se întâmple una ca asta! – ai putea lua în considerare să apelezi la un serviciu de pază personală. Ți-aș putea recomanda câteva firme.

–O am pe Sadie, plus sistemul de securitate de acasă. Am făcut cursuri online. Autoapărare, arte marțiale. Nici nu concep să am gărzi de corp. Cât timp să trăiesc așa? Chestia asta ar putea continua lejer încă zece sau doisprezece ani. Asta e parte din ideea lui de tortură, nu? Să nu știi dacă o să se oprească vreodată. Și, o, Doamne, să te tot întrebi ce-o să faci dacă se va opri... Ce ar însemna asta. Se așeză din nou. Dă-mi voie să-ți mulțumesc din nou pentru munca pe care ai depus-o. Sunt cele mai concrete informații pe care le-am obținut de când a început asta.

–A, și nu am terminat. Mai am câteva sfori de care trebuie să trag. Mama ta vrea o cercetare meticuloasă, Adrian. Meticulozitatea e specialitatea mea. Rachael scoase un plic mare, din hârtie maronie, din servietă. Un exemplar din raportul meu scris. I-am trimis unul și mamei tale. Dacă ai orice fel de întrebări, dacă mai apare vreo altă poezie, te rog să iei legătura cu mine.

–Așa o să fac. Se poate să te întreb de ce ai plecat din poliție?

–După doi copii, am avut o discuție serioasă cu soțul meu. E o meserie periculoasă. Anchetarea cazurilor nu e așa cum se vede la televizor sau în filme. E vorba de cercetare, muncă de teren, scris rapoarte. Iar eu, spuse în timp ce se ridica, voiam afacerea mea. Voiam să fiu eu cea care ia toate deciziile.

–Te înțeleg perfect.

Rachael îi întinse mâna.

–Fii înțeleaptă! Ai grijă de tine! Ținem legătura.

Adrian duse ceașca și farfurioara în bucătărie și le spălă. Avea chestiuni de muncă de care ar fi putut să se ocupe – mereu era ceva de făcut.

Totuși, dacă ar fi rămas acasă, ar fi citit raportul din plicul maroniu și avea să treacă din nou prin toate informațiile pe care le primise. Și-ar fi zgândărit din nou totul.

–Uite că în sfârșit a ieșit soarele, Sadie. Ce-ai zice să mă schimb și să ieșim un pic la alergat?

Sadie știa să recunoască „să ieșim", ca și „la alergat" așa că porni în grabă spre camera de serviciu, unde era atârnată lesa ei. Și scoase un singur lătrat, clar afirmativ.

–Lasă-mă cinci minute să-mi pun haine de alergat și pornim.

18

O săptămână mai târziu, când ajunse pe șantierul de la centrul pentru tineret, se minună văzând pereții – acum tencuiți, gletuiți și șlefuiți.

Se uită la Kayla, care venise acasă în vacanța de primăvară.

–Grozav, nu crezi?

–Tare rău. Locul ăsta... Kayla – îmbrăcată cu o pereche de jeanși cu rupturi și un hanorac cu numele colegiului ei – se întoarse, formând un cerc complet. Când eram mici, spuneam că e bântuit.

–Tot ce se poate. Dar, și dacă ar fi ceva fantome pe-aici, aș zice că sunt mai fericite acum. Și vreau să-ți spun cât de recunoscătoare îți sunt că-ți petreci vacanța de primăvară pe un șantier.

–Nu mi-a venit să cred când am aflat că vrei să te ajut cu amenajarea noului centru pentru tineret. Când eram eu în liceu, am fi dat orice să avem un asemenea loc. Condoleanțe pentru pierderea bunicului tău, Adrian! Tuturor le era foarte drag. Și să știi că mă simt foarte onorată să particip la proiectul ăsta.

–Foarte bine, pentru că am nevoie de ajutor. Își petrecu un braț pe după talia Kaylei. Cred că sunt o femeie hotărâtă, am oarecum ochi pentru chestiile astea și ceva bun-gust. Dar... când mă uit la spațiul ăsta, nici nu știu de unde să încep.

–În regulă, păi ziceai că vrei o atmosferă primitoare, veselă, dar un decor ușor de întreținut. Nimic exagerat, dar nici să fie plictisitor – și vrei să respecți caracterul istoric al clădirii.

–Și crezi că te descurci cu aceste coordonate?

–Am mostre și machete deja în mașină. Pot să le aduc?

–Machete, zău? Păi... da. Stai să te ajut.

Înainte să poată, Mark o strigă din capul noii scări interioare.

–Bună, Adrian! Poți să vii sus să te uiți la ceva? Bună, Kayla! Ce mai face studenta noastră?

–Foarte bine, domnule Wicker. Ce mai fac Charlie și Rich?

–Cresc ca niște buruieni. Kayla mai stătea cu copiii mei din când în când.

Mereu exista o legătură între oamenii din Traveler's Creek, își dădu seama Adrian.

–Urc imediat. Kayla are niște lucruri în mașină și trebuie să le aducem aici.

–A, pot să le aduc singură.

–Auzi, Derrick? Du-te și ajut-o pe Kayla să-și aducă lucrurile, bine?

–Sigur.

Derrick, înalt și slab, cu coate ascuțite, coborî treptele în fugă, făcând zgomot cu bocancii lui grei de lucru.

–Care mai e treaba, Kayla?

Adrian se duse la etaj și cumpăni ideea de a face o schimbare – una inteligentă – în debara.

Când se întoarse, Kayla aranjase mai multe mostre pe o bucată de placaj fixată pe două capre și trei machete cu elemente de design grupate.

–N-am cum să nu spun că și astea sunt grozave.

–Ai nevoie de opțiuni. Toate fotografiile și filmările pe care mi le-ai trimis mi-au fost de mare ajutor. M-am gândit că vrei ca toate culorile și nuanțele pe care le alegem să curgă bine împreună. Să ne limităm la o gamă unică? Totuși, eu cred că trebuie să ai zone diferite – clar definite, dar care să se potrivească. Ai nevoie de un pic de vechi, pentru elementul istoric, așa că mă gândeam la pardoselile din toalete și din zona de servit masa.

–Arată a cărămidă.

–Dar e o gresie ușor de spălat, și pe care nu se alunecă. Sau ai putea alege linoleumul într-o nuanță neutră, poate să lași pe un perete modelul de cărămidă. Pentru dulapuri, ai putea opta pentru culoare – care să dea nota de veselie –, dar cu uși fără mânere în relief, care să fie ușor de șters. Apoi, pe toată partea de elemente de metal, să alegi ceva cu aer rustic.

–Deja mi-ai luat ochii cu vendele-închis pentru dulapuri. Îmi place mult vendele.

–Am ținut minte. Și le pui în contrast cu blaturi albe – asta e făcut artizanal și nu trebuie lăcuit, n-o să se păteze. Ai putea opta pentru margini rotunjite. Arată bine și e mai sigur pentru copii mici. Poate cu mânere din bronz patinat.

Adrian cerceta diferitele detalii în timp ce Kayla rearanja mostrele în grupuri.

–Continuă.

Până la final, Adrian se hotărî asupra celor mai multe dintre materialele pe care aveau să le folosească și selectă câteva mostre pe care să le ia acasă, pentru a se mai uita din nou pe ele.

Mark veni la parter pentru a studia unele dintre opțiunile alese.

–Îmi place ce văd. Ia uită-te la tine... O înghionti în braț pe Kayla. O adevărată profesionistă.

Fratele lui Mark, fostul dur, veni și el să arunce o privire.

–Dulapuri verzi. Elegant. Îi făcu cu ochiul Kaylei, după care îi adresă un zâmbet extrem de radios lui Adrian. Nu știam că o să vii până la finalul programului. Mi-aș fi pus șapca cea bună.

Îl chema Paul, își aminti ea, și îi zâmbi și ea.

–Credeam că asta e șapca bună.

–Vechitura asta?

–Paul, ce-ar fi să le ajuți pe doamne să ducă toate astea la mașini?

–Le duc bucuros. Chiar e o plăcere să dau o mână de ajutor să aducem la viață clădirea asta veche. Se clătină un pic când duse afară machetele. Chiar că de-abia aștept să avem ceva vreme de primăvară, dac-o mai veni vreodată. Te văd din când în când, cum alergi cu câinele. Voi două arătați într-un mare fel.

–Lui Sadie îi place la nebunie când ieșim la alergat. Și mie. Deschise portiera, ca Sadie să poată sări pe banchetă. Doar macheta de sus în mașina asta, Paul, mulțumesc.

–Mason o să înceapă săptămâna viitoare să curețe și să refacă mortarul dintre cărămizi, dacă ne lasă ploaia. Se sprijini de mașină pentru o clipă. O să se vadă o diferență clară de la asta. Apoi, de cum ne apucăm de fațada etajului... Începu să-și maseze bărbia. Dacă avem două săptămâni bune, o să fie lună aici.

–De-abia aștept. Mulțumesc din nou.

–Oricând, cu plăcere. Aveam de gând să intru diseară pe la Rizzo's, să beau o bere și să mănânc o pizza. Mi-ar plăcea să-ți fac cinste și ție, oricând vrei să stăm de vorbă despre cum merg lucrările.
–Mersi. Dacă e să nu, ne vedem aici, în câteva zile.
El își duse degetul la cozorocul șepcii.
–Ai grijă de tine.
Apoi se întoarse în clădire, cu pași legănați.
–Clar, flirta cu tine.
–Da, am priceput și eu.
–E chiar drăguț și e bine clădit. Barry a fost prietenul surorii lui. Paul e băiat de treabă. Cândva era destul de rebel – din ce zice Barry –, dar e băiat de treabă.
–Da, ce să zic...
Adrian scoase un sunet care nu era nici negativ, nici pozitiv.
–Nu e nici o scânteie?
–Cred că nu. E bine clădit. Un subiect de gândire, clar. O să mă decid și cu restul în seara asta. Sau mâine. Știu că trebuie să vorbim despre mobilier înainte de sfârșitul vacanței tale.
–Am ceva idei.
–Pe asta mă și bazez. Ne vedem curând!
Nici o scânteie, își repetă Adrian în gând, când plecă cu mașina. Nici o conexiune. Pe de altă parte, nici nu fusese deloc deschisă. Putea să încerce să iasă cu el la o bere la Rizzo's, într-o atmosferă relaxată, și să... vadă ce-o să fie.
–Pur și simplu nu pot să-mi adun energia necesară pentru așa ceva, Sadie. Poate după ce termin cu producția și o să fie finalizat și centrul pentru tineret. Un subiect de gândire.
Făcu un ocol pe la Teesha, sperând să poată să îi arate opțiunile asupra cărora încă nu se hotărâse.
Mașina familiei nu era pe alee, ceea ce însemna că respectiva familie se dusese undeva, să facă cine-știe-ce activitate de familie.
Dar văzu că mașina lui Raylan era pe aleea lui, așa că parcă în spatele ei.
De la ceremonia comemorativă încoace, nu găsise momentul sau ocazia de a sta de vorbă cu el. Avea să-i întrerupă programul zilnic de lucru, își dădu seama când o lăsă pe Sadie să coboare din nou din mașină. Dar putea să nu se lungească.
Pornind înainte în salturi, Sadie începu să dea din coadă și din tot corpul, care arăta clar cât era de fericită.

–Nu te-am mai adus să-ți vezi iubitul de ceva vreme. Vina mea, recunosc.

Adrian bătu la ușă, după care o mângâie pe cap pe Sadie.

–Ar trebui să fii un pic mai reținută, știi tu.. să-l faci să se străduiască puțin înainte să...

Raylan, cu telefonul la ureche, deschise ușa. Câinii, de o parte și cealaltă a cadrului ușii, se repeziră unul la celălalt și se transformară într-o grămadă de delir amoros pe podeaua camerei de zi.

–... sau nu, murmură Adrian.

Raylan îi făcu semn să intre.

Purta o pereche de pantaloni de trening gri, un hanorac cu Nimeni, evident nu se bărbierise de o zi, două și arăta bizar de adorabil, își dădu seama.

–Da, e iubita câinelui meu. Da, câinele meu are o iubită. Raylan făcu un pas în lateral, pentru a evita maldărul format de cei doi câini. Amuzant... Nu, ar fi grozav, serios. O să stea mama cu ei și o să ne petrecem seara împreună. Da, prea mult. Sigur, ne vedem peste două săptămâni.

Apăsă pe butonul de încheiere a apelului și își băgă telefonul în buzunar.

–Bună!

–Bună! Îmi cer scuze pentru întrerupere.

–Nu-ți face probleme. Aruncă o privire la câinii care erau absorbiți să se lingă pe față. I-am ținut separați pe îndrăgostiți.

–Clar, trebuie să ne descurcăm mai bine la capitolul ăsta.

–Ce-ai zice să-i scot în curtea din spate, să le dăm ceva intimitate?

–Sigur, dar nu vreau să te rețin. Probabil că lucrezi.

–Reiau mai târziu. Haideți, porumbeilor!

Îi conduse până la ușa din spate, pe care câinii țâșniră, încântați să pornească la goană pe peluză.

–Vrei ceva băut? O cola, apă, un suc cu pai?

–Nimic, mulțumesc.

Bucătăria avea un aer de familie, își dădu seama. Calendarul de pe frigider cu programul de luna aceasta, panoul de plută pe care prinsese desene de-ale copiilor, niște cărți de vizită, fructiera aproape goală de pe blatul de bucătărie.

–Nu te-am mai văzut de la ceremonia comemorativă, începu ea, și voiam să discut câteva lucruri cu tine.

–Cum te mai simți?

–Bine. Chiar bine. Când a murit buni, nu stătusem cu ea decât când venisem în vizită. Multe vizite prelungite, dar vizite. Îmi era dor de ea, dar îmi făceam mai multe griji pentru el. Iar apoi m-am mutat aici. De mai mult de doi ani. Sunt dimineți în care mă trezesc și încep să mă gândesc dacă e rândul meu să-l duc cu mașina la serviciu sau, când intru în bucătărie, să simt mirosul cafelei făcute de el. Și-apoi îmi aduc aminte...

–Eu încă mă mai aștept să-l văd la barul de la Rizzo's mai tot timpul. Era o parte atât de importantă din atâtea vieți...

–Asta așa e. Voiam să-ți spun... Știu că ți-am mulțumit pentru tot ajutorul acordat, că ai fost aici, că ai fost aproape. Dar voiam să-ți spun cât de mult a însemnat pentru mine ce ai spus. Ai zis că a dus o viață lungă, frumoasă și generoasă. Și că soarta a făcut să alunece spre lumea cealaltă înconjurat de iubire. În momentele acelea îngrozitoare, m-a ajutat să aud asta. Și mai mult, îmi repet în minte cuvintele astea când am nevoie de ele și mă ajută să merg mai departe. Tot restul, că ai dat telefoane pentru mine, că m-ai ținut de mână când am sunat-o pe mama, toate asta au contat. Dar cuvintele acelea... le voi ține minte pentru totdeauna.

–Iar acum, iată, că nu mai știu ce să spun.

–Nu mi-a trecut print minte atunci, dar m-am gândit la asta între timp. De ce veniseși la noi? Chiar în momentul în care aveam nevoie să vii?

–Venisem să-ți las o machetă a romanului cu Flacăra.

–E gata?

–Da. Și era și la momentul respectiv, în mare. Realizasem o machetă și, având în vedere că tu ai fost sursa de inspirație pentru înfățișarea ei, ți-o adusesem.

–O mai ai?

–Cum să nu?

–Pot să mă uit pe ea acum?

–Sigur, zise din nou. E la mine în birou.

Se duse cu el, iar cât el se duse la masa lui de lucru pentru a deschise un sertar cu hârtii, Adrian cercetă schițele de pe peretele lui, de pe planșă.

–Lucrezi la încă o carte cu Nimeni. Și.... Se trase mai aproape. Și îl faci să se înfrunte cu Divina Vrăjitoarea. Îmi place la nebunie!

Au energia aia intensă de tensiune sexuală, chiar dacă încearcă să se omoare reciproc. E ceva diferit. Continuă să înainteze, bătând cu degetul în alt desen. Ca o fortăreață de sticlă? Nu sticlă, se corectă. Un fel de material transparent și impenetrabil, nu? Foarte foarte tare. Asta-i o insulă? Arată ca o insulă. Da, o insulă... Cu un vulcan! Cui nu-i place un vulcan? Se răsuci către locul unde el stătea și se uita la ea, complet nedumerit. E un sediu, nu? Trebuie să fie pentru eroii binelui, pentru că e transparent. Spune-mi că, în sfârșit, formați o echipă de supereroi! Practic, formați versiunea voastră a Răzbunătorilor, a Ligii Dreptății.

–Garda Binelui. Se numește Garda Binelui.

–Garda Binelui... Rosti cuvintele încet, cu o doză de respect. E perfect! Își unesc punctele forte, își coordonează misiunile, își unesc puterile pentru a deveni o pavăză împotriva forțelor răului.

–S-ar putea să vrem să folosim formularea asta.

–Vor fi tensiuni, trebuie să apară și așa ceva. Și Regina Violeta și Corbul de Zăpadă s-au mai înfruntat în *Gambitul Reginei*.

–Doamne, Dumnezeule!

Uluit, Raylan nu putea decât să se uite lung la ea.

–Dar Corbul de Zăpadă și Nimeni au colaborat bine în *Totul sau nimic* și în continuare, *Până la capăt*. Flacăra Cobalt va fi și ea în echipă? Vor avea destulă încredere în ea?

–Ne gândeam că Îngerul Dreptății o să o susțină și, după ceva dezbateri, va fi primită cu titlu de probă. Tu chiar citești romanele noastre grafice.

–Îmi plac conflictul – conflictul emoțional – și înfruntările fizice. Binele luptându-se cu răul, singurătatea pe care o presupune o viață dublă, asumarea unor riscuri imense. Și mi-a plăcut ce i-a spus Unchiul Ben lui Peter: „Odată cu o putere imensă vine și o responsabilitate pe măsură". Văzu cartea din mâna lui. Aia e?

Raylan i-o întinse și nu putu să nu zâmbească văzând-o cum se legăna înainte și înapoi, ca o copiliță încântată.

–O, Doamne, cât de tare, cât de tare!

–E doar o machetă, cu hârtie mai ieftină, la fel și îmbinările.

–E uimitoare! E minunată! Cu mare grijă, Adrian întorcea paginile. Pare atât de singură și de chinuită când e singură, apoi e plină de viață și de-a dreptul magnifică atunci când călărește dragonul. Și uită-te la contrastul dintre ea și Îngerul. E ceva care trece

dincolo de aspectul fizic. Își ridică privirea la el. Sunt copleșită de admirație, Raylan, dar creația ta e pur și simplu uluitoare.

– Ei, n-ai vrea să te muți în biroul meu și să-mi repeți asta din oră în oră?

– Noi, ăștia care chiar ne pricepem la ce facem ne cunoaștem valoarea. Așa că ne vedem de treabă în continuare. Ofrând, îi întinse cartea înapoi. Mulțumesc că mi-ai arătat cartea.

– Poți să o păstrezi.

– Pot... Îl lovi cu pumnul în braț, în joacă. Zău?

– Da. Cu grijă, Raylan își masă brațul. Ești foarte puternică.

– Ei, drăcie! Dă-mi autograf, dă-mi autograf, dă-mi autograf.

– Îți dau, dar să nu mă mai lovești.

– Având în vedere că ți-am complimentat creația... și sincer, zise Adrian, alegând o cariocă roșie, voiam să mai discut și altceva cu tine. Lucrările la centrul pentru tineret se desfășoară în grafic și vrem să îl deschidem și să fie operațional până în septembrie. Printre lucrurile pe care vrem să le oferim sunt și diferite demonstrații și lecții practice. Meșteșuguri, sport, muzică – pe domeniul ăsta o să apelăm la Monroe – dans, arte. Sper să te conving să-ți dedici ceva timp unor demonstrații și să predai un curs de artă și ilustrații.

– Pot s-o fac.

– Ei, chiar că a fost ușor...

– Eu și asociații mei am făcut asemenea activități la școlile din zonă, la târgurile organizate, de zilele carierei și așa mai departe. E distractiv – și așa l-am găsit pe unul dintre tinerii care au făcut practică la noi peste vară, anul trecut.

– În cazul ăsta, clar ai obținut postul. Avem de gând să te plătim cu o grămadă de laude și strângeri de mână pline de afecțiune.

– Da, cam astea erau și așteptările mele salariale.

– Mulțumesc, Raylan. Luă cartea înapoi și chiar o cuprinse la piept. Și mulțumesc și pentru asta. Încă un lucru, după care scapi de mine. O să reîncep tradiția cu cinele la casa Rizzo. E ca și cum casa ar avea nevoie de oameni în ea, altfel e ciudat. Ce-ai zice ca tu și copiii să-mi testați calitățile culinare vineri?

– Sună... Am uitat. Sunt la mama vineri. Au negociat o noapte la bunica, cu un maraton de filme. Iar eu nu sunt invitat.

–A, păi atunci... Vii doar tu? Asta dacă nu cumva vrei să savurezi liniștea și solitudinea, care, din ce-mi spune Teesha, sunt mai bune decât șampania și caviarul.

–Eu nu înțeleg fascinația cu caviarul, zise el meditativ. Sunt ca Tom Hanks în *Vreau să fiu mare* în ce privește caviarul. În fine... ăăă, da, sigur. O masă gratis, pe care să nu fie nevoie să o gătesc eu!

–Grozav! O să fii prima mea victimă. Adică... primul meu oaspete. Fără caviar. E bine la șapte?

–Da, e bine.

–Ne vedem atunci. O să ies prin spate, să o iau pe Sadie, și-o să ocolim casa până la mașină. Pe Jasper îl las afară sau îl bag în casă?

–Trebuie să rămână afară până termină cu îmbufnarea. Stă îmbufnat după ce Sadie pleacă acasă la ea.

–Ai grijă să-l aduci și pe el vineri.

Rămase pe loc, cât ea ieși de una singură pe ușa din spate. Ieșea singură, își reaminti, așa cum ar fi făcut o prietenă. Erau prieteni.

Nu stabiliseră o întâlnire. Ea îl invitase cu copiii și cu câinele la cină. Doar pentru că Bradley și Mo nu puteau să vină nu însemna că era o întâlnire. Iar partea cea mai tristă din toată chestia asta? Oricum nu era sigur că-și mai amintea cum era să iasă la o întâlnire. Deci era bine că asta nu era o întâlnire.

Și, având în vedere că nu era, se etichetă drept idiot când opri mașina în fața casei ei, vineri seară. Chiar se gândise intens la hainele pe care avea să le poarte, ceea ce era pur și simplu jenant. Până la urmă, se hotărâse să-și pună jeanși – mereu o alegere sigură – apoi, pentru că se trezi dezbătând cu sine însuși dacă să-și bage cămașa în pantaloni sau nu, alesese în loc un pulover ușor, de primăvară.

Cumpărase o sticlă de vin bun, pentru că așa se făcea, dar își înfrânase impulsul de a se opri la florărie, pentru a lua un buchet. Ar fi fost o exagerare.

Acum, cu Jasper aproape aruncându-se cu totul pe portiera din spate, își acordă un ultim moment de cumpănire.

–Nu e interesată de tine așa, n-a fost niciodată, deci termină. Și oricum n-ai ști ce să faci dacă ar fi interesată de tine, așa că las-o baltă.

Deschise portiera, îl lăsă pe Jasper să se avânte afară, după care să se ducă glonț la ușa din față. Raylan îl urmă mai încet,

răspunzând la telefonul care începuse să-i sune în buzunar. Era Jonah, îl suna pe FaceTime.

–Jonah.

–Salut, omule, ai o clipă? Voiam să discut cu tine abordarea asta.

–Ăăă, sincer... te sun eu mai încolo. Mă pregăteam să iau cina.

–A, sigur. Nu-i aud pe copii. Mereu îi aud pe copii când te pregătești să iei cina.

–Sunt la mama.

–A, tare! Ei bine, poți să mănânci cât îți spun chestia asta. Cred că adaugă o nouă nuanță de suspans, dar va trebui să ne ocupăm ce un anumit factor de domino.

–Nu sunt acasă. Iau cina cu o prietenă.

–Iei cina cu o prietenă? Ce prietenă? Stai nițel! Te-ai bărbierit. Ai o întâlnire!

–Nu. Nu e o întâlnire.

–Hei, îl văd pe Jasper. De ce scâncește așa? Ia stai puțin! Ai o întâlnire cu Flacăra! Tipa care are cățelușa pe care i s-a pus pata lui Jasper. Să fiu al naibii!

–Nu e o întâlnire. Tacă-ți fleanca!

–E regina fitnessului, sexy ca naiba, nu? A ajuns? Gătești tu? Nu, ai zis că nu ești acasă, dar ești cu câinele. La ea! Și gătește ea! Ooo, la, la!

–Să-mi aduci aminte, când ne vedem, să-ți dau un șut între picioare.

–Sigur, sigur. Hei, să-mi dai mesaj mai târziu. Vreau să-mi povestești tot despre...

Raylan închise. Își dădu seama că discuția lui ar fi putut foarte bine să fi fost purtată de doi adolescenți plini de hormoni. Nici el nu știa de ce, însă asta îl făcu să se mai liniștească.

Ridică dispozitivul de alamă și îl lăsă să se lovească de ușă.

Adrian era îmbrăcată în jeanși – deci fusese o decizie bună din partea lui să opteze pentru același tip de ținută – și o cămașă galben-pal peste un maiou alb, cu bretele subțiri. Își strânsese părul acela fabulos și îl prinsese în creștet.

–Fix la timp, zise ea, în timp ce Jasper se duse glonț la Sadie. Perfectă alegere! Luă sticla cu vin. O să meargă numai bine cu meniul din seara asta. Hai să mergem în sufragerie și să ne servim cu câte un pahar.

Pusese muzică. Și Dom punea mereu muzică, încet, doar un murmur pe fundal.

Și ce i se păru absolut identic? Mirosurile.

–Orice-ar fi în meniu, să știi că miroase grozav.

–Așa e, și sper că și gustul e pe măsură. Bunelul mi-a lăsat prin testament rețeta lui secretă de sos roșu. Într-un plic sigilat. Îi zâmbi larg în timp ce desfăcea sticla de vin cu mișcări îndemânatice. Și când spun sigilat, mă refer la un sigiliu de ceară. Trebuie să memorez rețeta, iar apoi să o pun din nou într-un plic sigilat, pe care să-l pun la păstrare într-un loc sigur. Și să o dau mai departe copiilor mei, când și dacă merită o asemenea onoare. Scoase paharele de vin. Știu că o are și mama ta – ca să vezi nivelul de încredere dintre ei.

–Încredere meritată. Nu a spus nimănui rețeta și niciodată nu a pregătit sosul Rizzo acasă.

–În seara asta, l-am pregătit eu. O să mâncăm lasagna, ceea ce eu nu am gătit niciodată de una singură până acum. Dacă nu e atât de bună pe cum miroase... minte-mă. Umplu paharele. Mulțumesc că ai venit, adăugă. Pentru mine, asta e un fel de încercare. Să gătesc singură, să am pe cineva la masă cu mine, să-mi dau seama cum să îmi reiau viața în această nouă parte a ei.

Raylan luă paharul de vin oferit și îl ciocni ușor de al ei.

–Să închinăm în cinste încercărilor de succes.

–*Salute*! Ia loc, te rog. Putem să mâncăm *antipasto* aici, apoi felul principal în sufragerie.

–Deci e o masă pe cinste.

–O masă în stil italienesc. Aduse platoul lung și îngust, apoi puse niște pepperoncini, roșii cherry, năut, măsline și tot restul – marinate în vinegreta specială a bunicii ei – pe niște farfurioare. Începutul și sfârșitul? Sunt convinsă că am făcut treabă bună, așa cum m-a învățat buni. Cred că și tu gătești destul de mult, cu doi copii acasă.

–Nu putem trăi doar cu mâncare comandată de la Rizzo's, dar să știi că puiul la cuptor îmi iese destul de bun. În plus, n-aveai cum să crești în casa mamei fără să înveți să gătești.

–Mi-am dat seama de asta.

–Dacă sunt încolțit... ți-aș spune să nu mă judeci, dar fiind vorba de tine, o să o faci. Să știi că mai scot la înaintare și crochetele de pui și de cartofi.

–Mimi mai făcea și ea, când era plecată mama din oraș. Era secretul nostru. Și să știi că nu judec. Luă o bucățică de brânză provolone. Eu educ. Mama e cea care judecă, dar și ea încearcă să o lase mai moale.

–Chiar așa?

–Suntem... Ai putea să spui că suntem într-o perioadă de încercare. Moartea bunelului chiar a afectat-o tare. Așa că și-a reevaluat viața. Chiar și înainte de asta... Mi-a trimis un mesaj de Revelion, chiar după miezul nopții, să-mi ureze la mulți ani. N-a mai făcut asta înainte. Și acceptă, fără prea multă împotrivire, ideea mea cu liceul pentru noul DVD.

–Am tot auzit despre asta. Toată lumea din Creek vorbește despre ce-ai de gând să faci.

–Și eu sunt destul de încântată. Îmi place ideea cu tema celor două generații. Două și jumătate, se corectă, că a trecut mult timp de când am terminat eu liceul.

–Și o să folosiți sportivi? Ideea e grozavă, apropo.

–Mulțumesc. Avem o majoretă, un fundaș din echipa de fotbal american, un profesor de sport, antrenorul echipei de fotbal, așa că sunt reprezentați și sportivii. Dar avem și pasionați de științe, de matematică, elevi din clubul de teatru, un elev care a primit o bursă integrală la Virginia Tech. Zâmbi peste buza paharului cu vin. E o distribuție diversă din toate punctele de vedere. Sex, vârstă, rasă, formă fizică... A fost destul de greu să pun la punct un program bun, care să se potrivească pe toată această gamă.

–Pun pariu că ți-a plăcut la nebunie.

–Cum să nu? În câteva săptămâni se întoarce și mama, ca să începem repetițiile, să ne asigurăm că merge totul, să cronometrăm totul cu toată distribuția. Apoi o să vină echipa de filmare, ne aranjăm totul și filmăm pe parcursul unui weekend, două zile lungi, și avem și intervalul după ore din a treia, de rezervă, în caz că e nevoie. Ești pregătit pentru marea încercare?

–Dacă mă mai ții aici, doar să miros fără să-mi dai să și mănânc s-ar putea să iasă urât.

–Ține-mi pumnii. Ce-ai zice să scoți câinii în curtea din spa și să aprinzi lumânările de pe masă? Mă ocup eu de restul.

Era mai ușor decât crezuse, recunoscu el când le dădu dru câinilor. Adrian era, mereu fusese, o companie plăcută – era

să vorbească cu ea, să stea cu ea. Iar dacă nu puteai să te relaxezi în casa asta, clar aveai probleme serioase.

Adrian aduse tava cu lasagna, niște batoane groase și moi de pâine – un preparat emblematic la Rizzo's – și un vas cu roșii cherry coapte în ulei cu ierburi.

–O să pun în farfurii, dacă nu te deranjează.

–Să nu te zgârcești.

–Să dea Domnul să nu regreți această solicitare.

Puse pe farfurii pătrate generoase de lasagna și din garnituri, în timp ce Raylan reumplu paharele cu vin.

Adrian se așeză și luă prima furculiță.

–Acu-i acu'.

Gustară prima înghițitură împreună. Zâmbetul lui Adrian se întinse lent, la final fiind însoțit de un dans vesel din sprâncene.

–Moștenirea familiei Rizzo rezistă, rosti Raylan, luând încă o gură.

–Pffu! N-o să gătesc niciodată cu pasiune și tot timpul, așa cum făceau bunicii, dar e bine să știu că nu i-am dezamăgit. Acum, că am terminat cu anxietatea de performanță, ar trebui să-ți spun că ți-am citit cartea. De două ori.

–Să știi că eu sunt prea ocupat cu mâncatul ca să am anxietate de performanță.

–Bine, pentru că ai avea-o degeaba, iar acum poți să o păstrezi pentru un moment mai potrivit. Recunosc că, la prima lectură, am fost un pic cam împrăștiată. E ceva să mă văd pe pagină, în poveste... A fost ciudat și minunat. La a doua lectură, nu mai eram eu, era ea, dar tot i-am simțit zbaterea. E atât de chinuită... Atracția și repulsia pe care le simte față de Groaznic. Admirația și invidia pe care le simte față de Îngerul Dreptății. Luându-și paharul cu vin, îl folosi pentru a gesticula. Și, chiar dacă o mai citisem și știam ce o să se întâmple, momentul acela în subteran, sub clubul acela de noapte, sub Styx, când Îngerul e rănită, neajutorată, iar Groaznicul o îmboldește pe Flacără să îi curme viața Îngerului, să aprindă scânteia care va duce la distrugerea orașului, îți face inima să bată mai tare. Dacă o omora pe Îngerul Dreptății și îi oferea sufletul Groaznicului, avea să se elibereze de sub influența lui. E damnată să rămână în imperiul întunericului, dar înțelege lumea tenebrelor. Deci când își îndreaptă puterile, flăcările ei către

Groaznicul, să o salveze pe Îngerul Dreptății, să salveze oamenii care se tem de ea și o urăsc, e palpitant.

– Încep să mă întreb cum de mi-a supraviețuit vanitatea până acum, fără tine.

– Nu e ca și cum te-aș ridica în slăvi. Lucrurile ar fi putut evolua și în cealaltă direcție, pentru că Flacăra e un pic nebună. Acționează sub impulsul emoțiilor, iar Îngerul e tot ce s-a convins singură că nu poate fi, așa că o invidiază profund. Împunse cu furculița o roșie. Dacă ar fi distrus-o pe Îngerul Dreptății, ar fi obținut tot ce credea că-și dorea – tot ce credea că merita.

– Separându-se de partea sa omenească, complet și definitiv.

– Iar, în loc de asta, a ales partea ei omenească. Copiilor tăi le place meseria lui tati?

– În mare parte, pentru ei e o meserie ca oricare, iar Bradley insistă cu obsesia lui pentru Batman.

Amuzată, Adrian sorbi o gură de vin.

– Sunt convinsă că e doar o fază.

– Când am vopsit ouă pentru Paște, a desenat emblema lui Batman pe unul. Un desen destul de reușit. Îl las în voia lui și îl acopăr față de asociatul meu, Jonah, care ia lucrurile foarte personal.

– Ți-e dor? întrebă ea. Să fii acolo, cu oamenii cu care lucrezi?

– De anumite aspecte, da. E o anumită vibrație, o anumită energie, și se pierde ceva din ea când discuți prin teleconferință. Probabil că așa pot lucra mai mult fără să fiu întrerupt, dar n-ai cum să nu simți lipsa ședințelor zilnice cu toți colegii. Ție? Ți-e dor de New York?

– Am crezut că o să-mi fie, dar chiar nu e cazul. Oricum, mare parte din muncă mi-o fac de una singură. Acum, că îi am pe Teesha și pe Monroe chiar aici, asta înseamnă enorm pentru mine, dar din punct de vedere profesional, activitatea mea nu se bazează pe colaborare, ca a ta, cel puțin nu până nu ajunge la ultimele etape.

– Monroe. Raylan înmuie ce mai rămăsese dintr-un baton în micul vas cu ulei. Când m-am mutat în casa de lângă ei, habar nu am avut că a compus cam zece la sută din cântecele din lista mea de preferate.

– E un tip discret.

– Da, așa e. Uneori stă în curte și cântă la chitară sau la orgă. Sau la saxofon. O dată l-am întrebat de ce nu-și interpretează pe scenă propriile cântece.

– Iar el a zis: „Îmi place liniștea".

– Exact. Adrian, a fost o masă uluitoare. Serios, uluitoare

– Și nu s-a terminat încă. Avem *zabaglione*. Pe partea asta am încredere în mine, pentru că buni mi-a împărtășit secretul ei acum mulți ani. O să strâng aici. Vrei un cappuccino?

– Sigur. Stai să te ajut.

Se ridicară amândoi și adunară vasele de pe masă.

– Ah, am văzut-o pe Maya azi, începu Adrian în timp ce ducea vasele în bucătărie. Tocmai se întorcea de la controlul săptămânal și e totul bine.

– Am auzit. Mama a cam luat-o razna că o să aibă o fetiță. Joe e încântat. Collin nu atât de mult și mi-a spus confidențial că e de părere că părinții lui fac o mare greșeală, pentru că fetele sunt prostuțe.

– Și tu ce i-ai spus?

– În primul rând, i-am spus că îl înțeleg, ca să stabilesc un fond de încredere. Apoi am trecut prin mai multe universuri, pentru a-i da exemple de fete care nu sunt deloc prostuțe. Pink Power Ranger, Wonder Woman, Prințesa Leia, Furtuna, Regina Violet, mama lui, bunica... Nu am zis nimic de verișoara lui pentru că, în momentul de față, Mariah e exact întruchiparea a ceea ce el consideră a fi „prostuță".

– Înțeleaptă decizie.

Se întoarse către aparatul de cafea, tocmai când el înaintă să pună vasele pe blat. Și se ciocni de el.

Își ridică privirea. Ochi verzi. De ce trebuia să aibă ochii verzi? Se aplecă, se aplecă spre el, spre acea dorință.

Apoi, dându-și seama ce făcea, se smuci înapoi.

– Îmi pare rău. O, Doamne! Raylan, îmi pare atât de rău... A fost...

El o prinse ușor de braț, să o țină pe loc.

– Chiar trebuie să-ți pară rău?

19

Nu-și putea pune gândurile într-o înșiruire coerentă. Nu putea găsi unul suficient de bine legat pentru a începe discuția.

–Pur și simplu, nu am vrut să... nu am pregătit totul ca să – nu te-am chemat aici să... ei, ce să spun...

–Hai să vedem dacă ne pare rău amândurora... sau nu.

Avea să schimbe lucrurile, momentele importante schimbau lucrurile. Așa că nu se grăbi când o trase mai aproape, o trase un pic mai aproape pe îndelete înainte de a se trage și el înainte, după care își lăsă gura peste a ei. Lent, dulce, tandru. Doar o degustare, o încercare din care oricare dintre ei s-ar fi putut retrage fără să afecteze o prietenie lungă și importantă.

Atrasă de atingerea lentă, dulce, tandră, Adrian se aplecă din nou spre el. Și fu ca și cum o cheie s-ar fi întors într-o încuietoare. Simți conexiunea pe care o căutase zadarnic atâta timp și se lăsă să se afunde în sărut, în moment.

Un sărut care schimba lucrurile. Își puse o mână pe obrazul lui, după care își trase degetele în sus, prin părul lui, și schimbă cu totul lucrurile.

Oare el intensifică sărutul sau ea? Nu știa, știa doar că toate celulele corpului ei voiau mai mult.

Raylan se trase înapoi, cu ochii în continuare uniți cu ai ei.

–Îți pare rău?

–Nu. Nu, nici măcar un pic.

–Nici mie.

De data asta, își petrecu brațul pe după gâtul lui, iar vibrația din corpul ei îi răzbătu cumva din gât când el îi prinse șoldurile.

–Dacă am fi deștepți, reuși să articuleze înainte de a-l săruta din nou. Dacă am fi deștepți, am aștepta câteva zile.

–Crezi tu? Își lăsă palmele să urce de o parte și de cealaltă a trunchiului ei, după care din nou în jos. Chiar crezi?

–Sau am putea să ne ducem la etaj acum, să facem economie de timp.

–Gestionarea eficientă a timpului să știi că e mai importantă decât se crede. Să știi că eu votez pentru varianta asta.

Adrian îl apucă de mână și trase aer adânc în piept. Ieșiră din bucătărie împreună.

–Nu mă așteptam ca seara asta să se termine așa, începu ea.

–Nici eu. Dar m-am gândit la asta.

Adrian se opri la baza scării interioare.

–Zău?

–Tot înainte. Nu vreau să risc să te răzgândești.

Înfiorarea de la baza pântecului ei urcă în piept.

–Nici o șansă.

–Uite ce e... N-am mai fost cu nimeni după Lorilee, așa că mi-am cam ieșit din mână.

–Și eu vin după o lungă perioadă de secetă. O să ne reamintim împreună.

Intră în camera ei unde, ca întotdeauna, lăsase veioza frumoasă de lângă fereastră pe cea mai mică intensitate.

În secunda următoare, Adrian se răsuci spre el.

Își dorea căldura aceea, palpitația aceea extremă, plină de emoție.

–Îmi aduc aminte de partea asta, murmură el cu buzele aproape lipite de-ale ei, în timp ce mâinile începeau să i se aventureze.

Când începu să-i scoată agrafele din păr, Adrian își ridică instinctiv mâinile.

–A, o să fie...

–Uluitor. E atât de bogat. Trecându-și degetele prin el, o întoarse către pat. Acum chiar îmi aduc aminte totul.

Cu o mișcare fluidă care îi făcu inima să palpite, o ridică în

–Mulțumesc. Își acordă un moment să-i studieze fața, privind cum luminile și umbrele jucau pe ea. O desenase de nenumărate ori, îi cunoștea fiecare unghi. Și totuși... Cine ar fi crezut că o să ajungem aici?

Iar când își lăsă gura peste a ei, vremea gândurilor ajunse la sfârșit.

Își înfrânase nevoile atât de mult, iar acum redescoperea plăcerea plină de surprindere de a le lăsa să se împrăștie și să îl pârjolească prin tot corpul. Să dorească din nou, să fie dorit i se părea un miracol, dar și superb de firesc. Adrian întindea mâinile către el. Iar el nu știa dacă avea să poată explica vreodată ce însemna ca să întindă cineva din nou mâinile către el.

Ce însemna ca o femeie să retrezească acele nevoi și să se ofere să le satisfacă.

Îi trase cămașa peste umeri, își lăsă palmele să alunece peste mușchii aceia tari și contrastul dintre acele brațe lungi ca de balerină și pielea netedă ca satinul.

Când îi trase maioul în sus, desprinzându-l de piele, Adrian își arcui spatele, să îl ajute. Apoi își trecu ușor palmele peste sânii ei, ușor, ușor, înainte de a-și așeza pur și simplu capul pe pieptul ei, cu inima ei bubuind sub el.

Adrian se simțea atât de... prețuită. Palmele lui pe pielea ei, aproape respectuoase, buzele lui rămânând lipite de ale ei, ca și cum gustul ei ar fi fost la fel de vital ca oxigenul pentru el. Se întreba cum de puteau să se potrivească atât de bine unul cu altul, fără efort, după toți anii de când se cunoșteau, în care porniseră pe drumuri diferite, apoi pe drumuri care îi aducea din nou împreună.

Gura lui îi trezea emoții noi, emoții aproape uitate care îi făceau corpul să scânteieze, iar inima să i se înfioare până la limita leșinului. Palmele lui iscau fierbințeală, mici văpăi în sângele ei.

Mai mult din el, tot ce știa era că voia mai mult din ființa lui.

Îi trase puloverul, apoi cu o aprobare plină de vibrație îi trecu palmele peste piept, peste umeri. Când ochii li se întâlniră în umbre, Adrian zâmbi.

–Lasă expresia aia încântată de tine.

–Tu ai fost cel care a muncit, sublinie ea. Eu ți-am dat doar niște îndrumări.

– Au fost zile în care te-am urât și ți-am blestemat numele. În moduri foarte inventive.

– Ceea ce înseamnă că amândoi ne-am descurcat foarte bine.

Ochii lui, își zise ea, trecându-și degetele peste obrazul lui. Dintotdeauna fusese un pic îndrăgostită de ochii lui.

– Raylan, murmură și îi trase gura din nou spre a ei.

El simți modificarea atmosferei, fiorul de dorință. Modul în care corpul ei vibra sub al lui, modul în care mâinile lui prindeau, mângâiau și masau... Și totuși, se strădui să iasă din acest vârtej, să încetinească ritmul.

Magia nu era făcută să fie înfulecată.

În timp ce se dezbrăcau reciproc, opri graba cu un sărut lung, luxuriant. Când Adrian se lipi de el, oferindu-se, deschizându-se, cerându-i, își folosi mâinile – descoperind-o incredibil de fierbinte, de udă, de catifelată – pentru a-i oferi primul orgasm care-i smulse un suspin surprins.

Când corpul ei, o întruchipare minunată a puterii feminine, se lăsă moale, Raylan se simți ca un zeu.

Așa că-și savură victoria, gustându-i pielea, sărutându-i ușor punctele de puls care vibrau și pulsau, lăsându-și palmele să se aventureze peste tot, asimilând tot până ce aproape că i se tăia respirația de dorință. Iar apoi, când alunecă în ea, încet, încet, încet, fu ca potrivirea unei chei într-o încuietoare. Pentru o clipă, își lipi fruntea de a ei, încercând să se controleze din nou.

Dar, în momentul acela, ea îi cuprinse chipul în palme și se uită în ochii lui, așa că Raylan se pierdu și el într-ai ei.

În ea.

Se lăsă în voia senzațiilor, acum luând, purtat de val în timp ce ea se mișca în sincron cu el, în timp ce ea îl cuprindea complet. Când, într-un final, ajunse pe culmea plăcerii, își lăsă fața în părul ei, inspirându-i esența.

Adrian rămase nemișcată și tăcută mult timp, cu răsuflarea tăiată și complet năucită, ca și cum ar fi alergat un maraton în deșertul fierbinte și trecuse linia de final într-o oază scăldată de razele lunii. Iar acum era scufundată într-o piscină caldă și

... ar fi avut

–Clar, ne-am amintit cum se face.

–Încerc să-mi dau seama dacă să-ți mulțumesc sau să zic pur și simplu... uau. Deci... uau, mulțumesc.

Raylan se întoarse, astfel încât stăteau lipiți. Adrian zâmbi pentru sine, pentru că era absolut convinsă că-i putea urmări efectiv gândurile cum se formau.

–Trebuie să stabilim două lucruri, zise Raylan. Vreau să-ți spun că nu sunt genul o dată și gata.

Zâmbetul ei deveni mai larg.

–Chiar așa?

–Nu, eu..., se auzi Raylan răspunzând, după care râse scurt. Nu mă refeream la aia. Deși... mă refeream la o noapte și gata. O să vreau să ne mai vedem.

Acum, Adrian se întoarse pentru a se uita la el.

–Sunt de acord cu asta, dar și cu „deși"-ul.

–Excelent. Probabil că ar trebui să ieșim în oraș... ca la o întâlnire adevărată.

–Întâlnirile sunt supraestimate.

Ochii aceia verzi și fascinanți se îngustară.

–Ei, acum încerci să mă amețești.

–Ce să zic, ăsta nu-i un cuvânt pe care nu-l auzi în fiecare zi și nu e cazul. Deși... Își lăsă capul în jos, pentru un sărut relaxat. În fine, da, să mergem la un film, să luăm masa în oraș și toate ritualurile astea sociale... n-am nici o problemă cu ele. Ce mi se pare supraevaluată e ideea că e obligatoriu să ieși undeva sâmbătă seara. Dacă doi oameni foarte ocupați vor să iasă în oraș, e-n regulă. Dacă doi oameni foarte ocupați vor să stea acasă și să facă o groază de sex, e bine și așa.

–Nici nu trebuie să încerci să mă aburești. La tine cred că e un talent înnăscut.

–Pe care acum n-o să am de ales și o să mi-l perfecționez. Ai zis două lucruri.

–Da, cred că așa am zis. Celălalt mi-a venit în minte după ce ne-am dovedit că avem memoria foarte bună. Am spus că nu m-aș fi gândit că o să ajungem aici, dar apoi, mi-am dat seama că poate, sincer să fiu, te observasem într-un mod care ducea la asta de vreo câteva ori.

–Zău așa? Adrian își dădu părul din ochi și se urcă parțial pe pieptul lui. Fii mai precis și nu omite nici un detaliu.

–Nu sunt cine-știe-ce detalii, doar... Prima vară pe care ai petrecut-o în Creek, iar tu și Maya ați devenit atât de apropiate. E vorba doar de observat, nu de apropiat. Erai prietena Mayei, așa că nu se punea problema să te observ. Asta până ce ai comentat despre desenele mele. Știai cine erau Iron Man și Spider-Man. Așa că ai devenit imediat mai interesantă. Pentru o clipă, după care a trebuit să te ignor pentru că, după cum știe și Collin, fetele sunt prostuțe.

–Acum trebuie să-ți mărturisesc că eu am fost atât de impresionată că am încercat să desenez după aceea. Se încruntă o clipă, amintindu-și. Ce am încercat să desenez.... a, da Văduva Neagră. Voiam să fiu Văduva Neagră, așa că am încercat să o desenez. Și m-am enervat foarte tare că nu am putut.

Raylan îi învârtea o șuviță de păr pe după deget.

–Natasha sau Yelena?

–Natasha.

–Aș putea să te învăț să desenezi.

–Sincer, mă îndoiesc că s-ar lipi ceva de mine. Îl sărută din nou. Și apoi, când m-ai observat și te-ai gândit să te apropii?

–În vara de după primul meu an de colegiu. Îmi aduc aminte pentru că lucram cu jumătate de normă la Rizzo's și tu ai venit cu Maya și alte fete... cred că aveai vreo cincisprezece ani. Și arătai bine. Arătai foarte bine. Așa că am avut un moment de... hmmm. Dar apoi mi-am revenit imediat, amintindu-mi că erai nepoata domnului Rizzo, prietena Mayei și practic un copil, iar eu eram un bărbat care mergea la colegiu.

–Eu în vara de dinainte.

–Tu ce?

–Te observasem și-mi trecuse prin gând să mă apropii. Tundeai iarba la mama ta acasă și îți dăduseși jos tricoul. Erai plin de transpirație și slăbănog...

–Nu eram slăbănog.

–Mereu ai fost slăbănog – acum ești zvelt și înalt –, dar erai slăbănog, părul ți se udase și el de la transpirație și se cârlionța un pic și avea șuvițe decolorate de soare, ca la tipii care fac surf. Am simțit efectiv fiori în stomac. Mai ales că știam că ai ochii

verzi, chiar dacă atunci purtai ochelari de soare. Am o slăbiciune pentru ochii verzi.

–Se pune la dosar.

–În fine, a trebuit să-mi reamintesc cu un efort conștient că îi jurasem credință, trup și suflet, lui Daniel Radcliffe.

–Lui Harry Potter? O apucă de umeri și se ridică un pic, trăgând-o și pe ea cu el. Ai avut o relație cu Harry Potter?

–Nu, nu l-am întâlnit niciodată, dar îmi doream cu disperare, pentru că indubitabil s-ar fi îndrăgostit de mine și am fi trăit fericiți până la adânci bătrâneți. Și se pare că am o slăbiciune pentru tocilari.

–La fel, se pune la dosar.

–În plus, și Peter Parker e pe lista mea de pasiuni și aș fi bucuroasă iubita și sclava lui Tom Holland.

–Ah, câte lucruri afli când ești gol...

–Corect. Îl strânse ușor de bicepsul stâng. Cu ce gantere faci ridicări de greutăți acum?

–Nu începe.

–Mi-a intrat în sânge. Trebuie să-ți pun la punct un program nou.

–Mi-am făcut abonament la programul online al tău și al maică-tii. Am toate exercițiile din lume.

–Ce să zic... mă bucur pentru tine.

–Probabil am ajuns în punctul ăsta pentru că te-am văzut cam în fiecare zi în ținutele tale mulate și minuscule.

–Te-am amețit fără să-mi dau seama. Ridică din sprâncene. Cam în fiecare zi?

–Mai schimb exercițiile. Am început să urmez exercițiile de ridicat greutăți ale lui Hugo, zis și Ciocanul. Mă umple de groază.

–E cel mai dulce tip de pe planetă.

–Acum mai urmează să-mi spui și că tipul celălalt – cum îl cheamă? – cu mușchii ăia abdominali de zici că sunt sculptați și coc în vârful capului e un pisoiaș.

–Probabil te referi la Vince Harris, și nu, e la fel de răutăcios ca un șarpe și mai e și foarte vanitos și arogant pe deasupra. Dar știe meserie. Încearcă să o urmărești și pe Margo Mayfield, are o serie de programe numite *Douăzeci de minute cu mine*. O să dea cu tine de pământ, dar într-un mod pozitiv. Îi sărută pectoral

Și toate discuțiile astea despre sport m-au făcut să-mi fie foame. Ce-ai zice de câte o porție de desert?

– Bine.

Se întoarse și acum era peste ea.

– Nu mă refeream la genul ăla de desert! Râzând, își petrecu membrele pe după corpul lui. Deși...

Rămase peste noapte, ceea ce îi luă prin surprindere pe amândoi și îi umplu de încântare pe câini, care dormiră împreună, în patul lui Sadie.

Și o surprinse mai ales pe Adrian, când văzu că Raylan se ridică din pat exact odată cu ea.

– Mă duc să le dau drumul câinilor în curte, îi spuse. Poți să mai dormi.

– M-am trezit deja. Puterea obișnuinței. Copiii. Întinse mâna după perechea lui de pantaloni. La vârsta lor, conceptul de sfârșit de săptămână e total necunoscut pentru bioritmul lor.

– La ce oră îi iei?

– Am stabilit în jur de zece.

– Grozav! Deci avem timp berechet. Facem sport, după care o să luăm micul-dejun.

– N-am echipament de sport la mine.

Adrian luă cămașa lui și se îmbrăcă cu ea.

– Te rezolv eu. Haideți, Sadie, Jasper...

– Stai puțin... nu. Asupra lui se pogorî o panică profundă și sinceră. Nu mă îmbrac în pantaloni de-ăia mulați și scurți de-ai tăi.

– Te rezolv eu, îi strigă ea peste umăr, continuându-și înaintarea. Găsești o periuță de dinți nouă în dulapul din baie.

– Doamne, de ce nu putem să mai facem sex o dată? mormăi el. Clar ne pune sângele în mișcare...

Dar intră în baia ei și găsi periuța de dinți din dulap. Apoi se văzu în oglindă. Arăta ca un bărbat care tocmai ce făcuse sex. Care făcuse o groază de sex de calitate.

Mama lui avea să-și dea seama. Exact așa cum își dăduse seama prima oară când făcuse sex – cu Ella Sinclair, în clasa a unsprezecea. Nu îl întrebase decât dacă folosise prezervativul, își aminti acum – ceea ce... evident! –, dar tot fusese stânjenitor la culme.

Ar face bine să-și schimbe expresia, altfel sigur avea să-l prindă. Iar așa ceva ar fi fost pur și simplu ciudat.

Până ieși el din baie, Adrian își pusese una dintre ținutele ei – pantaloni scurți, mulați, o bustieră sport cu pătrățele în alb și negru. Deși arătau senzațional pe ea, el nu avea să poarte pantaloni scurți negri și mulați.

Niciodată.

–Ce-ai zice să fac un legământ scris cu sângele mele că o să fac sport când ajung acasă?

Fără să scoată un cuvânt, Adrian îi întinse o pereche de ceea ce el considera a fi pantaloni scurți normali de sport – largi, cam până la genunchi – și un tricou pe care scria Noua Generație.

–Porți cam aceeași mărime ca bunelul. Nu i-am sortat încă toate lucrurile. Îmi tot propun...

Acum chiar că nu mai avea cum să se fofileze, își dădu el seama.

–O să se potrivească. Pot să te ajut cu sortatul, dacă vrei. Știu că e greu.

–Chiar e. Mulțumesc, dar lasă-mă să văd dacă pot să mă apuc singură, în weekendul ăsta. Îmi tot spun că ar trebui să mă mut în dormitorul principal. E o energie bună acolo, are și terasa, panorama... O să mă apuc de asta.

Raylan își puse pantalonii scurți și încheie șiretul din talie. Nu că ar fi fost slăbănog, își aminti. Înalt și zvelt. Da, accepta că era zvelt.

Resemnat, se duse jos cu ea.

–Ai ridicat greutăți ieri? Ai făcut exerciții pentru partea de sus a corpului?

–Nu.

–Bine, nici eu. Azi ne ocupăm. Când ajunseră în studioul ei, Adrian își puse mâinile în șolduri. Vrei un program sau să fiu antrenoarea ta personală?

–O să scoți toată vlaga din mine. Deja simt asta.

–Bine, tocmai te-ai făcut cu o antrenoare personală. Luă o telecomandă, puse niște muzică și zâmbi. Hai să ne facem încălzirea!

Raylan știa că era extraordinară în poziția de antrenoare – îi urmărea programele de exerciții pe internet de luni întregi deja –, dar lucrurile erau altfel când se concentra asupra lucrului unu la unu.

Îi tot aranja poziția corpului și, în modul ei voios, dar intens îl făcu să se străduiască mai mult – Raylan putea să recunoască asta – decât o făcea antrenându-se de unul singur.

Când întinse mâna după ganterele lui obișnuite, de nouă kilograme, Adrian dădu negativ din cap. Și i le întinse pe cele de unsprezece.

–Provoacă-ți corpul. Dacă vezi că nu-ți poți menține o poziție corectă, atunci mergi pe ceva mai ușor. Așa, acum genuflexiune, ridicarea ganterei, genuflexiune, ridicare la nivelul umărului. Îi arătă. Așa îți activezi tot corpul. Ai înțeles?

–Da, da.

Îl îndrumă pe tot parcursul exercițiilor; nivelul ei de energie nu părea a scădea nici o clipă.

Strânge, respiră, pieptul sus, fundul în spate.

Când Raylan începu să transpire, nu voi să îi dea satisfacție și să îi spună că se simțea bine.

Aproape ca și cum ar fi avut o superioritate morală. Mai ales când l-a alergat printr-o serie de exerciții de cardio, apoi printr-o serie criminală de zece minute de exerciții pentru puterea trunchiului.

–Grozav! Bine... Acum recompensa. Un pic de yoga pentru a ne întinde mușchii și a ne răcori un pic.

Exercițiile de yoga mereu îl făceau să se simtă stângaci și neîndemânatic, dar Adrian îl ajută din nou cu poziția corpului – îl stimulă să rămână în pozițiile respective mai mult decât ar fi făcut-o de unul singur.

–Ai ceva flexibilitate, Raylan.

Poate așa era, dar având în vedere că ea stătea cu picioarele întinse direct de la nivelul șoldurilor – ceea ce ar fi trebuit să fie imposibil – și partea de sus a corpului lipită de podea, Raylan nu credea că modul în care stătea, cu picioarele desfăcute și cu trunchiul împins în față, era ceva fenomenal.

Încheiară stând față în față, stând turcește pe salteluțe.

–*Namaste*. Ai lucrat bine. Hai să facem câteva rotiri de umeri – ai lucrat intens umerii – și să ne lăsăm două minute de răcorire.

Raylan se mișcă rapid și, în câteva secunde, o pusese pe spate pe salteluța ei.

Ajunse cu o mică întârziere să își ia copiii. Și își dădu seama, după sprâncenele ridicate și zâmbetul rapid al mamei lui, că nu reușise să-și șteargă de pe chip expresia aceea de bărbat-care-tocmai-făcuse-sex.

Două săptămâni mai târziu, sora lui o născu pe Quinn Marie Abbott. Collin se uită lung și intens la copilașul din brațele mamei lui. Ridică din umeri și își lăsă în jos capul, ca să ascundă zâmbetul care i se strecurase pe buze. Apoi declară:

–Poate că nu e așa îngrozitoare.

Adrian veni cu un buchet de flori roz tocmai când Jan, înlăcrimată, îi dădea fetița în brațe lui Raylan. Apropiindu-se să o vadă rapid, îl auzi șoptindu-i:

–Bomboane. Poți să te bazezi pe mine oricând.

Apoi, văzându-l cum își trecea unul dintre degetele lui lungi pe obrăjorul acela dulce și pufos, se îngrijoră că se îndrăgostise un pic.

Kentucky

Excursii de primăvară. Ce putea să fie mai frumos de-atât? Brize plăcute, flori peste tot. Cai pe pășuni, mestecând iarbă de prerie.

Multe lucruri de văzut, multe de făcut.

Săltă o camionetă Honda, mică și rablagită, din Indiana – *Hai, Hoosiers!* –, schimbă numerele de înmatriculare și o luă în jos, spre Louisville. Adică Loo-a-ville pentru localnici, care lungeau mereu vocalele.

Cursa anuală de cai avea să aibă loc în curând și avea să fie un aer de nebunie peste tot. Mirosea bine. Așa era mereu cu nebunia.

Și în suburbiile acelea frumoase, cu străzi mărginite de copaci, trăia ținta lui. Târfa care se dădea drept mama devotată a doi copii, asistentă conștiincioasă și soție credincioasă.

O viață plină de minciuni care avea să se sfârșească.

Să o urmărească vreo câteva zile – o plăcere lejeră.

Să îi curme zilele – dulce și simplu.

Ideea de a o omorî în bătaie trebuia calibrată de cum avea să apară cea mai bună ocazie. Nu era destul timp, locul nu era

suficient de izolat. Păcat, căci această metodă oferea emoții atât de profunde, tenebroase și intime.

Totuși, cu camioneta furată lăsată în parcarea unui supermarket non-stop aflat la nici un kilometru distanță, întâlnirea față în față în parcarea pentru angajați a spitalului se dovedi a fi banală. O așteptare scurtă, chiar, iar ea își făcu apariția, mergând obosită cu pantofii ei cu talpă de cauciuc.

Apoi, totul se reduse la a îi sări în față – Bau! – și a-i tăia gâtul.

Vai, ce-a țâșnit sângele!

Pleosc, pleosc, gâl, gâl.

Ia-i cheile, poșeta, rostogolește-te sub mașina de lângă.

Avea un Subaru frumos, model recent. Având în vedere că, cel mai probabil, nu avea să o găsească nimeni decât peste vreo două ore – cel puțin – și că n-ar fi durat mult să schimbe numerele de înmatriculare, era perfectă pentru următoarea etapă a acestei excursii de primăvară.

Muzica dată tare, geamurile deschise. O pastilă pe limbă, ca să țină trupul și sufletul împreună pe drum. Mașina asta avea să le ducă cale de o sută șaizeci de kilometri, sau mai mult chiar, până cineva avea să îi simtă lipsa măcar.

Adrian era mereu încântată când avea prieteni în vizită. Hector și Loren aveau să stea la ea o săptămână întreagă – ca și mama ei, care nu era efectiv un musafir. Plus Harry și Mimi, și parcă era o mică reuniune de familie.

Logodnica lui Hector avea să vină cu trenul, să rămână cu ei peste weekend, ca și soțul lui Harry, de cum aveau să reușească să pună la punct programele copiilor.

Chiar dacă restul echipei de producție avea să stea la un han din zonă, oricum avea să aibă casa plină.

Iar asta îi convenea de minune. Deși considera că avea calități culinare peste medie – în fond, avea asta în sânge –, făcu aranjamentele necesare ca masa de bun-venit să fie livrată de la Rizzo's – ca și partea de catering pentru filmare.

În săptămâna de dinainte de sosirea lor, se ocupă de dormitorul bunicilor ei. Descoperi că nu era atât de sfâșietor pe cât se așteptase. Se trezi zâmbind când dădu de puloverele preferate ale lui Dom sau de papucii străvechi și ferfenițiți la care refuza să renunțe.

Peria lui de păr. Se mândrea – și pe bună dreptate, considera ea – de părul lui des și bogat. O puse deoparte, să o țină ca suvenir, și lăsă cardiganul lui preferat, de culoare verde, în dulap. Când simțea nevoia, putea să se înfășoare ea în el.

Păstrase o sticluță din parfumul pe care îl folosea bunica ei, așa că Adrian o puse deoparte, alături de loțiunea lui de după bărbierit. Lucruri mărunte, amintiri mărunte, alinări mărunte.

Puse în cutii și recipiente de plastic lucrurile despre care credea că le-ar dori în mod special cineva, cără totul în mașină, după care duse niște produse de curățenie. Firma de curățenie avea să se ocupe de restul casei, dar aici simțea nevoia să facă ea curat, ca semn de respect, afecțiune și recunoștință față de cei doi oameni care își petrecuseră atâtea nopți aici.

Deschise ușile către verandă, să lase aerul de primăvară să intre, iar Sadie intră și ea, doar pentru a se face ghem în bătaia soarelui.

Avea să mai amâne asta, își spuse meditativ în timp ce freca, lustruia, aspira, tot repetându-și că era o cameră prea mare doar pentru ea. Dar adevărul era că îi plăcea la nebunie, mereu îi plăcuse la nebunie spațiul acela mare, generos, tavanul casetat cu pătratele bej pe fundalul de alb imaculat, luciul podelei din lemn masiv, chiar și nuanța odihnitoare și blândă de albastru-gri de pe pereți.

Simțindu-se nostalgică, așeză sticlele de parfum – al ei și al lui – pe polița de deasupra căminului și adăugă un set de trei sfeșnice din cupru care fusese al bunicii ei. Schimbă lenjeria de pe patul mare cu stâlpi înalți și groși, întinse cuvertura ei albă, adăugă un munte de perne decorative și o pătură la capăt.

Se apucă pe îndelete să-și pună amprenta proprie asupra acestui loc – sticluțele ei frumoase și coșulețe pe rafturile expuse din baia proprie, prosoape curate și pufoase și alte lumânări. Își puse hainele în garderobă, plus o salteluță de yoga, și patul lui Sadie în camera propriu-zisă.

Într-o bună zi, poate că avea să o cheme pe Kayla să arunce o privire, să se gândească dacă să schimbe paleta de culori, ca să împrospăteze totul. Totuși, deocamdată, uitându-se în jur, nu vedea decât o cantitate numai bună de amintiri care se amestecau cu o cantitate numai bună de elemente personale, exact doza potrivită de nou cât să o facă să se simtă în largul ei.

Așa că ieși pe verandă, de unde se putea uita peste dealuri și copaci, peste grădini, peste râul șerpuit și până la munții din depărtare. Îi dăruiseră locul acesta, așa că avea să-l prețuiască și să se îngrijească de el.

Apoi se așeză pe podeaua de pe verandă și își îmbrățișă cățelușa.

– Ne descurcăm bine, nu-i așa, Sadie? Și o să fim bine.

A doua zi dimineață, lăsă casa pe mâna echipei de curățenie și termină de plantat florile pe care le alesese pentru verandă și terasă. Își încercase deja mâna – de una singură – la cultivat legume și ierburi în grădina din spate, așa cum făcuseră dintotdeauna bunicii ei. Aștepta cu speranță să vadă rezultatele.

Dar acum casa era pregătită – sau avea să fie în curând – pentru sosirea invitaților, iar ea încă mai avea destulă energie de consumat cumva. Intră în casă să se spele, se schimbă într-o pereche de colanți și un maiou cu cupe întărite, după care luă lesa.

– Hai să mergem la alergat!

Porni într-un ritm lejer, pentru a-și încălzi mușchii, să savureze mișcarea corpului și modul în care primăvara își întindea aripile cu sângeri sălbatici și Arborele Iudei, cu rondurile de flori proaspăt acoperite cu mulci, cu mirosul de iarbă proaspăt tunsă.

Dar gândurile despre această zi – această dată – o apăsau. Și știa că îl apăsau și pe Raylan.

Coti spre casa lui, iar când trecu de cea a Teeshei, auzi muzica lui Monroe – note de pian, rapide și vesele – care răzbătea pe ferestrele deschise pentru a-i permite aerului să intre. Și auzi mașina de tuns iarba, pe care Raylan o împingea peste peluza din casei lui. Nu mai era la fel de slăbănog ca în amintirea ei cu el pe când era băiat, își dădu seama. Brațele acelea aveau acum mușchi puternici – după cum ea știa prea bine. Tot nu-și pusese șapcă peste părul acela decolorat de soare. Iar de data aceasta, spre deosebire de ziua aceea de demult, o văzu. Rămase pe loc și opri mașina de tuns iarba. O secundă mai târziu, Jasper scoase un urlet plângăreț din curtea din spate.

– O bag acolo câteva minute, bine?

– Te rog, înainte ca vecinii să sune la poliție.

O băgă pe poartă pe Sadie, pentru o reîntâlnire plină de iubire canină.

Când se întoarse, Raylan stătea pe treptele verandei, bând cu poftă direct dintr-o sticlă de Gatorade. Se așeză lângă el și își desprinse de la șold sticla cu apă.

– Treburi de sâmbătă într-o luni?

– Nu mă puteam concentra la muncă, așa că m-am gândit că e cazul să fac ceva efort fizic.

– Și eu. Și ieri, și azi. Două zile grele pentru noi.

– Da. Își puse palma peste a ei. O înțelegere împărtășită. Ieri, trei ani pentru tine, pentru mine azi. Am luat un arbust... Un dafin de munte? O să-l plantez cu copiii, după școală.

– Mi se pare exact ce trebuie. Ce ciudat, și eu am plantat flori azi, în ghivecele alea italienești și grozave pe care le iubea atât bunica. Și ieri... Expiră prelung. M-am mutat în dormitorul mare. Și am avut o senzație bună.

– Trecerea timpului ajută, zise el în timp ce ea își întoarse palma sub a lui, pentru a-și împleti degetele. Lui Lorilee îi plăcea la nebunie să vină în vizită în Creek, dar nu se simțea ca acasă aici. A avut o copilărie atât de grea, cu asistenți maternali care s-au tot schimbat, n-a avut efectiv niciodată o casă a ei.

– Mi-a povestit ceva despre asta. În scrisorile pe care mi le-a trimis, îi explică Adrian când Raylan se uită la ea.

– Nu prea vorbea despre asta, nu cu majoritatea.

– E altfel când scrii într-o scrisoare, când scrii efectiv de mână. E o intimitate ciudată care se instalează. Mi-a spus că n-a simțit niciodată cu adevărat că avea o casă până nu ați cumpărat-o pe aceea din Brooklyn.

– S-a îndrăgostit. Casa noastră pentru totdeauna, așa o numea ea.

Adrian lăsă tăcerea să îi acopere pentru o clipă.

– Dar o să plantezi dafinul de munte pentru ea, aici în Creek, și asta contează.

– Așa simt. Își schimbă poziția să se uite la ea. Iar tu o să ai casa plină de oameni mai târziu și o săptămână aglomerată.

– Sunt pregătită. Mare parte din grupul nostru va ajunge pe la vreo trei și o să facem o repetiție la școală. Apoi ne întoarcem acasă, să luăm cina și să stăm de vorbă.

– Da, eu și Monroe am stabilit să petrecem o seară de bărbați cu copii, facem niște burgeri pe grătar cât vă vedeți voi de treburi.

–Putem să vă facem loc, cu copii cu tot.

–Mulțumesc, dar mâine copiii au școală. Luă încă o gură de Gatorade. Fiind adultul din casă, trebuie să spun asta, ba chiar serios, ceea ce de multe ori e de toată jena. Cu ceva noroc, piticii se vor băga în pat înainte ca voi să terminați felul principal.

–O să organizăm o cină într-o seară în care ei să nu aibă școală a doua zi. Sau o cină de duminică – mai specială – și putem să mâncăm suficient de devreme încât să ne încadrăm în ora de culcare din timpul săptămânii. Văzându-l că se uită lung la ea, ridică din umeri. Ce e? Îmi plac copiii tăi. Îmi plac copiii.

–Știu. Oamenii cred că poți să te prefaci, că-ți plac copiii în general sau anumiți copii. Nu se poate.

–Am putea să stabilim pentru duminica viitoare, dacă e bine și pentru voi. Weekendul ăsta...

–Filmați în sala de sport a liceului, încheie el propoziția.

–Ce-ai zice ca noi să avem întâlnirea noastră de vineri seara, apoi duminică să luăm cina și cu copiii?

–Cred că se potrivește cu programul nostru monden actual.

Devenise un obicei să-și petreacă serile de vineri cu Adrian. Luau cina împreună, își petreceau noaptea împreună.

–Să nu gătești vineri. Iau eu de mâncare.

–Mie-mi convine. Trebuie să mă întorc.

Când se ridică, Raylan făcu la fel, continuând să o țină de mână. Apoi, luând-o și de cealaltă, se aplecă să o sărute.

–Mulțumesc că ai venit, că ai ușurat un pic astea două zile grele.

–Și tu ai făcut același lucru pentru mine.

Îi strânse ușor mâinile, după care se duse la poarta din spate să o cheme pe Sadie.

Când Raylan se întoarse la mașina de tuns iarba, auzi schelălăielile jalnice ale lui Jasper și promisiunea rostită râzând de Adrian că i-o va mai aduce curând pe iubita lui. O privi cum pornește într-o alergare lejeră, cu părul fluturându-i, cu picioarele mișcându-se cu putere. Gândul i se duse la tufa de dafin de munte pe care avea să o planteze cu copiii, la amintirile care aveau să prindă rădăcini odată cu ea, la viața care avea să înflorească din ea. Și se gândi, înconjurat de notele vesele ale muzicii lui Monroe, la amintirile și la viața care aveau să urmeze.

20

Taxiul – o imagine rară în Traveler's Creek – se opri în fața casei. Această imagine deloc familiară o făcu pe Sadie să latre o dată, de avertisment.

–E-n regulă. Adrian puse o mână pe capul cățelușei, uitându-se pe fereastră. A, e mai mult decât doar în regulă! E Mimi! Fericire, adăugă Adrian, făcând-o pe Sadie să dea din coadă. Porni în fugă pentru a o cuprinde într-o îmbrățișare pe Mimi. Ai ajuns! Cu un taxi! Ah, ce mă bucur că ai venit. Mimi a mea!

–A intervenit o mică schimbare de planuri.

Mimi o sărută pe ambii obraji. Luă trollerul mic de la șofer și îi mulțumi.

–Ăsta e tot bagajul tău? Pentru o săptămână! A, spune-mi că o să rămâi toată săptămâna!

–Da. Valiza mare e în mașina cu care vin mama ta și Harry, având în vedere că eu m-am hotărât să vin cu trenul pentru că ei au trebuit să se ocupe de un interviu în Washington. Vor ajunge și ei într-o oră maximum, dar eu n-am vrut să plec atât de devreme și nici să fac așa un ocol mare.

–Hai, hai în casă! O să-ți torn un pahar cu vin.

–Nu e nici patru după-amiaza!

–Zilele în care călătorești au alt program. Lasă-ți bagajul lângă scară, o să ne ocupăm mai târziu de el. Fericire, zise din nou Adrian, iar Sadie dădu din coadă și se lipi de picioarele lui Mimi.

–A mai crescut? întrebă aceasta, acceptând laba pe care i-o întinse cățelușa. Jur că a mai crescut!

– Poate un pic. Ah, arăți așa de bine! rosti Adrian, apucând-o de mână și trăgând-o după ea până în bucătărie.

– Am dormit în tren. Nu am lucrat deloc. Am citit dintr-o carte până am adormit și a fost grozav.

Chiar arăta bine, își zise Adrian, cu un aer relaxat, îmbrăcată cu o pereche de jeanși și o cămașă de un roșu îndrăzneț, iar părul o masă minunată de cârlionți.

– Ia loc, relaxează-te.

– Am tot stat jos, copilă. Fundul meu se resimte, crede-mă.

– Atunci ne luăm vinul și facem o plimbare prin curte. Ce mai face Isaac, ce mai fac copiii?

– Toți sunt bine. Ah, ce bun e vinul ăsta! Natalie a obținut un stagiu peste vară. La Roma.

– Poftim? Când? Uau!

– Abia am aflat... ieri. E nebună de fericire. Doamne, o să-mi fie dor de ea, dar... Râzând, Mimi ridică paharul. E un lucru minunat pentru ea.

– E grozav. Și o să se descurce grozav.

– Fiul meu e student la Medicină, iar acum fata mea... o să-și petreacă vara la Roma, lucrând în finanțe la nivel internațional. În ultima vreme nu înțeleg nici jumătate din ce le iese pe gură, dar sunt atât de mândră de amândoi!

– Nu se vede deloc.

Mimi își petrecu brațul pe după talia lui Adrian, trăgând-o lângă ea, pentru o îmbrățișare din lateral.

– Copilașii mei, toți trei, cresc și tot cresc. Uite ce-ai reușit să faci în grădina asta! Ai flori superbe..., roșii?

– Roșii, ardei, castraveți, morcovi, dovleci, zucchini și tot felul de ierburi aromatice.

După ce-și ridică ochelarii de soare pe cap, Mimi cercetă rândurile de plante.

– Practic, ai o fermă aici.

– Orășeanco, asta e doar o grădină de legume.

– Pentru mine, e același lucru. Tu te-ai ocupat de ea, doar tu?

– Și..., până acum, toate bune și frumoase. Am vrut să încerc. Buni și bunelul semănau în grădină în fiecare an. O să încerc să mențin tradiția asta. E o muncă relaxantă și am o grămadă de timp, când nu sunt în

–Respectiv mai tot timpul.

–De obicei sunt liberă jumătate din zi, atunci când nu mă ocup de pre, post și de producție.

Cu o mândrie considerabilă, studie plantele tinere.

–Mi-am stabilit un ritm și îmi place. Am renunțat la deplasări când m-am mutat aici pentru bunelul și nu mi-a luat mult să-mi dau seama că îmi place să nu fiu tot timpul pe drumuri. Înțeleg perfect ce spune Monroe când oamenii îl întreabă de ce doar scrie muzică și nu o și interpretează pe scenă. Și mie îmi place liniștea.

–Nu ți-a plăcut niciodată să călătorești, nu cu adevărat.

–Nu, recunoscu Adrian, nu cu adevărat.

–Lina parcă înflorește când călătorește. Și, înainte să ajungă ea aici, o să te rog să-mi răspunzi sincer. Știu care e punctul ei de vedere, dar vreau să îl aflu și pe al tău. Și totul o să rămână între noi. Cum merg lucrurile între tine și mama ta?

–Sper că punctul ei de vedere e că merg mai bine, pentru că așa e. Ne înțelegem una pe alta mai bine, iar ea se descurcă mai bine în relațiile cu adulții. Tu ai fost mama mea din copilărie.

–Ah, draga mea... Să știi că te-a iubit mereu, Adrian.

–Și asta înțeleg mai bine acum. Adrian luă mingea pe care Sadie i-o lăsase la picioare și o aruncă sus și departe. Faptul că a fost de acord, fără prea mari modificări, să facem proiectul ăsta, folosind liceul? Asta e o concesie mare din partea ei și îi sunt recunoscătoare.

–Are emoții cu filmarea asta.

–Poftim? Adrian începu să râdă, dar apoi văzu fața lui Mimi. Vorbești serios? Lina Rizzo are emoții?

–Da, Lina Rizzo are emoții pentru că se întoarce la liceul unde a învățat și că doi dintre profesori o cunosc de pe vremea aceea. Cu unul dintre ei chiar și-a dat vreo câteva întâlniri.

–Glumești! Cum de n-am știut?

–Cred că pur și simplu n-a vorbit despre asta. N-a fost nimic serios, din ce-mi spune ea, pentru că până la urmă a devenit iubita fotbalistului băiat de fermier.

–Un fotbalist băiat de fermier? Mama?

–Un băiat de fermier care juca fotbal american. Din câte se pare, relația aia a fost una serioasă... cât a ținut.

Fascinant, își zise Adrian. Câte lucruri aflai când figurile materne te considerau, în sfârșit, a fi un adult. Pur și simplu fascinant...

–Niciodată nu vorbește despre trecutul îndepărtat cu mine.

–Tu vorbești cu ea despre băieții sau mai apoi bărbații cu care ai avut relații?

–În nici un caz.

Aruncă din nou mingea.

–I-ai zis „fericire" lui Sadie. Să știi că pari fericită, Adrian.

–Chiar sunt. Am cariera, casa mea. Am semănat o grădină. Am niște prieteni grozavi, o cățelușă uimitoare... Asta e fericirea.

–Și nu vreau să-ți stric starea asta, dar ai mai primit ceva vești de la detectivă?

–Investighează o pistă în Pittsburgh. Sau asta făcea acum câteva zile. Și să știi că nu-mi strici starea. Am impresia că încredințându-i ei problema asta, parcă nu mă mai apasă pe mine.

Sadie se întoarse în fugă și lătră din nou.

–Aude o mașină apropiindu-se. Trebuie să fie Harry și mama – deși mă aștept ca toți să ajungă în curând. Și uită-te la noi, bem vin și nu e nici ora patru...

Cu un hohot de râs, Mimi își trecu un braț pe după talia ei.

–Am face bine să aducem mai multe pahare.

Vineri seară, Adrian stătea în sala de sport a liceului cu mama ei, prietenii și cei din echipă. Hector și asistentul lui erau încovoiați peste camerele de luat vederi – discutând despre plasarea celor statice și potențialele mișcări ale celor două camere portabile. Regizorul de lumini lucra cu asistenții de lumini și cei de scenografie pentru a plasa reflectoare, pentru a aranja cablurile și a se decide ce pelicule și filtre să folosească.

–E un spațiu bun, îi spuse Adrian mamei ei.

–Da, cred că da.

–Îți trezește amintiri?

Lina ridică din umeri.

–Nu am jucat baschet și nici nu mă interesa în mod deosebit.

–Dar, din ce am auzit, aici se organizau și balurile.

–Da. Spectrul unui zâmbet trecu peste chipul Linei. Cu formații care cântau live. Foarte retro. Hai să trecem în revistă ținutele.

–Noi ne schimbăm în vestiarul fetelor.

Când se întoarseră, Lina aruncă o privire în jur.

–Măcar au renovat – un pic – în ultimele decenii. Și nu mi-roase a sudoare, a umezeală și a Baby Soft de la Love. Un parfum foarte popular în anii optzeci, explică atunci când văzu privirea goală a lui Adrian.

–Pe care tu nu-l foloseai.

–Nu. De unde știi?

–Pentru că niciodată n-ai fost dispusă să fii doar o figură într-o mulțime. Tu ieșeai în evidență, aveai grijă să fie așa. Și asta nu e o înțepătură, să știi.

–Nici n-o interpretez așa.

–Hainele tale. Adrian arătă către bara cu umerașe pe care cei de la garderobă deja o instalaseră. Și ale mele. După cum am discutat, o să ne asortăm sau o să fim în culori complementare în fiecare parte. Se vor ocupa și de hainele celor din distribuție – fetele se vor schimba aici, băieții în celălalt vestiar. Fetele în colanți lungi sau trei sferturi. Am notat mărimile tuturor. Dădu din mână, în timp ce mama ei studia hainele alese. Băieții, pantaloni scurți de sport sau lungi... și când spun „băieți" și „fete" să știi că mă refer și la profesori. Fetele vor purta bustiere sport și maiou sau tricou, la alegere; băieții, maiou sau tricou. Pe maiouri și tricouri vom avea logoul Bebelușul Yoga sau Noua Generație. M-am gândit că am putea să le amestecăm, când unul, când altul. Avem șosete, pantofi sport, bentițe, sticle de apă, mostre din băutura noastră, Energy Up. Toate cu logo. Cei din distribuție vor putea păstra tot ce folosesc, iar în plus le vom oferi un hanorac cu numele lor de familie. Asta a fost ideea lui Harry.

–El mereu are idei. Întâi partea introductivă și exercițiile cardio, Lina se gândea cu voce tare, și-atunci ce-ar fi să mergem pe roșu? Maiou stacojiu, colanți negri, cu flacăra pe margine pentru mine.

–Iar eu o să etichetez bustiera roșie, maioul negru și colanții trei sferturi roșu-cu-negru. Când termină, se uită la ea. Apoi exercițiile de forță.

–Alege tu.

Schimbări, își dădu seama Adrian în timp ce se gândea ce să aleagă. Schimbările erau posibile, iar micile rupturi din relații puteau fi cârpite.

*

Sâmbătă dimineață, dis-de-dimineață, Adrian stătea în tribună, trecând în revistă scenariul pentru o ultimă oară, cu Teesha stând lângă ea, vorbind la telefon cu Monroe.

– Da, se pare că o să începem foarte aproape de ora stabilită în program. Adrian și mama ei au terminat deja principala parte introductivă. Dacă îi aduci cam într-o oră, să zicem, îl alăptez pe Thad în pauză, iar Phin poate să le pună celor din echipă zece milioane de întrebări. Ești un băiat tare de treabă, Monroe. Ne vedem cam într-o oră. Bagă telefonul în buzunar. Deci mama ta mai-mai că flirtează cu profesorul ăla.

Surprinsă, Adrian își ridică privirea și dădu de mama ei, în cealaltă parte a sălii de sport cu un bărbat cu părul șaten vârstat cu fire albe și ochelari cu rama de baga. Amândoi erau lângă umerașele cu haine și chiar părea că aproape cochetau.

– Ăsta e tipul cu care a ieșit de vreo câteva ori în liceu.

– Am înțeles. De ce vorbești în șoaptă?

– Nu știu. N-am mai văzut-o niciodată nici măcar mai-mai flirtând. E foarte ciudat.

– Poate că o să aibă o chestie cu el cât e în oraș.

– Vaaai. Zău? Și e însurat, are copii – chiar și nepoți. Mi-a spus el.

– Probabil de-aia nu e un flirt propriu-zis. E un flirt din nostalgie. Pe de altă parte, Loren flirtează clar cu profesoara aia sexy tare.

Adrian își mută privirea către coșul de baschet din celălalt capăt al sălii, sub care Loren clar flirta cu blonda cu părul prins în coadă.

– Nu e măritată, nu are copii. Allyson – sau Ally. Douăzeci și șapte de ani, profesoară de biologie, face sport de cinci ori pe săptămână și adoră yoga.

– I-ai memorat pe toți?

– Eu n-am mintea ta pentru cifre – sau informații ciudate –, dar când vine vorba de nume și fețe? Sunt o parte esențială a proiectului.

Văzu cum asistentul de producție îi ghida pe băieți și pe restul profesorilor. Nivelul de zgomot crescu instantaneu.

– Ai dreptate. O să începem la timp.

O bătu ușor pe picior pe Teesha, după care îi dădu scenariul.

Începu să coboare treptele tribunei tocmai când își făcură apariția și fetele, ducându-se imediat la Hector, care verifica din nou camera de luat de vederi cocoțată pe trepied.

– Ești pregătit de treabă? îl întrebă.

– Sigur. Se uită în obiectivul camerei în timp ce asistenții îi aliniau pe membrii distribuției pe locurile desemnate pentru această parte. Arată bine.

Adrian studia monitorul.

– Și e exact ce căutam. O să le adresăm un mic discurs de încurajare, ceva reamintiri, după care vom face partea introductivă a părții acesteia și ne vom apuca direct de treabă.

Întâlni privirea mamei ei și se poziționară împreună în centrul sălii de sport.

– A fost ideea ta, rosti Lina în șoaptă. Tu începi.

– Bine. Salutare tuturor! Adrian își ridică brațele și le ținu așa până ce vocile, chicotelile și hohotele emoționate de râs amuțiră. Eu și Lina vrem să vă mulțumim, din nou, pentru că participați la acest proiect. O să vă muncim din greu în următoarele două zile. Zâmbi larg, auzind gemetele îndurerate. Și o să vă distrați în tot acest timp. Altfel... Primul lucru pe care vreau să vi-l reamintesc e că...

– Atunci când zici stânga, te referi la dreapta, strigă unul dintre băieți.

– Corect. Camera inversează imaginea. Dacă e să greșiți, pur și simplu continuați. Dacă simțiți nevoia să o luați mai încet, faceți-o – dar nu fiți leneși! Mandy e însărcinată cu modificările pentru prima parte, așa că mereu puteți să o urmați pe ea și să modificați mișcările. Sticlele de apă sunt etichetate cu numele voastre. Folosiți doar sticla proprie.

Se uită la mama ei, să termine.

– Hector și Charlene se vor plimba în jur, cu camerele. Dacă vreți să vă uitați direct în obiectiv, nu e nici o problemă, dar continuați să vă mișcați! Eu și Adrian ne vom mișca și noi încolo și încoace din când în când, vă vom corecta poziția, vă vom îndemna să trageți un pic mai tare sau vă vom sugera să o lăsați mai moale. Vom lua o pauză de băut apă de un minut – exact un minut – la jumătate. După perioada de răcorire, facem o pauză

ca să vă puteți șterge cu prosoapele puse la dispoziție, să vă schimbați și să vă reveniți. Aveți întrebări?

Când terminară și întrebările, Adrian și Lina se postară la locurile lor, cu fața la camera de luat vederi.

– Nu uitați să respirați, oameni buni, rosti Adrian, așteptând semnalul lui Hector.

– Bine ați venit la *Fitness pentru toți*, exerciții cardio! începu Lina. Pregătiți-vă să lucrați și să asudați.

– Iar aceștia sunt elevi și profesori de la liceul unde a învățat mama mea, liceul Traveler's Creek. Sunt motivați. Aruncă o privire peste umăr. Sunteți motivați?

De data aceasta, izbucniră în urale. Adrian se uită din nou spre cameră.

– Atunci haideți să începem încălzirea.

Patruzeci de minute mai târziu, Lina își luă sticla de apă.

– A fost bine.

– Chiar că. Vreau să văd filmarea, dar...

– A fost al naibii de bine! Uite ce e, îmi făceam griji că puștii ar putea să înceapă să se prostească sau să certe între ei, să râdă de cei pe care i-ai ales – puști și profesori – pentru a reprezenta oamenii care nu prea sunt în formă.

– N-am făcut decât o parte, dar nu cred că o să fie cazul.

– Nici eu nu mai cred, acum. Și, dacă totul decurge fără mari incidente, cu pauza de două ore pentru prânz și revenirea după următoarea parte, s-ar putea să ne ținem de program. Vreau să-ți spun un lucru.

– Bine.

– Puștiul ăla, Kevin? Nu vreau să-l scoatem prea mult în evidență. Se vede că îl face să se simtă stânjenit, dar poți să te interesezi dacă ar vrea să lucrezi tu un pic cu el, unu la unu. Parte din stânjeneala lui vine din faptul că e ușor supraponderal și că nu prea e în formă. Și e un act de curaj din partea lui să participe la proiectul ăsta.

– Mereu ai făcut așa, murmură Adrian.

Instantaneu, Lina se crispă.

– Poftim?

– Mereu te-ai concentrat asupra cuiva care are nevoie de ceva ajutor și îl vrea, dar nu poate să-l ceară. Mereu am admirat asta la tine. Asta te face să te pricepi atât de bine la meseria ta.

– Am... Ce să zic? Mulțumesc.

– Deja am vorbit cu el fix despre asta, pentru că, din câte se pare, așchia nu sare departe de trunchi. I-am pus la punct un program pe care să-l poată face acasă, de unul singur – părinții îl susțin. Și o să vină săptămânal la studioul meu, ca să-i pot evalua progresele.

– Cu un plan de nutriție inclus.

– Bineînțeles. L-a început acum o săptămână sau așa ceva. Deja văd ceva îmbunătățiri. Ce-ai zice să te țin la curent cum evoluează lucrurile?

– Mi-ar plăcea. Lina nu întinse mâna spre ea, nu era stilul ei, dar o întrebă: Relația noastră e mai bună?

– Da, mama. Pentru că așa era stilul ei, Adrian se întinse să o sărute pe obraz. Relația noastră e mai bună.

Duminică seară, după două zile pline de agitație și transpirație, dar productive, Adrian stătea pe salteluța ei de yoga, turcește, cu palmele sprijinite pe genunchi, cu ele în sus.

– Uniți-vă palmele pentru rugăciune, aplecați-vă în față să acceptați exercițiile pe care tocmai le-ați făcut. Și Namaste. Zâmbi. Felicitări tuturor! Tocmai ați absolvit cursul *Fitness pentru toți*. Și cu notă maximă.

Participanții începură să se ridice cu greu, să bată palma între ei, ba chiar să se îmbrățișeze.

– Mulțumesc că ați fost alături de noi! rosti Lina, uitându-se în cameră. Nu uitați... aveți grijă de voi, mereu să vă străduiți să fiți mai buni. Își petrecu un braț pe după umerii lui Adrian. Fiecare zi e o șansă nouă. Numele meu e Lina Rizzo.

– Iar eu sunt Adrian Rizzo. Reveniți oricând vreți să faceți sport cu noi.

Se întoarseră, iar în sală continuau felicitările exprimate bătând palma și prin îmbrățișări.

– Tăiați! Gata! strigă Hector. Bună treabă, oameni buni!

Până demontară tot, adunară echipamentele de filmare și hainele care rămăseseră nefolosite, amurgul se lăsă ca o șoaptă.

Când ieșiră, Lina se opri imediat când cineva îi rosti numele.

Adrian văzu un om pe jumătate ascuns de umbre.

Mâna dreaptă i se strânse în pumn; se ridică pe vârful picioarelor.

Bărbatul doar făcu un pas în față, cu o șapcă în mână și un zâmbet ușor pe chip. Oarecum cunoscut, își dădu seama, punând o mână pe brațul mamei ei, preventiv.

În caz că...

Dar mama ei scoase un hohot surprins.

– Matt? Matt Weaver! Ei, ce să zic... Doamne! Matthew...

Apoi, pornind spre el, îl cuprinse în brațe și îl îmbrățișă.

Adrian îl văzu cum închise ochii o clipă și expiră.

– Adrian, îți prezint un vechi prieten. Matt, ea este fiica mea, Adrian.

– Încântat de cunoștință. Semeni tare cu mama ta. Cum de-am ajuns să avem copii mari, Lina?

– Dumnezeu știe.

– De la început, vreau să vă prezint condoleanțe pentru domnul Rizzo. Am venit și la ceremonia comemorativă, dar erau atât de mulți oameni și n-am vrut să vă deranjez.

– Niciodată nu ți-a plăcut aglomerația.

– Asta nu s-a schimbat. Și... ăăă, băiatul vărului meu, Cliff, a fost aici, cu voi.

– Cliff, sigur, jucătorul de fotbal. Ca tine.

– Ah, ce vremuri! Când zâmbi scurt, o mică gropiță apăru în colțul drept al gurii lui. Nu vreau să vă rețin. Mă întrebam dacă nu cumva ai vrea să luăm ceva de mâncare și să mai stăm de vorbă, după atâția ani.

– A, ce să zic... Am organizat o petrecere de încheiere a filmărilor la restaurant.

El dădu aprobator din cap, învârtind șapca în mâini.

– Altă dată, atunci. Altă dată.

– De fapt, cei din distribuție și din echipa de filmare se vor instala în spate, poate chiar se vor împrăștia un pic. Dar pot să aranjez să obțin o masă pentru noi. Am ceva influență asupra proprietarei.

Adrian zâmbi.

– Mă ocup eu să vă fac rost.

– Ne vedem acolo, Adrian. Tot o camionetă conduci, Matt?

–Am venit cu berlina, din câte-mi aduc aminte, nu-ți prea plăcea să mergi cu camioneta.

În timp ce mergea spre mașina ei, Adrian cântărea întâlnirea cu acest bărbat. Maxilar pătrățos, păr de culoarea paielor, albit la tâmple, bărbierit bine, ochi timizi și blânzi. Momentul acela în care zâmbise și îi apăruse acea gropiță... Interesant.

Iar la sfârșitul serii, totul deveni și mai interesant, când Adrian se duse să regleze conturile.

–Îi iau de aici, Jan. Scuze, știu că ne suprapunem cu închiderea restaurantului.

–Nu-i nici o problemă pentru mine. La Rizzo's ne plac grupurile mari, vesele și flămânde.

–Clar ne potrivim descrierii. Aruncă o privire în jur și văzu că doar câteva mese mai erau ocupate în sala de mese principală. Nu îi văd nicăieri pe mama și pe prietenul ei.

–A, da. Au plecat acum vreo jumătate de oră. M-a rugat să-ți spun că se ducea la el, să vadă ferma lui Matt. Jan îi întinse bonul cu tranzacția pe card. În locul tău, n-aș sta trează să o aștept.

–Mulțumesc, am... Poftim?

Cu ceva care semăna cu un hohot amuzat, Jan se aplecă peste bar.

–Când lucrezi într-un restaurant cât am lucrat eu, înveți să citești oamenii. Limbaj corporal, expresii, tonul vocii, gesturi și așa mai departe. Ce-am văzut la ei... Aș zice că erau doi oameni care se îndreptau către un final romantic. Iubiri vechi, draga mea.

–Da, dar...

–Îl cunosc pe Matt de mult. E un bărbat de treabă. Aș adăuga că amândoi păreau fericiți și aveau o groază de lucruri de discutat.

–Ce să zic, e... e ceva. Nu sunt sigură ce anume. O să-i trimit acasă pe cei rămași în spate. Oricum, mare parte din ei trebuie să vină la mine acasă.

Se hotărî să nu spună nimic, nici măcar lui Harry și lui Mimi. Era pur și simplu prea ciudat.

Când ajunseră acasă și Harry comentă că se părea că Lina se dusese la culcare, Adrian scoase un hohot strangulat și răspunse:

–Cred că da.

Dimineața următoare, se trezi devreme și făcu un antrenament scurt în timp ce restul ocupanților casei dormeau. Intrând

în bucătărie, făcu niște *frittata* pentru mic-dejunul de rămas-bun și le băgă în cuptor, cu inima plină de speranță.

Verifică aparatul de cafea, să se asigure că avea rezervorul plin, adăugă niște cafea boabe în compartimentul respectiv, după care făcu un smoothie pentru ea.

Se așeză la masa de bucătărie, cu smoothie-ul ei și tableta, să citească e-mailurile primite de la cei care îi urmăreau materialele. Când auzi ușa din față deschizându-se și închizându-se, se gândi că vreunul din oaspeții ei ieșise să ia ceva aer curat. Totuși, când ridică privirea, dădu de mama ei, care venea către bucătărie.

Presupusese că Lina se întorsese târziu, nu anticipase că rămăsese peste noapte. După câteva clipe de gândire, se lăsă purtată de instinct.

–Sunt convinsă că știi că ești pedepsită.

–Amuzant, ce să zic.

Când Lina întinse mâna după o cană și programă mașinăria aceea complexă să îi facă o cafea, sprâncenele lui Adrian se înălțară.

–Cafea? Tu?

–Din când în când. Totul se reduce la moderație și alegeri bune, nu privare de orice plăcere.

–Mi-aș dori să îi fi spus asta și unei fete care iubea cu pasiune coca-cola.

Lina o privi.

–Și eu.

–N-am vrut să fiu aspră. Uită ce-am spus. Și să știi că o să beau o coca-cola. Se ridică și scoase o sticlă din frigider. Așadar.... tu și Matt Weaver.

–Nu e nimic serios. Nici unul dintre noi nu-și dorește așa ceva.

Cu cana ei de cafea neagră, Lina se așeză la masă, cu Adrian.

–Deci nu e nici o scânteie între voi.

–Oho, ba o groază. Lina își trecu mâna prin părul drept și aranjat. Și atunci, și acum. A fost drăguț să-l văd din nou, să depănăm amintiri... Doamne, trei decenii. El și băiatul lui mai mic administrează ferma. Băiatul cel mare a făcut Dreptul și profesează în districtul vecin. Fiica lui e asistentă și locuiește la nici zece kilometri depărtare. E divorțat de vreo doisprezece ani și are cinci nepoți. Sorbi din cafea. Dar și acum, ca și atunci, el e legat de ferma lui, iar eu de cariera mea. Mereu a fost ceva între noi,

iar acum îmi dau seama că așa va fi mereu. Dar vrem lucruri total diferite în viață. Am avut o partidă de sex plină de nostalgie și a fost încântător. Apoi zâmbi. Și am convenit ca, atunci când vin în oraș, atâta timp cât amândoi o să rămânem liberi – ceea ce se pare că ne dorim amândoi – să mai facem sex nostalgic.

–Aventuri de-o noapte. Mama mea...

–N-am trăit treizeci de ani fără să fac sex, Adrian. Pur și simplu știu să fiu selectivă și discretă. Ceva miroase minunat.

–Fac niște *frittata*.

–*Frittata*... Lina o studie pe Adrian peste marginea cănii cu cafea. Se pare că gena Rizzo se manifestă clar la tine.

–Și încerc să o cultiv... și uite că mi-am adus aminte. Mă întreb dacă ar trebui cumva să scoatem o carte de bucate. Rețete sănătoase – dar gustoase. Rizzo și Rizzo. *Gătește bine ca să te simți bine*. Sau ceva de genul.

–Am putea să ne gândim. Știm amândouă că eu nu calc prin bucătărie, dar... Lasă-mă să mă gândesc, o să mai discutăm data viitoare când o să vin în oraș. Acum îmi beau cafeaua și apoi o să mă schimb. Se mai numește și acum drumul rușinii?

–Mai mult ca o glumă, între prieteni.

–Prefer să evit orice discuție.

Amuzată, Adrian își trase tableta din nou în față. Văzu un e-mail nou, de la detectivă, pe adresa ei personală.

Adrian,

M-am întors în Washington și aș vrea să programăm o întâlnire săptămâna aceasta, dacă e posibil. Bineînțeles, voi pregăti un raport scris, dar aș vrea să vorbesc cu tine, personal. Te rog să mă anunți în ce zi și la ce oră ai fi disponibilă, iar eu o să-mi fac programul în consecință.

Toate cele bune!

Rachael

Adrian își verifică agenda, luând în considerare orele la care stabilise să se ducă la șantier, să se întâlnească cu Teesha, pentru a discuta chestiuni de afaceri, și cu tânărul ei elev, pentru evaluarea progreselor.

Răspunse la e-mail, enumerând datele și orele respective ca fiind ocupate, dar spunând că restul săptămânii îl avea liber. Își putea schimba activitățile curente în funcție de întâlnirea cu detectiva. Asta era frumusețea în a fi propria șefă, își zise. Apoi puse tableta deoparte și își alungă aceste gânduri din minte. Mic-dejunurile de rămas-bun nu erau compatibile cu gândurile negre.

21

Adrian citi următoarea poezie la jumătatea săptămânii, cu câteva ore înainte de întâlnirea programată cu Rachael. Poetul se întorsese la o singură foaie de hârtie și un plic alb, simplu.

Ștampilă poștală din Omaha.

O citi așezată pe veranda din față, cu Sadie la picioarele ei, privind-o cu atenție.

–Sunt bine. Nu-ți face griji.

Vine vara în sfârșit, pentru tine ultima.
Așteptarea s-a-ncheiat, și a mea, și-a ta.
O să vină vremea, din nou ne-om întâlni
Și cu moartea ta, viața mea se va împlini.

–Sunt bine, zise din nou. Dar cine face chestia asta nu e deloc bine, oricât de diferite ar fi definițiile acestui cuvânt. A ta, a mea, a noastră. Ce Dumnezeu e chestia asta?

Se ridică rapid pentru a începe să meargă încolo și încoace pe verandă, în timp ce un colibri tot dădea târcoale ca un nestemat zburător unui dispozitiv de hrănire pe care Adrian îl atârnase de o creangă de copac.

–Și ultimul vers... ce înseamnă? Mă omoară pe mine și-și atinge un țel sau sugerează că o să fie ceva gen crimă-sinucidere? Mă omoară pe mine și-și ia și el zilele? De ce încerc să înțeleg un nebun? Își apăsă degetele peste ochi. Cineva trebuie să-i dea de cap...

Își lăsă mâinile moi pe lângă corp și se uită la contururile dealurilor, la versanții verzi și bogați, la copacii înfrunziți, la rododendronul înalt dintr-o parte a casei, încărcat cu flori roz și durdulii.

– Un lucru l-a nimerit. Clar, vine vara. Și știi ceva? Și eu m-am săturat de așteptat.

Poate era impulsivitate, poate era necugetare, dar nici că-i păsa. În momentul acela, pur și simplu nu îi păsa. Intră și se duse la etaj să se schimbe în echipament de sport. Se machie – cu mare grijă. După ceva dezbateri interioare, își dădu prin păr cu niște fixativ și îl coafă într-o coadă aproape de creștet.

– Sexy, dar fără să mă străduiesc prea mult, nu-i așa, Sadie? Cine spune că n-ar trebui să arăți cât mai bine când arunci mănușa? Hai să facem o declarație, ce dracu'!

Cățelușa coborî cu ea în studio și se instală lângă șemineu, în timp ce Adrian își pregătea echipamentele pentru înregistrat.

Avea să pună totul pe blog. Mai mult ca sigur, nemernicul îi urmărea blogul. Apoi avea să pună totul și pe conturile ei de pe rețelele de socializare, ca să fie tacâmul complet.

– Hai să vedem cum îți place, ticălosule.

Apăsă pe butonul de înregistrare și schiță un zâmbet radios.

– Bună, tuturor! Numele meu e Adrian Rizzo și m-am gândit să facem o postare bonus săptămâna asta. Pur și simplu, niște exerciții rapide pentru energie și eliberare de stress, când aveți nevoie de așa ceva. O să fie o postare dificilă. Dar vreau să o fac publică, mai ales pentru poet – știi cine ești! E ușor să amâni lucrurile, dar cu ce te alegi? Cu nimic și n-ajungi nicăieri, nu-i așa? Ești nefericit, stresat, dacă amâni să iei măsuri concrete pentru a obține ce vrei cu adevărat. Poți să dai vina pe altcineva, poți să spui că lumea întreagă îți pune piedici, dar până la urmă, totul se reduce la propria persoană. Se bătu ușor cu pumnul în dreptul inimii. Când te simți atât de rău, când ești atât de trist, de furios, ridică-te și pune-te în mișcare. Sinceră să fiu, exercițiile astea nu sunt pentru începători, dar poetul acesta mă urmărește de mult timp, deci această postare bonus e mai degrabă pentru cei cu experiență. Trei serii de câte trei minute și treizeci de secunde fiecare. O să facem fandări în față, cu genuflexiuni. Făcu un pas înapoi pentru a ilustra mișcările. Dreapta, stânga [illegible] Țineți minte

din nou într-o fandare. Genunchiul în linie dreaptă cu glezna, greutatea lăsată pe față, lăsați genunchiul din spate cât mai aproape de podea. Apoi schimbați piciorul. Aveți grijă să vă lăsați încet. Apoi genuflexiune. Apoi lăsați-vă în jos, sprijiniți de mâini și aduceți picioarele alternativ în față – bine – apoi din nou sus pentru sărituri pe loc, cu picioarele înainte și înapoi, în sincron cu mișcări din brațe. Apoi repetăm totul, seria a doua, pornind cu piciorul stâng înainte, apoi a treia serie, schimbând picioarele, când dreptul, când stângul. Ilustră fiecare mișcare, după care își dădu pe spate coada. Aceste exerciții necesită anduranță, forță, solicitând abdomenul. Puteți să le duceți la sfârșit? Nouă minute. Gândiți-vă la obiectiv. Am setat cronometrul, și iată că începem.

Porni cu mișcări rapide, menținând contact vizual cu camera, numărând mișcările.

–Dacă ajungeți la punctul vostru maxim, opriți-vă să vă reveniți. Concentrați-vă bine și reluați. Nu-i nici o rușine să ajungi la limită, rușine e să nu încerci cu adevărat niciodată. Pieptul sus, capul sus. Mai jos la genuflexiuni, fundul înapoi! Jos! Sprijin în mâini, piciorul în față, sprijin în mâini, celălalt picior. Mișcați-vă! Mi s-a spus că vine vara, așa că haideți să ajungem în cea mai bună formă. Voi, eu, noi toți. Suntem pregătiți! Acum sărituri cu sincron de mâini și picioare!

Nu se putea opri, nu voia să se oprească. Spusese ce avea de spus, în sfârșit.

–Seria doi. Dacă nu aveți poziția corectă, luați o pauză, apoi reîncepeți. Vă provoc să treceți la treabă!

Inima îi bubuia în același măsură de satisfacție și de efort. Sudoarea îi acoperea pielea, dar își tot ducea ochii la cameră, continuând să se miște și în a treia serie.

Pentru cel care o urmărea.

–Și au trecut nouă minute. Răcoriți-vă, faceți ceva mișcări de întindere. Felicitări tuturor celor care au încercat. Acum intrați în rutina voastră preferată de răcorire, coborâți-vă pulsul, întindeți mușchii ăia atât de solicitați. Și nu uitați... Viața mea este doar a mea, să o trăiesc cu putere. Dacă ai impresia că mă poți opri, te înșeli. Voi da departe îndoielile și teama pentru că eu sunt la cârma propriului destin. Apoi izbucni în râs. Da, e un pic cam

siropos, dar asta arată că toți suntem poeți. Până data viitoare Adrian Rizzo vă salută! Rămâneți în formă! Rămâneți puternici!

Urmări filmarea o dată, după care o încărcă pe blog, sub numele de Provocarea Bonus și o postă și pe conturile ei de social media.

–Pun pariu că o să te enerveze. Bine.

Se hidrată, după care făcu vreo câteva mișcări de întindere.

–Hai afară, Sadie, și o să lăsăm telefonul aici. Pentru că, în momentul în care Teesha o să vadă asta – și probabil va fi prima din mulți la care o să ajungă –, o să se supere foarte tare. Hai să mergem afară, să vedem dacă au mai crescut roșiile.

Teesha nu avu nevoie de nici douăzeci de minute pentru a da năvală. Veni cu pași furioși în spatele casei, unde Adrian îi arunca mingea lui Sadie, care era în extaz.

–Când nu răspunzi la telefon, e ca și cum ți-ai băga degetele în urechi și ai începe să cânți: La, la, laaaa.

–Poate, da, dar voiam să mă liniștesc un pic. Te miști repede.

–Vreau să ștergi postarea – de tot. Știi bine că pot să fac și eu asta, am autorizarea necesară, dar...

–Știi bine că e alegerea mea. Și să las filmarea pe blog e alegerea mea.

–E alegerea greșită.

–Crezi? Și să suport totul în tăcere atâția ani a fost cea corectă? Să las alți oameni să se ocupe de asta, deși totul e îndreptat împotriva mea? Asta a fost alegerea corectă?

–Poliția, Rizz, FBI-ul, acum și detectiva aia particulară... Profesioniști. Așa că da, asta e alegerea inteligentă.

–Și chiar cu atâta ajutor, tot am primit altă poezie azi.

–Mi-am dat seama. Teesha își trecu palmele peste față. Și îmi pare rău. Știi că îmi pare rău, dar cum o să te ajute în vreun fel faptul că îl provoci?

–Pentru că e un laș și un tiran și trebuia de mult să îi comunic cumva că știu asta.

–Ce zice-n poezia de azi?

Adrian închise ochii, își reaminti versurile și le recită.

–Ce neb

–Bine, vii cu mine acasă și stai acolo până atunci. Ar putea fi la nici un kilometru distanță, Adrian.

–Sau ar putea fi la dracu'n praznic, în Omaha sau în vreun alt oraș îndepărtat. Și tocmai de aceea a trebuit să fac ceva. Nu pot să mai continui așa. Și-a atins parțial scopul. Se joacă cu mintea mea. Urăsc ideea de a deschide corespondența. Și da, da, mi s-a sugerat să închid căsuța poștală, dar concluzia a fost și că sigur ar găsi altă modalitate de a lua legătura cu mine.

–Dar ar putea face o greșeală folosind această altă modalitate.

–Ar putea, poate. Și oricum ar avea numele meu pe ele, deci ar ajunge la poștă oricum. Fără adresa expeditorului. Nu e o soluție. Nu știu nici dacă asta este, dar mă simt mai bine. Simt că am făcut ceva să îl lovesc și eu pe el.

Scoțând un șuierat, Teesha își scoase telefonul când începu să sune.

–E Harry. Bună, Harry. Da... stai puțin... da, știu. Sunt chiar lângă ea acum. Mhmm. Îi întinse telefonul. Vrea să vorbească cu tine.

–Fir-ar să fie!

Îl lăsă să își verse nervii pe ea.

–Nu, nu șterg postarea și ce rost ar avea, dacă deja are peste două sute de vizualizări? Una dintre ele e probabil a lui – ei – hai să zicem că e vorba de un el, e mai simplu. Nu-mi pare rău că am făcut-o pentru că, la naiba, simțeam nevoia să lovesc și eu. Nu, stai un pic. Trase aer în piept. Vă spun asta, atât ție, cât și Teeshei: îmi pare rău că vă supără, că vă face să vă îngrijorați. Îmi pare rău că o să îi supăr și o să îi îngrijorez pe mama și pe toți ceilalți. Totuși... felicitarea pe care mi-a trimis-o după moartea bunelului m-a rupt în bucăți. Iar poezia de azi a distrus ce mai rămăsese. Am terminat, Harry. Am terminat. Să știi că îi dau telefonul Teeshei acum.

De cum o făcu, se duse la minge, o luă și o aruncă din nou.

Câteva minute mai târziu, Teesha o îmbrățișă din spate.

–Să știi că te iubim, Adrian.

–Știu, tocmai de aceea îmi pare atât de rău că vă faceți griji. Știu, crede-mă, că nu a fost o manevră sigură și înțeleaptă. Dar... Teesha, simțeam nevoia să lovesc și eu, în sfârșit. Simțeam nevoia de a simți măcar că am preluat măcar parțial controlul situației.

– Înțeleg asta. Și te înțeleg și pe tine – suntem prietene de prea mult timp pentru a nu te înțelege.

– Și reciproca e valabilă, așa că îmi pare tare rău că ți-am adus și mai multe griji. Ține minte însă că am luat și toate celelalte măsuri înțelepte. Polițiști, FBI, detectiva particulară, sisteme de securitate, cursuri de autoapărare, câine mare...

Sadie lăsă mingea la picioarele lui Adrian și se uită adorator la ea.

– Da, e o bestie. Bine. O mai îmbrățișă o dată, după care se retrase un pas. Dacă stau să mă gândesc, eu nu știu dacă aș fi putut rezista cât ai făcut-o tu. Iar când contraataci, lovești serios, nu glumă. Ticălosul ăla o să aibă nevoie de o trusă de prim, al doilea și al treilea ajutor pentru lovitura pe care i-ai administrat-o. Iar acum trebuie să plec. Ne vedem mâine, când te voi tortura cu bugetul pentru mobilarea centrului pentru tineret.

– Centrul pentru tineret al familiei Rizzo.

– Bine, bine. Deci te-ai hotărât la nume.

– M-am gândit și m-am tot răzgândit. Să-l numesc după bunici, după bunelul – având în vedere că a fost ideea lui pentru viitor? Dar ideea asta o împărtășea cu buni. Și totuși, ei n-ar fi fost aici, n-ar fi avut mijloacele necesare să ia în calcul măcar această idee, fără părinții lui. Iar eu n-aș fi fost aici și n-aș fi putut să transform această idee în realitate fără ei toți, inclusiv mama. Așa că e „familia Rizzo" și poți să adaugi în buget și placheta care va fi pe fațada clădirii.

– Mai vorbim noi despre asta. Se uită în jos, la Sadie cea cu răbdare de fier. Măcar învață și tu să mârâi!

După ce plecă Teesha, Adrian luă din nou mingea.

– Mârâitul nu e stilul tău, nu-i așa, iubito?

Aruncă din nou mingea, apoi din nou și din nou, încercând să-și adune curajul necesar pentru a-i spune lui Rachael ce făcuse.

– Predici, Sadie. Cred că o să mi se servească încă o predică. De ce sunt predicile mai dureroase decât o palmă sănătoasă peste obraz?

Când Rachael îi d[illegible] în întârziere, Adrian

subtil, elegant, care să se potrivească cu clădirea. Voia ceva ce s-ar fi dorit bunicii ei.

Primi încă un mesaj când ajunsese să aibă doar trei opțiuni.

Adrian, sunt blocată în trafic. Acum estimez că ajung pe la șase. Putem reprograma, dacă e prea târziu pentru tine.

Adrian aruncă o privire la ceas și își dădu seama că detectiva deja trecuse de jumătatea distanței până la ea.

Nu e prea târziu pentru mine. N-am nici un plan anume pentru seara asta.

–Nu-i așa, Sadie? Ne petrecem seara aici, doar noi două.

Grozav, răspunse Rachael, *ne vedem în vreo treizeci de minute.*

Trecură aproape patruzeci până Adrian văzu mașina urcând dealul. Dar petrecuse acest timp cu folos, hotărându-se ce plachetă să comande și aducând un platou cu brânzeturi și o carafă cu vin.

Sadie așteptă până ce Rachael se dădu jos din mașină și o recunoscu, începând să dea din coadă, care se lovea cu bufnete ritmice de podeaua verandei.

–Îmi pare tare rău, începu Rachael, dar Adrian flutură din mână, oprind-o.

–Nu e cazul. Mi-am făcut toate treburile pe care mi le propusesem. Și mă pregăteam să beau un pahar cu vin. Știu că ai un drum lung de întoarcere, dar aș zice că meriți și tu unul, doar dacă n-ai prefera altceva.

Rachael se uită la carafă și scoase un oftat.

–Mi-ar plăcea la nebunie un pahar. Mulțumesc. Două accidente ușoare, rosti când luă loc. Un carambol și tot traficul s-a blocat total.

Luă paharul întins de Adrian și rămase nemișcată pentru o clipă. Purta o pereche de ochelari de soare cu lentilele de culoarea ambrei și un sacou bleu peste un tricou alb.

–Ai un mic paradis aici.

–Și mă străduiesc cât pot să îl mențin cât mai bine. Anul ăsta îmi încerc puterile de una singură cu o grădină de legume, în spate, și sunt în culmea fericirii că am deja niște roșii și niște ardei care s-au format. Și sunt îngrozită că o să fac ceva să le distrug.

–Sare amară, diluată în apă.

–Da! Surprinsă, Adrian izbucni în râs. Bunica mea era convinsă că ăsta e secretul. Și tu te ocupi de grădină?

–Locuiesc în oraș, deci am plante doar în ghivece și în jardiniere. Nimic nu se compară cu o roșie culeasă cu mâna ta. Așadar...

–Înainte de a începe, trebuie să-ți spun și să-ți arăt. Am primit altă poezie în dimineața asta. Luă dosarul pe care-l pusese pe scaunul alăturat și îl așeză pe masă. Ștampila poștei din Omaha. Am fotocopiat versurile și plicul.

Rachael își înlocui ochelarii de soare cu unii de citit și parcurse poezia.

–Mai direct ca de obicei, stabilind clar un interval de timp.

–Vara, care stă să înceapă. Trebuie să-ți spun că am reacționat.

Rachael o privi peste rama ochelarilor de citit.

–Cum?

Adrian pur și simplu deblocă ecranul tabletei, accesă videoclipul și, întorcând-o în așa fel încât Rachael să poată să vadă bine, apăsă butonul de început.

Detectiva sorbi din paharul cu vin și urmări totul fără nici un comentariu până la final.

–Și ai postat asta azi.

–Da, pe blog și pe conturile mele de pe rețelele de socializare. M-am uitat de câteva ori pe comentarii și până acum nimic ieșit din comun.

Rachael dădu aprobator din cap și își lăsă ochelarii pe piept, susținuți de lănțișorul petrecut pe după gâtul ei, privind-o în ochi pe Adrian.

–Ești o femeie inteligentă și ai știut că emiterea unei asemenea provocări ar putea declanșa o accelerare, chiar o confruntare. De-asta ai făcut-o.

–Da.

–Nu e rolul meu de a da ordine și nu pot decât să-ți dau sfaturile [illegible] că mi-aș

–Am tot așteptat de când aveam șaptesprezece ani. În loc să se îmbunătățească, situația a devenit mai gravă.

–Asta așa e. Având în vedere că nu ai așteptat, vom evalua situația așa cum e. Dacă acest videoclip îl determină să emită vreo amenințare în comentarii sau pe rețelele de socializare, putem să îi localizăm adresa IP. Ceea ce știai deja.

–Da. Sunt convinsă că și el știe asta, dar ar putea posta la mânie, totuși. Se mai întâmplă. Chiar și celor care nu sunt bolnavi și obsedați.

–Corect, așa că vom monitoriza totul cu mare atenție. Pot să mă consult cu agenta care se ocupă de cazul tău, să o ghidez în așa fel încât să facă și ea același lucru.

–Ți-aș rămâne recunoscătoare.

–Între timp, am un raport. Băgă mâna în poșetă. Ceva progrese și ceva teorii.

–Ai fost la Pittsburg.

–Da. Reporterul care a publicat articolul despre cine era tatăl tău s-a mutat acolo în urmă cu câțiva ani. Lucrează pentru un site de bârfe.

–Și nu crezi că el e în spatele acestei tărășenii?

–Nu, și a fost interogat de autorități de când ai început să primești poeziile astea. Atacul din Georgetown, moartea lui Jonathan Bennett au generat foarte multă atenție în presă. Înainte de asta, mama ta – și tu, prin legătura ta cu ea – a fost și ea ținta unei asemenea atenții, în principal pozitivă, dar au existat și relatări negative, bineînțeles. Niciodată reacțiile nu sunt de o singură natură. Iar unii oameni au criticat-o că e nemăritată, sugerând că ar duce o viață promiscuă – ceea ce e mai degrabă un eufemism față de unele formulări – pentru că nu voia să spună cine era tatăl tău.

Adrian își blocă ecranul tabletei și o lăsă jos.

–La momentul respectiv, nu știam nimic din toate acestea. După ce a apărut articolul acela, după ce s-a întâmplat în Georgetown, unii dintre acești indivizi au atacat-o mult mai puternic. Pe la colțuri s-au spus lucruri foarte urâte. N-am știut nici asta, pentru că m-a adus aici, m-a lăsat să stau aici până agitația asta s-a potolit sau a dispărut cu totul. Calmă și stăpână pe sine acum, Adrian luă o gură de vin. M-a protejat, în felul ei, și contraatacat, a muncit mai mult și și-a dezvoltat cariera. Nu ave

să se lase oprită de nimic. Cândva, i-am luat în nume de rău ambiția asta. Acum pot să i-o admir.

– Dar au apărut din nou articole, din când în când. Reporterul ăsta, Dennis Browne, a încercat să reînvie subiectul, având în vedere că prima oară îi stimulase cariera, pentru ceva timp.

– Știu, dar astea au fost mai ușor de ignorat. Mama e o adevărată forță și pur și simplu refuză să vorbească despre acest subiect în interviuri. Sau în orice situație, de fapt. Când Lina Rizzo încuie o ușă, e aproape imposibil să o spargi.

– De acord cu tine, și tocmai de asta m-am dus la Pittsburgh. Încuiase ușa în ceea ce-l privea pe tatăl tău biologic, dar cineva o spărsese. Cum și de ce? Mie nu-mi plac întrebările care nu au răspunsuri. E o chestiune veche, rezolvată, sau nu? Voiam să aflu sigur.

– Și ai reușit? Să afli?

– Au trecut mulți ani de-atunci, mulți ani în care să protejezi identitatea unei surse de informații, mai ales când sursa respectivă nu doar că nu mai are ce să-ți ofere, dar nici nu mai are vreo valoare. Iar eu pot apela la metode pe care poliția nu le poate aborda. Respectivul a divorțat de două ori, are trei pensii alimentare de plătit. Veniturile sale sunt... hai să spunem că sunt diminuate serios. Și îi place bourbonul.

Înțelegând, Adrian zâmbi ușor.

– L-ai mituit.

– Într-adevăr, cu permisiunea mamei tale, având în vedere că banii ies din buzunarul ei. O mie de dolari – aveam permisiune să merg până la cinci, dar nu s-a ținut deloc tare – și a început să trăncăne. Sticla de Maker's Mark pe care i-am cumpărat-o i-a dezlegat limba într-un mod remarcabil.

Având în vedere că era chiar sub nasul ei, Rachael întinse un pic de brânză pe un biscuit subțire ca o foaie de hârtie.

– Doamne, ce bună e! Ce e?

– *Rustico* cu ardei roșu.

– Uimitoare. Așa, după ce i-am dat banii și a băut câteva pahare de bourbon, am aflat toată povestea. Sursa lui de informații a fost Catherine Bennett.

– Nu... nu înțeleg.

– Soția lui știa de slăbiciunea lui Bennett față de studentele tinere și atrăgătoare. Se făcuse că nu vede, ca să nu-și piardă modul de viață, familia, statutul la universitate și în comunitate. Dar apoi a aflat de existența ta. Soțul ei făcuse un copil, iar asta, se pare, a zguduit-o din temelii. Din ce am reușit să-mi dau seama, în loc să îl înfrunte și să riște să se ajungă la divorț, a început să ia pastile – sau mai degrabă să ia mai multe pastile decât până atunci. Lua Valium, Xanax și alte asemenea pentru a rezista, dar vă vedea peste tot, pe tine și pe mama ta. Bebelușul Yoga era în curs de a deveni o marcă foarte cunoscută – poate chiar devenise deja. Putea tolera aventurile soțului, dar nu și reamintirea constantă că soțul ei făcuse un copil în afara bulei în care ea își menținea familia cu atâta grijă.

– Ea a dezvăluit totul presei, rosti meditativ Adrian. El a dat vina pe mama, pe mine – niciodată pe el însuși –, dar cea care l-a distrus a fost soția lui.

– Iar ea ar fi fost victima în toată afacerea asta, la cum vedea lucrurile. Și el avea să plătească pentru cât o umilise. Avea să plătească și mama ta. Și tu. Un impuls nebunesc sau o strategie îndelung calculată, nu pot să-ți spun sigur. Dar l-a abordat pe Browne. Avea nume, date, i-a dat și numele altor femei – iar el a vorbit cu ele, a pus cap la cap care era modul lui de operare. La momentul respectiv, Bennett avea o legătură amoroasă cu altă studentă. O fată de douăzeci de ani. Poate că asta a fost picătura care i-a umplut paharul lui Catherine, nu pot să mă pronunț. Dar țintele ei erați tu și mama ta, voi ați fost subiectul principal. Un profesor de colegiu care se încurcă cu studente – nu e un subiect care să afecteze pe cineva, sincer, în afara celor implicați direct. Dar același bărbat care a făcut un copil cu o femeie care-și lansase cariera împreună cu acel copil? Biletul lui către glorie, așa a văzut lucrurile Browne.

– Cu alte cuvinte, în loc să-l părăsească, s-a hotărât să ne distrugă pe noi, și pe el.

– Iadul nu are nici o furie... mai ales când furia respectivă fiersese în suc propriu mai mult de zece ani. Dar tu și mama ta nu ați fost distruse. Ați supraviețuit, ați înflorit. Iar Jonathan Bennett? Nu doar că a fost distrus, ci și-a pierdut și viața. Murise după ce atacase un copil, două femei și un copil, copilul lui din punct

de vedere biologic. Astfel, în loc să fie victima îndurerată și stoică, ea a devenit soția unui bărbat care umblase din floare-n floare, un bețiv răutăcios și violent, capabil să facă rău unui copil. Iar toată această atenție negativă s-a reflectat asupra ei, puternic chiar.

– Și crezi că ea ar putea fi în spatele chestiunii ăsteia? Că ea trimite poeziile?

– Nu, pentru că a murit, s-a sinucis luând o supradoză de medicamente, acum aproape paisprezece ani. Dar ai doi frați vitregi.

– O, Doamne.

Nu putu să nu se ridice în picioare, să facă vreo câțiva pași și să-și cuprindă brațele ca într-o îmbrățișare.

– Nikki, în vârstă de treizeci și șapte de ani, și Jonathan Junior, treizeci și patru de ani. Ai nevoie să facem o pauză?

– Nu. Nu. Continuă.

– N-am putut să stau de vorbă cu nici unul dintre ei încă. Junior nu e de găsit nicăieri, de vreo zece ani trăiește izolat, de când și-a primit moștenirea – considerabilă, căci părinții mamei lui erau bogați – a dispărut efectiv. O să mai încerc să dau de el. Nikki are un post de consultant. Călătorește la diverșii ei clienți pentru a pune la punct planuri de afaceri, să revizuiască planurile deja întocmite, să limiteze cheltuielile și să mărească profitabilitatea. Lucrează la Ardaro Consulants de cincisprezece ani. E foarte apreciată.

– Deci călătorește.

– Des și prin toată țara.

– Omaha. Ultima poezie a venit din Omaha.

– Ar trebui să ajungă în San Diego, Santa Fe și Billings în delegația în care e plecată acum și ar trebui să se întoarcă acasă, în Georgetown, spre finalul săptămânii viitoare. Am de gând să port o discuție cu ea. Nu are cazier, nu e căsătorită, nu are copii. Locuiește – singură, din câte se pare – în casa în care au copilărit ea și fratele ei. Casa cumpărată cu banii mamei ei. Mi-a fost descrisă ca fiind liniștită, muncitoare și plăcută. N-am aflat să aibă prieteni apropiați, dar nici dușmani.

– Își vede de viața ei. Nu așa se spune?

– Chiar așa. Fratele are câteva pete pe cazier. Tulburarea liniștii publice sub influența băuturilor alcoolice, conducere în stare de ebrietate, câteva acuzații de acte de violență care au fost retrase.

...căsătorit, nu are copii. Și-a declarat domiciliul în casa din ...town până acum zece... aproape unsprezece ani. Mi-a fost ...ca fiind deloc amabil, antisocial. A avut o serie de slujbe, ...rat nicăieri mai mult de un an, de obicei mai puțin de atât. ...câțiva prieteni, și unul dintre ei, un alcoolic pocăit, mi-a ...că pe vremuri spunea mereu că i-ar plăcea să-și construiască ...cabană în munți, poate lângă un râu sau un lac, și să se separe ...de lume. E posibil ca exact asta să fi făcut. Mai cercetez.

Adrian se așeză din nou.

–Trebuie să-ți spun că nu mă gândesc la Nikki și la Jonathan ...ca fiind frații mei vitregi.

–Ai tot dreptul.

–Între noi există o legătură biologică – nesemnificativă, din ...ctul meu de vedere – și atâta tot. Iar tu crezi că unul dintre ...și tu crezi mai degrabă că fiica, pentru că mereu călătorește – ...poartă pică. Așa cum era cazul cu mama lor.

–E foarte posibil ca ea să le fi insuflat aceste resentimente.

–Da, văd cum ar fi posibil. Iar tatăl lor a murit acoperit de ...ne, a murit pentru că mama ne-a protejat pe mine, pe ea însăși ...pe Mimi. Așa că pot să dea vina pe noi și pentru asta. Mama ...a murit, și cred că poate să dea vina pe noi și pentru asta. Și a ...rit cu puțin timp înainte de sosirea primei poezii.

–Posibil ca această ultimă pierdere să fi declanșat o criză psi...că. Peste care s-a suprapus lansarea primului tău DVD. Dar ...ccesiunea temporală chiar se potrivește cu teoria mea. Totuși, ...și cred cu tărie că unul dintre ei, sau chiar amândoi, trimite ...ceste mesaje, trebuie să mai vorbesc cu niște oameni. Pentru ...ă sunt convinsă că aici e vorba de ceva mai mult decât de niște ...ezii. Am plecat cu întârziere din Washington pentru că m-am ...s să stau de vorbă cu încă una dintre femeile cu care Bennett a ...ut o relație extraconjugală. Locuiește în Foggy Bottom. Pe axa ...mporală, relația ei cu el a avut loc cam cu un an înainte de a ...cepe relația cu mama ta. A fost foarte comunicativă și, în timpul ...scuției, am întrebat-o dacă a primit vreodată amenințări, vreo ...ezie trimisă anonim. Dacă i se întâmplase să se simtă amenințată ...și așa mai departe. N-a primit scrisori, n-a primit apeluri ciudate, ...continuă Rachael, luând încă un biscuit. Dar s-a mutat în urmă cu ...ai mulți ani din cauza unei spargeri și a unei tragedii personale.

La scurt timp după ce a divorțat, a plecat din oraș – o călătorie impulsivă, cu un iubit nou – pentru un weekend prelungit și a lăsat-o pe sora ei acasă la ea. Ca să aibă grijă de casă, dar în mare parte pentru a mai schimba atmosfera, căci fusese concediată recent. Cineva a intrat în casă. Sora a fost împușcată de mai multe ori, în somn. Au fost furate mai multe obiecte, lucruri de valoare, se pare că a fost vorba de un jaf care a mers prost.

– Dar tu nu ești de aceeași părere.

– Nu. Am făcut deplasarea în Foggy Bottom pentru că discutasem cu mama unei alte femei al cărei nume se regăsea pe lista lui Catherine – numele pe care i le dăduse reporterului. Cu mișcări absente, Rachael întinse brânză pe încă un biscuit. Dă-mi voie să adaug că o să dureze ceva până o să dau de toate persoanele de pe lista aia. Căsătorii, divorțuri, mutări în alte orașe. În cazul acesta, mama locuiește în Bethesda, așa că a fost ușor de contactat. Știa că fiica ei fusese încurcată cu un bărbat mai mare decât ea, în anii de colegiu. Un bărbat căsătorit. O aventură, nimic mai mult. Am vorbit cu mama pentru că femeia în cauză a fost omorâtă, înjunghiată, în urmă cu câțiva ani, în timp ce-și făcea plimbarea de dimineață, ca în fiecare zi. A fost atacată pe o potecă din nordul Californiei, unde locuia cu soțul și cei doi fii.

Cu mișcări foarte atente, Adrian luă carafa de vin și își mai puse în pahar.

– Amândouă avuseseră aventuri cu Jon Bennett.

– Iar numele lor se regăseau pe lista care i-a fost dată reporterului. Așa că, fie că așa a fost sau nu, Catherine credea că fuseseră încurcate cu el. Polițiștii sigur nu au avut lista respectivă și nici vreun alt motiv să facă legătura între o moarte prin împușcare dintr-un jaf în Washington cu una prin înjunghiere, în California. Singura legătură e că proprietara casei unde a fost împușcată prima victimă era o femeie, ca și a doua victimă, care a absolvit Universitatea Georgetown. În ani diferiți. Am vrut să-ți prezint aceste informații cât mai repede. O să mă apuc imediat să caut informații și despre celelalte femei de pe listă.

Adrian luă încet o înghițitură de vin.

– Și mama e pe lista aia.

– Am luat legătura cu ea și o să-și ia măsuri de siguranță. Nu pot să spun că nu e în nici un pericol, dar este mai probabil

ca respectivul – o să vorbesc ca și cum ar fi v[illegible] de un bărbat, ca să fie mai simplu – să se fi concentrat asupra ta. Sigur, e posibil să intenționeze să se ocupe și de ea mai târziu, dar poeziile îți sunt adresate ție, așa a fost de la început. Omul ăsta îți poartă dușmănie pur și simplu pentru că exiști. Faptul că te-ai născut i-a răpit lui ceva, i-a diminuat statutul. Și te consideră vinovată de moartea tatălui lui și pentru sinuciderea ulterioară a mamei sale. Dacă e să mergem pe această teorie și recitești poeziile, învinovățirea și dușmănia sunt clar acolo.

–Da, confirmă Adrian. Da, sunt.

–Mai mult de atât? Ai succes în domeniul de activitate ales, te bucuri de o anumită celebritate. Nu ai plătit cu nimic faptul că nașterea ta a fost o insultă pentru el. În plus, ești o femeie tânără și foarte atrăgătoare, cu resurse financiare considerabile și o moștenire de familie admirabilă. Moștenirea lui e reprezentată de adulter, abuz, sinucidere, umilire publică.

–Să-mi facă mie rău n-o să schimbe cu nimic asta, dar înțeleg logica teoriei tale. Și acum ce facem? O să le prezinți informațiile astea celor de la FBI, de la poliție?

–Da, însă aș vrea să le contactez și pe celelalte femei, dacă se poate, mai întâi. Sau pe cât de multe le pot găsi. Și vreau să stau de vorbă cu Nikki Bennett. Dacă pot să-mi susțin mai bine teoria, autoritățile vor fi cu atât mai dispuse să o interogheze, să facă demersurile necesare pentru a-l găsi pe fratele ei. Și dacă pot face legătura între unul dintre ei sau dintre amândoi și crimele acestea, să îi pună sub acuzare.

–Bine, bine, zise din nou Adrian, cu o mișcare hotărâtă din cap. Pentru că sunt de părere că ai dreptate. Lucrurile se leagă foarte bine. Deja ai descoperit mai multe în câteva săptămâni decât au făcut-o restul în atâția ani.

–Mi-ar plăcea să-mi asum meritele, însă am intervenit în cazul ăsta târziu și cu o perspectivă proaspătă. Și fără un teanc de alte dosare pe birou, astfel că am putut să mă concentrez pe acesta, doar pe acesta. Plus că am avut noroc cu momentul în care am intervenit. Dennis Browne era deja pregătit să spună tot. De cum a făcut-o, mi-a oferit piste solide pe care să pornesc.

–Nu-mi pasă. Adrian gesticulă cu paharul. Tot ce știu e că, pentru prima oară, am un motiv pentru care se întâmplă toate astea

și pot să cred efectiv că se vor termina. Femeile acelea, femeile acelea două... Închise ochii. Și s-ar putea să fie mai multe.

–Da, s-ar putea să fie mai multe.

–Câte nume sunt pe listă?

Rachael își întârzie un pic răspunsul, luând ultima gură de vin.

–Treizeci și patru de femei în ultimii paisprezece ani înainte de moartea lui. Despre care știa ea. În medie, au fost mai mult de două pe an.

–Treizeci și patru? Mi se pare un comportament mai degrabă de dependent de sex decât de afemeiat pur și simplu. Și sigur a ros-o pe ea, pe soție. N-avea cum să nu, indiferent cât de mult a încercat să se convingă că era ceva normal. Copiii își dau seama când e ceva în neregulă acasă. O simt.

–De acord. Psihopații sunt așa din naștere sau se formează pe acest tipar? Circulă o mulțime de teorii în acest sens. În cazul de față, aș zice că ambele sunt valabile. Dacă nu mai ai nevoie de nimic de la mine, eu o să pornesc spre casă.

–Nu. Nu, dar mi-ai dat multe subiecte de gândire.

–În raportul scris o să găsești mai multe detalii punctuale. Dacă ai întrebări de orice fel, contactează-mă. Între timp, ai grijă de tine.

–Așa o să fac. Sper că drumul de întoarcere o să fie mult mai liniștit decât cel până aici, adăugă Adrian în timp ce se ridicau amândouă.

–Aș zice că nu prea are cum să nu fie. Mulțumesc pentru vin – și pentru brânza aia.

–Stai puțin, să-ți pun restul la pachet.

–Nu trebuie să...

Dar Adrian deja fugise înăuntru. Ieși la fel de repede, acoperi platoul cu brânzeturi cu folie de plastic, adăugă biscuiți și măslinele din care o văzuse pe Rachael servindu-se într-o casoletă cu capac și adăugă o sticlă mică de S. Pellegrino.

–Mama e cea care te plătește. Dar astea sunt de la mine.

–Atunci le primesc cu plăcere, mulțumesc! Ținem legătura, Adrian.

O privi pe Rachael cum se îndepărta, apoi își lăsă o palmă pe capul lui Sadie.

–M-a luat greața. Greața, zău. Nici nu m-am mai gândit la copiii lui de... Nici nu știu dacă m-am gândit vreodată la ei. Pentru

și simțea picioarele bizar de moi, bizar de moi pur și simplu. ... și se aplecă pentru a-și petrece brațele pe după gâtul lui Sadie, ca să se bucure de alinarea dată de corpul ei. Simplul gând că ei s-au gândit atât la mine, că s-au gândit la mine într-un mod ... de dezaxat, mă umple de greață.

Rămase așa până se simți mai sigură pe ea. Apoi mai rămase un pic în aceeași poziție, gândindu-se la tot ce aflase.

Trebuia să citească raportul, n-avea cum să evite asta. Și, având în vedere că nu putea să suporte nici măcar ideea de a mânca, avea să-și facă un smoothie – iar apoi avea să-și impună să îl și bea.

După care...

Când Sadie intră în alertă, stomacul lui Adrian se crispă, dar chiar când se ridică, recunoscu mașina lui Raylan. Și totul se calmă imediat. Ba chiar reuși să arboreze un zâmbet când el se dădu jos de la volan. Când Sadie și Jasper porniră în goană unul către celălalt.

–Ai fugit de copii?

–Pentru scurt timp. Nu pot să rămân mult. Monroe face o lecție de chitară cu Bradley, iar Mariah a catadicsit să se joace cu Phin. Dar nu pot să rămân mult.

–Dacă ai venit să mă cerți pentru comportamentul meu nesocotit, s-ar putea să am nevoie de încă un pahar cu vin și deja am băut unul și jumătate.

–Nu e cazul.

Urcă pe verandă, mirosind a iarbă și a primăvară.

–Ai tuns iarba.

–Da, și sunt un pic transpirat, dar... Îi cuprinse chipul în palme și o sărută. Ușor, își spuse ea, așa cum ar fi sărutat pe cineva ușor bolnav. Teesha mi-a spus ce s-a întâmplat, pe scurt.

–E încă supărată pe mine.

Raylan mișcă dintr-o mână înainte și înapoi.

–Din câte am înțeles, ți-a zis vreo două, și la fel și lui Harry. În fine, m-am uitat și eu la videoclip. Într-o zi va trebui să-mi explici și mie cum să fac trecerea aceea din flotare în săritură fără să-mi rup vreun os important. Și, da, poate că a fost vorba de un impuls nesocotit, dar... strălucit...

–Poftim?

–Ai vrut să-i dai un genunchi între picioare și ți-ai atins ținta, fără să-ți ieși vreun moment din rolul de antrenoare. Doar

niște exerciții bonus – dacă ești suficient de puternic, de fu
Ai simțit nevoia să-i dai un pumn, așa că ai făcut-o. Și te mai
în chestia asta.

–Mă susții...

–Vrei să știi dacă-mi doresc să nu fi făcut asta? Își trecu degetele prin păr – și el un pic transpirat. Să nu fi primit altă poezie? Să nu o fi primit nici pe prima? Sigur că-mi doresc. Dar putem să frecăm o lampă cu toții și n-o să iasă nici un duh din ea. Jucăm cu cărțile pe care le avem în mână.

Adrian se uita lung la el și începu să plângă.

–Ei, hai acum... O trase într-o îmbrățișare. Ai avut o zi de rahat.

–Foarte de rahat. Ai venit... Ai venit și mi-ai spus exact ce aveam nevoie să aud.

Iar acum se putea lăsa în voia emoțiilor un pic, să lase lacrimile să se reverse, pentru că o făcuse.

–Ai avut pe cineva în vizită, murmură el. Două pahare de vin, două farfurioare...

–Pe Rachael McNee. Detectiva particulară.

–Și asta a făcut ziua să fie și mai de rahat?

–O, Doamne, și încă în ce fel...

–Lasă-mă să o întreb pe Teesha dacă poate să mai țină ei copiii în frâu încă o jumătate de oră. Ca să poți să-mi povestești.

Adrian își apăsă fața mai tare de umărul lui.

–O, da, te rog.

22

Intră în casă și se duse mai întâi să-și dea cu niște apă rece pe față, după care aduse pe verandă câte un pahar de limonadă pentru fiecare. Era o opțiune mai bună decât vinul, în momentul de față, își zise.

Apoi luă loc și îi povesti tot.

– În primul rând, se pare că mama ta a găsit o detectivă particulară de prima mână.

– Da, așa e. Rămâne atât de calmă și... pare că o interesează cum mă simt. Faptele concrete contează mai mult, dar nu trece cu vederea cum mă simt. Și asta mă ajută.

– Mereu ajută o asemenea atitudine. În al doilea rând, nu e nevoie să-ți spun eu că, dacă teoria ei se adeverește, motivul e pur și simplu praf în ochi. Nu e nevoie să-ți spun asta pentru că nu ești vreo proastă sau genul căreia să-i placă să facă pe martira.

– Deci... spune-mi mai degrabă ce am nevoie să aud. Sunt conștientă de asta, Raylan, dar mă ajută, din nou, mă ajută să aud lucrurile astea spuse cu voce tare. M-am delimitat de mult, de foarte mult timp, de factorul biologic al nașterii mele. Bărbatul acela nu reprezintă și nu a reprezentat nimic pentru mine și, în afară de o legătură pur genetică, nu cred că e prezent în ființa mea. Deloc. Iar situația asta ar fi fost mai greu de acceptat dacă nu i-aș fi avut pe bunici și, privind în retrospectivă, pe mama. Fără Mimi și Harry, fără Teesha, Hector și Loren. Fără Maya și mama ta. Fără toate astea, rosti, arătând către orașul din depărtare. Pentru că am

putut să fac asta, deoarece aveam toate aceste persoane și locuri, nu m-am gândit niciodată la copiii, la soția lui, la nimic ce ține de el.

– Pentru că nu fac parte din viața ta. Raylan rosti aceste cuvinte într-un mod neafectat – iar asta o ajută. De ce să faci? Dacă vreunul sau amândoi te-ar fi contactat, ar fi încercat – nu contează din ce motiv – să stabilească o legătură, poate că lucrurile ar fi stat altfel. Dar n-au făcut-o. Sau poate au încercat, dar nu într-un mod așa, ca în emisiunea lui Oprah.

– Clar n-au făcut-o. Raylan, dacă vreunul dintre ei, sau amândoi... femeile acelea două...

El își puse palma peste a ei.

– Acele două femei nu știau. Nu erau puse în gardă. Din nu știu ce motiv, se vrea ca tu să fii. Dar uite care e treaba...

Îi ridică mâna la buzele lui, într-un gest care lui Adrian i s-ar fi părut irezistibil de romantic în alte circumstanțe.

– Sunt criminali, îi luă ea vorba din gură. Sunt criminali nebuni, obsedați, violenți și vor să termine ceea ce tatăl lor a început când a încercat să mă arunce în jos pe scară.

Raylan îi sărută mâinile din nou, cu ochii lui verzi ațintiți asupra alor ei.

– Dar nu vor termina nimic. Detectiva ta de primă mână o să adune suficiente probe ca să fie arestați amândoi. Între timp, ai putea să faci o călătorie, să te duci în altă parte – într-un loc liniștit, sigur, departe de ochii lumii – până termină ea.

– Unde? Într-o cabană în munți, într-o casă pe o plajă, într-un apartament din Paris sau în alt oraș? Raylan, aș fi singură. Ce se întâmplă mereu cu femeia aflată în pericol când pleacă să se ascundă de personajul negativ într-un loc izolat și teoretic sigur și secret?

– Asta-i în filme și-n cărți.

– Care, de cele mai multe ori, sunt bazate pe evenimente reale. Personajul negativ o găsește pe femeie, iar ea e singură. Dacă vin, să vină să mă atace aici. Aici, unde polițiștii pot ajunge în cinci minute, iar prietenii și iubiții de nădejde chiar mai repede de atât. Unde cunosc fiecare cotlon al acestei case. Nu sunt singură aici și mă simt mai în siguranță aici decât oriunde altundeva. Și cred că Rachael o să facă exact ce-a spus. Să strângă suficiente dovezi încât să fie arestați.

–N-ai cum să te aștepți ca eu să stau liniștit știindu-te singură aici.

–Nu, dar alternativele sunt toate mai rele de-atât.

–Poate. Iar acest „poate" mă face să nu te contrazic. Ce zici de asta? De cum iau copiii vacanță, mergem cu toții undeva.

–Da?

Raylan zâmbi, un zâmbet care conținea și o provocare.

–Nu-mi spune că ți-e frică să pleci într-o vacanță de vară, cu doi copii și tot atâția câini?

–Nu mi-e frică de nimic. Nu am mai plecat într-o vacanță adevărată de foarte mult timp.

–Deci e cazul. Eu votez pentru un loc cu plajă, și la fel vor zice și copiii, ceea ce înseamnă că votul tău nu prea contează. O să văd ce găsesc. Acum trebuie să mă întorc.

–Da, mâine e zi de școală.

–Da, așa e. Dar o trase în picioare și, de data aceasta, nu o sărută ca și cum ar fi fost ușor bolnavă. Să încui ușile, bine? Apoi să mai faci un tur ca să te asiguri că sunt toate încuiate și apoi să activezi sistemul de alarmă. Și apoi să-mi dai un mesaj înainte să te bagi în pat.

–Bine. Să știi că m-ai făcut să mă simt mai bine decât smoothie-ul cu kale pe care o să mi-l fac pe post de cină.

–Doamne, Dumnezeule, chiar sper că e cazul! O sărută din nou, rapid, după care începu să coboare treptele. Eu, unul, nici c-o să pun gura pe așa ceva. Hai să mergem, Jasper!

–Sunt surprinzător de gustoase.

–Asta e o minciună oribilă, de-a dreptul oribilă. Fu nevoit să îl împingă în mașină pe Jasper, care nu avea nici un chef să plece. Ești mai bună de atât, să știi.

–Bine, e un gust pe care ajungi să-l apreciezi în timp.

Raylan dădu negativ din cap.

–Doar pentru asta, să știi că o să mănânc o pungă de Cheetos după ce culc copiii. Să-mi dai mesaj.

Așa avea să facă, își propuse ea, în timp ce se ducea să adune vasele de pe masa de pe verandă. Avea să încuie, să mai verifice o dată, după care să armeze alarma. Și avea să doarmă mai liniștită, știa, pentru că Raylan venise la ea și îi spusese ce avea nevoie să audă.

*

Își umplu cu activități tot restul săptămânii – într-atât că mai-mai stătea să dea pe dinafară.

Pe lângă munca ei, printre care se număra și să vizioneze prima variantă trimisă de Hector pentru *Fitness pentru toți*, avea de purtat și o conversație lungă, pe FaceTime, cu mama ei.

Aceasta inclusese predica la care se aștepta și ceva discuții în contradictoriu – și compromisuri de ambele părți – în ceea ce privea editarea materialului filmat.

Apoi începu cumpărăturile serioase de plafoniere și aplice, robinete și baterii, vopsea și sisteme de joc pentru centru. Chiar și cu ajutorul semnificativ oferit de Kayla, își jură în gând să nu se mai ocupe niciodată, absolut niciodată, de un proiect de renovare majoră.

Toate acestea îi menținură mintea ocupată cu chestiuni firești până ce Rachael luă legătura cu ea, vineri după-amiază. Reușise să dea de alte trei femei. Aparent, una decedase din cauze naturale după o bătălie îndelungată cu cancerul. Una fusese găsită, bătută, jefuită, pe o alee din New Orleans, unde administra un bar. Cea de-a treia fusese împușcată în ceafă, în mașină, după ce plecase dintr-o cameră de motel unde îl lăsase pe bărbatul cu care avea o relație extraconjugală.

Polițiștii din Erie, Pennsylvania, îl cercetaseră îndelung și amănunțit pe soț, dar alibiul acestuia fusese de neclintit.

Deocamdată, rezumă ea, erau cel puțin patru.

Aruncă o privire la ceas. Raylan avea să ajungă în curând, iar asta era bine. Avea să-i umple el mintea și să o lase să verse tot ce tocmai aflase. Nu știa ce avea de gând să ia de mâncare, dar orice ar fi fost, puteau să mănânce pe verandă, la aer. Având în vedere că plouase toată dimineața, atmosfera mirosea a proaspăt și a curat. Avea să se hotărască ce vase să scoată când avea să vadă ce urmau să mănânce. La fel și cu vinul.

Neavând mare lucru de făcut, se schimbă – într-o rochie simplă, primăvăratică, veselă și feminină. Își prinse părul la spate, într-o coadă pe ceafă, și lăsă câțiva cârlionți liberi. Lăsându-și tălpile goale, făcu o piruetă rapidă în oglindă și-și decretă ținuta de-a dreptul perfectă pentru o cină relaxată – și romantică, spera ea – în aer liber, acasă.

Auzi lătratul lui Sadie înainte să distingă sunetul motorului, dar ieși pe veranda de la etaj, de unde văzu mașina lui Raylan apropiindu-se. Și el o văzu pe el. O imagine pe cinste, își spuse, femeia cu rochie vaporoasă lângă balustrada verandei de la etaj, cu un câine uriaș lângă ea și încadrată de jardiniere din care se revărsau flori.

Avea să fie a lui toată seara, toată noaptea. I se părea o idee neverosimilă.

–Ce avem de mâncare?

–Hai jos și-o să afli.

Adrian coborî în grabă, căci – urmând instrucțiunile primite – încuiase ușile.

Când deschise ușa din față, Jasper țâșni înăuntru, ca el și Sadie să-și înceapă fără întârziere reunirea plină de bucurie și salturi energice.

–Crezi că vor ajunge vreodată în stadiul: „Salut, mă bucur să te văd!" se întrebă Adrian cu voce tare.

–Nu.

–Mă iau și eu după ei.

Îl cuprinse în brațe pe Raylan și îl sărută până aproape că-și dădu ochii peste cap.

–Câinele e clar cel mai bun prieten al omului. Arăți senzațional.

–Am hotărât să sărbătoresc întoarcerea soarelui îmbrăcându-mă cu o rochie. Rar se-ntâmplă așa ceva. Iar aia nu arată ca o sacoșă cu mâncare gata preparată.

–Asta pentru că nici nu e. O să aprind grătarul, să-ți fac o friptură.

–O friptură?

–Orice persoană care bea smoothie-uri cu kale are nevoie din când în când de o doză de carne roșie.

–Ai idee cât de mult fier conține kale?

–Nu, și nici nu-mi prea pasă. Așeză sacoșa pe blat, scoase fripturile, apoi doi cartofi enormi. Și ce e friptura fără cartofi copți?

–Fiecare dintre ăia ar putea hrăni o familie de patru persoane. Luă unul în mână, să vadă cât de greu era. Dar aș putea face un lucru interesant cu ăștia.

Ca și cum s-ar fi apărat, Raylan îl luă pe al doilea.

–Lucrul ăsta interesant implică și kale?

–Nu. Implică unt, ierburi, condimente și grătarul.

–Atunci tu te ocupi de cartofi. Scoase o pungă cu mix de salată. Să nu te prind că mă judeci!

–O să-mi suspend acest impuls dacă putem să îmbogățim punga ta de salată cu câteva chestii pe care le am la îndemână.

–Fie voia ta! Am experiență în acest domeniu. Poți să-ți pui încrederea în mine. Îi dădu și al doilea cartof. O să las asta în mâinile tale capabile și o să pornesc grătarul.

Când se întoarse în bucătărie, Adrian stătea lângă blatul de bucătărie, împacheta cartofii în folie de aluminiu.

–Curtea ta e grozavă. Am plantat și noi una-alta. Florile arată bine, iar legumele se dezvoltă bine. Dar nu sunt grozave, ca ale tale.

–Produci compost în gospodărie?

–Am tot vrut să mă apuc.

–Nu mai pierde timpul cu intențiile și apucă-te. Își sublinie cuvintele bătându-l de două ori, ferm, în piept. Pune umărul la salvarea planetei, fă compost și apoi folosește-l, iar grădina ta poate să fie și ea grozavă. Îi întinse cartofii. Ar trebui să-i pui pe grătar, căci o să fie nevoie de vreo săptămână, două să se pătrundă, la cât de mari sunt. O să deschid o sticlă de vin roșu bun. Și-apoi putem să ne așezăm pe veranda din spate, să admirăm grădina mea grozavă. Am primit un raport de la Rachael, cu progresele pe care le-a făcut. Aș vrea să-ți povestesc, ca să epuizăm subiectul și să nu mai fie nevoie să mai vorbim și să ne mai gândim la asta tot restul serii.

–Bine. Se aplecă și o sărută pe frunte. O să facem să fie totul bine.

Așa, își dădea ea seama, se manifesta părintele din el. Nevoia de a alina, de a oferi siguranță. Adrian nu credea că avea traume legate de figura paternă – bunicul ei preluase acest rol în toate privințele. Și îl avusese și pe Harry. Totuși, această latură a lui Raylan i se părea foarte atrăgătoare.

Raylan se întoarse, puse fripturile și mixul de salată în frigider, după care luă sticla cu vin.

–Hai să ne așezăm.

Adrian aduse un castronel cu măsline și unul cu migdale. Dacă în el se manifesta gena de părinte, în ea era cea care o îndemna să-i hrănească pe ceilalți pentru a le alina problemele.

Adrian trase aer adânc în piept în timp ce el turna vin în pahare.

–Ai dreptate în legătură cu grădina și curtea. Mereu mi-a plăcut să ajut la grădinărit, să stau acolo cu bunicii, chiar și când eram mică. Și acum, că fac totul singură, tot îmi place.

–Înainte, mă văitam și mă jeluiam că trebuie să plivesc și să fac toate cele... Acum, că nu mai e ceva nou, eu o să fiu cel care să-i asculte pe Bradley și pe Mariah văitându-se și jeluindu-se.

–Și cândva își vor aduce aminte cum lucrau în grădină cu tine și își vor semăna și ei grădinile lor.

–Așa-mi place să cred. Își schimbă poziția pe scaun și se uită în ochii ei. Spune-mi.

–Rachael a găsit alte trei femei de pe listă. Toate sunt moarte. Una foarte clar din cauze naturale. A murit din cauza cancerului osos. Dar celelalte două...

–Nu din cauze naturale.

Adrian dădu negativ din cap.

–Nu din cauze naturale. Una a fost omorâtă în bătaie pe aleea din spatele barului pe care-l deținea, în New Orleans. Iar persoana care a omorât-o i-a luat ceasul și poșeta.

–Ca să dea impresia că a fost vorba de un furt, de o tâlhărie.

–Da. Cealaltă era în Erie, Pennsylvania. Era în mașina ei, parcată. A fost împușcată în ceafă de cineva aflat pe bancheta din spate. Asta a fost concluzia anchetei. Fusese la un motel, cu cineva care nu era soțul ei.

–L-au investigat pe soț?

Adrian dădu afirmativ din cap, gândindu-se că stăteau și vorbeau despre crime cât timp grătarul scotea fum, cât timp fluturii dansau în jurul florilor și câinii alergau prin curte.

–Delegație în afara orașului, avea un alibi solid. Au cercetat, să vadă dacă nu cumva a plătit pe cineva să comită crima. Concluzia polițiștilor, după multe investigații? Nici măcar nu știa de aventura soției. În fine, cele două crime s-au petrecut la ceva ani distanță, la câteva mii de kilometri distanță, prin metode diferite. Nu a existat nici un motiv să se stabilească vreo legătură între ele.

–Până acum. Deci sunt patru din... câte erau?... treizeci și patru. Opt virgulă cinci la sută.

Adrian lăsă să-i scape un hohot.

– Ești din specia Teeshei. Iubitor de matematică.

– Matematica e adevăr. Dar asta înseamnă că am intrat în marja care indică un criminal în serie. Limita nu e la trei la unu.

– Nu știu. Dar Rachael e de părere că e probabil să găsească și altele. O, Doamne... Se cutremură o dată, apoi mai luă o gură de vin. Cea mai veche crimă pe care a descoperit-o a fost acum peste doisprezece ani – la nici un an după prima poezie pe care am primit-o.

– Deci a trecut de la trei ani la doi. Asta a descoperit detectiva. Și probabil că nu a stat cu mâinile în sân cinci ani de zile. Îmi pare rău. O apucă de mână. Sunt niște constatări dure, dar...

– Nu, nu, exact asta vreau acum. O abordare directă, logică, fără să o dăm cotită. Nikki Bennett e în delegație, se întoarce de la cea mai recentă sarcină de serviciu, așa că Rachael trebuie să mai aștepte ca să stea de vorbă cu ea. Câteva zile, oricum, căci Nikki de obicei trece și pe la clienții mai vechi, să verifice progresele înregistrate, să mai intervină o dată sau ce-o mai fi făcând. Face parte din modul ei de lucru. Între timp, Rachael încearcă să mai găsească femei de pe listă.

– Eu, unul, nu suport când cineva încearcă să-mi spună cum să-mi fac meseria, dar n-ar trebui să prezinte toate datele astea celor de la FBI sau polițiștilor din oraș?

– Așa are de gând. Estimează că o să dureze cam o săptămână să pună cap la cap informațiile pe care să le prezinte autorităților, să construiască o pistă clară pe care ei să o investigheze. A identificat legătura – toate erau pe lista lui Catherine –, dar femeile acestea locuiau și lucrau în zone diferite, nu se cunoșteau între ele și au fost ucise în moduri diferite. Nici una dintre ele, din câte s-a aflat în anchete, nu primiseră vreun fel de amenințări. Nici o poezie.

– Deci trebuie să îi convingă. Înțeleg. Pe mine m-a convins.

Luând sticla, Adrian îi reumplu paharul lui Raylan, după care făcu același lucru cu al ei. Grătarul fumegând, fluturi, câini, vin. Câteva elemente de normalitate care să contrabalanseze toate informațiile astea îngrozitoare.

– Ceea ce n-a zis, și văd că nici tu n-o faci, e că nu au primit poezii pentru că nu erau adevărata țintă. Femeile acestea nu sunt motivul pentru care tatăl lui sau al ei a fost demascat, pentru care a murit, pentru care mama lui sau a ei s-a sinucis. Poate că reprezintă

un mod oribil de a se antrena sau modalități de eliberare de stres, ca actul final să poată fi prelungit.

Un timp, Raylan nu spuse nimic, doar îi luă mâinile într-ale lui.

–Știu că nu simți că ai avea vreo legătură cu ei și... de ce să simți așa ceva? Dar eu cred că persoana care scrie poeziile alea se simte unită cu tine. Vă curge același sânge prin vene, sunteți frați. Tu ești mai importantă. Voia sau simțea nevoia să-ți atragă atenția, să fii conștientă de existența lui sau a ei.

–Dar nu știam cine trimitea poeziile.

–Această informație e pentru marea demascare. Când te ocupi cu scrisul, mai ales despre forțele binelui luptând cu cele ale răului – și tot ce e intermediar – trebuie să analizezi motivațiile, acțiunile, reacțiile. De ce ar face personajul această alegere în momentul acesta? Da, sunt doar benzi desenate, dar...

–Nu spune asta. Tu scrii ficțiuni puternice, cu personaje multidimensionale, complexe.

–Ce să zic, mulțumesc că așa vezi lucrurile. Asta nu mă face Freud, Jung sau cine-știe-ce alt specialist în psihologie, dar înseamnă, sau ar trebui să însemne, că trebuie să te gândești nu doar la ce definește un erou, ci la ce definește un personaj negativ. Ce urmăresc, de ce au nevoie? În cazul acesta, din punctul meu de vedere, de vină e femeia. Femeile.

Adrian se încruntă, ridicându-și paharul de vin în timp ce se gândea.

–Femeile ca întreg?

–Cred că da. Femeia de la motel, de exemplu. Individul o așteaptă în mașină, o omoară. Dar nu se îndreaptă și asupra tipului cu care ea își înșela soțul. Unde era respectivul?

–Din raportul lui Rachael reiese că era încă în camera unde fuseseră împreună. Le-a declarat polițiștilor că a făcut un duș, s-a îmbrăcat și a ieșit, moment în care a văzut că mașina ei era încă acolo. S-a apropiat, a dat cu ochii de ea. El a sunat la poliție. Iar polițiștii l-au investigat și pe el ca suspect.

–Deci ucigașul ar fi putut, dacă ar fi vrut, să se ducă la camera respectivă, să bată la ușă și să-l împuște pe tip. Dacă problema era adulterul, de ce să nu fi făcut asta? Dar totul se reduce la femei, femeile sunt vinovatele. Nu tatăl care înșela, încontinuu, ci femeile cu care înșela.

–Misoginie criminală. Crezi că fiul e de vină.

–Nu neapărat. O mulțime de femei urăsc femeile.

–Corect, recunoscu Adrian. Trist, dar adevărat.

–Iar fiica e cea cu un post care necesită să călătorească, așa că poate să arunce o poezioară în cutiile poștale din diverse locuri. Oricare dintre ei, sau amândoi. Dar cred că detectiva ta particulară e clar pe cale de a pune totul cap la cap și o să lași asta în urmă.

Adrian stătea fără să spună nimic, sorbind din vin și privind fumul care se ridica din grătar.

–Uite ce cred eu, spuse într-un final. Cred că faptul că am pe cineva dispus să discute cu mine toate astea în loc să încerce să dea totul deoparte ca să mă protejeze mă ajută să împing totul într-o parte. Și cred că faptul că am pe cineva care crede că o să pot să las asta în urmă mă ajută să cred și eu asta. Apoi ridică din umeri. Și, ce dracu', femeile au fost considerate vinovate de la Eva încoace. Mă întreb dacă știu că mama lor a fost cea care a declanșat totul.

–Dacă știu, atunci n-a fost vorba de o sinucidere.

Adrian tresări, trăgându-se înapoi.

–Poftim?

–Îmi pare rău, m-am aventurat prea departe.

–Nu, stai... Doamne! Se lăsă pe spătar, recăpătându-și calmul. Într-un mod oribil, teoria ta e logică. Ea – mama, femeia – l-a trădat pe tată. Dacă rămânem la ideea că ea, el sau amândoi nu îl învinovățesc pe tată de înșelat, ci pe femeile cu care înșela... Ea l-a trădat. Dacă ar fi continuat să închidă ochii pur și simplu, ar avea în continuare un tată, viața lor, totul ar fi bine. Și cât de ușor ar fi să îi dai niște pastile unei persoane deja dependente de ele? Să-i dai mai multe și mai multe, până îi vin de hac. Și adoarme pentru totdeauna. O moarte mai liniștită. Fără violență, e totuși mama. E rudă de sânge. Începe cu o legătură de sânge și se încheie cu o alta. Cu mine. Nu schimbă nimic, dar, în mod ciudat, mă ajută să înțeleg cum e posibil să fi început, să se fi format totul.

–Aș putea să mă înșel total.

–În momentul de față, teoria ta îmi dă un fundament solid. Când cineva intenționează să te omoare, vrei să știi de ce. O să stau de vorbă cu Rachael despre toate astea. Mâine. În momentul de față, știu că e mult ce-ți cer, dar hai să dăm totul deoparte.

–Așa o să facem, până ce-o să vrei să redeschidem subiectul. Nu poți să crești copii, să deții o companie și să găsești loc și pentru o viață personală fără să înveți să-ți împarți viața în compartimente separate. Deci ce-ai zice să-ți povestesc despre o casă pe o plajă, pe insula Buck, în Carolina de Nord?

Adrian avu nevoie de câteva secunde pentru a schimba registrul.

–Chiar ai găsit ceva, atât de târziu în sezon?

–Am relații. Îl ții minte pe prietenul meu, Spencer?

–Oarecum.

–O să mint și o să-i spun că-ți aduci aminte de el bine și cu drag. În fine, Spencer locuiește în Connecticut cu soția. Au o casă de vacanță foarte dichisită pe insula Buck și, de obicei, petrec mare parte din vară acolo, dar întâmplător doamna Spencer urmează să nască primul copil în iulie. În momentul de față sunt acolo și au de gând să se întoarcă în vreo două săptămâni. Sper să se întoarcă, dacă totul merge bine, în august, și în casă să stea pe rând mai multe rude. Dar putem să o folosim noi timp de două săptămâni, începând cu cinci iulie. Și putem aduce și cățeii, apropo, și ei au doi buldogi. Te bagi?

–Două săptămâni? Nu crezuse că ar fi putut să găsească nimic. Și două săptămâni... Și ce mă fac cu toate astea?

Raylan se uită la grădină, ca și ea.

–Aș zice că amândoi cunoaștem destui oameni care ar avea grijă de grădină, mai ales dacă pot să ia roșiile sau ce mai vor.

–N-am lipsit două săptămâni legate... niciodată. Nu stând într-un singur loc, nu într-o deplasare care să nu fie legată de muncă.

–Poți să lucrezi de acolo, și eu pot, când e nevoie. Casa are o sală de sport.

–Ei, acum te joci cu mine.

–Are și piscină și e chiar pe malul oceanului. E o zonă liniștită, așa că oamenii se duc acolo pentru plajă, pentru peisaje. Dacă vrei mai multă agitație, trebuie să te cobori spre Nags Head sau Myrtle Beach.

–Nu am nevoie de agitație. Pare un loc grozav.

–E și ceva care poate să ți se pară un dezavantaj. E la ceva distanță de mers cu mașina. Cu doi copii și doi câini.

– Îmi plac copiii și câinii.

– Am observat.

– Și copiii tăi o să fie de acord cu vacanța asta?

– Te plac. Plus că... e vorba de plajă.

– Mi-ar plăcea la nebunie să mergem.

Două săptămâni de plajă și... nimic altceva. Nici nu-și putea închipui așa ceva.

– Dacă ei sunt de acord – chiar de acord –, atunci să știi că vin. Dacă nu sunt, trebuie să-i duci oricum. E prea frumos să ratezi ocazia.

– Bine, atunci. Mă duc să văd ce fac cartofii ăia.

– Iar eu mă ocup de salată. Ia spune, cum îți place friptura?

– Dacă tot e să mănânc o bucățoaie de carne, vreau să fie în sânge.

– Ei, așa-mi place!

Gătiră împreună pentru prima oară și mâncară pe verandă în timp ce soarele aluneca spre munții din vest. Discutară despre copiii lui, despre centrul pentru tineret, despre munca lui, despre a ei. Lui Adrian i se părea minunat să stea de vorbă despre lucruri care contau în viața de zi cu zi.

– De-acum încolo, numai tu te ocupi de cartofi.

Sătul, Raylan se lăsă pe spătar, cu paharul de vin în mână.

– Să știi că sunt impresionată de cât de bine te-ai descurcat cu salata și cu grătarul. Și, ca membră a familiei Rizzo, știi că nu mă joc cu cuvintele.

– Stai să guști din macaroanele cu brânză pe care le fac. Doar în situații-limită apelez la varianta instant, adăugă când Adrian îngustă din pleoape. Am rețeta de la mama.

– Jan face niște macaroane cu brânză excepționale, din câte îmi aduc aminte.

– Vezi? O să le trec pe meniul nostru pentru vacanță. Fără să-și ia ochii de la ea, turnă ultimele picături de vin. Îmi place fața ta.

Amuzată, Adrian își sprijini bărbia în palmă.

– Chiar așa?

– Fețele și siluetele prezintă interes pentru mine din motive evidente. Am desenat-o pe a ta – fața ta – o dată, când eram mici.

– Da?

–Exersam. Am desenat-o și pe Maya o groază. De obicei, îi făceam coarne de demon și o limbă despicată. Bunicu' răi... ce figuri reușite! Uneori stăteam la Rizzo's după ore, când mama era la lucru, și încercam să desenez fețele oamenilor care intrau în restaurant. Era mai ușor să desenez personaje cu măști sau cu figurile ascunse parțial de glugi, așa că voiam să exersez. Oare făcusem o mică pasiune chiar și pe atunci?

–Pentru desen? Clar.

–Nu, pentru tine. Poate o pasiune mică-mică. Parcă am desenat-o pe Cassie – o mai ții minte pe Cassie? – sub formă de mutant fată-șarpe, pentru că era atât de vicleană... Nu că îi purtam pică sau ceva de genul – o admiram pentru asta. Dar pur și simplu desenam fața ta. Așa că e posibil să fi simțit ceva... În mod clar, acum am făcut o pasiune pentru tine. Îmi place să mă gândesc la tine când nu ești lângă mine. Ce face acum? Poate o să mă uit pe fereastră și o să dau de ea, în vizită la Teesha, alături. Sau poate o să mă duc cu mașina la cumpărături și o s-o văd alergând. Nu credeam că o să mai simt vreodată așa ceva. Și că o să vreau să simt așa ceva.

Inima ei pur și simplu se poticni în piept. Se ridică și îl trase ușor de mână, astfel că Raylan îi urmă exemplul.

–Cred că ar trebui să ducem vasele înăuntru și să le punem în chiuvetă, ne ocupăm mai târziu de ele.

–Mie-mi convine mai târziu.

–Și putem să le dăm cățeilor ăstora cuminți câte un os de ros cât ne ducem noi sus.

–Merită amândoi.

–Și... Se apropie de el, ridicându-și fața spre a lui. Apoi, mai târziu, putem să ne ocupăm de vase înainte de a bea câte un cappuccino pe veranda din față, admirând luminile din Traveler's Creek și să ascultăm liniștea înainte de a ne retrage din nou la etaj.

–Mă înscriu pentru toate astea, murmură el, înainte de a o săruta. Am o geantă în mașină.

Adrian zâmbi.

–Poți s-o iei și pe aia mai târziu. Câinii și vasele, după care vreau să fiu cu tine. Doar cu tine, Raylan.

23

A doua zi dimineață, când Adrian se trezi cuibărită lângă Raylan, în mijlocul patului, ploaia răpăia leneș afară. Murmurul ei molcom era aproape musical. Lumina, de un cenușiu dulce, liniștit, părea să plutească, la fel ca o perdea de voal care scăpăra în vântul care fremăta prin ferestrele deschise.

În orice altă zi, i s-ar fi putut părea închis, pur și simplu umed și închis. Dar acum i se părea la fel de romantic ca regatul Camelotului.

Așa că se lipi de el, corp la corp, piele pe piele, trecându-și ușor buzele peste contururile feței lui, peste asprimea bărbii de dimineață. Și îl simți întărindu-se, lipit de ea, chiar când ochii, somnoroși și verzi, i se deschiseră.

–Bună dimineața, murmură Adrian.

–Deja e promițătoare.

–Mai mult chiar, îl corectă ea și îi cuprinse părul în pumni, pentru a-i trage gura către a ei.

Voia fierbințeala pasiunii, așa că i-o dărui la rândul ei, lăsând-o să se întindă, tăciuni aprinși care deveneau incandescenți, scăpărând. Scăpărări care aprindeau o văpaie mocnită, lentă. Se întoarse peste el pentru a prelua inițiativa, pentru a prelua controlul; luându-și plăcerea așa cum știa că îi oferea lui plăcere.

Palmele puternice care i se plimbau pe corp îi iuțeau pulsul, un ritm sincronizat cu muzica ploii. Buze care căutau să alunece, să alunece, să alunece cât mai profund îi accelerau pulsul, transformându-l într-un ecou al celui al inimii lui. Voia

să simtă gustul – pe-o parte a gâtului, pe maxilar, pe conturul ferm al umărului.

Apoi, din nou... gura lui, un amestec minunat de senzații, cu buze alunecând, cu dinți trecuți ușor peste carne. O mușcătură scurtă, menită să provoace; un geamăt suspinat iscat de ea. Iar toate acele nuanțe ale gustului lui o umpleau până ce toate simțurile se uniră în plăcere pură.

Ochii ei se ațintiră asupra alor lui, fără nici un cuvânt, și ea își schimbă poziția. Când își lăsă coapsele peste șoldurile lui, îl primi în ea încet, încet, adânc, adânc, pentru a extrage o plăcere amețitoare. Și privi cum aceasta îl cuceri și pe el, în timp ce pe ea o acoperi total.

Îl purtase dintr-un vis într-un altul, în care totul era dulce, fierbinte și amețitor de frumos. Pierdut în ea, pierdut total în ființa ei, se lăsă în voia ei, a prezentului, a ceea ce creau împreună.

În lumina incertă, corpul ei lung și agil se ridica peste al lui, legănându-se în propriul ritm leneș, în timp ce răpăitul ploii îi înconjura, creând o lume a lor, departe de tot, de toți, doar ei doi.

Ochii ei priveau până în adâncul sufletului lui, prin el, auriu-verzui și îngreunați.

Raylan vedea plăcere în ei, putere, cunoaștere și tot ceea ce făcea o femeie să fie fermecătoare, periculoasă și irezistibilă.

Când se dezintegră, aruncându-se peste culmea acelui val în continuă înălțare, capul i se lăsă pe spate, corpul i se arcui, iar brațele i se ridicară și palmele îi cuprindeau și-i frământau frumusețea sălbatică a părului. Gemea, suspina, o femeie acceptându-și total propria putere, savurându-și propriul triumf. Și nu se opri nici o clipită, păstrând același ritm lent și constant.

Raylan simți nevoia copleșitoare de a-i cuprinde șoldurile, de a se ține de ea pentru a se împiedica să piardă controlul și a-și savura propria eliberare când ea își dădu părul pe spate, zâmbindu-i.

Fără cuvinte, în continuare fără cuvinte.

Privindu-l, respirând într-o serie de suspine mici și rapide, își trecu palmele peste propriul corp, lăsându-le să alunece peste sâni până ce Raylan ajunse să le simtă efectiv gustul, ar fi putut jura că le simțea gustul, după care palmele ei coborâră din nou. Și porniră

în explorarea corpului lui. Își schimbă poziția, aplecându-se pentru a-i pune stăpânire pe gură. Raylan o simți cutremurându-se, îi auzi suspinul rapid când ea se ridică pe culmea celui de-al doilea val. Iar sunetul acela discret îi rupse zăgazurile propriei stăpâniri de sine.

–Nu pot. Trebuie...

O întoarse pe spate, ridicându-i șoldurile. Dezlănțuit, pur și simplu dezlănțuit, se implântă în ea, de-a dreptul înnebunit când picioarele ei lungi se petrecură pe după talia lui.

De data aceasta, forța valului îi scufundă pe amândoi.

Adrian se lăsă pe spate, moale, ușor îngrijorată că inima avea să-i sară din piept, de la atâta agitație.

–Hai să mai rămânem așa un pic, propuse. Sau o oră. Poate o zi întreagă, până semnele vitale ne vor reveni la cote normale.

–Poftim? Ai zis ceva? Nu pot să te aud, sângele îmi pulsează tare în urechi.

–Acum un minut, pulsa în cu totul altă parte.

Raylan izbucni în râs, se strâmbă la ea, după care hohoti din nou. Apoi își înălță capul și îi zâmbi larg.

–M-ai distrus.

–Asta era planul. De obicei, nu-mi plac sâmbetele ploioase, dar asta a început tare bine.

–Asta-mi convine, pentru că o să-mi petrec restul zilei cu doi copii și un câine, într-o sâmbătă ploioasă. Își lăsă din nou capul în jos, pentru a o săruta ușor pe gât. Asta ar trebui să-mi dea forța necesară să rezist.

–Și o să-i aduci mâine, la cină?

–De-abia așteaptă amândoi. Mo și-a ales și ținuta. Bineînțeles, ea își alege atent ținuta și când e să mănânce un sendviș.

–Îmi place stilul ei.

–Da, are o groază de stil. Lorilee zicea că, pe când era în burtică, probabil studia și critica paginile revistei *Vogue*.

Își dădu seama ce spusese, întrebându-se dacă acum, când stătea gol în pat cu Adrian, era cel mai bun moment să aducă vorba de soția lui decedată.

–În fine... Pot să fac un duș?

–Sigur. Eu mă duc la parter, să le dau drumul câinilor afară și trebuie să încropesc ceva pentru micul-dejun.

– Trebuie?

– Da, trebuie. După așa ședință de cardio, sunt lihnită.

Cât făcea duș, Raylan se întrebă ce-ar trebui să facă în legătură cu ce se întâmpla cu el. Dacă ar trebui să intervină cumva. Și cum ar trebui să o facă, dacă era cazul.

Vorbise serios seara anterioară. Nu crezuse că avea să mai simtă așa ceva. Dar iată că se întâmpla.

Ridicându-și mâna, își cercetă verigheta. O purta de atâta timp încât parcă era parte din corpul lui. Dar era corect, era moral, să o mai poarte, în condițiile în care se culca cu altă femeie?

Când, în mod clar, era îndrăgostit de altă femeie?

Nu era vorba doar de sex. Poate că aproape se convinsese că ar fi putut fi vorba doar de sex, că așa era, dar se cunoștea suficient de bine cât să-și dea seama că nu era cazul.

Ce îi zisese în ziua aceea – când îi adusese ganterele acelea afurisite? Dragostea nu e legată mereu de sex, iar sexul nu era legat mereu de dragoste.

Adevărat, absolut adevărat. Totuși, când era vorba și de una, și de alta era de-a dreptul miraculos. Iar el știa asta, pentru că avusese parte de două miracole în viața lui.

Și totuși... nu știa ce simțea ea. Ținea la el, clar, îi plăcea mult de el, sigur. În plus, venea la pachet. Doi copii și un câine, își reaminti din nou.

Și nu multe femei erau dispuse să accepte întregul pachet.

Ar fi putut să o întrebe ce simțea, cum vedea ea lucrurile. În general, prefera abordarea directă. Totuși – încă un „totuși" – era corect sau moral să pună accent pe asta când ea avea probleme adevărate și serioase?

Un obsedat dezaxat o amenința.

Nu avea nevoie ca și el să pună presiune pe ea, când deja era supusă la mai multe presiuni decât ar fi putut suporta oricine.

Toate la rândul lor, își spuse în timp ce se ștergea cu prosopul.

Avea să o ajute să treacă cu bine de această problemă, cât avea să poată. Avea să petreacă timp cu ea când putea. Și avea să-și lase copiii să petreacă timp cu ea atât cât voia ea.

Și-apoi avea să vadă ce-avea să fie.

Când coborî la parter, văzu că Adrian le dăduse mâncare câinilor din castronașe alăturate.

– Ai picat la fix. Știi să folosești espressorul? Eu mă ocup de astea.

– În primul rând... ce sunt „astea"?

– O să mănânci un ou poșat cu un covrig din făină integrală, roșie și spanac, plus niște iaurt grecesc cu fructe de pădure și müsli. Așa, o să ai parte de toți nutrienții necesari.

– Bine. Nimic din ce mi-ai spus nu pare a fi înspăimântător. Pot să-ți fac cafea, dar aș prefera să beau una din sticlele de coca-cola pe care le-am văzut în frigider. Asta e doza mea obișnuită de cafeină de dimineață.

– Chiar așa? Se opri din ce făcea să se uite lung la el. Îi făcuse cafea diminețile dintr-un anumit automatism, pentru că presupusese că asta își dorea. Așa-mi place și mie. O coca-cola rece dimineața. Îmi permit acest răsfăț poate o dată pe săptămână.

– De ce o dată pe săptămână?

– Din multe motive, dar o să iau și eu același mic-dejun ca tine.

Puse mâncarea pe farfurii.

– Îi făceam asta bunicului – dacă ajungeam prima în bucătărie dimineața. El de obicei prefera cereale cu lapte rece în timpul săptămânii, dar în weekenduri intra în bucătărie și făcea clătite, friganele, costiță... multă costiță.

– Costița e alfa și omega când vine vorba de mâncare.

Se așeză la masă cu ea și luă o gură din alternativa sănătoasă de mic-dejun.

– Dar și chestia asta e grozavă. Nu m-aș fi gândit să pun laolaltă toate astea. Pot să încerc meniul ăsta și cu copiii – cu omletă.

– Nu știi să faci ouă poșate?

– Habar n-am, dar să lași un băiețel de opt ani să mănânce așa ceva cu soră-sa mai mică? Ar zice: „Ia uite, Mo, e un ochi de om!" Și-apoi ar înfige furculița în el de câteva ori. „Ooo, bleah, uite, curge sânge galben din el". Și uite așa, Mariah n-ar mai mânca ouă toată viața ei.

– Îmi dau seama că știi asta pentru că și tu ai o soră și făceai lucruri la fel de dezgustătoare de față cu ea.

– Era sarcina mea, ca frate mai mare, și să știi că bărbații din familia Wells își iau sarcinile foarte în serios.

– Și când te gândești că îmi doream un frate sau o soră când eram mică... Ceea ce, dacă stau să mă gândesc...

Raylan își puse mâna pe brațul ei.

–Nu. Nu te gândi la asta.

–Nu-ți face griji. Am suficiente lucruri de făcut azi încât să-mi țin mintea ocupată cu ele. Trebuie să fac sport, după care să mă ocup de sarcinile domestice de sfârșit de săptămână, apoi să mă uit încă o dată la versiunea brută pusă cap la cap de Hector pentru filmul de la liceu. Apoi trebuie să mă apuc de treabă cu exercițiile pentru următorul meu proiect solo.

Raylan știa cum să-i țină mintea ocupată cu alte gânduri acum.

–Cum te-ai gândit să fie? Materialul?

–Trebuie să ai diversitate. Oamenii se plictisesc făcând aceleași succesiuni de exerciții. Poate că se întorc la niște exerciții vechi, preferatele lor, dar mereu vor să încerce lucruri un pic diferite. Trebuie să țin pasul cu ce e nou, ce e sigur, ce e potrivit pentru începători, ce are succes printre cei mai experimentați. Și trebuie să strecori și un factor de distracție. Plus o provocare. E ca un mic-dejun sănătos. Devine plictisitor dacă se reduce la müsli și quinoa. Zâmbi când Raylan luă ultima îmbucătură din farfurie. Mai vrei o porție?

–Nu, mulțumesc. Dar să știi că a fost o surpriză plăcută. Ar trebui să scoți o carte de bucate.

Adrian îl împunse cu degetul în umăr.

–Exact asta i-am spus și eu mamei! De-abia ce încep să mă joc în minte cu ideea asta.

–Te-ai pricepe de minune. O sărută pe obraz. Mă ocup eu de vase. Mă gândesc să alung oarecum tristețea provocată de o sâmbătă ploioasă spunându-le copiilor de vacanța pe plajă. Voi isca strigăte bucuroase și dansuri triumfale, spuse în timp ce se apucă să așeze vasele în mașina de spălat. După care Mariah o să anunțe că are nevoie de haine noi pentru mers la plajă.

–Ce să zic... Nu e normal?

Raylan îi adresă o privire încruntată peste umăr.

–Nu e cazul să o încurajezi. Iar eu voi înfrunta vitejește ceea ce tații din toată lumea urăsc, lucrul de care se tem cel mai mult: o ieșire la cumpărături.

–Aș putea să o duc eu.

Raylan se răsuci cu totul.

–Poftim?

–O să am nevoie și eu de haine noi de plajă. O duc eu. O să facem cumpărături ca fetele, o să luăm masa ca fetele, o să stăm de vorbă... O să ne distrăm.

–Habar n-ai în ce te-ai băga. Vorbesc serios.

Adrian sorbi din sticla ei de coca-cola.

–Provocare acceptată. O să stăm de vorbă la cină, eu și Mariah, și o să alegem o zi după sfârșitul anului școlar.

–Trebuie să-mi juri ceva, aici, acum.

–Pentru numele lui Dumnezeu, Raylan, n-o să o las să fugă în fața unei mașini sau să se joace cu chibriturile.

–Nu asta. Vreau să-mi juri solemn că, după această experiență, o să mai faci totuși sex cu mine. Fie ce-o fi.

Adrian își trecu degetul peste inimă, în formă de cruce.

–Jur.

–Să știi că plec înainte să-ți vină mintea la cap. După care o să te încui în casă, pentru că atunci când o să aducă vorba de cumpărături – și sigur o va face –, o să-i spun că o duci tu.

–Mie-mi convine. Se ridică și-și cuprinse talia cu brațele, ca într-o îmbrățișare. Voi, bărbații, sunteți niște lași când vine vorba de câteva cumpărături.

–Da, și să știi că nu-mi e rușine să recunosc. Să nu te istovești prea tare, bine?

–Doar cât trebuie.

Raylan o sărută și o ținu aproape de el câteva clipe.

–Ne vedem mâine. Sărută-ți iubita, Jasper, ia-ți la revedere. Trebuie să plecăm.

Când ajunse acasă la mama lui, descoperi că Bunica Magică îi pusese pe copiii lui să se ocupe – în liniște și pace – de un puzzle, la masa din sufragerie.

Iar mama se cocoțase pe o scară și ștergea rafturile superioare ale mobilei de bucătărie.

–Dă-te jos de acolo! Ce-ți veni, să te urci pe scară?

–Având în vedere că nu pot să levitez, doar așa pot să ajung la rafturile astea.

–Dă-te jos! repetă Raylan. Le șterg eu. Nu se poate să te cocoți pe scări.

Jan se uită în jos la el, cu flaconul de detergent într-o mână și o cârpă în cealaltă.

–Vrei să insinuezi că sunt o băbuță fragilă?

–Nu, vreau să spun că ești mama mea.

–Bun răspuns. Am terminat, oricum.

Când coborî – susținută de el –, Raylan văzu diversele flecuștete pe care Jan le ținea pe rafturi. Pe cel de jos avea cărți de bucate, fiind cel la care se ajungea ușor, își aduse aminte el.

–Tu să stai jos! îi ordonă. Pun eu totul la loc – poți să mi le dai la mână, dacă vrei. Dar nu te mai urca pe scară.

Auzind asta, Jan își propti mâinile în șolduri.

–Oricum trebuie să le șterg sau să le spăl. Și, ia zi, când ți-a intrat în cap că poți să-mi dai ordine așa?

–Când te-am văzut sus pe scară. Așteaptă un pic și mă ocup eu.

Se duse în sufragerie, puse o palmă pe creștetul fiecărui copil și cercetă puzzle-ul.

–O imagine cu dulciuri, foarte tare. Aproape ați terminat.

–Plouă, tati. Mariah încercă să potrivească o piesă mare și colorată în aproape toate pozițiile libere înainte să-i găsească locul. Bunica spune că mai are un puzzle, pe care să-l putem face dacă ploaia asta nu se potolește.

–Poți să ne ajuți la ăla, dar nu și la ăsta.

Bradley, cu limba împinsă într-un obraz, găsi piesa care se potrivea chiar în centrul unei pungi gigantice de bomboane M&M's.

–Atunci o să mă limitez la a vă urmări.

Iar, în timp ce făcea asta, iar ei se apropiau de final, văzu cum Bradley ascunse două piese sub palmă în timp ce se întinse după alta.

Când mai rămaseră doar două poziții goale, Raylan dădu să-l înghiontească pe fiul lui, dar mama lui – care era în bucătărie, cu spatele – doar întoarse capul.

Lui Raylan nu îi trecuse deloc prin cap legenda cu ochii la spate. Demult, foarte demult, numise această caracteristică a mamei lui drept Telepatia Mamei. Iar aceasta îi aruncă lui Bradley privirea aceea ca un ordin.

Bradley cedă sub presiunea ei, așa cum ar fi făcut-o orice viețuitoare, de la mamifere, pești și păsări până la cele din diversele lumi ficționale.

–Nu mai sunt piese! Unde sunt piesele?

În timp ce sora lui porni în căutarea lor, uitându-se chiar sub masă, Bradley împinse una pe masă.

–Uită-le! Ultimele două! Cum a zis bunica, da?

Îmbujorată de entuziasm – și, slavă Domnului, fără să-și dea seama de manevra ilicită pe care o încercase fratele ei –, Mariah înșfăcă piesa.

–Hai să numărăm! Trei, doi, unu!

Și puseră ultimele două piese în același timp.

–Ura! Uite, tati, l-am făcut singuri! Ce dulciuri delicioase!

–Bunica a zis că, dacă-l terminăm fără să ne certăm, putem să mâncăm o ciocolată Hershey. Bradley se uită în sus, la Raylan. Putem?

–Bunica decide. Dar mai întâi duceți-vă sus, să vă adunați toate lucrurile. Eu o s-o ajut pe bunica să termine aici, după care trebuie să plecăm.

Porniră în pas alergător, cu Jasper în urma lor.

Raylan luă un prosop de vase pentru a începe să le șteargă.

–Copiii ăștia îmi înseninează viața, spuse Jan.

–Și tu le înseninezi pe ale lor. Mi-am dat seama că, având superputeri, știi deja că eu și Adrian facem și noi puzzle-uri împreună.

Jan schiță un zâmbet și îi întinse ceainicul vechi, marca Delft, care fusese al bunicii lui.

–Și eu mi-am dat seama că puzzle-urile astea vă fac pe amândoi fericiți.

–Așa e. Suntem. Știi cu ce rahaturi se confruntă.

–Știu îndeajuns ca să-mi fac griji pentru ea, da. Maya mi-a spus că Adrian – sau Lina – a angajat o detectivă particulară.

–Și respectiva face progrese. Totuși, între timp și ca să îi dau un răgaz, ca să las lucrurile să evolueze de la sine, am închiriat casa de vacanță a lui Spencer pentru două săptămâni, în iulie. Am invitat-o să vină cu mine și cu copiii.

–Deci e vorba de mai mult decât puzzle-uri între voi doi. Hai, sus! Mai întâi ne ocupăm de raftul de sus. Nu te îndoi de sentimentele tale, îi spuse, întinzându-i ceainicul. Doar lasă-te purtat de ele. Ai o inimă bună, puternică, și e mult loc în ea.

–Trebuie să vorbesc cu copiii despre asta. E neapărat nevoie ie și ei de acord.

–Bineînțeles. Educi niște inimi bune și puternice, cu o groa-ză de loc în ele. Îi întinse un recipient din sticlă pentru fursecuri, de pe vremea Marii Depresiuni. Ai grijă, să nu-l spargi. Apoi își puse mâna pe piciorul lui. Am iubit-o pe mama lor de parcă ar fi fost copilul meu. Și mie mi-a luminat viața.

–Știu.

–Dragostea nu e ceva finit, Raylan. Mereu există dragoste de dăruit.

Raylan medită la aceste cuvinte pe drumul spre casă, în timp ce copiii îl bombardau cu povești despre ce făcuseră la bunica.

Apoi construi un fort din cearceafuri, făcu sendvișuri din biscuiți cu ciocolată și bezele topite și se implică în Jocul Vieții, Yahtzee și Fata Bătrână.

În ceea ce privește puzzle-urile, Bradley și Mariah își exprima-seră dorința să înceapă unul nou de cum intraseră pe ușă. Așa că le vărsă piesele pe masă și se așeză și el, să le aranjeze cot la cot, în timp ce ploaia răpăia, iar Jasper se hotărâse că era un moment numai bun pentru un pui de somn.

–Câte zile mai sunt până luați vacanță, Bradley?

–Treisprezece! Nu mai sunt decât treisprezece zile și dup-aia suntem liberi!

–Exact. M-am tot gândit să fac o listă de sarcini prin casă, pentru vara asta.

–Tata! Bradley se lăsă moale, teatral, pe spătar, în timp ce Mariah își continua căutarea metodică a pieselor de margine.

–A, da, și prima e să instalăm un coș de baschet. Am tot vrut să mă ocup de asta de ceva vreme. Și-apoi avem măturatul verandei, udatul plantelor, curățenie în cameră... Am o listă lungă.

–Vara e pentru distracție.

–Mă ocup și de asta. Coșul de baschet, concursul de citit pe vară, plimbări cu bicicleta, timp petrecut cu prietenii, mers în parc, două săptămâni la mare, grătare în familie...

–La mare! chițăi Mariah. Mergem la mare! Putem să închiriem aceeași casă ca data trecută?

–Păi... nu, începu Raylan, în timp ce Bradley sări de pe scaun și începu să danseze nebunește, de bucurie. Pentru că ne ducem în alt loc.

–Da' de ce? vru să știe Bradley. Era frumos acolo!

–Da, dar și aici e frumos. Mergem în alt stat, în care n-ați mai fost niciodată. În Carolina de Nord. Vă arăt pe hartă. Prietenul meu, Spencer, ne dă cu împrumut casa lui de vacanță, chiar pe malul oceanului, Și are și piscină.

–Piscină! Bradley începu să danseze din nou, dar Mariah nu se pronunță încă.

–E o casă frumoasă, ca aia în care am stat?

–E foarte frumoasă.

–O să pot să am camera mea, să nu fiu nevoită să dorm cu un băiat urât mirositor?

–Da.

Raylan decise să nu ia în seamă zgomotele necuviincioase pe care le scotea de zor Bradley.

–E o casă mare, are o groază de camere. Așa că am invitat-o și pe Adrian să vină cu noi, dacă nu aveți nimic împotrivă.

Imediat, Bradley tăcu mâlc și îl privi fix.

–Două fete, doi băieți. Mariah dădu aprobator din cap. Îmi place de ea. O dată m-a ajutat să învăț să fac roata.

–Nu știam de asta.

–A venit pe la Teesha când eram și eu la Phin și m-a ajutat să fac roata corect. Ea poate să facă multe la rând și miroase frumos. Îmi plac hainele ei. Phin a zis că te-a văzut cum ai pupat-o pe gură. E prietena ta?

Ei, drăcie, își spuse Raylan. Și el, care crezuse că îi ia cu binișorul.

–E fată și mi-e prietenă și ne plăcem unul pe celălalt. Acum se uită la Bradley. Vouă vă place de ea, nu?

–Poate să meargă în mâini. E tare. Și vorbește normal cu noi, nu cu: „Vai, ce mare te-ai făcut...", zise subțiindu-și vocea cântat înainte de a-și da ochii peste cap. Și știe chestii, gen de ce e Joker dușmanul de moarte al lui Batman.

–Lucruri esențiale, da.

–Îmi place de ea.

–Atunci e-n regulă dacă ea și Sadie vin cu noi la mare!

–Jasper o iubește la nebunie pe Sadie. Clar, Sadie e prietena lui Jasper. Mariah săltă de pe scaun. Am nevoie de haine de plajă, tati. Am nevoie de haine noi de plajă. Putem să mergem la cumpărături?

–Bine că ai întrebat... Adrian zicea că și ea are nevoie de haine de plajă noi, dacă e să meargă cu noi, și a zis că i-ar plăcea să mergeți împreună.

Gura lui Mariah se deschise imediat; iar ochii i se făcură cât farfuriile.

–Pot să mă duc la cumpărături cu o fată? Doar cu o fată?

–Dacă vrei. Mâine o să luăm masa de seară la ea, așa că putem să stabilim atunci.

–Vreau să mă duc la cumpărături cu Adrian. Trebuie să mă duc chiar acum în camera mea, să văd de ce am nevoie. Clar, sandale, șlapi și trei costume de baie noi.

–Ia-o încetișor... Trei?

–Nu poți să porți același costum în fiecare zi. De data aceasta, își dădu ochii peste cap într-un stil specific feminin. Trebuie să le speli de sarea apei de ocean și de aia din piscină, așa că ai nevoie de trei. Mă duc sus acum. Pot să fac o listă!

Impulsionată de ideea unei excursii la cumpărături, mica lui pasionată de modă ieși în fugă din cameră.

Bradley se așeză din nou.

–Trebuie să stăm de vorbă. În particular.

–Bine.

–O să faci sex cu Adrian?

În capul lui Raylan, creierul aproape că-i explodă. Trebui să își treacă o mână prin păr, pentru a se asigura că flăcările pe care le simțea erau doar închipuite.

–Uau! Nu m-am așteptat la așa ceva.

–Ai sărutat-o pe gură.

–Da. Una nu o implică neapărat pe cealaltă. Totuși, când Bradley continuă să îl fixeze, își dădu seama că trebuia să vorbească fără ocolișuri. Sexul e ceva complicat și intim... Și așa ar trebui să fie. Totuși, în situația de față... Am anumite sentimente pentru Adrian și suntem amândoi adulți. Așa că... da.

–Și pe mama o sărutai pe gură. Foarte des. Și ai făcut sex cu ea, pentru că trebuie să faci sex ca să faci copii.

–Da, am făcut. Ne-am dorit să vă avem pe tine și pe Mo. Ăăă... nu trebuie mereu să faci sex ca să ai copii, așa că...

Avea opt ani, își reaminti cu un efort conștient. Mai avea un pic și făcea nouă, da, și totuși... Cum să știi unde să te oprești cu oferitul informațiilor?

–Am iubit-o pe mama ta, enorm am iubit-o.

–Dar acum nu o mai iubești?

În secunda aceasta, inima lui Raylan se strânse dureros.

–Ah, Bradley, sigur că o iubesc. Asigurare, își dădu seama Raylan. Băiatul avea nevoie de o asigurare, nu de o lecție de biologie. Mereu o să o iubesc. Îl trase pe băiat de pe scaun în brațele sale. Și tot ce trebuie să fac e să mă uit la tine și la Mo ca să o văd pe ea. E în voi amândoi și ador să o văd în voi.

–Mo nu ține minte atât de mult, pentru că era doar un bebeluș, practic. Dar eu, da. Tot mai vorbesc cu ea, în minte, uneori.

–Și eu.

Bradley își ridică ochii la el.

–Pe bune?

–Da. Mereu o să-mi fie dor de ea, dar tot ce trebuie să fac e să mă uit la tine și la Mo ca să-mi dau seama că e aici, cu noi. O iubesc. Și iubesc faptul că împreună v-am făcut pe tine și pe Mariah. Își aminti cuvintele mamei lui, ca și cum aceasta le-ar fi rostit exact pentru acest moment. Dragostea nu e ceva finit, Brad. Mereu există dragoste de dăruit.

După o zi lungă și ploioasă, după-amiaza petrecută cu diverse jocuri și un maraton de filme pe care îl acceptase pentru a-și proteja sănătatea mintală, Raylan verifică pentru o ultimă dată ce făceau copiii lui. Dormeau, ca întotdeauna, Mariah ținându-și strâns animalul de pluș pe care îl alesese pentru săptămâna aceasta, iar Bradley cu membrele întinse, pe un pat plin de tot felul de figurine din filmele cu supereroi.

Se duse în camera lui, se așeză pe marginea patului și își cercetă verigheta.

Când ea se așeză lângă el, Raylan doar îi suspină numele.

–Lorilee.

–M-aș întrista dacă nu m-ai păstra în inima ta.

–Ești mereu acolo.

–Știu, și o știi și tu. Copiii noștri știu și ei asta. Sunt convinsă că știe și Adrian. Chiar îmi place de ea. Și știi și tu asta.

–Nu am crezut că o să se întâmple așa ceva. Că o să mai simt așa în legătură cu altcineva. Niciodată.

–Dar simți. Și mă bucur că e așa.

Raylan se uită la ea, atât de frumoasă și de reală pentru el.

–Te bucuri?

–De ce ai crede că vreau să fii singur? N-aș putea să te iubesc și să vreau una ca asta. A venit momentul să o dai jos, dragule. A venit. Dacă o dai jos nu înseamnă că mă uiți. Îți clădești o viață nouă, o viață pentru tine și pentru copii. Asta e o casă bună, Raylan, e plină de fericire. Știai și tu că a venit timpul să faci asta. Știi că e timpul să faci asta.

–Da, știu.

–Pune-o în cutia cu amintiri din sertar, cea în care ai pus șuvițe din părul copiilor noștri, imagini de la ecografii, toate suvenirele acelea dulci... Păstreaz-o acolo.

Raylan dădu aprobator din cap, se ridică să deschidă sertarul și să scoată cutia respectivă.

Începu să-și dea jos verigheta și se răsuci spre ea.

–N-o să te mai văd după ce fac asta, nu-i așa?

–Nu așa. Dar ai zis-o și tu... e suficient să te uiți la copii.

–Lorilee..., tu mi-ai schimbat lumea.

–Și tu ai făcut același lucru pentru mine.

–Îmi aduc aminte când te-am văzut prima oară, când ai intrat la cursul de arte frumoase. Mi-ai tăiat răsuflarea. Îmi aduc aminte ultima oară când te-am văzut, când... când ai plecat cu mașina. Și atâtea momente între acestea, Lorilee. Dar acum pot să-mi aduc aminte o grămadă dintre ele și să zâmbesc sau să mă simt bine, să mă simt binecuvântat că le-am împărtășit cu tine.

Lorilee se bătu ușor cu palma în dreptul inimii.

–Păstrează-mi un loc aici. Nu mă deranjează că nu sunt singura din inima ta, dragule. Ba chiar mă bucur.

Raylan se uită în jos, la verighetă, și închise ochii pentru o clipă. După care o trase de pe deget.

–Se vede unde a fost, locul nu e deloc bronzat.

–O să se uniformizeze în timp. Lasă lumina să atingă locul acela.

Raylan puse verigheta în cutia de amintiri. Iar Lorilee dispăru.

24

Într-o după-amiază scăldată în razele soarelui, Adrian stătea în biroul de acasă al Teeshei, ținând bebelușul în brațe, în timp ce prietena ei trecea în revistă rapoartele financiare, chestiunile bugetare și planurile de marketing pentru Rizzo's și pentru centrul pentru tineret.

Durduliu de la laptele mamei sale, Thaddeus își agita mânuța în care ținea suzeta, în timp ce Phineas stătea pe podea, construind ceea ce părea a fi un oraș al viitorului din LEGO.

În tot acest timp, notele pianului lui Monroe pluteau suav de la etaj, în ceea ce Adrian presupunea că era o baladă despre suferința din dragoste.

– În final, încheie Teesha, Jan a susținut foarte înfocat și foarte bine argumentat ca Barry să fie promovat și să primească o mărire de salariu. Având în vedere că Bob-Ray, adjunctul ei, practic în ultimul an sau așa ceva iese la pensie, ar vrea să iei în calcul ideea de a-l numi pe Barry adjunctul ei oficial, cu mărirea de salariu și beneficiile care vin odată cu această funcție. Am aici scrisoarea ei de recomandare. Eu sunt total de acord cu ea.

– Și o s-o citesc, dar o să o aprob de pe acum, pentru că cunosc pe Barry, știu cum lucrează, cât de loial e și cât de m iubește Rizzo's. Nu-i așa? îl întrebă pe Thaddeus, săltându-l u

– Grozav! O s-o anunț pe Jan. Între timp, când tu și K o să începeți să faceți iar cumpărături, ați face bine să re tați bugetul.

–Da, doamnă. Nu l-am depășit atât de mult cu plafonierele și bateriile.

–Depășești un pic aici, un pic acolo și, până-ți dai seama, ai o depășire mare per total. Și ați depășit unu virgulă șase la sută la plafoniere și două procente la baterii.

Adrian săltă din nou bebelușul.

–Mama ta e foarte strictă!

–Tati nu e. Cu grijă, Phineas alese altă piesă LEGO. Uneori, zice că trebuie să ne luptăm în joacă, deși a venit ora de culcare.

–Cineva trebuie să fie și arbitru pe-aici, omulețule. Ce construiești de data asta?

–Orașul meu, Phinville. Când o să fiu mare, o să-mi fac orașul meu de-adevăratelea și o să fiu șeful tuturor.

–Și cum o să fii și astronaut, și șef în Phinville?

Băiețelul îi adresă mamei lui cea mai răbdătoare privire din lume.

–O să construiesc Phinville în spațiu.

–A, da, bineînțeles. Ce-o fi fost în capul meu?

–Nu merg la creșă toată vara, dar după aia încep grădinița. O să merg cu autobuzul, cu Bradley și cu Mariah, și o să-i păstrez un loc lui Collin, pentru că autobuzul trece mai întâi pe la noi.

–Cum știi că trece mai întâi pe aici? întrebă Adrian.

–Pentru că prietena lui Mo, Cissy, urcă după Mo, iar Cissy locuiește vizavi de Collin, așa că o să-i păstrez un loc pentru că suntem cei mai buni prieteni. În Phinville n-o să fie nevoie de autobuze. Toți se vor teleporta.

Adrian se uită la el, cu cârlionții lui negri și superbi, cu ochii aceia căprui mari și frumoși, și se îndrăgosti din nou de el.

–O metodă foarte eficientă și foarte rapidă.

–Autobuzele au nevoie de benzină, iar asta nu e bine pentru aer. Iar în Phinville trebuie să facem noi aerul, pentru că e în spațiu. Bună, tati! Construiesc Phinville, să știi.

Monroe intră cu pași relaxați, se lăsă pe vine și cercetă serios orașul care începea să prindă formă.

–Tu o să locuiești acolo. Bătu cu degetul într-un turn. Pentru că e cel mai înalt. Poți să te uiți pe geam oricând, ca să te asiguri că totul e-n regulă cu orașul. Apoi îi masă bine spatele lui Sadie,

...nă la picioarele lui Adrian. Schimb de tură. Scuze, nu te-am ...t când ai venit, altfel aș fi venit mai devreme să iau copiii.

–Am avut privilegiul de a-l ține în brațe pe cel mic și să-l văd pe Phin clădind Phinville. Îmi place la nebunie ce cântai mai devreme. Ai și versuri?

–La asta lucrez. De data asta, muzica a apărut prima. Hai să-l scoatem pe Thad la o plimbare, Phin. Să luăm niște aer proaspăt. Mami n-o să se supere dacă-ți părăsești orașul un pic, nu-i așa, mami?

–Nu, duceți-vă liniștiți. Posibil ca Thad să aibă nevoie să fie schimbat.

–Mă ocup, nu-i așa, Phin?

Monroe luă în brațe copilașul, care acum sălta din proprie inițiativă. Iar Adrian întinse mâinile către Phineas.

–Hei, frumosule... Am nevoie de o îmbrățișare.

Phineas o îmbrățișă, legănându-se într-o parte și alte, într-un mod care ei pur și simplu îi topea inima.

–Poți să locuiești și tu în Phinville.

–Mă bazez pe asta.

Când ieși cu tatăl lui, vocea șoptită a lui Phineas se reverberă în tăcerea din urma sa.

–Ne ducem să mâncăm înghețată, tati?

–Băiete, mă bagi în belea. Mama ta are auzul tare ascuțit.

Adrian dădu negativ din cap.

–Nu ești așa strictă încât să te superi dacă mănâncă înghețată într-o după-amiază de iunie.

–Le place jocul ăsta. Și mie îmi place să le cânt în strună. Mai trebuie să trecem în revistă niște situații financiare pentru Noua Generație, dar având în vedere că am rămas să nu ne audă nimeni, o să trec la lucruri personale. Mai întâi, chestiile dure. Ai mai primit vreo veste de la detectivă?

–Da, să știi. A reușit să dea de alte paisprezece femei – toate vii și sănătoase. A discutat cu toate, mai puțin una, și e în drum spre Richmond – probabil a și ajuns până acum – pentru a sta de vorbă cu aceasta din urmă.

–Bine. Teesha dădu încet din cap. Asta-i o veste bună, e ceva concret. Asta înseamnă mai mult de patruzeci și nouă la sută vii și sănătoase.

–Da, pot să-ți spun că și pe mine m-a făcut să mă simt mult mai ușurată.

–Așa și trebuie. Pe de altă parte, dacă e să le adaugi pe cele pe care le-a găsit și nu sunt vii și sănătoase la acestea paisprezece, mai are un procentaj identic de localizat. Și-o s-o facă. E meticuloasă.

–Chiar că e. Nikki Bennett nu s-a întors încă în Washington. A făcut un ocol la un alt client, din câte se pare. N-a avut noroc cu localizarea fratelui, nu încă oricum. A stat de vorbă cu câțiva vecini. Nu l-a mai văzut nimeni de ani buni.

–Poate că soră-sa l-a omorât și l-a îngropat în pivniță.

–Ce încurajator...

–Am zis și eu ce mi-a venit pe limbă. În fine, mă simt mai bine știind că nici unul dintre ei nu e prin zonă, iar detectiva ta caută informații. Vreau să se termine tot rahatul ăsta. Te-a apăsat prea mult timp. Caz închis. Își împreună palmele cu zgomot. Și-apoi poți să pleci în vacanță cu vecinul meu sexos și să te bucuri de viață.

–Ești sigură că poți să te ocupi de grădină?

–E vorba de două săptămâni, Adrian, nu de doi ani. Ne descurcăm. Așa, acum să trecem la partea distractivă. Cum merge treaba cu tine și sexosul respectiv?

–E... Am luat masa cu copiii și a fost foarte bine. Mariah deja și-a făcut planuri pentru expediția noastră la cumpărături. Știi, mi-am zis: da, sigur, pot s-o duc la cumpărături, nu-i mare chestie. Dar n-am făcut niciodată așa ceva. Poate ar trebui...

–Mhmmm.

Teesha dădu din degetul arătător într-o parte și în cealaltă.

–În primul rând, știi bine că mă duc la cumpărături doar când sunt încolțită, și în al doilea, ea e încântată să meargă cu tine. E o ocazie să formați o legătură. Profită de ea. E o copiliță tare drăguță. Amândoi sunt așa. Când locuiești lângă cineva, știi chestiile astea.

–Dar o las să se dezlănțuie sau o înfrânez... sau ce fac?

–Discuți cu arbitrul de-aici, ai uitat? Așa că-mi păstrez neutralitatea. Ascultă-ți instinctele. Și nu te mai concentra atât de mult pe obstacole.

–Nu mă concentrez pe obstacole! Bine. Doar că... Și-a scos verigheta.

–Ah! Umflându-și obrajii, Teesha se sprijini de spătar. Asta e o chestie mare.

...a. Nu știu exact ce înseamnă... Nu știu dacă ar trebui să-i ...ă am observat sau să nu zic nimic. Nu mă așteptam, când ...lansat în chestia asta, că o să ajungem la asemenea lucruri.

...Tu sau el?

...Nici unul. Amândoi. Mă cunoști de-o veșnicie, Teesh. Nu ...at niciodată o relație serioasă.

...Pentru că le-ai evitat mereu.

...Poate. Nu, nu poate, recunoscu sub presiunea privirii fixe a ...sei. Da, le-am evitat. Iar asta a apărut, pur și simplu. Cum ...să... Amândoi avem afacerile proprii, cariere solicitante. ...vine la pachet cu doi copii. Iar la mine trebuie să punem ...'s și acum și centrul. Cum să poți să te descurci cu toate ...? Nu știu cum faceți tu și Monroe de vă descurcați cu tot ce ...e să faceți.

...Totul se reduce la ritm și la munca de echipă. Cauți o cale ...ire?

...Nu, și asta mă umple de îngrijorare. Nu-mi stă în fire să-mi fac ...nu prea. Din punctul meu de vedere, pur și simplu te decizi ...ai nevoie sau ce îți dorești, după care faci pur și simplu lucrul ...ctiv. Mereu făcuse așa. Crezuse că avea să poată mereu să facă ... Nu știu de ce am nevoie sau ce vreau, exact, când vine vorba ...lația asta. Niciodată n-a trebuit să mă confrunt cu așa ceva. ...obabil că exagerez, ceea ce iarăși nu cred că fac de obicei...

...Teesha își lăsă capul într-o parte și se uită către tavan.

...Îmi aduc aminte când ai râs de mine când am venit acasă, ...când că trebuia să mă mut în America de Sud prima oară când ...roe m-a cerut de soție.

...Prima oară când ți-a spus că te iubește, nu voiai să te muți ...pe Coasta de Vest.

...Corect. Ambele reacții arată că până și oamenii cu capul pe ...i își fac griji și exagerează de multe ori, când se îndrăgostesc.

...Doamne! Nu voiam așa ceva și nici nu mă așteptam să se în...ple una ca asta. Așa ceva nu se poate include într-un program, ...e poate planifica și nici nu poți să hotărăști cum evoluează ...rile, ca să tragi tare spre punctul final.

...E greu pentru tine să lași lucrurile să evolueze de la sine. Ai ...la cârma propriei corăbii mult timp, Adrian. Totuși, adăugă ...ând un deget, știi și când să schimbi direcția când e nevoie.

Ai schimbat direcția când ne-am cunoscut și ți-ai schimbat viața. Și pe a mea. Ai făcut-o din nou când te-ai mutat aici. Poate, deocamdată, ai putea să încerci să împarți comanda cu altcineva și să te bucuri de peisaj o vreme.

–Chiar nu mă agitam cu toate astea înainte.

–Pentru că el purta verigheta aia, iar soția lui era ca un fel de tampon de siguranță.

–Doamne, Teesha, nu vreau să mă gândesc la ea în felul ăsta...

–Mă gândesc că și el vedea lucrurile la fel, cel puțin într-o anumită măsură. Pur și simplu și-a dat seama înaintea ta că perioada aia s-a terminat. Relaxează-te, Rizz, și bucură-te de peisaj.

–Cred că trebuie să încerc, pentru că nu pot veni aici și nu pot să nu o duc pe Sadie să-și viziteze iubitul. Hai, plictisește-mă cu cifre, îi spuse Teeshei. Bombardează-mi creierul cu ele, până o să se închidă.

–Cifrele sunt viață, lumină și adevăr.

O oră mai târziu, cu creierul amețit de toate numerele pe care i le servise Teesha, Adrian se duse la casa de alături. „Fă în așa fel încât să pari relaxată, încrezătoare, calmă", își impuse. Era doar o vizită rapidă, ca Sadie și Jasper să se vadă puțin. Iar el, foarte probabil, era concentrat asupra muncii lui.

Totuși, înainte să apuce să bată la ușă, auzi muzica și văzu lumini scăpărând în ferestre. Din câte îl cunoștea ea, Raylan nu putea să lucreze cu asemenea gen de gălăgie, dar poate că încerca să pună în scenă un episod. Ar fi bătut la ușă, dar Jasper scoase un urlet, iar Sadie îi răspunse cu trei lătrături scurte și rapide.

Când Raylan deschise ușa, muzica se revărsă ca un fluviu, iar fasciculele de lumini colorate continuară să se învârtă prin camera de zi, unde copiii lui, despre care ea presupusese că erau la școală, dansau ca niște maniaci. Raylan purta niște ochelari de soare cu lentilele în culorile curcubeului, o șapcă de baseball pusă cu fața în spate și o vestă mov cu paiete peste tricou.

–Ce să zic, reuși ea să îngaime, nu mă așteptam la așa ceva...

Gătită cu o pereche de aripi de zână, un tutu și o diademă din plastic, Mariah veni în fugă.

–Facem o petrecere dansantă! Hai să dansezi!

–O petrecere dansantă?

–O petrecere de sfârșit de an școlar, o puse la curent Raylan. adley, dă muzica un pic mai încet pentru câteva minute.

–A, nu trebuie să faci una ca asta.

Totuși, Bradley, cu o perucă verde, un tricou cu Batman și o ască cu fante migdalate pentru ochi, o dădu foarte încet, redu-ând-o la un mormăit.

–Tata a organizat-o! Am coborât din autobuz și el pregătise ul. Suntem în Clubul Vacanța.

Împinsese toate mobilele lângă pereți pentru a goli ceea ce venise, în mod clar, ringul de dans, iar un fel de glob în conti-uă mișcare proiecta fascicule de lumină pe pereți. De tavan erau spendate baloane și panglici. Toate grijile ei de mai devreme se olvară într-un val de încântare.

–Nu se poate să organizezi o petrecere dansantă fără să te mbraci special, adăugă Raylan.

–Poți să dansezi. Mariah o trase de mână. Poți!

–Mă tem că nu m-am îmbrăcat potrivit pentru o petrecere.

–Avem tot felul de chestii! Alergă până la un cufăr, deschise capacul dintr-o singură mișcare, după care se întoarse tot în fugă cu altă diademă și o eșarfă de pene, roz.

–Uau! Cum să refuzi o diademă? Nu vreau să mă bag peste petrecerea voastră de familie, începu.

–Clubul Vacanța e deschis tuturor, îi spuse Raylan, în timp ce Bradley o măsura pieziș.

Adrian dădu să invoce alt pretext, dar băiatul se apropie de ea.

–Poți să mergi în mâini. Dar poți să și dansezi așa?

–Mă întrebi dacă pot să dansez în mâini?

–Poți să faci șpagatul? o întrebă Mariah.

–Aha, înțeleg acum cum stau lucrurile... Dând din cap, își puse diadema pe cap și își petrecu eșarfa de pene pe după gât. E o probă, de fapt. Ei bine, Bradley, dă-i drumul!

–La ce să dau drumul?

–Adică să dai drumul tare la muzică.

Când o făcu, Adrian, bucuroasă acum că se gândise să-și pună o pereche de colanți, își dădu jos pantofii fără să se mai aplece.

Își legănă șoldurile de câteva ori, mișcă din umeri, apoi... se aplecă ușor, își propti palmele pe podea și își ridică picioarele. Începu să se miște în ritmul muzicii, mergând înainte și înapoi,

apoi în stânga și-n dreapta. Își desfăcu picioarele, mergând în cerc, după care se lăsă ușor în pod, își calculă dacă avea loc să sară, după care se lăsă în spagat. La final, își desfăcu larg brațele, pentru efect.

În timp ce copiii aplaudau, își dădu capătul lung al eșarfei din pene peste umăr.

– Am trecut proba?

– Ai fost super tare, zise Bradley.

– Laude la superlativ! Raylan îi întinse o mână. Se pare că trebuie să dansăm.

În timp ce Adrian dansa, Rachael stătea în camera de zi ordonată din casa elegantă a lui Tracie Potter, în centrul orașului Richmond. Își făcuse munca de cercetare și știa că Tracie fusese cu un an în urma Linei la Georgetown, unde-și luase licența în jurnalism și comunicare. Lucrase din greu până ajunsese să ocupe postul de prezentatoare la filiala locală a NBC, unde în prezent se ocupa de transmisiunile de la orele șase și unsprezece.

O vedetă locală se măritase înainte de treizeci de ani, făcuse doi copii și divorțase pe la treizeci și cinci de ani. Și se recăsătorise la patruzeci de ani cu un dezvoltator imobiliar.

Avea trei nepoți, unul din partea fiicei mai mari și doi din cea a fiului ei vitreg.

Ea și soțul ei erau membri la clubul local, le plăcea să joace golf și aveau o casă de vacanță în San Simeon.

Chiar și de aproape, Rachael decretă că nu părea a avea mai mult de patruzeci de ani, ceea ce însemna că făcuse niște intervenții de calitatea întâi, chiar dacă avea o moștenire genetică bună. Părul ei, des și de un blond mediu cu șuvițe făcute artistic, se revărsa în bucle lejere în jurul chipului cu piele deschisă la culoare, cu ochi albaștri vioi și o gură rujată într-o nuanță perfectă de roz-închis.

Își încrucișă picioarele acoperite de o pereche de jeanși strâmți și se lăsă pe spătarul scaunului, ținând în mână ceașca Wedgwood cu cafea.

– Pot să vă acord cam treizeci de minute, începu ea. Am vrut să discutăm aici, mai degrabă decât la birou. E o chestiune veche, dar aș prefera să nu alimentez circuitul bârfelor.

– Mulțumesc că ați acceptat să ne vedem.

–O fac din curiozitate. Ce legătură are relația mea străveche, nesocotită și scurtă cu Jon Bennett cu momentul prezent?

–Știți că profesorul Bennett și-a pierdut viața în timpul atacului asupra Linei Rizzo, a fiicei minore și a prietenei ei, în Georgetown, acum circa douăzeci de ani.

–Incidentul a fost prezentat în toată presa. Eu sunt jurnalistă. Chiar dacă nu m-aș fi culcat cu el cu aproape zece ani în urmă, tot aș fi aflat. Știu și că fetița era fiica lui biologică. Știu că a agresat fizic atât pe femei, cât și pe fetiță. Am zis că relația mea cu el a fost una nesocotită?

–Da. Pot să vă întreb dacă ați considerat-o astfel înainte de acest incident?

–Am considerat-o nesocotită când l-am văzut pe Jon agresând-o fizic pe Lina Rizzo – deși la momentul respectiv nu am știut cine era – în biroul lui. Trebuia să ne întâlnim la el în birou pentru o partidă scurtă. Sorbi din cafea. M-a șocat – deși n-ar fi trebuit, îl cunosc – să-l văd cu mâna pe gâtul ei, cu ea țintuită de perete. A fost vorba doar de o secundă, dar am văzut furia și violența aceea pe fața lui. Am ales să nu risc să mă trezesc cu asemenea reacții împotriva mea, așa că am pus punct relației. Care nu era, de fapt, o relație. Tăcu o clipă; Rachael așteptă pur și simplu. Aveam nouăsprezece ani și eram naivă, dar nu atât de naivă. Eram suficient de naivă cât să mă culc cu un bărbat însurat – în toiul unui divorț complicat, spunea el, deși asta era o minciună –, dar nu într-atât să risc să mă trezesc lovită pentru ceva partide de sex palpitante, secrete. De ce v-a dat Lina Rizzo numele meu, după atâta timp?

–N-a făcut-o ea. Aș zice că nu știe cum vă numiți sau că nu-și aduce aminte. Sunteți pe o listă, doamnă Potter.

–Ce fel de listă?

–O listă cu femei, ca și dumneavoastră, care s-au culcat cu Jonathan Bennett. Sunt treizeci și patru de nume pe ea. Patru dintre ele sunt moarte – victime sau posibil victime ale unor crime. Patru pe care le-am găsit și a căror soartă am descoperit-o.

Tracie își lăsă ceașca jos. Rachael nu putu să nu o admire. Nu tresări, nu suspină, surprinsă. Se uita fix, intens și prelung.

–Vreau să verific informația asta. Neoficial. Tocmai ce mi-ați spus că sunt pe o listă de posibile victime.

–O să vă dau orice informații pot. Ați primit vreun fel de amenințări?

–Nu. A, se mai întâmplă să apară câțiva dezaxați care scriu tâmpenii pe internet dacă nu le place ce spui la televizor. Dar nimic de genul ăsta, nu. Când s-a întâmplat asta?

–Morțile? De-a lungul ultimilor treisprezece ani.

–Treisprezece ani? Glumiți? Ați fost polițistă – am făcut și eu ceva muncă de cercetare înainte de această întâlnire. Se întâmplă ca oamenii să moară, să fie uciși. Patru persoane în această perioadă de timp...

–Patru persoane aflate pe aceeași listă. Și încă mai am de găsit persoane de pe aceasta.

–Presupun că și Lina Rizzo e pe lista asta. Și presupun că ea e clienta dumneavoastră.

–Da, e pe listă. I-ați întâlnit vreodată sau ați avut vreun contact cu soția lui Jonathan Bennett sau cu copiii lui?

–Nu, de ce să fi făcut așa ceva? Am avut o aventură cu el, doamnă McNee, de câteva săptămâni. Privind în retrospectivă, ceea ce am făcut, ar fi trebuit să îl reclam la poliție. Așa cum ar fi trebuit să facă și Lina Rizzo.

–De ce n-ați făcut-o?

–M-am speriat, în momentul acela în care l-am văzut, în care l-am văzut cu adevărat. Iar asta era cu o groază de timp înainte de mișcarea Me Too. Cine crezi că ar fi îndurat urmările, dacă ar fi fost vreunele? Profesorul titular – și alți profesori care sigur știau ce făcea – sau tânăra studentă care se culcase cu el? De bunăvoie.

–Înțeleg. Știu că acest subiect vă supără. Simt că am o obligație nu doar față de clienta mea, ci față de oricine de pe listă pe care reușesc să o găsesc, ca să poată să-și ia măsuri de precauție.

–A murit acum mult timp. De unde a venit lista asta? Dați-mi ceva! izbucni Tracie. Cum să-mi iau măsuri de precauție dacă nu știu cu ce mă confrunt?

–Soția lui a alcătuit lista. Știa.

–Deci, adăugă Tracie, nu era atât de neștiutoare cum presupunea el. Și credeți că soția lui, după atâta vreme, a început să omoare femeile care s-au culcat cu el?

–Soția lui a murit, o supradoză de somnifere. Acum vreo treisprezece ani.

Aha. Acum își puse ceașca pe masă. Se recăsătorise? Avea – un frate, o soră?

Nu.

Cineva, evident, a luat legătura cu soția lui, având în vedere ...rivirea temporală. Aveau copii? Câți ani aveau? Și dacă am ...vreodată, nu pot să-mi aduc aminte.

Erau destul de mari. Doamnă Potter, sunt convinsă că aveți ...rse considerabile, având în vedere profesia dumneavoastră, ...o să vă previn din nou. Am de gând să stau de vorbă atât ...fiica, cât și cu băiatul lui cât mai curând posibil. Apoi am de ...d să predau toate informațiile pe care le voi avea la FBI și la ...partamentele de poliție potrivite.

-Numele dumneavoastră e pe lista aia?

-Nu.

-Deci pentru dumneavoastră e pur și simplu o sarcină de ser...ciu. Pentru mine e ceva mai mult de atât.

-Dacă e să le contactați pe persoanele acestea sau le anunțați de ...cheta mea, ar putea să fugă. N-ați face decât să agravați lucrurile. ...er să mă întâlnesc cu fiica, cel puțin, în câteva zile. O să fac tot ...sibilul să-mi protejez clienta și, prin asta, și pe dumneavoastră ...e toate celelalte femei de pe lista aceea.

-Sunt convinsă. Aveți o reputație excelentă. Mulțumesc că ...ați avertizat și în mod clar o să-mi iau măsuri de precauție. ...um trebuie să mă schimb și să plec la serviciu.

O avertizase inutil, își zise Rachael întorcându-se la mașină, ...pornească înapoi spre casă. Femeia clar avea să înceapă să-și ...e nasul. Așa era firea ei.

Nu putea decât să spere că încercările ei de a afla informații ...aveau să declanșeze niște alarme.

Pentru un tată singur, vara deschidea o cu totul altă lume și ...esita o reconsiderare severă a programului. Nu mai era nevoie ...trezească micuții, să-i îmbrace, să le dea de mâncare și să-i urce ...autobuz – pentru a se putea întoarce la muncă, în liniște și ...guratate, pentru un număr concret de ore.

Nu putea să-și fixeze ceasul intern pe ora întoarcerii lor, ca să ...ă măcar să încerce să-și termine treaba și să se pregătească ...ntru gustarea de după-amiază, discuțiile zilnice și teme.

Zilele lungi de vară însemnau speranța continuă ca Bradley și Mariah să se joace împreună fără vărsare de sânge – pentru că se mai întâmpla și asta, uneori. Sau să faci aranjamentele necesare ca să se joace acasă la prietenii lor. Ceea ce însemna – conform legii părinților – că trebuia să găzduiască și el asemenea întâlniri.

Însemnau că trebuia să se asigure că aveau un meniu acceptabil la prânz și că nu-și petreceau mare parte din zi uitându-se la un tip de ecran sau altul. Bineînțeles, mamei lui îi plăcea la nebunie să îi ia câteva ore, dacă avea dimineața sau după-amiaza libere. O dată pe săptămână, la insistențele ei, îi lua cu ea la serviciu, pentru vreo două ore.

Le arăta cum mergea treaba, așa spunea ea.

Și o dată pe săptămână îi lua Maya la ea acasă.

Uneori curtea lui din spate se umplea cu copii, iar asta era numai bine, pentru că alteori copiii lui umpleau alte curți.

Și uneori își petrecea câte o oră jucând baschet cu ei, folosind coșul de baschet pe care îl lăsase mai jos, în așa fel încât să fie potrivit pentru copii.

Sperând că nu făcea o greșeală imensă, montase un cort în curtea din spate, pentru Bradley și cei doi băieței care îi erau cei mai buni prieteni. Trei băieți de aproape nouă ani, stând cu cortul în curtea lui. Ce grozăvii ar fi putut să se întâmple?

O mulțime.

Totuși, așa cum făcuse și mama lui pentru el, instală cortul și avea să-l utileze cu gustări, sucuri și lanterne.

Mariah, care strâmbase din nas imediat la simpla idee de a dormi într-un cort, era plecată în expediția ei la cumpărături pe care o așteptase cu atâta nerăbdare.

Ce grozăvii se puteau întâmpla? Nu-i plăcea deloc să se gândească la asta.

–Phin își aduce telescopul, ca să putem să ne uităm la lună și la altele.

Cu limba între dinți, Bradley încerca să bată un țăruș cu un ciocan. Ceea ce-l făcu pe Raylan să se îndoiască, din nou, că fusese chiar înțelept să se lase purtat de nostalgie și folosise vechiul lui cort în loc să cumpere unul nou, care practic se desfăcea singur.

–Dacă am avea o vatră, am putea prăji crenvurști și bezele.

–Nu avem așa ceva și nici nu ai voie să faci focul.

–Dacă am putea folosi aragazul de campanie al tatălui lui Allie...

–Din nou, nu. Poate mai încolo. Poate când o să ai zece ani. Dacă vreți crenvurști, îi fac eu în casă.

–Nu e același lucru. O să mâncăm pizza, cum am stabilit.

–Bine.

–Putem să luăm crenvurști când mergem la meci, sâmbătă seara.

Altceva care îl umplea de amintiri. O seară caldă de vară, baseball, stând atât de aproape de jucătorii din echipele de juniori încât aproape că aveai impresia că erai pe teren.

Se opri și îi ciufuli părul fiului său.

–O groază de crenvurști.

–Și *nachos*. Și cartofi prăjiți.

–Mă apucă foamea. Cred că am reușit, puștiule. Hai să băgăm salteaua gonflabilă înăuntru.

–Cowboy-ii dormeau direct pe pământ.

–Vrei să dormi și tu pe pământ?

–Nu. Eu nu sunt cowboy. Bradley se aruncă pe burtă în cort, pe saltea. Dar putem să stăm treji toată noaptea, dacă vrem. Așa ai zis.

–Exact. Dar nu ieșiți din curte.

–Știu, știu.

La fel știuse și el, își aminti Raylan, și totuși el, Spencer, Mick și Nate ieșiseră pe furiș, pentru o plimbare în miez de noapte prin pădure. Și se speriaseră în ultimul hal, își aminti. Iar Spencer se împiedicase și își julise bărbia, care sângerase ca naiba ceva vreme.

Ce vremuri frumoase!

–Stăm cu cortul în noaptea asta, cântă Monroe, peste gard.

–Da, avem un cort străvechi. Dacă fac gălăgie, doar deschide fereastra și aruncă cu ceva în ei.

Tipic pentru relația de vecini și prieteni care se legase între ei, Monroe sări gardul, după care se întinse să îl treacă și pe Phineas peste el.

Rămaseră cu toții nemișcați, studiind cortul.

–Noaptea apar liliecii, zise Phineas, foarte util. Dar nu vă vor deranja. Ei caută insecte.

–Lilieci? repetă Bradley.

–Ție-ți place Batman. Ai putea să te uiți după lilieci. Pot să arunc la coș?

–Sigur.

Raylan se uită cum băiatul se apropie, luă mingea, făcu un pas înapoi, după care trase la coș.

Puf! Direct prin el. De fiecare dată.

Nu putu decât să dea din cap, uluit.

–Se pricepe băiatul meu. V-ați pregătit poveștile cu fantome? îl întrebă Monroe pe Bradley.

–Am una tare bună.

–Fantomele sunt – poate – oameni care sunt prinși pentru o vreme în *continul* spațiu–timp... Cum se zice?

–Continuumul, îl ajută Monroe.

–În continuumul, se corectă Phineas.

Din nou, mingea se strecură prin coș.

–Ca în *Star Trek?*

–Îmi place *Star Trek*. Phineas îi aruncă o privire peste umăr lui Bradley înainte de a arunca din nou mingea prin coș. Merg cu îndrăzneală acolo unde n-a mai mers nimeni. Asta o să fac și eu. Preferatul meu e Spock.

–Ce mirare!

Raylan nu putu să nu râdă.

Iar Sadie scoase un lătrat.

–Cred că s-au întors fetele. Raylan se uită la ceas. Vrei o bere?

–Aș putea să beau o bere.

–O bere de ghimbir, Phin?

–Îmi place berea de ghimbir, mulțumesc. Berea e de obicei cu alcool, dar berea de ghimbir nu are.

Încă o aruncare spectaculoasă.

Raylan se mulțumi să dea din nou din cap.

–O să luăm niște pizza mai târziu, dacă vreți și voi...

–Pizza e întotdeauna binevenită. O întreb pe șefa, dar mie-mi place ideea. Și, întâmplător, am toate ingredientele pentru niște înghețate asortate.

–Cu frișcă? întrebă autoritar Bradley.

Monroe pufni.

–Nu e înghețată asortată fără frișcă, băiete, noi nu suntem amatori aici.

–O secundă!

Raylan intră să aducă băuturile și să vadă cum se descurcau fetele.
Ajuns în casă, dădu de Adrian și de Mariah, care tocmai aduceau o mulțime de sacoșe.
–Uau! Se pare că a fost un succes.
Și, remarcă el, Adrian nu părea să fie palidă, tulburată și nici avea ochii sticloși.
–Uită-te la sandalele mele noi, tati!
Mariah își ridică un picior pentru a-i arăta niște sandale roz-aprins, cu o baretă cu floricele albe și roz.
–Și mi-am luat și o pereche pe alb și șlapi – albaștri, cu un fluturaș, și unii mov cu flori – și papuci normali și am putut să-mi aleg o pereche de adidași din ăia din care face Adrian și o să mi-i dea fără bani!
–Încă un uau... După calculele mele, astea înseamnă șase perechi de încălțări.
Adrian puse jos sacoșele pe care le avea în mâini.
–Și ce vrei să spui cu asta?
–Și mi-am luat pantaloni scurți, rochii, bluze și fuste-pantalon...
În timp ce fiica lui turuia în continuare, Raylan constată cu uimire că era un bărbat adult care știa ce erau fustele-pantalon.
–Am probat tot, și tot îmi vine perfect! Și am mâncat de prânz la un bistro, unde am băut apă cu bule dintr-un pahar de vin. Apoi ne-am făcut manichiura și pedichiura. Mi-am făcut unghiile de la picioare cu mov, ca să mă asortez cu sandalele noi și roz pe unghiile de la mâini.
–Văd. Drăguț.
–Mă duc sus, să-mi pun toate încălțările noi în dulap. Se întoarse pentru a o cuprinde într-o îmbrățișare pe Adrian. Mi-a plăcut la nebunie să fac cumpărături cu tine. M-am distrat maxim!
–Și eu!
Mariah porni să urce scara interioară în fugă, cu două sacoșe lovindu-se cu zgomot de trepte.
–Mai sunt două sacoșe în mașină. Mă duc să le iau eu, din moment ce știu care sunt.
–Stai puțin... Încă două? E atâtica... Și câte haine atâtica pot să încapă în șase sacoșe?

– Să fii recunoscător că am convins-o să mai amâne să te roage să o lași să-și facă găuri în urechi.

– Poftim? Ăăăă? Poftiiim!?

– Îmi ești dator, zise Adrian și ieși.

Raylan ieși după ea.

– Are șase ani.

– O să împlinească șapte ani în doar câteva luni, după cum mi-a subliniat, foarte ferm, când ne-am întâlnit cu una dintre prietenele ei în salonul de frumusețe, care tocmai ce-și făcuse găuri în urechi. Adrian scoase cele două sacoșe și i le întinse lui Raylan. Te așteaptă o bătălie de proporții.

Raylan nu voia să se gândească la asta. Totuși, studie numărul de sacoșe de cumpărături aflate încă în mașină.

– Astea sunt ale tale.

– Toate, cu excepția ăsteia. Scoase încă una. Care conține, la insistențele fiicei tale – exprimate foarte dulce – costume de baie noi, tricouri de baie și papuci pentru tine și pentru Bradley. Această inițiativă a fost parțial altruistă, continuă ea. Cealaltă parte, cea mai mare, e ca să nu ne faceți de rușine pe noi, fetele, la plajă. Închise portiera. Am fost avertizată că tu și Bradley purtați ținute care nu se asortează, mergând până la extrema de a purta bermude roșii cu tricouri de baie violet. Ne-a venit greu să ne savurăm mâncarea după o asemenea imagine mentală, dar ne-am alungat-o din minte din milă pentru voi.

– Ți-a plăcut ieșirea asta.

– Cu Teesha am nevoie de un pistol cu electroșocuri ca să o fac să intre într-un magazin pentru altceva decât lucrurile absolut esențiale. Mayei îi place să facă cumpărături. Dar Mo? E o zeiță a cumpărăturilor. Sunt copleșită de admirație.

– Dacă tot ești așa copleșită, vrei niște vin?

– Ar trebui să urmez exemplul zeiței și să mă duc să-mi pun lucrurile în dulap. Dar aș putea bea un pahar cu vin mai întâi.

– Ba chiar mai multe. Își mută sacoșele într-o singură parte, ca să o poată lua de mână. Bradley a invitat câțiva prieteni aici, vor dormi în cort, în curtea din spate.

– În cont, în curte? De ce?

– Niște fetițe, știu. Dând din cap, o conduse înapoi spre casă. Teesha, Monroe și copiii vor veni la noi la cină. O să comandăm

...n. Și am auzit un zvon despre niște înghețată asortată. Rămâi ...

-Vin, pizza și înghețată sau salata thailandeză cu tăiței pe care ...am de gând să mi-o fac... Tu câștigi!

-Pizza câștigă mereu. Se opri la ușă, cu mâna ei în continuare ...ra lui. Atunci rămâi aici. Rămâi peste noapte.

Își dădu seama, clar, că Adrian nu se așteptase la o asemenea ...vitație. Nici el nu se așteptase să o lanseze. Dar i se părea ceva ...esc; i se părea ceva potrivit.

-Nu sunt sigură, cu copiii...

-În curând o să plecăm la mare împreună, sublinie el. Și deja ...știu că te sărut pe gură. Phineas, care vede, aude și știe tot, ne-a ...urnat. Și nu au o problemă cu asta. Așa că... rămâi.

-Poate, dacă vrei pur și simplu un ajutor cu excursioniștii din ...curtea din spate.

Raylan zâmbi și o trase în brațele lui.

-Ar fi și ăsta un lucru. Nu cel mai important, dar în mod clar ...e un lucru.

-Mă gândesc că trebuie să te ajut, având în vedere că primesc pizza și înghețată.

Conștient că făceau un pas mare înainte, pasul următor, Raylan o sărută pe gură.

25

În curte, chiar în dreptul studioului ei, Adrian perfecționa niște exerciții de yoga, folosind gantere ușoare. Voia ca seria respectivă să dureze cincisprezece minute, așa că-și fixase cronometrul. Se hotărâse asupra conceptului central pentru următorul ei proiect, care avea să fie numai de yoga (intrând poate puțin pe domeniul mamei ei), fiecare parte de câte cincisprezece minute, cu patru obiective diferite.

Un adaos binevenit, i se părea, la programele pe care le încărca pe internet. Și distractiv, dacă putea să facă totul în aer liber, considera ea, stând în poziția copacului în timp ce ridica ganterele peste nivelul umerilor.

Lăsase ușile de sticlă deschise, ca Sadie să poată intra și ieși după bunul-plac.

Când cronometrul bipăi, era pe saltelută, în poziția podului, ridicând ganterele la piept.

– Ah, la naiba, m-am lungit prea tare.

Ridicându-se, puse ganterele jos pentru a-și studia scenariul pe tabletă, făcând modificările necesare.

Setând cronometrul la alte cincisprezece minute, începu din nou. De data aceasta, când cronometrul bipăi, stătea turcește pe saltelută, cu mâinile proptite de o parte și de cealaltă, cu palmele în sus. Le împreună într-un gest de rugăciune și făcu o plecăciune.

– Bravo! Așa e bine.

Pentru că putea, se întinse pe spate și privi cum un nor pufos și alb aluneca pe bolta albastră de vară.

Sadie veni și se întinse și ea alături.

Asculta cântecul păsărilor, șuieratul ușor al brizei. Simțea mi-ros de iarbă, rozmarin și aroma heliotropului din ghiveciul de pe terasă, aflat în apropiere.

Ah, dacă totul ar putea rămâne mereu așa! își zise. Frumos, liniștit, cald și luminos. Sau ca în seara pe care o petrecuse la Raylan – totul un amalgam de zgomot și bucurie, cu copii alergând, oameni stând de vorbă, Monroe ciupind coardele banjoului și armonie în toată lumea.

Știa că Rachael mai găsise alte patru femei. Trei în viață, una ucisă în parcarea spitalului unde lucra. Iar asta schimba din nou procentajele, era conștientă de asta. Nu avea de gând să încerce să facă din nou calculele.

Și știa că Rachael avea de gând să stea de vorbă cu Nikki Bennett a doua zi. Având în vedere că aceasta trebuia să se întoarcă în sfârșit la birou, Rachael avea să se deplaseze acolo, să pună totul pe tapet și să pună presiune asupra ei, să obțină răspunsuri. Dacă avea ce răspunsuri să obțină. Trebuiau să existe și răspunsuri. Trebuia să existe și o perioadă când lumea ei avea să fie din nou senină și armonioasă. Asta pentru că voia să poată să se întindă pe iarbă, cu câinele, sub bolta senină, și să nu se gândească la faptul că o persoană pe care nu o cunoștea voia să îi facă rău. Și la motivul care o făcea să vrea asta.

–Și, în plus? rosti, mângâind-o pe Sadie. Săptămâna viitoare vine și mama. Nu mă deranjează, chiar nu mă deranjează. Doar că e ceva în plus – așa că trebuie să pun la punct seria asta înainte să ajungă ea aici și să înceapă să sugereze schimbări. Apoi scoase un oftat. Pentru că probabil vor fi niște sugestii foarte bune. Și sunt un pic tristă pentru că Raylan pleacă la New York mâine. Nu stă decât o noapte, dar tot sunt un pic tristă. La cum mă știi tu, am fost eu vreodată tristă că pleacă un bărbat? Nu, nu a fost niciodată cazul. Se întoarse și o cuprinse în brațe pe cățelușă. Așa că o să mă apuc și o să mă ocup de partea dedicată mușchilor abdominali.

Se ridică să pună ganterele la locul lor înainte de a se uita pe tabletă, să-și împrospăteze memoria. Totuși, când dădu să seteze cronometrul, Sadie scoase un lătrat – unul prietenos – și o porni spre o parte a casei.

Urmându-i exemplul, Adrian le văzu pe Teesha și pe Maya dându-se jos din mașinile lor.

–Ei, ce surpriză!

Maya întinse brațele.

–Și am venit fără copii!

–Văd.

–Mama i-a luat pe Collin și pe Phineas – stabilisem cu ea în avans. Apoi a insistat să o păstreze la ea și pe nepoată-sa. M-am muls și am lăsat-o la ea.

–Eu deja aranjasem totul pentru Thad – e rândul lui Monroe să stea cu el, așa că i-am dat mesaj și l-am anunțat că azi face tură dublă.

–Și am venit să te facem să chiulești de la muncă și să stai cu noi, încheie Maya tocmai când ajunseră în curtea din spatele casei.

–Pot să fac asta. Oricum am făcut mare parte din ce-mi propusesem pentru azi.

–Hai, strânge salteluța aia, fată, îi spuse Teesha. Hai să bem ceva rece!

–Ce mi-aș dori să bem niște margarita... Maya închise ochii și scoase un suspin. Mi-aș dori să putem să ne petrecem ziua sorbind margarita cu fulgi de gheață și spumă, din niște cupe largi, cu sare pe margine și feliuțe de lămâie verde. Îți aduci aminte cum era să bei margarita, Teesha?

–Da. Cu mare drag. Vara viitoare, o să fim din nou stăpânele sânilor noștri și vom bea margarita cu spumă și fulgi de gheață, ziua în amiaza mare.

–Am făcut limonadă de dimineață, rosti Adrian, cu amabilitate. Acum mi-aș dori să torn niște tequila în porția mea.

–Nu ne tachina! Limonadă... Ai și niște fursecuri? întrebă Teesha.

–Nu, îmi pare rău. Am...

–Să nu spui humus! Maya ridică degetul arătător. Să nu spui legume crude! Nu vrem să-ți facem rău, crede-mă.

–O să găsesc altceva... Stăm pe veranda din față sau în spate?

–Aici e numai bine. O să urcăm pe verandă. Maya o luă de braț pe Teesha. Deci nu trebuie să cari gustările care-nu-sunt-humus prea departe.

Adrian puse totul la loc, după care deschise ușa dintre bucătărie ...verandă. Teesha luă paharele, Maya carafa, în timp ce Adrian ...ea gustările care să se potrivească cu standardele stabilite. ...guacamole, chipsuri, biscuiți cu ierburi și niște gouda foarte ...oasă. Struguri și fructe de pădure de la frigider.

–Drăguț... Maya luă loc și-și dădu pe spate coada de un blond ...inos. Apoi scoase un „mmmm". N-am mai petrecut o du-...amiază între fete, doar cu voi două, de atât de mult... Trebuie ...stabilim un program pentru întâlnirile astea. O dată pe lună. ...ră copii, fără băieți, doar noi trei.

–Un Club al Fetelor, în loc de un club de lectură. Teesha luă ...ste guacamole. Îmi iubesc copiii... incredibil de mult, dar...

–Te înțeleg perfect, soro. Maya își ciocni paharul de cel al ...eeshei. Câteva ceasuri în care să nu mă strige nimeni, în care ...meni n-are nevoie să fie șters, schimbat, hrănit. Și noi două nu ...cem chestia asta singure, cum a făcut-o mama. Doamne, cum ...Raylan...

Maya îi zâmbi lui Adrian.

–Și am auzit că ai dus-o la cumpărături pe regina modei. Cum ...fost?

–M-a convins să cumpăr – pentru mine – de două ori mai multe ...cruri decât avusesem de gând și decât aveam nevoie. Mă tot ...ndeam... eu oricum sunt în echipament de sport sau în trening ...ouăzeci la sută din timp. Nu am nevoie de pantalonii ăia trei ...sferturi adorabili... Iar ea spunea ceva despre cum, când hainele ...fac să arăți bine, te fac să te simți bine efectiv. Iar când te simți ...ine, ești mai drăguț cu cei din jur... Așa că am luat pantalonii ...rei sferturi pentru întreaga omenire.

–În calitate de mătușă iubitoare, pot să spun că mă bucur că ...e pe cineva care îi poate aprecia calitățile înnăscute. Ia zi, cum ...erg lucrurile între tine și Raylan?

Adrian își alese pe îndelete o mură perfectă și rotundă.

–Merg bine.

–Un răspuns foarte vag. Maya dădu din cap, cu ochii la Teesha. ...u ți se pare că răspunsul ăsta e foarte vag?

–O lipsă de detalii jalnică și plină de egoism, având în vedere ...ă stă de vorbă cu noi, două femei cu vieți sexuale sever limitate

de copii plini de energie, alăptat, treburi casnice, administrat afaceri și schimbat de scutece.

–Răspuns la întrebări, reparat jucării, șters lacrimi, continuă Maya. Când a fost ultima oară când ai avut ocazia și energia necesare unei partide de sex neîntrerupte, cu preludiu inclus, poate și cu un bis?

–Un bis? Ah, vai de mine și de mine... Lăsându-se pe spate, Teesha își ridică ochii la cer. Cred că asta a fost tocmai când bunicile l-au dus pe Phineas în Hersheypark, pentru un weekend prelungit. Și așa ne-am ales cu Thaddeus. Sunt destul de sigură că la bis.

–Mama a luat la ea ambii copii peste noapte, acum vreo două săptămâni, chiar dacă fetița tot vrea la sân sau biberon pe la vreo două dimineața. Eu și Joe am reușit o primă rundă, după care am dormit buștean zece ore. Trebuie să mai repetăm experiența. Îi zâmbi lui Adrian. Rândul tău... Apoi o arătă cu degetul când aceasta dădu negativ din cap. Nu-i corect. Când eu și Joe ne-am început relația, ai primit detalii din belșug.

–La fel cu mine și Monroe.

–Nici unul dintre ei nu mi-e frate, sublinie Adrian și mâncă o boabă de strugure. Să vorbesc despre partidele de sex cu fratele prietenei mele cu prietena respectivă trece de limitele stânjenelii și devine de-a dreptul bizar.

–Nu e și fratele meu. Teesha gesticulă cu mâna în care avea paharul, în timp ce cu cealaltă își tăia niște brânză. Maya poate să facă o plimbare, îmi spui mie, după care ei îi povestesc eu mai târziu.

–Ce-ați zice dacă v-aș spune, având în vedere că Raylan are doi copii mai mari decât ai voștri, că există speranță pentru voi amândouă în chestiunile astea intime?

–Tot termeni vagi, zise meditativ Maya, dar măcar cu o perspectivă înălțătoare.

–Deocamdată, Raylan n-are nici o problemă în ce privește înălțarea.

Teesha scoase un chiot.

–Ei, așa mai zic! Își întinse picioarele. Doamne, ce bine e... Te felicit că ți-a venit ideea, Maya. Eu aveam de gând să mă duc acasă și să mă apuc de lucru.

Iar eu eram în drum spre magazin, să termin actualizarea ...ului. Ador magazinul. Îmi place la nebunie să lucrez cu ...ografii și artiștii, să stau la tejghea, să vorbesc cu tot felul ...oameni zi de zi. Dar în mod clar ajungi să fii prins într-o rutină ...sitoare, de ajungi să uiți cine ești, în afară de muncă și înda-...rile de soție și mamă. Își ridică paharul, într-un toast. Închin ...ru a ne aminti mereu cum e să fii prietenă.

-Amândouă sunteți cele mai bune prietene pe care le-am avut ...dată. Adrian își atinse paharul de al ei. Amândouă, aici de ...ă reprezentați momente de mare cotitură din viața mea. Acea ...ă vară aici, când tu mi-ai făcut loc în grupul tău, Maya. Chiar ...am nevoie o prietenă.

-O să-ți spun acum ceva ce nu ți-am mai zis până acum. Când ...ma a aflat ce se întâmplase și că aveai să rămâi aici peste vară, ...a luat deoparte. Mi-a explicat și mi-a zis că o mulțime de ...pii ar putea să te hărțuiască cu întrebări. Că unii ar putea să ...și haz de tine sau pur și simplu să-ți spună tot felul de răutăți. ...a întrebat cum m-aș simți dacă ceilalți copii mi-ar face mie ...a. I-am răspuns că m-aș simți rău și stânjenită. Mama mi-a zis ...așa era și că știa că eu n-aș fi în stare să fac așa ceva. Și că era ...ură că ți-ar fi prins bine o prietenă.

-O ador pe mama ta, murmură Teesha.

-E cea mai bună mamă din lume. Bineînțeles, i-am spus... ...dacă e rea, proastă sau pur și simplu nu-mi place de ea? Iar ea ...răspuns că ar trebui să aflu cum ești. Exact asta am făcut. Și ...-ne aici.

-M-ai întrebat dacă voiam să vin în vizită la tine, să-ți văd ...pușile Barbie, și ai schimbat ceea ce crezusem că avea să fie o ...ă de tristețe și singurătate. Și iată-ne aici. Iar tu... Se întoarse ...re Teesha. Eram atât de furioasă pe mama, că mă transferase la ...ala aia unde nu știam pe nimeni, unde nu voiam să fiu. Venise ...mea să îi arăt de ce eram în stare, să înșfac ce mi se cuvenea. ...am venit la masa aia din cantină în căutarea unei echipe de ...are și editare. Și m-am ales cu mult mai mult.

-Ne-ai șocat teribil. Fata cea nouă, cea care ar fi trebuit să se ...opie de puștii populari – sportivii sau snobii, clar – vine glonț ...a noi și se așază imediat. A fost o mișcare curajoasă. Mereu a... ...ost curajoasă.

–Furioasă și hotărâtă. Și iată-ne aici. Pentru că așa simțea e se cuvenea, își puse jos paharul și le luă de mâini pe prietenele ei. Data viitoare o să am și fursecuri.

Rachael intră în sediul Ardaro Consultants din nord-vestul Washingtonului cu un plan în minte, un plan pe care îl putea modifica în mai multe moduri, dacă era nevoie.

Cu două zile înainte, sunase la ei pretinzând că era în comitetul de organizare a reuniunii promoției lui Nikki Bennett, pentru aniversarea absolvirii liceului. Începuse să sporovăiască, veselă nevoie-mare, și deși secretara lui Nikki fusese prea profesionistă ca să-i spună exact unde se afla îi sugerase să revină cu un telefon peste două zile, când Nikki avea să fie din nou la birou.

Astăzi avea de gând să o încolțească pe Nikki în biroul ei prezentându-se ca fiind patroana plină de griji a unei librării independente din Bethesda, Maryland, care avea nevoie de ajutor în a-și restructura firma.

Asta cel puțin până ajungea în biroul ei, între patru ochi cu ea.

Se îmbrăcase conform rolului – pantaloni gri cu cea mai elegantă pereche de pantofi cu toc pe care îi avea, o bluză asortată, cu decolteu rotund, și un sacou albastru-pal. Împrumutase cerceii mici, cu diamante, ai surorii ei, își pusese câteva lănțișoare sclipitoare, își înlocuise verigheta simplă cu un inel bătător la ochi, cu zirconiu cubic despre care credea că putea fi convingător.

O femeie înstărită. O femeie care-și putea permite să angajeze un expert cu reputație, un consultant cu experiență de la o firmă respectată care să-i relanseze afacerea.

Pătrunse într-o anticameră decorată cu gust, arboră un aer amabil, dar ușor arogant, și se duse direct către recepționeră.

–Bună dimineața! Pot să vă ajut cu ceva?

–Sper că da. Aș dori să vorbesc cu... Ridică arătătorul, își scoase telefonul din poșeta Max Mara – de asemenea împrumutată. Da, cu Nikki Bennett.

–Aveți programare?

Rachael o privi de sus.

–Mi-a fost recomandată cu căldură. Am altă întâlnire, aici în clădire, și voiam să discut cinci minute cu ea. Te rog, spune-i

doamna Salina Mathias așteaptă să vorbească cu ea. Poate ai
zit de fratele meu... senatorul Charles Mathias.

–Îmi pare foarte rău, domnișoară Mathias.

–Doamnă.

–Doamnă Mathias, domnișoara Bennett lipsește momentan
 la birou, e plecată la o ședință de consultanță cu alt client.
 potea, cu mare drag, să vă pun în legătură cu unul dintre ceilalți
 sultanți ai firmei noastre, sau ca secretara domnișoarei Bennett
 vă facă o programare.

–Ei bine, când ar trebui să se întoarcă la birou?

–Mâine. După ședința de consultanță, e programată să lucreze
 acasă.

–Lucrează de acasă? Rachael lăsă să-i scape un hohot scurt,
 prețuitor. În mod clar, mi-am irosit timpul.

Ieși cu nasul pe sus.

Și se întrebă ce spunea despre ea faptul că îi plăcuse să joace
 ul unei snoabe arogante despre care recepționera avea să se
 ngă în pauză, într-o discuție cu o colegă.

Urcând în mașină, își schimbă pantofii cu toc cu unii sport, după
 e ieși din parcarea acoperită pentru a porni spre Georgetown.

Se opri să-și cumpere câte ceva de mâncare, să-și golească
 ica, după care parcă la vreo jumătate de stradă distanță, pe
 alaltă parte față de reședința respectabilă a familiei Bennett.
 ea să țină casa sub supraveghere – ceea ce nu era nici pe de-
 rte la fel de distractiv ca a juca rolul unei nesuferite – până la
 oarcerea lui Nikki.

Era un cartier drăguț, constată, liniștit, așezat. De oameni
 bani.

Dacă cineva se hotăra să anunțe la poliție că la ei pe stradă
 ruse o mașină străină, avea să lămurească problema cu patrula
 e avea să vină să arunce o privire. În fond, fusese colega lor. Își
 ă ce făcuse în dimineața respectivă, cât durase fiecare lucru,
 pă care își băgă căștile în urechi și dădu drumul la cartea audio
 care o asculta acum.

Își petrecu următoarea oră în Scoția, ronțăind Fritos – o
 ste slăbiciune.

Când căpetenia dură și femeia focoasă pe care o iubea își termi-
 ă aventura, îi dădu un telefon soțului ei, să îl anunțe unde era

și să vadă ce făcea, apoi sună la birou, după care începu să treacă în revistă ce alte opțiuni de cărți audio mai avea la dispoziție.

Mercedesul negru discret opri în fața reședinței respectabile.

Nikki Bennett, cu părul ei scurt fluturând ușor în vânt, coborî. Purta un costum de vară de un gri-pal, pantofi de o nuanță mai închisă de gri, cu tocuri groase și mici. Își trecu peste umăr bareta unei serviete negre înainte de a scoate din spate o geantă de voiaj din pânză.

Rachael așteptă până ajunse la ușă ca să se dea jos din mașină, să încuie și apoi să traverseze strada.

Apoi sună la sonerie.

Câteva clipe mai târziu, Nikki deschise și o cercetă pe Rachael cu ochi obosiți și suspicioși.

–Da?

–Domnișoară Bennett, numele meu e Rachael McNee. Își arătă legitimația. Aș vrea să stau de vorbă cu dumneavoastră câteva minute. Se poate să intru?

–Nu. Despre ce e vorba? Am fost plecată din oraș. Nu am auzit nimic de vreo problemă în cartier.

–Și nici nu a existat vreuna, din câte știu eu. Numele dumneavoastră a apărut într-o chestiune pe care o investighez.

–Ce chestiune?

–Poezii.

Nikki se uită fix la ea, nedumerită.

–Nu știu despre ce vorbiți. Am de lucru.

Înainte să apuce să închidă ușa, Rachael înaintă suficient cât să o blocheze.

–Domnișoară Bennett, începu, după care înșiră câteva nume de pe listă, încheind cu cele ale celor cinci femei ucise.

–Nu cunosc persoanele astea. Dacă sunt cliente de-ale mele sau de-ale firmei unde lucrez, stabiliți o programare la sediu. Asta e locuința mea personală.

–Adrian Rizzo.

Numele acesta obținu o reacție, doar o scăpărare de o clipită în ochii obosiți.

–Dacă sunteți ziaristă și vreți să dezgropați toată chestiunea asta, să știți că nu...

...nou. Rachael își arătă legitimația de detectiv particular.
...avem o serie de mesaje de amenințare și o serie de decese, ...care prezintă o legătură cu tatăl dumneavoastră.
-Tatăl meu e mort de mai mult de douăzeci de ani. Acum, ...nu vă retrageți, să știți că sun la poliție.
-Nu e nici o problemă. Dacă nu sunteți dispusă să stați de vorbă ...mine, același lucru o să-l fac și eu. O să apelez la autorități. Pot ...și să-mi răspundeți la câteva întrebări. Și lămurim totul. ...discutați cu polițiștii.
-Nu vă las să intrați la mine în casă. Totuși, Nikki ieși, și ...stă în fața ușii deschise, cu brațele încrucișate peste piept. ...un copil când a murit tata. Eu și fratele meu nu eram decât ...copilași.
-Ca și Adrian Rizzo. Mai mică, de fapt, decât oricare dintre voi.
-Nici unul din aceste lucruri n-are nici o legătură cu mine. ...am plătit prețul, cu vârf și îndesat, totuși. Ne-am pierdut ... Am trăit în umbra scandalului iscat, hărțuiți de ziariști, de ...ebările care veneau din toate părțile. Am plătit. Într-un final, ...a cedat și s-a sinucis din cauza asta. Am plătit prețul și gata.
-Cineva nu crede că e chiar așa. Cinci dintre numele pe care ...-am enumerat, cinci dintre femeile acelea, sunt moarte, în ...cumstanțe care implică violență. Ucise. Toate femeile ale căror ...e le-am enumerat, și încă altele, au avut aventuri cu tatăl ...mneavoastră.
Ochii lui Nikki se mișcară acum, uitându-se în stânga, în dreap... în față, înapoi. Erau plini de tulburare.
-Asta n-are nici o legătură cu mine.
-Nu vi se pare suspect?
-Oamenii mor. Și tata a murit. Și mama.
-Femeile acelea au fost ucise, Nikki, femei ale căror nume apar ...o listă pe care mama ta a alcătuit-o.
-Ești o mincinoasă! Furia clocotea acum. Mama nu știa nimic ...pre asta. Nu știa despre celelalte femei. Nu avea nici o listă.
-I-a dat această listă reporterului care a publicat articolul des... ...subiectul ăsta, cu o zi înainte ca tatăl tău să le atace pe Lin... Adrian Rizzo și pe Mimi Krentz.
-Asta-i o minciună!
Dar scăpărarea din ochi apăru din nou.

–Nu am nici un motiv să mint. Călătorești foarte mult.

–Și ce dacă? Nu te privește pe dumneata. Vocea îi devenise **mai ascuțită. Ăsta e serviciul meu.** Mi-am construit o carieră, o **viață. N-o să te las să te înființezi** aici și să încerci să distrugi totul **din cauza unor lucruri pe care** le-a făcut tata pe când eu eram **o copiliță.**

–Compui poezii, Nikki?

–Am ascultat destul și ți-am dat prea multă atenție.

–În ultimii treisprezece ani, chiar după moartea mamei tale, Adrian Rizzo a primit câte o poezie anonimă, plină de amenințări. Ștampilele poștei sunt din diverse locuri, ceea ce s-ar potrivi cu cineva care călătorește mult. Printre alte lucruri, tatăl dumitale preda și cursuri de poezie.

–Nu compun poezii. Nu trimit amenințări anonime. Dar respirația începu să-i devină precipitată și greoaie. Tata a murit pentru că a crezut că poate să o înșele pe mama și să scape nepedepsit. A murit pentru că s-a îmbătat și a devenit violent. A murit pentru că a lăsat-o gravidă pe una dintre târfele lui, a conceput o bastardă și nu și-a asumat responsabilitatea pentru ea, cum ar fi trebuit să facă un bărbat adevărat.

–Și asta te-a făcut să suferi. Te-a făcut să suferi, iar când mama ta s-a sinucis, ai suferit din nou. Mai tare. Toate femeile acelea i-au făcut rău mamei tale, atât de mult rău... Iar copila aia pe care o concepuse era o amintire vie a acelei dureri. Ai plătit, așa ai zis. Crezi că și ele trebuie să plătească?

–Pot să putrezească toate în iad, din punctul meu de vedere. Nici nu mă gândesc la ele. Nu înseamnă nimic pentru mine.

–Ultima poezie a fost trimisă din Omaha. Ai trecut prin Omaha în delegația asta din care tocmai te-ai întors, Nikki?

–Nu. Dar nu e treaba ta. Pleacă de pe proprietatea mea, altfel te reclam pentru încălcarea unei proprietăți particulare și hărțuire.

–Unde e fratele tău, Nikki?

–Nu știu. Și nici nu-mi pasă. Du-te dracului!

Se retrase în casă și trânti ușa în urma ei.

Rachael își luă o carte de vizită din suport și o strecură pe sub ușă. Nu se știa niciodată.

Un lucru știa, totuși, se corectă în timp ce se întorcea la mașină. Nikki Bennett era o mincinoasă, și nu una prea pricepută.

•

De cealaltă parte a ușii, Nikki începu să tremure. În primul rând, de furie. În nici un caz nu avea să permită ca vreo parte din viața ei să fie dată peste cap din nou din cauza unor persoane de care nu-i păsa, din cauza faptelor tatălui ei bețiv și adulter pe când ea era adolescentă, pentru numele lui Dumnezeu!

Și nu credea nici o clipă că mama ei știuse despre toate târfele acelea cu care-și făcuse de cap tatăl ei. Doar că știuse. Doar că... știuse, recunoscu și își acoperi fața cu palmele.

Toți anii ăia, minciuni și alte minciuni.

Minciuni, trădări, alcool și pastile. Toată viața ei fusese clădită pe minciuni. Nu, nu, nu, nu viața ei. Ea își construise singură viața, fir-ar să fie! La dracu' cu restul!

Când își lăsă mâinile pe lângă corp, ochii i se măriră de uimire când fratele ei coborî cu pași lejeri pe scara interioară elegant curbată.

–Bună, surioară! Ai primit vreo veste proastă?

–JJ... Abia îl recunoscu, cu barba aceea neîngrijită, părul aproape până la umeri. Cu cizmele acelea uzate de cowboy și centura aceea cu toc de pistol, arăta ca un amestec între un cowboy și un apostol, cu o umbră a figurii tatălui lor pe fundal. Ce cauți aici? Cum ai intrat?

–Ei, îți spun acum, îi răspunse.

Și își izbi pumnul de figura ei.

Rachael se opri la Sheetz să-și umple rezervorul, să cumpere ceva rece de băut și, din nou, să-și golească vezica. Se urcă la volan ca să o sune pe Adrian.

–Rachael la telefon. Voiam să te anunț că tocmai ce-am stat de vorbă cu Nikki Bennett.

–Și ce-a zis?

–Pretinde că nu știe despre ce vorbesc, că nu știe de nici una dintre femeile de pe listă pe ale căror nume i le-am spus. Neagă tot, extrem de scandalizată. Și a presărat și niște minciuni pe ici, pe colo. Indiferent dacă e sau nu direct responsabilă de amenințările la adresa ta, de crime, clar știe ceva.

–Și care e următorul pas?

– Ce-aș vrea eu e să pot să fac rost de evidența călătoriilor ei din ultimii câțiva ani. Să vedem dacă o pot plasa în apropiere măcar de locurile unde au avut loc crimele. Asta ar avea ceva greutate.

– Și poți să faci una ca asta?

– Lucrez în sectorul privat, astfel că nu pot să defilez acolo cu un mandat de percheziție. Și dacă aș mai fi lucrat în poliție, tot nu cred că aș fi putut să obțin unul. Se uită la ceas. Acum trebuie să mă duc acasă. Am un eveniment în familie în câteva ore, dar, cu permisiunea ta, aș vrea să îi prezint tot ce am unchiului meu. El încă mai e cadru activ în poliție.

– Orice crezi tu că ne poate fi de folos. Orice.

– Atunci o să mă consult cu el. Mai am și acum prieteni și cunoștințe în poliție. Iar unchiul meu are o groază. O să-i spun că intuiția mea îmi spune că are o anumită legătură și că e tulburată. O să-ți fac un raport scris cu toate astea, inclusiv observațiile și impresiile mele.

– Am căutat-o pe site-ul firmei unde lucrează. Nu aveam de gând, dar pur și simplu am simțit nevoia să o văd. Arată atât de...

– Banal? propuse Rachael.

– Da. Doar o profesionistă cu aspect plăcut. Nu am putut găsi nici o fotografie cu fratele ei, doar câteva din readuceri în actualitate a incidentului din Georgetown, iar alea erau de când era doar un puști. Și în ele arăta ca un copilaș gătit pentru ziua de fotografii de la școală.

– Nu mai este un copil acum. Lucru valabil pentru amândoi. Și o să aflu dacă vreunul dintre ei sau amândoi sunt în spatele acestei chestiuni.

„Pentru că femeia aceea avea ceva care mi-a dat o senzație ciudată", își dădu seama Rachael. Avea ceva care activase un semnal de alarmă pe radarul detectivei.

– Mă bucur că te am de partea mea.

– Poți să te bazezi pe mine. Lasă-mă să fac un schimb de idei cu unchiul meu. Te sun mai încolo.

Ceva avea să se întâmple, își spuse Rachael când ieșea din parcare. Văzuse și simțise valuri-valuri de furie, teamă și vinovăție

26

O durea tot. Nu putea să gândească din cauza presiunii exercitate de durere, iar corpul îi tremura din cauza șocului.

Un vis oribil, își spuse Nikki. „Trezește-te! Trezește-te!"

Făcând eforturi să împingă straturile tăioase și grele de durere, simți gust de sânge în gură. Puteai să simți gusturi în vis? Dar era un gust metalic și neplăcut, care o făcea să-i vină să tușească și să scuipe. Dar fața, o, Doamne, fața îi zvâcnea și o durea. Capul îi era și el plin de durere, pe înăuntru și pe afară, iar ea se străduia să deschidă ochii și să se trezească.

Descoperi că era pe pardoseală, zăcea pe gresie, pe gresia rece, iar lumina era prea intensă. O dureau ochii și îi lăcrimau.

Încercă să se ridice în șezut, să se desprindă de pe jos, dar avea brațul drept prins de ceva. Cu privirea încă încețoșată, cu imaginile dublându-se, se uită lung la cătușa din jurul încheieturii. Speriată, văzu lanțul sudat de cătușă, lanțul prins de un piron fixat grosolan, ca într-un fel de rană, de peretele acoperit cu faianță. Baia de serviciu de sub scara interioară, baia ei de serviciu frumoasă, unde ținea prosoape de oaspeți elegante, pentru oaspeții pe care nu-i avea niciodată.

Panicată, trase brațul, încercând să se elibereze, dar cătușa doar i se apăsă dureros de încheietură, cauzându-i și mai multă durere. Așa că începu să țipe, în ciuda exploziei pe care o determină zgomotul în capul ei, și continuă să țipe. Auzi pașii și încercă să se tragă înapoi. Pentru acum își aducea aminte.

Doamne, Dumnezeule, își aducea aminte...

JJ își făcu apariția în cadrul ușii. Avea în mâini un cutiile ei cu dosare, pe care o puse pe jos. Se ghemui și rânji la ea.

– Vai, e posibil să-ți fi spart râtul ăla al tău, Nik. Clar o să niște vânătăi pe cinste.

– M-ai lovit! M-ai lovit!

– Nu atât de tare pe cât aș fi putut. Ar trebui să-mi mulțumești.

– Ce faci? Ce faci?

El îi zâmbi, exact așa cum își amintea ea. Cu buzele întinse larg și ochii reci ca o zi de iarnă.

– Nu te omor. Poți să-mi mulțumești mai târziu. Dacă o lăsai pe cățeaua aia băgăcioasă să intre, v-aș fi făcut felul la amândouă. Dar i-ai ținut piept, Nik, așa că o să procedăm așa.

– Ce-ai făcut, JJ?

El mișcă din degetul arătător, într-o parte și în cealaltă.

– Știi bine. Dacă nu știai înainte, acum clar știi. Exact cum știi și că poți să țipi până-ți scuipi plămânii și tot n-o să te audă nimeni. Baia asta nu comunică cu exteriorul, surioară. Pereți solizi, izolați, fără fereastră... Așa că... Căută în cutie, scoase un flacon de Advil și o sticlă de apă. Apoi le împinse către ea. Dacă aș fi în locul tău, aș lua patru.

– Le-ai omorât pe femeile alea. Femeile alea de care a zis detectiva...

– Și-au meritat soarta. Toate și-o merită și o să mă ocup de toate. M-am ocupat de ele în tihnă, dar văd că trebuie să mă mișc mai repede. Drace, mare noroc am avut că eram aici când a venit cățeaua aia să te ia la întrebări. Voiam doar să te tapez de ceva bani, să fac un duș fierbinte, să mănânc și eu câteva mese calde... Dar uite că am primit potul cel mare.

– De ce? De ce? De ce? Din ochii ei umflați începură din nou să se scurgă lacrimi. El a înșelat, el...

– Taci dracului, să nu te aud că vorbești despre el! Ele și-au desfăcut picioarele, nu? Bătu cu pumnul în dulăpiorul din baie. De câte ori să-ți mai spun că ele sunt de vină pentru tot? Bărbatul profită de ce i se oferă, e în firea lucrurilor. Din cauza lor a murit, din cauza lor am crescut acoperiți de rușine. Ele n-au ce căuta pe lumea asta și tu ar trebui să știi asta! Mai ales odrasla aia pe care târfa de maică-sa n-a stârpit-o din pântece când se putea. Ea l-a omorât pe tata. Ea e motivul pentru tot ce s-a întâmplat!

... Auzise toate acestea și altădată, de nenumărate ori, și știa că nu avea cum să se înțeleagă cu el logic. Mai ales că o parte din ea, o parte de care se rușina teribil, îi dădea dreptate. Cu mâini tremurânde, desfăcu dopul sticlei cu apă și deschise flaconul cu pastile. Trebuia să-și aline durerea și să-și pună mintea la contribuție.

–I-ai trimis poezii! Fetei lui Rizzo!

–Mereu am avut un talent aparte pentru ele, nu! Tata mereu zicea asta. Și mama, dar tata chiar se pricepea la chestiile astea. Era mândru de mine. Mai mult de mine decât de tine. Se așeză pe jos, în cadrul ușii, și privirea i se aținti undeva deasupra capului ei. Mă iubea. Mama mă certa mai tot timpul, dar el mă iubea. „Lasă băiatul în pace", îi spunea. „Băiatul are energie. Așa-s băieții, mai fac năzbâtii", mereu zicea.

Așa era, își aminti Nikki, așa spusese chiar și când aflaseră că JJ furase ceva dintr-un magazin, sau se încăierase cu cineva, sau ieșise pe furiș din casă noaptea.

–Mama doar încerca să te ferească de belele.

–Era slabă! „Hai, mai ia o pastilă, Catherine." Așa zicea tata, când începea cu cicăleala. Și nu i-a oferit ce-avea nevoie, altfel n-ar fi căutat plăceri pe la târfe și la dezmățate, nu?

–Știu că era slabă, zise Nikki, cu grijă. Lua pastile. Și am avut eu grijă de tine, JJ. Am încercat să am grijă de tine, știi asta. M-am asigurat mereu că aveai de mâncare, chiar și când am rămas fără servitori. Te-am ajutat cu temele, ți-am spălat hainele...

–Dar te așteptai să fac sluj. Te așteptai să spăl podele și vasele.

–Nu puteam să fac totul de una singură. Încercă să îi zâmbească, dar, o, Doamne, durea atât de tare! Aveam nevoie de ajutorul tău.

–Dar ai plecat la colegiu, nu? Și m-ai lăsat aici.

–Am locuit tot acasă, dar trebuia să obțin o diplomă. Trebuia să fac rost de un post bun.

–Mincinoaso! Aveam o groază de bani.

–Aveam o moștenire de familie. De la capăt, își impuse, ia totul de la capăt, păstrează-ți calmul. Dar mama nu era deloc stabilă, JJ. Știi că nu era, iar ea era cea care avea banii.

„Și nici tu nu erai deloc stabil", continuă în gând. „Știam asta. Mereu am știut. Am făcut tot ce-am putut! Nu e vina mea..."

Trebui să respire cu atenție, căci cuvintele i se înălțau în piept, voiau să i se verse pe buze.

–Am locuit acasă pe toată perioada facultății. Am rămas aici și după ce m-am angajat. Voiam să te duci și tu la facultate, JJ. Să scapi din mediul ăsta, să-ți începi viața, dar...

–Școala e pentru fraieri. Tu ai început să pleci mereu, în costumele tale de afaceristă.

–Te-am luat cu mine ori de câte ori s-a putut. Mai ales după ce a murit mama.

–Dar înainte m-ai lăsat de o groază de ori cu ea, m-ai lăsat să curăț după ea, să-i ascund pastilele, să o ascult plângându-se. Nu erai aici să o asculți cum se plângea de toți și de toate, să o asculți cum vorbea de tata când o apucau pandaliile. Nu erai aici când râdea întruna și zicea că se bucura că murise. Că se bucura că ajutase ca toată lumea să afle ce ticălos trădător era. Cum râdea întruna, cum plângea întruna.

Nu avusese relații, își aminti Nikki. Nu ieșise în cluburi de noapte, nu se dusese nici la filme. Mereu școală și acasă, apoi serviciu și acasă. Iar călătoriile? De multe ori își dăduse seama că faptul că postul pe care îl avea necesita să călătorească o făcuse să nu-și piardă mințile.

Dar acum trebuia să aibă grijă ca fratele ei să nu se enerveze, trebuia să îl convingă să îi dea drumul.

–Îmi pare foarte rău, JJ. Îmi pare rău că nu am fost aici tot timpul, dar...

–Nu erai aici când mi-a spus că a știut de la început, că avea o listă întreagă de femei cu care-și făcuse de cap. Că ar trebui să nu-i mai venerez figura neînsuflețită dacă voiam să fiu un bărbat adevărat. A păstrat și lista aia. A scos-o și mi-a aruncat-o în față. Mi-a zis că, dacă m-ar fi iubit atât de mult, și-ar fi respectat jurământul rostit la nuntă. A zis tot felul de lucruri îngrozitoare, le tot repeta... Aș fi fost în stare să o strâng de gât pe loc. Dar n-am făcut-o.

Nikki simți fiorul acela rece, adânc în măruntaie. Acum era ceva mai mult decât simplă frică.

–Dar ce-ai făcut?

–I-am dat ce-și dorea. Pastile. Multe pastile. Am ajutat-o să urce la etaj, să se bage în pat și i-am mai dat niște pastile. Apoi m-am uitat cum și-a dat ultima suflare, după care am ieșit în oraș și am băut câteva beri.

–Era mama noastră.

–Era o cățea obsedată de pastile, care l-a omorât pe tata. L-a omorât în aceeași măsură în care au făcut-o și restul. Și tu ai venit acasă, ai găsit-o, ai sunat la numărul de urgență, după care m-ai sunat pe mine, tocmai când mă delectam cu berile alea. Plângeai că murise, plângeai de parcă nici n-ar fi fost un jug pe grumazurile noastre atâția ani. Zâmbi din nou. Și am primit banii, nu? Băgă mâna în cutie, scoase o cutie de cereale Frosted Mini-Wheats și începu să ronțăie. Am venit cu tine în delegații pentru că voiam să văd țara, să văd dacă o să găsesc vreun loc care să mi se pară potrivit cu ființa mea. Și tu-mi împuiai capul să mă înscriu la colegiu, la o școală profesională sau să-mi găsesc un post bun... Eram îndemânatic, mă pricepeam la munca manuală, așa ziceai, și măcar în asta aveai dreptate. M-am folosit de îndemânarea asta ca să intru și să ies din case, să iau ce vreau, dacă era să vreau ceva. Dar mă tot gândeam la lista aia. Își umplu gura cu cereale. Da, furatul era distractiv, dar nu avea un țel concret. Iar omul trebuie să aibă un țel concret în viață. Și m-am gândit cum ar fi să le omor pe târfele alea care mi-au omorât tatăl. Și ce văd într-o zi la televizor, când eram plictisit de moarte, iar tu erai plecată, încercând să faci oamenii să-ți respecte indicațiile? O văd pe cățeaua aia mică la o mizerie de emisiune, ridicându-se în slăvi. Vorbind despre o generație nouă și tot felul de aiureli. Așa că m-am așezat la masă și i-am scris o poezie. „Du-te dracului, ar trebui să fii moartă. Și eu o să-ți fac de petrecanie într-o bună zi." Dar spus frumos, așa... poetic.

Asta i se păru amuzant, așa că izbucni într-un râs care parcă se alimenta din el însuși.

Semăna prea mult cu mama lor, își dădu seama Nikki.

–Voiam să o omor imediat, dar știam că o asemenea plăcere trebuie amânată. Răzbunarea nu e doar o delicatesă care e mai gustoasă rece, ci una pe care să poți să o reîncălzești tocmai când o să fie și mai gustoasă. Și îmi plăcea să scriu poeziile. Inițial, câte una pe an. Mă gândeam că o să ajungă să se aștepte să le primească, iar asta o să o facă să fie mereu speriată.

–JJ, te rog, ascultă-mă...

Dar el nu o asculta, nici măcar nu o auzea. Nu-și auzea decât propriile gânduri.

–Dar ea continua pur și simplu să-și facă DVD-urile alea afurisite, continua să facă tot ce poftea. În fine. Închise din nou cutia cu cereale. Nu pentru mult timp acum...

–JJ, trebuie să-mi dai drumul.

El îi adresă din nou zâmbetul acela, care-i îngheța sângele în vene.

–După cât m-am chinuit să bat pironul ăla în perete? Și aveam de gând să folosesc lanțul ăsta pentru ea, când aveam să fiu pregătit. Mă gândeam să avem o discuție lungă și plăcută înainte să o omor în bătaie. Așa vreau să îi pun capăt zilelor.

–JJ, știi bine că n-o să spun nimănui nimic din ce-mi spui tu acum. Mereu am avut grijă de tine.

–Ai avut grijă de mine când ți-a convenit ție.

–Nu e adevărat, zău, știi și tu că nu e. Mă tem pentru tine. Trebuie să te oprești, altfel o să fii prins. Nu e vina ta, dar trebuie să te oprești. Nu știu unde ești, așa că poți să te întorci și să te mulțumești cu tot ce ai făcut. Nu le-aș spune nici într-o mie de ani unde să te găsească. Ești singura rudă care mi-a mai rămas.

–Rudă, pe dracu'! Rânji rostind acest cuvânt, iar ochii îi scăpărară. Prea tare, parcă. Pe de altă parte, dacă nu mi-ai fi rudă, te-aș fi omorât pur și simplu. În loc, te-am adus aici. Ai toaleta lângă tine, chiuvetă, deci ai de unde să iei apă. Și ți-am pus mâncare în cutia asta. Bătu ușor în marginea ei, după care o împinse către ea. A, și nu-ți face griji pentru ce-o să zică cei de la muncă. Le-am dat mesaj de pe telefonul tău. Le-am zis că ai o urgență de familie și că trebuie să pleci din oraș, să-ți iei două săptămâni de concediu. A, da, și am dat mesaj și la firma care se ocupă de curățenie aici. N-o să vină nimeni câteva săptămâni de-acum încolo.

Respirația ei începu să se precipite, răsuflări sacadate și rapide.

–Te rog, te rog, te rog, nu mă lăsa încătușată așa aici. Am vederea încețoșată, JJ, și mi-e greață. Posibil să am o contuzie.

–O să-ți revii. Se ridică. Acum mă duc să fac dușul ăla fierbinte despre care vorbeam. Am tot fost pe drumuri de ceva timp. Apoi o să iau tot ce vreau, căci ce e în casa asta îmi aparține în aceeași măsură mie ca și ție. Având în vedere că am lăsat camioneta pe care am furat-o în Kansas într-un cartier dubios, mă gândesc că a fost vandalizat și prădat până acum. Așa că o să iau mașina ta.

–Nu face asta... Nu... Sunt sora ta!

– Ajungi până la chiuvetă, până la toaletă... O să mă întorc când îmi termin treburile prin partea asta de lume.

– JJ, te rog... Nu mă lăsa așa!

Fără nici un cuvânt, acesta închise ușa în urma lui.

Nikki trebui să-și apese palma peste gură pentru a-și înăbuși țipetele. Ar fi putut să se întoarcă și să o lovească din nou. Sau chiar mai rău. Și avea să facă lucruri mai rele, până la urmă, acum știa asta sigur. Pentru că văzuse, acceptase ceea ce știuse dintotdeauna.

Nici unul dintre părinții ei nu fusese stabil din punct de vedere mental. Iar fratele ei era nebun de-a dreptul.

Un timp, se lăsă în voia lacrimilor și încercă să ignore vocile din capul ei care-i spuneau că știuse, că știuse mereu că fratele ei nu era întreg la minte. Nu știuse că o omorâse pe mama lor – nu știuse! Dar își pusese întrebări în acest sens... Vocea lui la telefon, când îl sunase să îi spună, atât de relaxată și detașată... Și ochii lui când venise acasă, prefăcându-se afectat, atât de goi... Dar nu știuse clar. Și nu era vina ei.

Chiar dacă mama ei tunase și fulgerase dezlânat față de ea, despre cât de flușturatici erau bărbații, despre cum n-ar trebui niciodată să te încrezi într-un bărbat, tot nu știuse sigur. Chiar dacă mama ei zisese ceva despre un număr, ba chiar rostise nume, tot nu știuse că ei vorbise cu un ziarist. Nu știuse... Deci nu era vina ei. Și n-ar fi trebuit să plătească ea pentru tot. N-ar trebui să simtă toată durerea asta. N-ar trebui să fie copleșită de frică.

Făcuse tot ce putuse. Lucrase din greu să rezolve problemele altora. Îl acoperise pe JJ de nenumărate ori și iată cum o răsplătea... Plânse și tot plânse, vărsând lacrimi de amărăciune, de autocompătimire, până ce suspinele și țiuitul din urechi o făcură să amețească, cu capul deasupra toaletei. Extenuată, ațipi, după care se trezi cu o tresărire puternică atunci când auzi ușa din față trântită. Lăsându-se în voia isteriei, trase de lanț până ce încheietura i se umplu de sânge. Strigă și tot strigă până rămase fără voce.

Nu o auzi nimeni. Nu veni absolut nimeni la ea.

De obicei, când JJ comitea o crimă, își acorda săptămâni bune, uneori chiar luni, adunând informații despre prada lui, urmărind-o, învățându-i obiceiurile, analizându-i punctele slabe.

Pentru el, acestea erau cele mai dulci momente ale întregului proces.

Se considera un intelectual. La urma urmei, gândește-te numai cine fusese tatăl lui... Profesor la una dintre cele mai prestigioase universități din țară. El, personal, nu voise și nici nu simțise nevoia de a petrece atâția ani în sălile de curs. Erau plictisitoare! Toate regulile alea, toată ordinea aceea i-ar fi înăbușit inteligența nativă în loc să i-o stimuleze. Nu învățase el, aproape singur-singurel, cum să spargă încuietori, să dezactiveze sisteme de alarmă și să fure mașini? Și, cel mai importat, cum să dispară în mulțime?

Știa cum să treacă neobservat, cum să devină o parte din peisaj. Ceea ce însemna, își zicea el, în timp ce conducea – cu exact cinci kilometri la oră peste limita legală – că trebuia să se bărbierească și să se tundă.

În ultimii câțiva ani, își dusese zilele ca un obsedat de pregătiri pentru Apocalipsă, în zonele sălbatice din Wyoming. Solitar, fără să facă valuri. Doar un obsedat de supraviețuirea după sfârșitul lumii, dur și îndoctrinat (când era cazul), care locuia singur pe parcela lui de pământ sălbatic și ale cărui incursiuni în orașul de țărănoi din apropiere, pentru aprovizionare, erau rare și total neremarcabile.

Nu-și făcuse prieteni, dar nici dușmani. Ori de câte ori pornea într-una dintre excursiile lui prelungite pentru a-și realiza ceea ce considera că era misiunea lui pe lumea aceasta, nimeni nu observa și nimănui nu-i păsa. Se integra perfect oriunde era nevoie de așa ceva. Aici era hipster, acolo om de afaceri, poate doar un nomad hoinărind pe drumul vieții. Se pricepea cum să facă să pară inofensiv. Un bărbat de rasă ariană, de înălțime și greutate medii, fără semne distinctive.

Mereu avea asupra lui două acte de identitate false. După ce plătise o sumă exorbitantă pentru ele când dispăruse inițial din rândul societății, învățase să și le facă singur. Le ținea – împreună cu banii gheață – într-o cutie ignifugă din oțel, sub podeaua cabanei sale. Alături de ele ținea și fotografii cu toate femeile pe care le omorâse. Cele pe care le făcuse cât le urmărise – folosind un obiectiv pentru fotografiat la distanță – și cele pe care le tipărise de pe conturile lor de pe rețelele de socializare sau din articolele din presă. Iar, după ce omorâse o altă femeie decât cea pe care

menționase, în Foggy Bottom, și o fotografie după moarte, pentru se asigura că nu avea să mai facă niciodată această greșeală. Omul trăiește învață. Se gândise de multe ori să se întoarcă pentru și îndrepta greșeala aceea, dar simplul fapt că greșise îl irita.

Avea asupra lui actele de identitate pregătite pentru această excursie, permisele de conducere, un card Visa, o carte de alegător, permisele de portarmă. Nu se aștepta să fie oprit de polițiști, dar se mai întâmplau și accidente, pentru că oamenii erau idioți. Problema lui aici, bineînțeles, era faptul că era la volanul mașinii surorii lui. Sau ar fi fost o problemă dacă n-ar fi investit timp și efort în a falsifica un certificat de înregistrare care ar fi trebuit să îl scoată cu bine din orice control de rutină.

Se gândise la tot, rezumă în gând, și făcuse ajustările necesare. Avusese de gând să pornească spre nord față de Washington, și apoi spre vest, să petreacă un timp cu cortul în apropiere de Traveler's Creek. Având în vedere că petrecuse ani întregi urmărind-o pe Adrian Rizzo, calculase că avea să aibă nevoie de cel mult o săptămână până să îi facă felul. Cățeaua îl provocase. Făcuse videoclipul ăla prostesc, arogant și de toată jena ca să își bată joc de el și nu se putea să tolereze așa ceva.

Avusese de gând să aștepte până în august, când erau zilele acelea lungi și lenevoase, pentru a o scoate din circulație, dar grăbise totul. Ceea ce era bine, iar norocul era, evident, de partea lui. Dacă nu ar fi venit mai devreme, dacă nu ar fi fost chiar în casă când proasta de soră-sa îi deschisese târâturii ăleia, n-ar fi știut că cineva începuse să pună lucrurile cap la cap. N-ar fi știut că cineva era cu ochii pe el. Nu-și putea da seama cum de reușiseră, iar asta îl neliniștea.

Fusese deștept; avusese grijă.

Totul trebuia să fi pornit de la reporter, dar de ce să fi luat legătura cu el, după atâta timp? Avea să fie nevoie să-l întrebe pe tâlos, înainte să-i facă de petrecanie.

Dar acum avea nevoie de un stimulent.

Detectiva – probabil o lesbiană – rostise numele de pe listă. Iar unul dintre ele era al unei reporterițe, care nu locuia prea departe, așa că aceasta avea să îi ia locul idiotului din Pittsburgh acum.

Nu făcuse cine-știe-ce muncă de cercetare în ce o privea pe Tracie Potter, dar știa destule și avea să afle și mai multe.

Așa că porni spre Richmond. Avea să-și închirieze o cameră ieftină de motel pentru o zi, două. Maxim trei. Una, dacă norocul lui ținea. Dar într-o zi sau trei, Tracie Potter avea să fie moartă înainte ca el să plece din Richmond. Și, având în vedere că lesbiana aia își lăsase afurisita aia de carte de vizită, avea să îi facă și ei o vizită, pe drumul de întoarcere în Traveler's Creek.

Nu avea să se grăbească deloc cu Adrian. A, da, așteptase ani întregi ca să se ocupe pe îndelete de cățeaua care îi omorâse tatăl și îi distrusese viața. Iar după ce avea să o omoare în bătaie – singura metodă corectă pentru ea –, avea să se întoarcă la Washington. Până atunci sigur avea să se fi hotărât ce să facă cu Nikki. Să îi dea drumul sau să o împuște în cap. Se gândea că a doua opțiune era preferabilă, pentru că, Dumnezeule, niciodată n-ai cum să ai încredere într-o femeie.

Când conștientiză că avea să omoare patru femei – inclusiv pe stricata de la care pornise totul – în mai puțin de două săptămâni, se simți mai fericit decât fusese de luni bune.

Record nou! Cel mai mare scor de până acum!

Dacă reușea să dea de Browne în Pittsburgh, avea să-și încheie șirul glorios cu el – cinci din cinci! – înainte de a se întoarce în Wyoming. Și avea să se hotărască cu ce, sau de cine, avea să se ocupe mai departe.

Adrian stătea pe verandă, într-o seară perfectă de vară, accesând linkurile pe care i le trimisese Kayla, cu mobile și idei de decor, de pe tabletă. Avea lângă ea un pahar cu vin, un bol cu struguri verzi și acrișori, iar cățelușa îi moțăia la picioare.

Situația aproape perfectă, din punctul ei de vedere, cu o clipă înainte ca Sadie să-și înalțe capul, scoțând un lătrat.

Apoi văzu mașina lui Raylan urcând dealul și se deschise: gata, atinsese perfecțiunea. Din câte se părea, Sadie era de aceeași părere, căci coada începu să i se lovească ritmic de podea.

Privi cum Raylan se dădu jos de la volan, iar Jasper sări de pe bancheta din spate.

– Unde sunt ceilalți?

– Bradley are o lecție de chitară. Mariah stă peste noapte la cea care îi e a doua cea mai bună prietenă, la petrecerea de ziua

– Prima cea mai bună prietenă, din cele șase, e și ea acolo. Mă rog din tot sufletul pentru sănătatea mintală a bieților părinți.

Urcă pe verandă, iar Sadie și Jasper începură să se lingă pe fețe.

–Jasper voia să-și vadă iubita. Și eu pe a mea. Și să-i dau ăsta. Puse romanul grafic pe masă. Cald, ca să zicem așa, abia ieșit din tipar.

–O, Doamne, e chiar cartea-carte. E superbă! O luă în mâini, trecându-și un deget peste imaginea de pe copertă a Flăcării Cobalt, cu sulița în mână, călare pe dragonul ei. Îmi place, îmi place la nebunie! Începu să dea paginile. Ah, ce desene reușite, Raylan! De-a dreptul fantastice! O să devorez din nou fiecare pagină.

Își înălță fața spre el și îl trase către ea, pentru un sărut.

–Suntem al naibii de mândri de ea, iar precomenzile curg.

–Îți aduc un pahar de vin, să ciocnim.

–Schimbă-l cu o coca-cola și m-ai făcut fericit. Nu am decât vreo jumătate de oră. Mai încolo, eu și Bradley o să avem o seară ca între băieți. Trebuie să iau pizza. Apoi avem în meniu niște floricele de porumb și un maraton de filme din seria *X-Men*.

–Mă bucur tare mult că ai trecut mai întâi pe la mine. Eu o să-mi petrec seara de fată solitară citind romanul în care debutează Flacăra Cobalt.

–Vrei să-ți reumplu paharul cu vin, dacă tot mă duc în bucătărie?

–Nu, mi-e de ajuns.

Chiar când Raylan intră, Adrian deschise la prima pagină și citi mulțumirile. Când ieși, se uită lung la el.

–Mi-ai trecut numele la mulțumiri. „Adrian Rizzo, inspirația pentru acest personaj." Nu mi-ai spus că o să mă incluzi în carte. În machetă nu era. Sunt atât de... onorată. Adică foarte, foarte onorată.

–N-ar fi existat fără tine. Se așeză și își întinse picioarele. Cred că e una dintre cărțile noastre cele mai bune, zău așa, și a dus la ideea cu Garda Binelui.

–Cum merge treaba cu asta?

–Ne-am lovit de ceva obstacole, am făcut ceva ocoluri, dar am și făcut progrese. La tine cum e?

–Totul bine. Treceam în revistă mai multe variante pentru centrul pentru tineret. Arată atât de bine, Raylan... Acum lucrează

la partea de exterior, curtea, locul de joacă. Și am pus la punct ca lumea conceptul pentru noul program pe internet pentru toamnă. Așa că toate-s bune.

Raylan își puse palma peste a ei.

– Toate?

Adrian expiră prelung.

– Păi, Rachael a reușit în sfârșit să poarte discuția aia față în față cu Nikki Bennett și nu crede că a fost total sinceră. Vrea să stea de vorbă cu unchiul ei, care e polițist, să se consulte și cu el în privința următorului pas. Dacă avem suficiente probe, nu știu, să fie interogată oficial, să se facă o percheziție acasă la ea sau ce dracu' altceva ar putea face. Ezită o clipă. Toată... toată chestia asta? Parcă nici nu e legată de mine, cumva. Știu că nu e așa, dar așa simt. Nu o cunosc. Nu-l cunosc nici pe fratele ei. Și stăteam aici, în seara asta atât de frumoasă, după o zi productivă, și nu simt că ar avea vreo legătură cu mine.

– Nici n-ar trebui să aibă.

– Dar are. Știu asta.

– Stăteai aici, și oricine putea să urce cu mașina la tine.

– Nu pot să stau încuiată în casă. Nu insista cu asta. O am și pe mama care mă presează să mă duc la New York, să mă încui în apartamentul ei. Nu sunt dispusă să fac așa ceva, așa că vine ea aici. Teesha, Maya, Monroe sau Jan trec pe aici aproape în fiecare zi. Și pe tine.

– Te iubim. Te iubesc.

– Raylan...

El îi apucă mâna mai strâns.

– Nici nu mi-am închipuit că aș putea sau că o să mi se întâmple să mă îndrăgostesc din nou. Dar m-am îndrăgostit.

– Ți-ai dat jos verigheta, îi spuse ea.

– Da, așa e. Dacă ar fi fost vorba doar de sex, aș fi avut-o în continuare pe deget. Dar știi și tu asta.

– Chestia e că... Nu prea știa cum să exprime ce simțea sau ce voia să spună. Nu am avut... am evitat intenționat și cu grijă să mă implic în relații serioase. Așa că nu am avut nici una.

– Dar ești într-una acum. Și știi și asta.

– Nu știu dacă mă pricep la așa ceva.

– Te descurci bine până acum.

—Suntem la început încă, nu-i așa? sublinie ea. Și nu-mi vezi ...cele.
—Și le văd.
...rind asta, Adrian își dădu părul pe spate și îl măsură atent.
—A, da?
—Sigur. Ești impulsivă, mai ales când te enervezi sau te superi. ...dă fiind filmulețul acela sfidător pe care l-ai făcut, dintr-un ...ls furios, țintit către poetul tău cel ticălos. Ești înfricoșător ...concentrată pe țelul pe care ți-l fixezi. Ești dominantă sub ...ca lui „lasă-mă să te ajut". Cum ar fi... „Hei, uite un ghid de ...ecții fizice gândit special pentru tine, și-ți dau la pachet și ...pamentele." Și ești încăpățânată când vine vorba să te ocupi ...gură de tot. Mă gândesc că asta vine din faptul că mama ta ...eu ți-a impus reguli, iar tu te-ai eliberat de ea – printr-o acțiune ...lsivă – imediat ce ai putut. Nu pot să ți-o iau în nume de rău.
Cu un aer detașat, Adrian sorbi din paharul ei cu vin.
—Unii ar putea să considere că astea sunt niște trăsături pozitive.
—Unii. Ridică din umeri. Așa cum unii ar putea considera ...ța mea de a programa lucrurile clar ca fiind... știi tu, obsesivă. ...endința mea de a întârzia totuși, după ce am programat totul ...siv, ca o dovadă de nepăsare. Unii oameni ar putea crede că ...ul că am stat de vorbă cu soția mea moartă despre a-mi da ...gheta jos înseamnă că sunt nebun.
Adrian scoase un oftat.
—Ca o persoană obsedată de programat totul, pot să-ți spun că ...eu mi se pare un defect. Și nu mi-ai părut niciodată nepăsător. ...nici un caz nu ești nebun că stai de vorbă cu Lorilee. Totuși... ...tiu dacă pricep să mențin o relație adevărată. Dacă mă pricep ...e eforturile necesare, și știu că o relație necesită efort.
—Muncă de echipă. Și ca amândoi să se străduiască, adăugă el. ...groază de muncă de echipă.
Avea ochii aceia uluitori, își spuse ea, și inima aia...
—Știu că nu am simțit niciodată pentru cineva ce simt pentru ... Așa cum știu că simt o nevoie profundă, de neclintit, de a ...ricepe la orice fac și refuz să văd în asta un defect. Și știu că ...ar pe cineva care se pricepea foarte, foarte bine la ce discutăm ...aici. Probabil chiar perfect. Și asta mă intimidează.

–Se pricepea foarte bine la ce discutăm noi aici. Dar e cazul să apelăm la un clișeu: Nimeni nu e perfect. Își acordă o clipă, luă o gură de cola. Mi-e greu să-ți spun asta despre ea.

Sincer îngrozită, Adrian își ridică ambele mâini.

–Nu, nu! Raylan, nu-ți cer să faci comparații ca să-mi alini cumva îndoielile privind propria persoană.

–Cred că trebuie să auzi asta. O să te ajute să înțelegi că sunt anumite lucruri – oricât de dure – pe care înveți să le gestionezi într-o relație, ajungi să tolerezi, ba chiar ajungi să le înțelegi, când vine vorba de o persoană iubită. Lorilee... Se opri, dând din cap. O să o spun pur și simplu, ca să termin rapid. În toți anii pe care i-am petrecut împreună, indiferent de câte ori am discutat despre asta, ea tot... o, Doamne, ea tot confunda *Războiul Stelelor* și *Star Trek*.

Preț de o clipă, Adrian nu putu decât să se holbeze la el. Simțea cum hohotul de râs îi clocotea în gât. Făcu un efort să și-l înghită.

–Doamne, Raylan, asta-i... Nu știu cum ai putut să suporți așa ceva.

–Am iubit-o. Încerca să compenseze asta în nenumărate feluri, dar... Chiar îi spunea lui Spock „Dr. Spock". De fiecare dată! Cred că a ajuns să fie o chestiune deliberată, doar ca să mă tortureze pe mine.

–Nu! Ridicând o mână, Adrian își întoarse capul, ferindu-și fața. Nu cred că mai suport să ascult așa ceva!

–O dată, am venit acasă cu o sabie laser de jucărie, pentru Brad, iar ei i s-a părut atât de drăguț că îi luasem ceva din *Star Trek*. Sau dacă eram mai mulți și purtam o discuție despre istoria și ce putea să facă Șoimul Milenar, iar ea întreba dacă era nava spațială a căpitanului Kirk. Era umilitor.

–Nu mai continua... Ai spus destul.

–Aș putea continua, dar n-o s-o fac. Ce vreau să spun eu e că dragostea e mai puternică decât defectele. Am iubit-o. Acum te iubesc pe tine. Mă gândesc că asta înseamnă că sunt un tip norocos.

–Nu mă așteptam să port o asemenea discuție în seara asta, pe verandă.

–Va trebui să trec pe-aici între lecții de chitară și comandat pizza mai des. Aruncă o privire la ceasul de la mână și se ridică imediat. Să-mi trag una, o să întârzii. Vezi tu, știam exact cât timp

la dispoziție, am calculat bine și tot o să ajung cu întârziere pe Bradley de la Monroe.

Aplecă, o sărută, iar ea îl apucă de mână.

– Dacă-ți spun că te iubesc și eu, o să întârzii și mai tare?

Julian se opri și îi cuprinse fața în mâini.

– Trebuie să plec, dar spune-mi oricum.

– Te iubesc și eu.

Cu ochii deschiși și privind-o adânc într-ai ei, o sărută din nou.

– Știam, dar mă bucur tare să te aud spunând-o.

– Încă un alt defect. Faci pe deșteptul.

– Tot trebuie să plec. Jasper! Plecăm. Fir-ar să fie, de ce nu am comandat eu pizza cât stăteam aici? Acum, Jasper!

– Ce pizza vrei? strigă ea în timp ce el alerga spre mașină. Sun la localul tău.

– Mare, cu pepperoni și cârnați italienești. Să nu te prind că ne spui că mâncăm atâta carne. Suntem bărbați. În mașină, Jasper.

Încercă să-l împingă în sus pe câinele care nu părea prea dispus ... Apoi se opri din nou. Le-am promis copiilor că îi duc la carnavalul de la parcul de la distracție poimâine. Hai și tu cu noi!

– Îmi plac carnavalurile.

– O să mâncăm gogoși-ineluș, cartofi prăjiți în ulei de alune și ...uri cu tot felul de sosuri, așa că împacă-te cu ideea.

Adrian se lăsă pe spătarul scaunului când el se urcă la volan.

Să se împace cu ideea, își propuse în timp ce-și luă telefonul ... comanda – adăugând o salată de vară pentru două persoane.

Să se împace cu ideea, pentru că asta făceai când iubeai ...eva.

27

După discuția purtată cu unchiul ei, Rachael se hotărî să ducă dovezile adunate la Poliția Washington. Nu erau chiar de ajuns pentru un mandat, nici chiar pentru a pune presiune pe Nikki să vină la sediu, pentru un interogatoriu, era conștientă de asta, dar putea apela la un detectiv pe care îl cunoștea să se ducă la ea acasă.

O legitimație de polițist avea mai multă greutate decât una de detectiv particular.

Detectivul, cu care lucrase cu ani în urmă, luă dosarul și confirmă că era ceva dubios la mijloc. Nu avea să fie prioritate absolută, iar Rachael trebuia să accepte asta, dar el și partenerul lui aveau să se ocupe. Mai ales că insistase asupra faptului că mai avea programată o discuție cu agenta FBI care se ocupa de cazul lui Adrian. Nimic nu se compara cu o întrecere cu agenții federali pentru a pune lucrurile în mișcare.

Așa că Nikki se putea aștepta, într-o zi, două, să fie vizitată atât de polițiștii din oraș, cât și de agenții federali.

Să scuture pomul, își zise ea. Și ceva sigur avea să cadă. După întâlnirile avute, se întoarse – printr-un trafic îngrozitor – la biroul ei, să-și scrie raportul. O luă la fugă prin ploaia torențială până în clădirea unde se aflau biroul ei, un mic birou de avocatură (care deseori o recomandau clienților lor) și un studio foto. Urcă pe scări până la etaj și intră pe ușa cu geam mat în zona recepției. De-a lungul pereților, de o parte și cealaltă, erau câte trei fotolii tapițate cu piele, iar într-o nișă îngustă era amenajat un cuier. O plantă limba-soacrei, la fel de înaltă ca ea, se înălța dintr-un

albastru-intens aflat lângă fereastra dublă. Secretara ei grijă să se dezvolte impecabil.

ei era abonată la câteva reviste, printre care și *Forbes* *Fair*. Rachael alesese personal cele trei schițe făcute de din zonă care erau expuse, frumos înrămate, pe pereții într-o nuanță de cafea cu lapte. O recepție de primă – îi spusese soțul ei, un geniu al marketingului – atrăgea de prima mână.

anii de când deschisese McNee Investigations, se dovedise mare, avusese dreptate.

– Traficul. Rachael își dădu ochii peste cap, punându-și umbrela suportul din nișă. Infernal. Și plouă cu găleata afară.

– Frontul atmosferic se deplasează spre sud, așa au zis, dar încet. ...erația de la sfârșitul programului de muncă o să fie oribilă.

– Minunat! De-abia așteptăm, nu-i așa?

În drum spre biroul ei, schimbă câteva cuvinte cu colegii, să-și comunice ultimele descoperiri și intră în camera mică relaxare, să-și facă o cafea. După o conversație mai lungă – cu ...uri de nuntă presărate prin ea – cu administratorul biroului, se la masa ei de lucru. Apoi se sprijini de spătar, sorbi din cafea ...chise ochii, pentru a se mai elibera de tensiunea acumulată ...ntându-se cu traficul din Washington, pe un potop de vară. Faptul că ploua însemna și că meciul de softball al soțului ei să fie anulat, așa că ea – sau el – trebuia să se gândească la ce mânca de seară. Vor comanda ceva acasă, se hotărî. Avea ...e convină amândurora, mai ales că amândoi aveau să stea în trafic pe drumul de întoarcere acasă. Și, dacă nici unul ...re ei nu avea să fie nevoit să-și ia de lucru acasă, puteau să ...hidă o sticlă de vin bun și să mănânce relaxați niște preparate ...are nu fuseseră nevoiți să le gătească. Poate că aveau să aibă ...și energie de o partidă de sex până să pună la somn.

Ceea ce însemna că, dacă voia să aibă parte de toate acestea, ...ce bine să-și termine treaba.

Scrise raportul, îl atașă la un e-mail către Lina, căci așa prefera ...nta care o plătea să se procedeze. Apoi trimise la administra...ul biroului orele lucrate, pentru a emite factura către clienta ...ectivă. Înainte de a întinde mâna către telefon pentru a lua

legătura cu Adrian, ca să o pună la curent – cum preferau amân-două să procedeze –, acesta începu să sune.

–McNee Investigations, Rachael la telefon.

–Doamnă McNee, sunt Tracie Potter.

–Cu ce vă pot ajuta?

–S-ar putea să fie vorba mai degrabă de cu ce vă pot ajuta eu pe dumneavoastră. Am făcut ceva muncă de cercetare – și da, mi-ați sugerat că n-ar trebui, dar asta mi-e meseria. În fine, munca asta de cercetare mi-a stimulat memoria. Și mi-am adus aminte că am auzit la un moment dat o conversație telefonică între Jon și soția lui. Și da, trăgeam cu urechea.

–Așa aș fi făcut și eu, în situația respectivă.

„Sau în oricare situație", recunoscu Rachael în sinea ei. Curiozitatea era în ADN-ul oricărui anchetator.

–Îmi aduc aminte că îi vorbea foarte de sus. Era ceva legat de copii, sau unul dintre ei. Cum nu, nu putea să lase totul baltă și să vină acasă. Avea lucrări de terminat. Cum că ar trebui să se ocupe ea. Apoi îmi aduc aminte că a repezit-o: „Dacă nu poți să te ocupi, ia încă o pastilă și gata. O să ajung și eu când oi ajunge". Sau ceva de genul...

–Am înțeles.

–Recunosc că m-a amuzat. Stăteam în ușa micului apartament pe care îl ținea pentru aventurile lui. Și am zis ceva de genul „probleme acasă" sau „probleme în paradis?" și îmi aduc aminte răspunsul lui, că se potrivea perfect cu intențiile mele de la momentul respectiv: „Să nu te căsătorești și, dacă o faci, să nu cumva să te pună dracu' să faci copii". Tracie râse ușor. Așa gândești la nouăsprezece ani. Oricum, s-a lansat într-un mic discurs furios, care m-a surprins, pentru că nu vorbea niciodată despre familia lui. Nici eu nu aduceam vorba de ei. Dar amândoi băusem câteva pahare.

–Și vă aduceți aminte ce a spus?

–Îmi aduc aminte esența. Mi-a zis că, în primul rând, nevastă-sa fusese cea care își dorise odraslele și că ar fi trebuit să o pună să-i avorteze cât se putuse. Iar că acum, chiar dacă avea pe cineva care venea să se ocupe de curățenie, de făcut mâncare, nu putea să-i stăpânească. Se opri o clipă. Nu mă interesau problemele lui de familie, dar îmi aduc aminte că m-am întrebat cum de putea să își permită să plătească pe cineva pentru menaj la ce salariu

avea. La momentul respectiv nu știam că era vorba de banii ei, și m-a surprins. În mare parte, discuția asta mă plictisea, așa că i-am zis ceva de genul „De ce nu vii în pat, să mă stăpânești pe mine?" Și așa s-a încheiat totul.

– Interesant.

– Așa zic și eu. Mă gândesc că e posibil ca Lina Rizzo să nu fi fost singura lui parteneră de sex pe care a lăsat-o însărcinată, căci nu voia să folosească prezervativ.

Rachael se gândise deja la această posibilitate și explorase această pistă.

– Presupun că nu e vorba și despre dumneavoastră.

– Nu. Pe de altă parte, aventura noastră a fost una scurtă. Luam anticoncepționale și am insistat să folosească prezervativ. Nu voia, se plângea și se împotrivea, dar pentru mine asta era o condiție la care nu eram dispusă să renunț. Poate că impresiile mele s-au modificat oarecum în timp, dar m-a surprins că nu simțea decât dispreț pentru soția lui și că, pentru el, copiii erau o povară. Iar asta mă aduce la a doua amintire, oarecum vagă.

– Vă ascult.

– Sincer, nu am recunoscut nici unul dintre numele de pe lista pe care mi-ați arătat-o, dar a trecut mult timp de când eram în facultate. Amintirea asta m-a făcut să mă gândesc la o tipă din Clubul Shakespeare – pe care îl conducea Jon. Am rămas în el pentru că, oricum ar fi fost în rest, Jon era un profesor excepțional, iar comentariile lui pe marginea operei lui Shakespeare erau strălucite. Nu-mi aduceam aminte cum o chema chiar dacă îmi aminteam de ea. Ce știu e că era nouă – era în primul an – și cred că eu eram în anul trei sau patru la momentul acela.

– Și credeți că ea și Jon au avut o relație.

– Cred că Jon avea o preferință clară în materie de femei. Îi plăceau cele tinere, inteligente, atrăgătoare și cu corp sexy. Ea le bifa pe toate. Era cam timidă, dar a înflorit în clubul ăla. Și, având în vedere că avusesem și eu o aventură cu el, am recunoscut semnele.

– Ce v-a făcut să vă gândiți acum la ea?

– N-a mai venit la facultate dintr-odată și, după cum spuneam, chiar înflorise acolo. M-am gândit că aventura se sfârșise prost, iar ea suferea sau se simțea jenată. I-am spus ceva unei prietene care, întâmplător, locuia în același cămin. O manevră cam răutăcioasă,

recunosc. Și atunci am aflat povestea ei. Fata – și mi-am împrospătat memoria discutând cu vechea mea prietenă din colegiu, care și-a amintit prenumele ei. Jessica. Jessica s-a întors la cămin într-o seară bătută măr. Ține cont că e vorba de ce am auzit, iar prietena mea, deși locuia în același cămin, avea camera pe alt etaj. Dar a auzit că Jessica a venit acasă cu pași nesiguri, cu fața plină de vânătăi, cu un ochi atât de umflat că nu îl putea deschide și, mai mult, cu pantalonii plini de sânge. Pierduse o sarcină.

Rachael încercui numele Jessica pe foaia pe care își lua notițe, după care sublinie „avort spontan".

–S-a reclamat la poliție? Apare în fișa medicală?

–Ce am auzit eu e că a zis că fusese tâlhărită, că nu putea să spună nimic despre persoana care o atacase. Și, oricum, nu era dispusă să vorbească despre asta. Nu și-a lăsat colegele de cameră să sune după o ambulanță sau la poliție, ceea ce, bineînțeles, ele ar fi trebuit să facă oricum. Din ce spune prietena mea, a renunțat la facultate.

–Aș vrea să-mi dați numele și datele de contact ale prietenei dumneavoastră.

–Am întrebat-o și mi-a spus că ar prefera să nu ți le dau – decât dacă informațiile pe care ți le-ar putea da devin extrem de relevante.

–E o parte dintr-un întreg, doamnă Potter.

–De acord, dar sunt ziaristă și trebuie să-mi protejez informatoarea. O să insist pe lângă ea, dar momentan nu pot să vă dau aceste informații. Și nu pot să vă spun unde locuia Jessica pe atunci sau măcar numele ei de familie. Totuși, vreau să spun că sunt sigură, dar de fapt nu pot să spun decât că sunt vreo șaptezeci la sută sigură, că asta s-a întâmplat cam în același timp în care Jon a venit la cursuri cu mâna dreaptă bandajată. A făcut o glumă, cum că profesorii de literatură n-ar trebui să încerce niciodată să repare lucruri prin gospodărie. Am râs cu toții și asta a fost tot.

–Asta e o informație foarte utilă.

–E vreo Jessica pe listă?

–Două, de fapt. E un nume destul de comun. Vă aduceți aminte cum arăta?

–Ăăă... era brunetă, iar în amintirea mea e tânără, proaspătă, frumoasă. Zveltă, dar cu forme. Dar atâta tot. Nu aș recunoaște-o

dacă aș avea-o în fața ochilor. Îmi pare rău. Am interacționat în club, dar asta era o dată pe săptămână preț de câteva luni.

– Vă aduceți aminte când s-au întâmplat toate astea?

– Sunt aproape sigură că eram în anul trei și după vacanța de iarnă. Știu că era frig și mă mutasem într-o casă, cu mai mulți studenți, în afara campusului. Ia stați puțin, da... acum, că stau să mă gândesc, sunt sigură că era la începutul lunii ianuarie. Prima sau poate a doua întrunire a clubului după săptămâna de iarnă. Cred că prima.

Dând din cap doar pentru sine, Rachael notă anul probabil și îl încercui și pe el.

– Bine.

– Aș vrea să știu când și dacă dați de ea. Aș fi putut să o pun în gardă, dar nu am făcut-o. Poate că nu m-ar fi ascultat, dar aș fi putut să îi spun ce fel de om era. Acum trebuie să mă duc la machiaj. Trebuie să fac niște clipuri publicitare înainte de *Știrile de la ora cinci*.

– Dacă vă mai amintiți și altceva, aș vrea să aflu. Mulțumesc că mi-ați împărtășit aceste informații.

Rachael se lăsă pe spătar, dusă pe gânduri. Reușise să dea de ambele Jessica de pe listă. Una, care avusese o relație cu Bennett înainte de Lina, locuia la Londra. Născută și crescută în Anglia, iar Tracie sigur și-ar fi amintit dacă respectiva ar fi vorbit cu accent englezesc. În plus, era vorba de o legătură mai veche.

Totuși, a doua Jessica avea chiar vârsta potrivită. Negase vehement că avusese vreo relație sexuală cu Bennett, ceea ce, chiar și în scurta conversație telefonică pe care o avusese cu ea, îi păruse o minciună plină de furie.

Își scoase dosarul cu notițe. Da, Jessica Kingsley, născută Peters, căsătorită cu Robert Kingsley – pastor în Biserica Mântuitorului – de douăzeci și patru de ani, mamă a patru copii, care locuia în orașul natal, Edora, din Iowa.

Plecată pentru prima oară de acasă, își spuse meditativ Rachael, timidă și încântată. Și se lasă sedusă de un profesor fermecător. Se duce acasă în vacanță de iarnă și descoperă că e însărcinată. Îi spune lui Bennett, care explodează, așa cum a făcut-o și cu Lina Rizzo, dar Jessica nu poate să se apere. Rușinată și șocată, reușește

să se întoarcă la cămin, dar pierde sarcina. Inventează o poveste și pleacă acasă.

Probabil că se învinovățește de tot, ascunde întregul incident și-l îngroapă în trecut.

Oare-i spune viitorului soț înainte de nuntă, sau cu altă ocazie? Puțin probabil. Sigur i-ar fi teamă că n-ar fi fost iertată. În loc de asta, își crease o viață în orășelul ei natal și îngropase totul.

„Aș fi putut să o pun în gardă", spusese Tracie.

Și deși Rachael o făcuse, sau încercase, era conștientă că trebuia să încerce din nou.

Luă o sticlă cu apă din frigiderul mic din birou și începu să se plimbe încolo și încoace, bând cu poftă în timp ce se gândea cum să abordeze problema. Dacă nu încerca, și Jessicăi Kingsley i se întâmpla ceva, ar fi trebuit să poarte povara acestei vinovății toată viața. Și nu voia o asemenea povară.

Închise ușa biroului – un semn să nu fie deranjată – după care se așeză și formă numărul de telefon pe care îl avea în dosar.

Femeia răspunse, evident atentă la altceva.

–Așteaptă puțin. Tocmai ce scot o plăcintă din cuptor.

Rachael auzi un zăngănit, o voce fredonând și sunet de pași.

–Scuze... Bună ziua!

–Doamnă Kingsley, numele meu e Rachael McNee. Am vorbit acum câteva săptămâni.

–V-am spus că investigația dumneavoastră nu are legătură cu mine și să nu mă mai sunați.

–Vă rog să nu închideți. Nu trebuie să spuneți nimic. Nu vă rog decât să mă ascultați câteva minute. Orice s-a întâmplat sau nu s-a întâmplat în Georgetown, numele dumneavoastră se află pe o listă. Ceea ce nu știam când am vorbit prima oară, dar e o informație confirmată acum, e că cinci femei de pe această listă sunt moarte. Au fost ucise. Trebuie să fiți conștientă de asta, conștientă că s-ar putea să fie și altele, de care nu am dat încă. Poliția și FBI investighează acest caz și s-ar putea să fiți contactată. Conștiința nu mă lasă să nu vă dezvălui aceste informații și nu vă sfătuiesc decât să vă luați măsuri de precauție.

–Și de ce m-aș încrede în ce-mi spuneți?

–Ce motiv aș avea să vă mint?

– Păreți foarte bine să fiți ziaristă, încercând să răspândiți știri false, cum fac toți.

Rachael se mulțumi să închidă ochii.

– Puteți să mă căutați numele pe Google, numele agenției mele. Pur și simplu vreau să știți că cineva omoară femei care au studiat la Universitatea Georgetown și ale căror nume se află pe o listă. Așa cum e și al dumneavoastră.

– Bine. Mi-ați spus. Acum lăsați-mă în pace.

Rachael se mulțumi să dea din cap când telefonul îi fu închis în nas. Din câte se părea, Jessica nu doar îngropase incidentul cu pricina, ci îl băgase într-un buncăr de beton, îl umpluse cu contestații și apoi îl scufundase pe fundul oceanului.

– Eu m-am străduit..., rosti meditativ.

Mai avea o oră înainte să fie nevoie să pornească în anevoiosul drum spre casă, pentru că poate ploile se deplasau spre sud, dar în mod clar nu părea că se grăbeau. Avea să petreacă acest timp străduindu-se să găsească încă o femeie de pe lista aceea.

Încă una, în seara asta.

Avu nevoie de aproape două ore, ceea ce însemna că drumul spre casă avea să fie o bătălie crudă, însă localiză două. Una în viață – și ea profesor la colegiul Boston, care nu doar că recunoscu faptul că avusese o relație cu Bennett, ci abordă discuția cu Rachael foarte serios. Și una moartă, o avocată care fusese înjunghiată de mai multe ori în parcarea unui supermarket, la câțiva kilometri de casa ei din Oregon. Având în vedere că poșeta și ceasul nu mai fuseseră găsite asupra ei, iar mașina îi fusese găsită mai mult de o săptămână mai târziu în nordul Californiei, se decretase că motivul crimei fusese furtul obiectelor de valoare și al mașinii.

– A luat mașina, dar el cum a ajuns în parcare? Sigur a urmărit-o până acolo în alt autovehicul. Să fi fost și ăsta furat? Aș zice că mai mult ca sigur. Dar hai să aflăm... Se uită la ceas și înjură. Mai târziu.

Își adună lucrurile, închise computerul. Și, remarcă, plecă din nou de la birou după toți ceilalți. Chiar trebuia să nu mai facă asta. Își luă umbrela și încuie biroul. Apoi își sună soțul, să îl anunțe că era în drum spre casă. Să îl roage să comande pizza. Și să deschidă o sticlă de vin. Luă cina cu familia, bău niște vin și chiar reuși să aibă parte de o partidă rapidă – și cu cât mai puțin zgomot – cu soțul ei. Dar știa că nu avea să poată să doarmă.

Se dădu jos din pat discret, își puse niște haine comode și intră în biroul ei de acasă. Auzea televizorul dat tare în camera de familie, așa că închise ușa.

Poate că era trecut de unsprezece în Washington, dar în Oregon era abia opt. Poate că dădea norocul peste ea și găsea pe cineva care să verifice dacă existaseră mașini furate care să fi fost ridicate din parcarea în care Alice McGuire – născută Wendell – fusese ucisă în urmă cu cinci ani.

Cam în același timp în care Rachael își folosea puterea de convingere cu cineva de la Poliția Portland, Tracie Potter stătea în cabina ei mititică, dându-și jos machiajul de televiziune, care până la finalul transmisiunii ei de la unsprezece parcă ajungea să cântărească douăzeci de kilograme. Iar când își întinse crema hidratantă, ar fi putut să jure că-și auzea pielea recunoscătoare sorbind-o cu plescăituri pline de recunoștință.

Având în vedere că ploua torențial, voia să-și schimbe costumul care dădea bine în fața camerelor și să-și dea jos pantofii cu toc în favoarea unei perechi de cizme de ploaie, pe care le ținea la îndemână tocmai pentru seri ca aceasta. Se blestemă că își lăsase mașina în capătul opus al parcării, ceea ce făcea ori de câte ori nu se apropiase suficient de cei zece mii de pași pe zi. Lucru care, recunoscu ea, se întâmpla mai mereu.

Soțul ei sigur avea să doarmă tun până ce ajungea ea acasă – și cine putea să i-o ia în nume de rău? Totuși, se gândea că ar putea să se relaxeze cu un pahar de brandy înainte să se bage în pat lângă el.

Având în vedere că cei din echipa de producție plecaseră de mult, le strigă „noapte bună" puținilor oameni rămași în sediu. Ieși pe ușa din spate și o lăsă să se trântească bine în urma ei, deschizându-și umbrela. Chiar și cu luminile din parcare, abia dacă vedea la jumătate de metru în fața ei, în timp ce ploaia cădea în pale grele, împinse de vânt.

Mulțumi lui Dumnezeu că avea cizmele de ploaie și își spuse că era extrem de inteligentă că se oprise să se schimbe în jeanși, căci ploaia îi uda serios picioarele. Avea cheia în mână și apăsă pe butonul de pe ea pentru a descuia portierele.

Luminile mașinii se aprinseră scurt. Nu auzi declicul obișnuit de deblocare, dar ploaia bubuia în jur. Aproape că alergă pe restul

distanței, apoi, închizându-și umbrela, mai-mai că se aruncă în mașină

– Doamne, Dumnezeule, mormăi și se întinse să apese pe butonul de pornire a motorului.

Nu avu timp să țipe. Fu trasă tare de păr, ceea ce îi proiectă capul în spate. Cuțitul îi tăie adânc gâtul, dintr-o parte în alta.

De pe buze îi răzbi un gâlgâit, ochii i se roteau, iar brațele i se agitau necoordonat.

– Ca un pește-n undiță.

JJ pufni într-un râs cu hohote. O împinse către scaunul din dreapta. Îmbrăcat în echipamentul lui de zugrav de unică folosință – inclusiv bonetă, mănuși și botoșei –, se dădu jos de pe bancheta din spate. Împinse mai tare corpul ei – care nu mai gâlgâia – și se urcă la volan.

– Ai murdărit peste tot, îi spuse, pornind motorul. Dar nu e problemă... Nu mergem departe.

Se felicită că știuse, pur și simplu știuse, că seara aceasta era cea potrivită. Ploaia, semnul perfect, acoperirea perfectă. Avea să abandoneze mașina lângă complexul comercial aflat la câteva străzi distanță, unde o lăsase pe cea a surorii lui. Apoi avea să pună într-o sacoșă echipamentul de protecție și să se descotorosească de el pe undeva pe drumul de întoarcere la Washington. Și i-ar prinde bine și o pauză de odihnă.

Aruncă o privire la Tracie și își spuse: „Am rezolvat cu o cățea, mai am alte trei!"

De multe ori, Adrian se folosea fie de Maya, fie de Teesha pentru testare. Astăzi, o chemase pe Teesha pentru a pune la punct ultimele aspecte ale unei coregrafii cardio pentru un proiect.

– Hai, Teesh, ar trebui să ne distrăm aici.

– Am un bebeluș căruia îi dau dinții... N-am dormit mai deloc... Și mă dor sânii de la alăptat.

– Exercițiile cardio ca astea îți stimulează bine energia. Așa, acum pas triplu. Dreapta, stânga, dreapta. Folosește-ți șoldurile! Asta activează mușchii trunchiului. Cum de nu ești pe ritm? Ești o fată de culoare...

– Lasă-mă cu stereotipurile! Dar izbucni în râs. Iar acum nu prea îmi pasă de ritm, tot ce-mi doresc e un pui de somn...

–*Chassé*, pas în spate, dreapta, stânga, dreapta. Așa, acum ne întoarcem. Nu uita de șoldurile alea vesele.

–Ți-aș zice eu ceva despre fundul meu!

–Să știi că mișcările astea sunt bune și pentru el.

O imboldi, o îndemnă și o ironiză pe Teesha până reuși să ajungă la final.

–Da, o să meargă.

–Nu vreau să văd niciodată filmarea.

–Doar eu mă uit, pentru revizuire. Cred că trebuie să iuțesc un pic ritmul, să fie mai dinamic. S-ar putea să fie un pic prea ușor.

–Din nou, nici să nu te gândești.

Când Teesha se lăsă moale pe un fotoliu din studio, Adrian îi aduse o băutură de stimulare a energiei.

–Să te mai înviorezi. Eu trebuie să mai lucrez la partea de exerciții de yoga pentru forță.

–Să știi că eu nu fac așa ceva.

–Oricum trebuie mai întâi să pun eu totul la punct. Vreau ca tot programul să fie stabilit clar înainte să ajungă mama. Mai am maxim o săptămână. Dar azi am zi scurtă, totuși. Mai târziu mă duc la carnaval cu Raylan și cu copiii.

–La carnaval... cu copiii. Ești băgată până-n gât în chestia asta, Adrian.

–Sunt. A venit pe-aici pentru o jumătate de oră acum două zile și, de la una la alta...

Teesha se trase în față.

–Spune tot!

–Nu mă refer la aia. Doamne, cu tine totul e despre sex.

–Aș vrea eu. Eu și Monroe am ajuns la una virgulă șase partide pe săptămână.

–Virgulă șase?

–Coitus interruptus. În momentul de față avem o medie de unu virgulă șase. Ne-am jurat să creștem media la doi și să creștem apoi când Phin – slavă Domnului! – o să înceapă grădinița, la sfârșitul lui august. Putem să ne bucurăm de o partidă scurtă când dorm copiii, cam o dată pe săptămână.

–Ce să zic, bine că aveți un plan.

–Sexul spontan e supraevaluat... parcă, din ce îmi aduc aminte vag. În fine... ce una-alta?

– Mi-a spus că mă iubește. Și m-a băgat în sperieți rău de tot. Știam că urma să o zică – nu sunt proastă –, dar tot m-a băgat în sperieți rău de tot.

– Aaah...

Acest „Aaah..." o făcu pe Adrian să-și ridice mâinile.

– Iar eu mă bâlbâi, invoc pretexte sau motive, ridic bariere, iar el e atât de răbdător și de hotărât. De hotărât și de răbdător! Nu contează, și e și foarte sigur pe el, într-un mod calm și ferm... Și de mine. Și de noi. Mi-a enumerat defectele.

– Romantic, n-am ce zice...

– Ba chiar a fost, să știi. Pentru că le vede, le cunoaște și nu îl deranjează. Mi-a înșiruit și câteva de-ale lui, iar eu mi-am dat seama că nu mă deranjează. Și... i-am spus că îl iubesc. Pentru că ăsta e adevărul.

– Aha, deci v-ați făcut declarația cea mare, cea mai mare dintre toate. Ce bine! Era și cazul.

– Era cazul? Teesh, suntem împreună de doar câteva luni. Nici atât.

Teesha dădu din mână, parcă respingându-i argumentul.

– Vă știți de-o viață. Și mereu ai avut o slăbiciune pentru el.

– Ba nu, nu-i adevărat.

Acum Teesha își îndreptă arătătorul fix spre ea.

– Ba da – și nu mă face să încep ca Phin. Acum mult, mult timp, când mi-ai povestit de Maya, mi-ai spus și despre fratele ei mai mare. Și am văzut o scânteie...

– Nu.

– Ba da. Și asta era acum mai mult de zece ani. Ai avut o grămadă de spus despre el.

– Da?

– Despre desenele lui, despre ochii lui verzi...

– O, Doamne! Se așeză și râse pentru sine. Ai dreptate. Așa a fost. Privind în urmă, cred că m-am îndrăgostit de el în ziua în care am văzut desenele de pe pereții camerei lui. Și apoi cum s-a uitat la mine – cu ochii ăia extraordinari – când i-am spus că-mi plac foarte tare. Câți ani aveam? Șapte? Doamne! Cu doze egale de uimire și amuzament, își cuprinse obrajii în palme și dădu din cap. La momentul respectiv, mi-a trântit ușa în nas, așa cum ar fi făcut-o orice băiețel de zece ani care se respectă.

Cred că nu am lăsat niciodată sentimentele astea să iasă la suprafață, mai ales după Lorilee.

– Asta pentru că, în fluxul nesfârșit al continuumului spațiu-timp, asta trebuia să se întâmple acum și aici.

– Sigur, așa se explică.

– Da, chiar se explică. Vă potriviți, Adrian, iar asta e cel mai important, pentru că mulți oameni care se îndrăgostesc unii de alții nu sunt deloc compatibili. Și acum trebuie să plec. Se ridică imediat. Știi, copiii lui Raylan îi vor spune lui Phineas despre carnaval. Iar eu, până la urmă, o să mă trezesc că trebuie să mă duc și eu, vrând-nevând.

– Da! Hai să ne întâlnim acolo. O să fie distractiv. Îi dau mesaj și Mayei, să văd dacă nu vin și ea, Joe și copiii.

– Creezi un grup pentru a-ți ascunde dragostea?

– Nu. Merităm cu toții să ne distrăm un pic. Și, până la urmă... e carnaval!

Cu mult înainte de apusul soarelui, muzica răsuna cu putere, comediile se învârteau și șuierau amețitor, iar copiii – și destul de mulți adulți – chițăiau încântați. Atmosfera, încărcată cu arome de zahăr prăjit, carne pe grătar, grăsime clocotindă, radia fierbințeală și umiditate. Diverse jocuri de îndemânare atrăgeau suflete pline de speranță care scoteau din buzunar câte douăzeci de dolari pentru șansa de a câștiga o jucărie de doi. Clopoțeii zornăiau, roțile se învârteau, iar armele cu aer comprimat bubuiau.

De cum parcară în câmpul pe care se înghesuiau zeci de mașini, Bradley îl luă de mână pe Raylan.

– Hai, tati! Sunt mort de foame. Vreau doi crenvurști, cartofi prăjiți și o porție de gogoși-ineluș, și înghețată, și...

– Dacă mănânci și jumătate din ce-ai spus tu acolo înainte să te dai în comedii, o să verși.

– Ba nuuu!

– Ba daaa! Întâi alege-ți în ce vrei să te dai, apoi haleală, apoi ne mai ducem la niște jocuri până să ne mai dăm în alte comedii.

– Eu vreau să mă dau în parașute, în carusel și în roata mare.

De încântare, Mariah făcu o roată foarte reușită.

– Ești pregătită pentru haosul ăsta? o întrebă Raylan pe Adrian.

– Absolut.

La ghereta de la intrare, cumpără patru bilete cu acces general. Apoi aruncă o privire peste labirintul complex de tarabe și comedii.

– Se pare că întâi avem parașutele.

– Pot să mă dau și eu anul ăsta! Mariah ridică mânuța către cea a lui Adrian. Anul trecut nu eram înaltă de ajuns, dar am crescut. Ne-am măsurat și tot tacâmul. Nu trebuie să mă dau în comediile de copii mici decât dacă vreau eu.

–Ce-ai zice să te dai cu mine, Mo?

–Pot să mă dau cu Adrian, tati. Noi suntem fete.

–Ne descurcăm noi două, îl asigură Adrian.

Și câteva clipe mai târziu rămaseră împreună, înghesuite pe bancheta ca de bob, legănându-se și rotindu-se, din ce în ce mai rapid, până ce lumea întreagă se vedea ca prin ceață. Lângă ea, Mariah țipa de zor, râdea cu poftă și striga.

Când încetiniră, îi zâmbi larg lui Adrian.

–Asta a fost cea mai mare distracție din viața mea!

–Mai sunt și alte comedii.

De cum se întoarseră pe pământ, Mariah sări în brațele lui Raylan.

–Putem să ne mai dăm o dată? Putem?

–Fetița mea neînfricată. Își frecă obrazul de al ei. Sigur. Dar nu mai bine încercăm și altceva înainte?

–Mesaj de la Teesha. Tocmai ce parchează, iar Maya și Joe au oprit chiar în spatele lor.

–Ce-ar fi să le zici că ne întâlnim la carusel?

–Pot să-mi iau vată pe băț când ne oprim să mâncăm?

În mers, Raylan se uită în jos la Mariah, apoi la Adrian.

–S-ar putea să fie nevoie să le pun ochelari de cal.

–Hai să ne oprim aici, să arunci inele pe conul ăla, tati. Îmi dai mie briceagul pe care-l câștigi?

–Când o să faci treisprezece ani, îi spuse Raylan lui Bradley.

–Dar mai e o veșnicie până atunci!

–Și-atunci cum de ieri ziceai că ești aproape adolescent?

Bradley se replie impecabil.

–Aproape că sunt, așa că ar trebui să am briceagul meu.

–Nu iese la socoteală. Totuși, Raylan opri la jocul cu aruncatul inelelor și cumpără bilete. Puse ochii pe un briceag roz, elegant, și aruncă inelul. Și-l petrecu imediat peste conul respectiv.

–Cum ai reușit? întrebă Adrian.

–E vorba doar de coordonare mână–ochi și niște cunoștințe simple de fizică. Îi întinse premiul câștigat. Tu ești suficient de mare să primești așa ceva. Să îl folosești cu chibzuință.

Apoi câștigă un colier țipător pentru Mariah și un pix cu pastă de mai multe culori pentru Bradley.

–Așa ceva n-ar fi trebuit să fie cu putință, comentă Adrian când se puseră în mișcare către următoarea comedie.

–Da, de obicei așa spune și tipul de la tejghea.

Când se întâlniră cu restul, Phineas cercetă comedia în mișcare cu tristețe în ochi.

–Eu nu sunt suficient de înalt să mă dau.

–Dar o să fii la anul, îi spuse Mariah. Eu abia ce-am crescut destul.

–E-n regulă, bărbățelul meu. Eu sunt de-ajuns de înalt, dar nu mă dau în asemenea mașinării care te fac să vomiți. Monroe deja pusese bebelușul în cărut, dând voios din picioruşe. Tu, eu și Thad o să mergem la celelalte comedii. Ce-ai zice să ne-o dai și pe pitica ta, Maya, să o plimbăm cu noi?

–Trei copii și un singur adult? Mângâind fundulețul lui Quinn, în marsupiul pe care îl purta, Maya dădu negativ din cap. De data asta, vin și eu cu voi.

–Facem cu schimbul. Joe se aplecă să o sărute pe Maya. Apoi își frecă palmele. Mie-mi plac la nebunie mașinăriile astea care te fac să vomiți. Ești pregătit pentru prima tură, Collin? Tocmai ce-ai crescut suficient cât să poți să te dai.

Băiețelul își mușcă buza.

–Cred că da...

–Nu ești obligat. Poți să vii cu noi, îi spuse Maya.

–Nu, pot să mă dau.

Ceea ce și făcu, însă, spre deosebire de Maya, se dădu jos cu ochii mari și plini de șoc. Reuși să se mai dea în alte două comedii, cu ochi mari, ca niște luni de sticlă albastră.

–Hai să o lăsăm și pe mami să se distreze un pic, bine? Îl ajutăm noi acum pe Monroe cu piticii.

–Bine. Trebuie să fim corecți. Clătinându-se un pic, Collin apucă mâna lui Joe când porniră către comediile pentru copiii mici. Nu am vomitat.

Ai un stomac de fier.

După prima repriză, consumară ceea ce lui Adrian i se păru o cantitate ridicol de mare de carne, zahăr și grăsimi, după care consumară cât putură din energia acumulată la jocurile de îndemânare, în timp ce amurgul se lăsa peste lume, iar luminile începură să se aprindă.

Ca prin magie, își spuse ea.

Și, ca prin magie, Raylan sparse mai multe baloane cu săgețile aruncate pentru a-i câștiga lui Mariah un inorog de pluș uriaș. La tir, ciurui cu succes lupii, cocoșii, urșii și coioții care se învârteau, obținând un robot pentru Bradley.

–Nu, serios acum, îi spuse Adrian. Cum de reușești?

Raylan ridică pur și simplu din umeri.

–E superputerea mea. Uite, acolo se aruncă bile! Arătă cu degetul. Vedeți vreun premiu care vă face cu ochiul?

Adrian izbucni în râs.

–Fie-ți milă de oamenii ăștia, Ochi-de-Vultur.

–Mie-mi place caracatița, îi spuse Phineas. Caracatițele au câte opt tentacule.

–Ia să vedem ce se poate face.

Câștigă caracatița pentru Phineas și un șarpe de pluș pentru Collin.

–Aici mă ocup eu. Joe arătă către aparatul de lovit cu ciocanul. Am tot dat cu ciocanul. Să vedeți că o să fac clopoțelul ăla să sune.

Îi oferi Mayei sabia cu lumini pe care o câștigase, rotindu-și umerii anticipativ.

Ridică ciocanul deasupra capului și îl trânti cu toată puterea. Când lumina se opri foarte aproape de clopoțel, zise că fusese o tură de antrenament și mai cumpără un bilet.

A doua oară, clopoțelul sună și tot aparatul se lumină.

–Bărbatul meu puternic!

Maya flutură din gene și acceptă vaca de pluș cu ochi mari primită drept premiu.

–Nu vă uitați la mine. Râzând, Monroe își ridică mâinile. Eu deja am câștigat cristalele astea magice printr-un noroc chior. Eu sunt muzician, nu vreun Thor.

Înainte ca Raylan să apuce să facă un pas în față, Adrian ridică o mână.

– Încerc eu!

Bărbatul de la tejgheaua cu bilete îi zâmbi.

– Noroc, domnișoară!

Ciocanul era mai greu decât anticipase, dar își depărtă picioarele, îl ridică și îl trânti bine.

Indicatorul se opri la vreo douăzeci și cinci de centimetri de clopoțelul din vârf.

– A fost o încercare pe cinste, domnișorică.

Bărbatul îi întinse o cordeluță cu flori care se legănau și se luminau.

Adrian și-o puse pe cap, își roti umerii spre spate și apoi în față.

– Încă o dată.

Raylan luă bilete.

Ea prinse bine ciocanul, se poziționă bine, își înclină capul într-o parte și în cealaltă. Apoi trase aer în piept. Expiră. Inspiră din nou și lovi cu ciocanul când dădu tot aerul afară.

Indicatorul țâșni în sus, declanșă clopoțelul și aprinse toate luminile.

– Domnișoricile nu au asemenea mușchi.

Își încordă bicepșii. Bărbatul de la tejghea izbucni în râs.

– Nu prea au.

28

Cam când Adrian făcu clopoțelul aparatului să sune, Rachael găsi alte două femei moarte, ceea ce ridica totalul la opt.

Mai mult de douăzeci la sută, calculă ea mental. Nimeni nu putea să ignore așa ceva. Nimeni.

Întocmi un raport și trimise câte o copie la detectivul din Washington căruia i se repartizase cazul și agentei FBI. Le lăsă câte un mesaj vocal fiecăruia, cerând să se pună în acțiune și să o interogheze pe Nikki Bennett.

Și la dracu' cu tot, până la urmă, își spuse. Avea să mai facă și ea o încercare cu ea.

Îi trimise un mesaj soțului ei. „Îmi pare rău. Îmi pare rău. Chiar rău. Știu că deja am întârziat mult, dar mai am un lucru de care trebuie să mă ocup. O să mai dureze poate o oră, maxim o oră și jumătate."

În timp ce închidea sediul pustiu, el îi răspunse: „Muncești prea mult, Rach. Acasă e totul bine. Maggie e la Kiki în seara asta. Sam m-a bătut măr de două ori la Fortnight, așa că mă consolez cu o carte. Dacă ai timp, ia niște înghețată Butter Crunch. S-ar putea să am nevoie de consolare suplimentară".Răspunsul lui îi aduse zâmbetul pe buze în timp ce încuia ușa în urma ei.

„Îmi fac timp și o să ne consolăm împreună. Te iubesc."

Când îi sună telefonul, văzu că pe ecran îi apăru Număr Necunoscut. În meseria ei, nu putea să ignore apelurile.

–Rachael McNee.

– Doamnă McNee, sunt detectivul Robert Morestead, de la Poliția Richmond, Brigada Infracțiuni Majore.

– Richmond, repetă ea, cu sângele înghețându-i în vene.

– Am găsit numele și numărul dumneavoastră de telefon în agenda lui Tracie Potter.

Rachael se sprijini de ușa încuiată.

– Îmi puteți da numărul de legitimație, să vă pot verifica, vă rog? Când el îi dădu informația, inclusiv numele superiorului său direct, Rachael descuie din nou și aprinse lumina. Un moment, vă rog. Întoarsă la biroul ei, folosi telefonul fix pentru a verifica numărul. Apoi se lăsă pe spătar o clipă, închizând ochii. Domnule detectiv Morestead, am luat legătura cu Tracie Potter și am stat de vorbă cu ea de două ori în legătură cu o anchetă de care mă ocup. Ce i s-a întâmplat? Domnule detectiv, am lucrat în poliție în Washington zece ani de zile. Puteți verifica informația. În momentul de față lucrez cu detectivii Bower și Wochowski, de la Poliția Washington și cu agentul special Marlene Krebs de la FBI. În timp ce vorbea, își scoase o sticlă nouă de apă. Dumneavoastră lucrați la Infracțiuni Majore, așa că presupun că Tracie Potter e rănită sau chiar moartă.

– Asasinarea doamnei Potter a apărut la toate buletinele de știri de pe aici.

– Eu sunt în Washington, nu în Richmond. „Fir-ar să fie!" își spuse în gând. „Fir-ar să fie, am ajuns la nouă." Potter e a noua victimă a unui criminal, de pe o listă cu treizeci și patru de femei. Dați și dumneavoastră câteva telefoane, domnule detectiv, și lăsați-mi un număr de contact unde să pot trimite informațiile și dovezile pe care le am până în momentul de față. Iar, după ce dați telefoanele respective, puneți-i pe agenții respectivi la treabă. Le-am dat-o pe tavă pe principala suspectă, din punctul meu de vedere, iar ei încă nu au interogat-o.

– De unde ați obținut lista asta?

– O să vă trimit copii de pe dosarele și de pe rapoartele mele. Sunt foarte detaliate. Își deschise calculatorul și așteptă să se încarce toate programele. Crimele acestea au avut loc de-a lungul mai multor ani, sunt înfăptuite prin metode diferite și au fost comise în mai multe jurisdicții din țară.

– Și legătura dintre ele?

–Răzbunare. Vă voi răspunde la toate întrebările pe care ați putea să le aveți după ce parcurgeți dosarele și dați telefoanele necesare.

–O să mă apuc să dau telefoane. Și o să vă dau și un număr de fax unde să trimiteți dosarele. Și o să vă pun întrebări. Suntem deja pe teren și putem să ajungem la dumneavoastră în nici două ore.

Era deja nouă și jumătate, își spuse ea. Ei, bine atunci. Al dracului de bine.

–În regulă. Sunt încă la birou, dar trebuie să plec acasă în scurt timp. Putem să discutăm acolo. Îi dictă adresa. Am și eu o întrebare, domnule detectiv. Aș vrea să știu cum a fost ucisă. Orice informații le-ați dezvăluit presei îmi sunt de ajuns.

–Victima a fost ucisă între orele unsprezece și douăsprezece, aseară. Cadavrul i-a fost găsit în parcarea unui complex comercial aflat la câteva străzi distanță de sediul televiziunii unde lucra, în jurul orei opt, în dimineața aceasta. Pare să fie vorba de un furt auto care a degenerat.

–Nu e. Numărul de fax?

Când i-l dădu, Rachael începu să trimită documentele.

–În drum spre mine, verificați următoarele persoane: Jonathan Bennett Junior și Nikki Bennett. Frați. Ne vedem în două ore.

Închise telefonul, îngrețoșată, furioasă la culme. Nu avea să aibă parte de consolare în seara asta, își dădu seama. Și nici de o vizită în care să pună din nou presiune pe Nikki Bennett, personal. Trebuia să se ducă acasă, să se calmeze și să se pregătească de discuția cu detectivul din Richmond.

Înainte să o facă, notă rezumatul discuției telefonice, numele detectivului din Richmond, orele și datele. Apoi îl verifică rapid pe detectivul Morestead.

Polițist cu vechime de douăzeci și doi de ani, dintre care ultimii nouă la Infracțiuni Majore.

Reputație bună, de om serios.

Căută ziarele din Richmond și, ținându-și în frâu sentimentele personale de vinovăție, citi despre detaliile crimei.

–Furt auto pe dracu'! mormăi în barbă.

Și bănuia că Morestead știa și el asta.

Dar nu o știa pe ea, își zise meditativ. În locul lui, și ea ar fi destul de reținută.

*

Se urcase în mașină și o așteptase – așa cum făcuse cu Jayne Arlo, în Erie.

O omorâse imediat – de ce să riște? Dar condusese mașina din parcarea postului de televiziune până la cea a complexului comercial. Așa ar fi durat mai mult până să fie găsită, își dădu seama Rachael. Mai mult timp în care să se poată îndepărta de locul respectiv. O lăsase în mașină, așa că avea mașina proprie, aflată probabil în aceeași parcare. Se urcase la volan și plecase.

Făcu niște copii ale articolelor din presă pentru evidențele ei înainte de a închide din nou calculatorul și a încuia biroul încă o dată.

Se gândi dacă să-l sune pe unchiul ei, dar se hotărî să aștepte până ce avea să ajungă acasă și să se mai liniștească un pic. Era trecut de zece, remarcă, dar sigur el nu se culcase.

Și avea să se oprească să ia înghețata aia afurisită. Măcar atât să facă, din moment ce probabil că avea să fie ocupată jumătate de noapte cu chestiunea asta – plus că avea să aducă polițiști în casa lor.

Luptându-se cu sentimente de vinovăție și furie, ieși din clădire și porni către mașină.

Văzu străfulgerarea, simți înțepătura acută, ca de albină, în braț.

Se răsuci rapid și întinse mâna după chei și după butonul de panică de la ele.

Durerea i se implântă în piept, în umăr. Mergând înapoi cu pași împleticiți, se lovi cu capul de portiera mașinii și simți cum începea să își piardă cunoștința.

El înaintă spre ea. Folosise un pistol .22 semiautomat, ca să nu facă zgomot. Dar știa că mai întâi ar fi trebuit să se apropie mai mult – gloanțele de .22 nu erau prea puternice!

Trebuia să recunoască, se descurca mai bine cu cuțitul decât cu pistolul.

Dar îi plăcea cum zvâcnea pistolul în mâna lui, felul în care gloanțele se implântau pur și simplu în ceilalți.

Detectiva sângera destul de bine, dar avea să-i mai tragă unul în ureche, să fie el sigur.

Tocmai când se apropia, auzi un hohot de râs nestăpânit și glasuri puternice. „Las-o să moară de la hemoragie", își spuse

trăgându-se în jos și retrăgându-se mergând pe vine. Să zacă acolo și să sângereze în voie, ca o cățea băgăcioasă ce era.

–Două cățele rezolvate, mormăi.

Se trase înapoi, după care se folosi de întuneric pentru a ocoli larg clădirea înainte de a ajunge pe un trotuar, pe care porni agale, fluierând.

„Trebuie să rămâi conștientă!" își impuse ea. „Nu te lăsa să leșini. O, Doamne, Dumnezeule! Ethan, copiii noștri..."

Nu, nu, în nici un caz nu avea să le facă una ca asta. Nu avea să moară așa și să-i lase singuri.

Încercă să strige după ajutor, dar glasul nu îi era decât un orăcăit slab. Tremurând, se mișcă suficient – o, Doamne, ce tare durea! – pentru a-și trage telefonul din buzunar. Îi alunecă din degete – sudoare, sânge, șoc, tremur –, dar îl prinse din nou. Apoi tastă numărul de urgență.

–Nouă-unu-unu. Ce urgență aveți?

–S-au tras focuri de armă. S-au tras focuri de armă. Polițist la pământ. Nu, nu mai sunt polițistă. Am fost împușcată. Am fost împușcată. Sunt în parcare.

Dădu adresa în timp ce dinții începeau să îi clănțăne.

–Trimit un echipaj de poliție și o ambulanță la adresa dumneavoastră. Rămâneți pe fir. Rămâneți pe fir. Cum vă numiți?

–Rachael McNee. Am fost împușcată de trei ori. Poate de patru. Poate de patru, aș zice. M-am lovit la cap. Să fi fost un glonț? Nu știu. Pieptul mă doare cel mai tare. Pierd sânge. Suspectul este...

–Rămâi pe fir cu mine, Rachael. Ajutoarele sunt în drum spre tine.

–Cau... caucazian, sex masculin. L-am văzut, l-am văzut... În jur de treizeci și cinci de ani. Un metru șaptezeci și opt, șaizeci și opt de kilograme. Blond, cu barbă, o barbă scurtă și... nu-mi aduc aminte altceva. Îmi pierd cunoștința.

–Rămâi cu mine, Rachael. Se aud sirenele în telefon. Stai cu mine.

–Nu pot...

Și leșină.

Își recăpătă cunoștința câteva secunde și lumea parcă se învârtea cu ea. Lumină, prea puternică, fix în ochii ei. Voci, prea

puternice. Nu putea gândi de atâta larmă. „Tăceți!" le zise în sinea ei. „Tăceți, ca să pot să gândesc."

Agită dintr-o mână și cineva – un străin – se aplecă peste ea.

– Avem grijă de tine. Rezistă!

– Bennett. Cuvântul era rostit greoi. Nu-și putea simți limba. Junior... m-a împușcat.

– Bine. Ești bine. Rezistă!

Dar deja leșinase din nou.

În baie, Nikki stătea ghemuită. Uneori îi era atât de frig că era cuprinsă de tremurat. Alteori îi era atât de cald că era scăldată în sudoare.

Duhnea. Încercase să se spele, dar tot duhnea. Nu putea să ajungă la întrerupătorul de lumină.

Uneori se ruga ca becurile să se ardă, ca să aibă parte de ceva întuneric. Apoi se cutremura la ideea de a rămâne în întuneric. Încheietura stângă, tumefiată și plină de sânge, o durea. Fața, acolo unde o lovise, pulsa și ea. Lua pastilele pe care i le lăsase JJ și o ajutau întrucâtva. În cap vizualiza poveștile pe care le auzise, despre animale care-și rodeau propriile membre pentru a se elibera dintr-o capcană.

Oare putea să o facă? Oare ar fi trebuit să încerce?

Nu-și dădea seama cât timp trecuse. O zi? O săptămână?

Mâncă niște cereale uscate, biscuiți. Un măr. O banană. Și începu să se teamă că avea să rămână fără mâncare, după care avea să moară de foame încet-încet.

Și îi era teamă că el nu avea să se mai întoarcă. Așa cum îi era teamă că avea să se întoarcă. Știuse.

Ori de câte ori se lăsa în voia lacrimilor, recunoștea că știuse cum era. Nu era normal, nu fusese niciodată chiar normal. Predispus la răutate și violență și acoperise totul cu zâmbete adoratoare adresate tatălui lor.

O urâse dintotdeauna; iar ea știuse și asta. Asta pentru că – îi spusese o dată – se născuse prima. Pentru că îi răpise părți din iubirea și atenția tatălui lor care i se cuveneau lui, de drept.

Și totuși... îl protejase, nu-i așa? Îl acoperise când se furișase din casă noaptea. Îi spălase hainele de sânge înainte să le poată

vedea cineva. Îi distrăsese atenția mamei lor – ah, și cât de ușor fusese! – ori de câte ori începea să îl ia la rost.

JJ o omorâse pe mama lor.

Oare ea știuse asta? Nu, nu, nu credea că știuse. *Poate că bănuise*... Un pic. Dar nu știuse clar.

Îi trimisese bani când avusese nevoie. Nu pusese niciodată întrebări. Nu voise să știe răspunsurile. Ușurată că, în cea mai mare parte din timp, stătea departe de ea. Avea viața ei, *nu-i așa?* Nu-i așa? Nu-i așa?

Se ghemuia, plângând amarnic, râzând, copleșită de durere, de pulsația cărnii, ascultându-și propriile mormăieli incoerente în timp ce vorbea singură. Se temea că avea să-și piardă mințile pentru că voise să aibă viața proprie.

Nu știuse nimic despre poezii... Nu știuse nimic despre crime – despre femeile pe care le omorâse. Dar știuse că era totul adevărat când venise detectiva aceea. Știuse, și-l acoperise pe fratele ei. Tatăl ei îi spusese, repetând obsesiv, că asta era sarcina ei. Iar ea nu voise decât să se achite de sarcina ei. Nu voia să moară pentru că-și făcuse datoria.

Detectivul Morestead citea dosarele lui Rachael în timp ce partenera lui conducea. Morestead, un tip dichisit, avea nodul de la cravată strâns cu grijă și pantofii perfect lustruiți. Lucra în poliție de douăzeci și doi de ani și la Infracțiuni Majore de aproape un deceniu. Își menținea părul tuns scurt și chipul cu maxilar pătrățos bărbierit impecabil.

Fusese și avea să fie mereu omul detaliilor.

În rapoartele lui Rachael găsi o mulțime de detalii.

Partenera lui – de peste cinci ani – Lola Deeks, avea o înfățișare mai relaxată. Își purta părul într-o coafură scurtă și simplă, dar el știa – căci ea îi spusese – că asta era pentru a-și folosi timpul pentru lucruri mai importante. Cum era somnul. Purta sacouri sau taioare, dar prefera culorile bătătoare la ochi. De obicei, pe sub ele purta un tricou, nu o cămașă.

Întotdeauna – cu excepția lunilor de iarnă cu zăpadă – în picioare avea pantofi sport. El estima că avea cel puțin douăsprezece perechi mereu.

Dacă el era omul detaliilor, ea se concentra mai mult pe imaginea de ansamblu.

Îi citi mai multe fragmente în timp ce înaintau pe autostrada 95. Și se lansau în discuții și dezbateri.

– E o crimă care seamănă cu cazul nostru, cu excepția armei crimei. Pistol de .22, împușcătură în ceafă la victima respectivă. Dar în mașină, din spate.

– O aștepta în mașină, așa cum am făcut reconstituirea în cazul lui Potter. McNee avea opt din treizeci și patru, înainte să o adăugăm pe Potter? Aici nu e vorba doar de ghinion, Bobby. Respectiva – asta dacă detectiva are dreptate și e vorba de Nikki Bennett – călătorește des în interes de serviciu. Își alege o țintă, atacă, după care pleacă din oraș.

– Statistic vorbind...

– Da, da. Îi aruncă o privire scurtă. Nu sunt arme sau metode folosite de obicei de femei. Femeile criminali în serie sunt păsări rare. Dar uneori se mai întâmplă să dai și de o pasăre rară, Bobby.

– Uneori. Le-a cerut polițiștilor din Washington să obțină un mandat pentru verificarea programului delegațiilor lui Bennett. O să punem și noi presiune pentru asta. Se trase de lobul urechii. Cu mobilul stăm cam prost.

– Nu e vorba că stăm prost, ci că e o adevărată nebunie. Răzbunarea propriu-zisă le-ar viza pe cele două Rizzo – mamă și fiică, plus bona. Dar nebuna se hotărăște că toate femeile care s-au jucat de-a doctorul cu tati sunt la fel de vinovate, așa că trebuie să plătească toate.

– E vorba de mulți ani, Lola. Și răbdare nesfârșită. Și nicăieri nu apar poezii sau amenințări, cu excepția fetei Rizzo.

– Are vreo treizeci de ani, Bobby. Nu mai e „fată", amice. Ea e cea care contează cel mai mult, așa că ea e cea care primește poezii.

– E o legătură de sânge la mijloc, confirmă el.

– Face legătura și o torturează. E o prostie, dar e și o chestie de orgoliu. O să ieșim în curând de pe drumul ăsta afurisit.

– O să iau legătura cu conducătorul de caz din Washington. Poate o să și stăm de vorbă și cu el, dacă tot ajungem acolo.

Detectivul găsi numărul în dosar. Îl surprinse când polițistul din Washington răspunse la primul apel.

– Detectiv Bower.

–Domnule detectiv Bower, la telefon detectivul Morestead de la Poliția Richmond. Anchetăm o crimă și cred că am făcut legătura cu un caz de care vă ocupați. Suntem în drum spre Georgetown, să stăm de vorbă cu o detectivă particulară, Rachael McNee.

Lola aruncă o privire când remarcă faptul că umerii partenerului ei se traseră ușor înapoi. Îi cunoștea limbajul corporal. Se întâmplase ceva. Și nu era deloc bine.

–Când? Începu să noteze grăbit pe carnetul pe care îl avea în poală, pe care făcea notițe în legătură cu dosarele. Și unde e acum? Ne vedem acolo. Aruncă un ochi pe ecranul GPS-ului și recalculă. În cincisprezece minute.

–A apărut alta? întrebă Lola după ce el închise telefonul.

–Detectiva a încasat patru gloanțe chiar lângă clădirea unde are biroul. Poate la jumătate de oră după ce am stat de vorbă cu ea.

–Moartă?

–Nu încă. Mă duc să văd la spital. E în operație.

JJ făcu o oprire la Aeroportul Național Reagan pentru a abandona mașina într-o parcare pe termen lung și a fura alta. Își îndesă geanta de voiaj strânsă bine – în care avea echipamentul de protecție plin de sânge – într-un coș de gunoi.

Deși nu-i plăcea deloc că trebuia să renunțe la mașina aceea elegantă, afurisiții de polițiști știau de sora lui, așa că știau și de mașina ei.

Era timpul să facă o schimbare.

Avu noroc cu o dubiță veche, banală, fără sistem de alarmă. O deschise, transferă bagajele în ea, apoi armele și uneltele. Având în vedere că era joacă de copil să pornească pe direct rabla asta, porni din nou la drum în nici zece minute. Avea să aibă nevoie să alimenteze, observă. Și avea să găsească un loc mai sigur ca să se ocupe de schimbul numerelor de înmatriculare. Mai bine să aibă grijă, decât să-i pară rău după aia!

Poate avea să oprească într-un refugiu pentru camioane, sau într-un spațiu de odihnă, să ia ceva de mâncare și să doarmă un pic. Mai avea câteva dintre pastilele alea utile, să îi dea un impuls de energie, dar avea timp, așa că poate avea să doarmă.

Nu se prea grăbea, căci voia să savureze experiența. Polițiștii – așa cum el o dovedise în repetate rânduri – erau prea proști pentru

a face legătura între înjunghierea unei ziariste – ce ziaristă, tot de fâcea era să citească de pe prompter – din Virginia cu împușcarea unei detective particulare în Washington.

Aveau să se agite inutil cu amândouă cazurile, în timp ce el se ducea la dracu'n praznic, să petreacă niște clipe de neuitat cu bastarda concepută de tatăl lui.

Cea care îl omorâse pe tatăl lui.

Se uită pe telefon pentru a găsi un refugiu pentru camioane aflat pe drum. Îi plăceau refugiile pentru camioane, așa cum îi plăceau și șoferii de cursă lungă. Nu doar o dată îl rugase pe câte unul să îi pună la poștă o scrisoare pentru iubita lui la următoarea oprire.

Era doar un jocuLeț de-al lor, le spunea, și le cumpăra o cafea.

De data aceasta, nu avea nici o poezie de pus la poștă. Dar poate că avea să compună una. O ultimă poezie, pe care să o lase lângă corpul ei frânt și plin de sânge.

Da, așa avea să facă. Fix asta avea să facă! Iar poezia aceea avea să fie publicată în ziare, pe internet. Cățele ca aceea pe care tocmai ce-o omorâse aveau să o recite solemn pe ecranele televizoarelor. Iar el avea să fie celebru. Și avea să-l facă mândru pe tatăl lui! Așa că ar trebui să o semneze de data asta. Nu cu numele lui, bineînțeles. Cu un pseudonim. Bardul, își zise. Tatăl lui îl iubise pe Shakespeare ca pe un frate, așa că asta ar fi fost ca un fel de omagiu adus tatălui său.

Avea să-și comande o friptură și ouă, niște turtițe de cartofi, niște cafea tare și bună, cum găsea mereu în refugiile pentru camioane, și avea să compună cea mai bună poezie a sa de până acum. Și avea să i-o citească acelei cățele înainte să-i dea lovitura de grație.

După ce avea să termine, după ce avea să-i fotografieze frumos cadavrul, fața aia de cățea, avea să se întoarcă repede la vechea lor casă, ca să se ocupe de sora numărul unu. Ea nu avea să primească nici o poezie, se hotărî. Doar un glonț în cap. Rapid și ușor. Era păcat, își spuse meditativ, că nu avea să mai aibă resursa aceea de bani mai încolo, dar știa prea multe. Iar femeile nu-și puteau ține gurile alea de cățele, tot dădeau din ele. În plus, în casă erau o mulțime de obiecte de valoare pe care putea să le ia la plecare. Iar apoi, ca un șofer de cursă lungă, avea să o pornească înapoi spre Wyoming. Și avea să se ocupe de restul cățelelor de pe listă pe îndelete.

Și avea să se ocupe de ele la ceva timp una de alta, ca de obicei. Când era vorba de opera vieții tale, nu trebuia să te *zorești*.

În timp ce JJ își înfuleca friptura și ouăle, Morestead și Deeks coborau din ascensorul de la spital. Amândouă îl recunoscură ca fiind polițist pe bărbatul care se plimba încolo și încoace la nici doi metri distanță.

Morestead își scoase legitimația.

– Detectiv Bower?

– Nu. Bărbatul masiv îmbrăcat în tricou și o pereche de blugi cu talia înaltă îi țintui cu o privire dură. Sergent Mooney. Rachael McNee e nepoata mea, fata surorii mele. E în operație. Bower și Wochowski au ieșit un pic.

– Ne pare rău pentru ce s-a întâmplat cu nepoata dumitale, sergent, începu Deeks și îi spuse cum se numeau. Știi în ce stare e?

– Nu știu nici pe dracu', doar că a încasat patru gloanțe. Le-au scos și acum sunt dovezi. Două în piept. Bătu cu pumnul în al lui. A sunat chiar ea, așa a făcut. Așa om e.

– Au identificat vreun suspect?

Privirea dură se mută acum asupra lui Morestead.

– Nu sta proțăpit acolo, punând întrebări prostești. Ați venit să stați de vorbă cu ea pentru că ați pus și voi lucrurile cap la cap. Sau vi le-a pus ea. Dacă voi, ăștia de la Infracțiuni Majore, nu scoateți mandat pentru Bennett, mă duc eu, scot un judecător din pat și fac eu rost, fir-ar să fie de treabă!

– Sergent... Deeks i se adresă cu blândețe – era una dintre calitățile ei. Am preluat cazul ăsta acum nici optsprezece ore. Se pare că partenerul meu a fost ultima persoană care a stat de vorbă cu nepoata dumitale înainte să se întâmple ce s-a întâmplat. Da, ea a pus lucrurile cap la cap și am citit pe drumul până aici dosarele pe care le-a întocmit și pe care ni le-a trimis. Dacă Bower și Wochowski nu pot să obțină un mandat pentru a o aduce la interogatoriu pe Nikki Bennett, pentru percheziționarea casei, biroului, autoturismelor ei, ne vom ocupa noi.

Mooney întinse o mână și expiră prelung.

– V-am sărit la beregată. A trebuit să ies din sala de așteptare. Soțul lui Rachael, cei doi copii, sora mea, cumnatul, fratele lui Rachael, sora ei, drace... mai toată familia, și avem o familie mare,

stau înghesuiți acolo, sau pe afară, încercând să-și mai calmeze grijile plimbându-se de colo-colo.

– Fratele meu a fost împușcat. Era student la Virginia Tech – atacul din 2007. Eram doar o copiliță. N-am fost niciciând atât de speriată cum am fost atunci, stând în camera aia de așteptare. De-asta m-am și făcut polițistă.

– A scăpat cu viață? o întrebă Mooney.

– Da. A fost primul din familia noastră care a terminat facultatea.

– Mă bucur să aud. Își trecu o palmă peste părul încărunțit. Hai să vă fac rost de niște cafea.

Ușile ascensorului se deschiseră din nou.

– Bower, Wochowski – Morestead și Deeks.

Mooney așteptă ca toți să dea mâna.

– Ați făcut rost?

– Se lucrează la asta, dom' sergent. Se lucrează. S-au dus să trezească un judecător. Își masă ceafa. Wochowski a stat de vorbă cu șeful cel mare cât eu am discutat cu procuroarea – și am scos-o din pat.

– O să adunăm o echipă, îi anunță Wochowski pe ceilalți. O echipă de arestare, o echipă de căutare. Eu și Bowers o s-o aducem pentru interogatoriu. Sunteți cu toții bineveniți să asistați. Are bani, adăugă, deci își permite un avocat bun. Avem nevoie de niște dovezi concrete. Dovezi clare. Dacă femeia asta a împușcat-o pe Rachael, continuă Bower, o s-o băgăm la zdup. Îți promit solemn, dom'sergent. Avem nevoie ca echipa asta de căutare să ne descopere ceva care să o lege de Rachael și de celelalte femei pe care Rachael e de părere că le-a omorât femeia asta.

– N-a ieșit din operație? întrebă Wochowski, iar Mooney doar dădu negativ din cap.

– Când o să iasă, când o să-și revină, o să ne ajute să o punem la pământ.

– Eram pe punctul de a ne duce peste ea. Bower se lovi ușor cu pumnul în coapsă. Urma să ne ducem azi să stăm de vorbă cu Bennett. N-am putut să ne ocupăm de asta mai devreme. Și-apoi ne-am trezit cu crima aia dublă.

Mooney dădu din mână.

Nici mie nu mi s-a părut urgent. Ar fi trebuit. Dar nu mi s-a părut...

Îl scutură brusc și se îndepărtă când o văzu pe una dintre doctorițele care asistaseră la operație. Inima îi bubuia în gât, în urechi.

– Ați operat-o pe Rachael McNee. Sunt unchiul ei. Sunt...

– Îmi aduc aminte. Femeia cu glas calm și ochi obosiți dădu afirmativ din cap. Numele meu e doctor Stringer. Nepoata dumneavoastră e în stare stabilă. E puternică și e stabilizată. Starea ei e gravă și o s-o ținem sub atentă observație pentru următoarele douăsprezece ore. Dar a ieșit bine din operație.

– Puteți să le spuneți și celorlalți din familie! Vor vrea să intre să o vadă. Știu că nu poate să intre toată mulțimea asta, dar soțul, copiii, mama ei... Au nevoie să o vadă.

– Va fi sub efectul sedativelor toată noaptea, dar da, vom face aranjamentele necesare.

– Toți ăștia nu se vor clinti de aici până nu se trezește.

– Cantina e deschisă non-stop. Pot să vorbesc să i se aducă un pat de campanie soțului, de cum o să iasă de la Terapie Intensivă. Rănile de la umăr și braț sunt minore. Cele din piept sunt mai grave, după cum am discutat deja. De asemenea, prezintă abraziuni și pe ceafă, de la cădere, cred. Vreau să spun că e o minune că și-a păstrat cunoștința cât să apuce să sune la nouă-unu-unu.

– N-o știți pe Rachael...

Doctorul zâmbi.

– Acum, da. Sper că o să-l găsiți pe cel care i-a făcut asta.

– Puteți să fiți sigură. A venit toată familia. Sau mare parte, oricum. Se întoarse către ceilalți polițiști. Lăsați-mă să vorbesc cinci minute cu familia, după care vin și eu cu voi.

– Dom' sergent...

– Nu te pune cu mine în chestia asta. Sunt polițist aproape cât ai fost tu pe lumea asta, Bower. N-o să fac nimic să pun în pericol ancheta împotriva individului sau a individei care a băgat-o pe nepoată-mea în spital. Și am de gând să fiu de față când îi puneți cătușele.

– Cinci minute. Trebuie să ne întoarcem la sediu, să ne echipăm și să punem la curent echipa.

– O să participăm și noi la asta. Morestead așteptă privirile frustrate pe care le anticipase. Doar ca să observăm și să vă ajutăm

în caz de nevoie. E operațiunea voastră, domnilor detectivi. Dar o să fie nevoie să o interogăm și noi pe suspectă, în legătură cu victima noastră.

– Mi se pare corect. Te lăsăm cinci minute, Mooney. Și... domnule sergent? Mă bucur tare că Rachael o să-și revină. Deeks se uită spre sala de așteptare de unde se auzeau plânsete. Lacrimi de ușurare, rosti. E alt sunet ca la plânsetele de suferință. Mă bucur să le aud.

29

Pentru că durerea nu se dădea dusă, Nikki luă mai multe pas-le. Tot ațipea și se trezea, după care mai luă altele. Îi țiuiau urechile și, deși părea cu neputință, capul o durea și mai tare. Ca cum niște baroase i s-ar fi năpustit asupra creierului. Din cauza faptului că lanțul nu era suficient de lung, când se ridica trebuia să stea cocoșată, dar când încerca, încăperea se învârtea cu ea și era nevoită să se așeze din nou. Sau să vomite din nou. Așa că mai luă niște pastile.

Uneori auzea voci, dar când își ținea respirația pentru a se pregăti să strige după ajutor, își dădea seama că vocile acelea erau în capul ei. Doar JJ putea să intre în casă, iar el sigur nu i-ar fi venit în ajutor.

Ieși din nou la suprafață, bolnavă și tremurând, cu ochii plini de lacrimi și urechile țiuindu-i. Bubuieli. Capul ei, Doamne, da, capul ei, dar mai era și altceva. Bătea cineva în ușă? Nu puteau să intre, nu, nu puteau intra, dar poate, dacă ar fi putut să țipe, poate aveau să o audă. Dacă ar fi putut să se ridice în picioare, măcar pe aproape, și-ar fi putut umple plămânii cu aer și ar striga. Poate.

Încercă, suspinând în timp ce încerca să se ridice pe picioarele tremurătoare și amorțite. Trăgând aer în piept, reuși să scoată un scâncit nefiresc, iar amețeala o copleși ca un val. Se prăbuși în față și se lovi cu fața de capacul de la toaletă.

Sângele îi bufni din nasul spart. Ambii dinți din față i se înfipseră puternic în buză înainte să se spargă. Durerea, feroce

și sălbatică, nu dură decât o clipă, înainte să alunece moale pe pardoseală.

Dincolo de ușa casei, Bower lovi din nou cu pumnul în ea.

– Nu e nici o lumină aprinsă înăuntru. Deeks se apropie în fugă. Nu e nici o mașină parcată pe alee. Are un Mercedes sedan, nou, înregistrat pe numele ei.

– S-ar putea să fi fugit. Bower făcu un pas înapoi. Dădu aprobator din cap către polițistul în uniformă din spatele lui. Sparge-o!

Berbecele izbi ușa, o dată, de două ori, iar a treia oară doborî ușa grea, din mahon.

– Poliția! strigă Bower în timp ce polițiștii intrau. Suntem autorizați legal să intrăm în clădire. Ieșiți cu mâinile ridicate.

Deeks aprinse luminile.

– Rahat, se pare că avem niște sânge aici. Se ghemui. Sânge uscat pe podea. Poate că nu a fugit.

– Hai să ne asigurăm că nu e aici.

– Casele vechi, ca asta, sunt un labirint de camere, sublinie Mooney în timp ce Bower instruia un echipaj să se ocupe de etajele unu și doi.

Cu arma scoasă, Deeks deschise o debara în timp ce Morestead porni spre partea din spate a casei, anunțând în continuare că erau de la poliție. Wochowski verifică încăperea din față, salonul din lateral, iar Mooney se apropie de ușa de sub scară.

O altă debara, își zise, poate o baie de serviciu.

Adulmecă în timp ce întinse mâna către clanță. Sânge, vomă.

– Am ceva aici! strigă, după care smuci de ușă, pentru a o deschide. Ei, să-mi trag una! Avem nevoie de o ambulanță! Punându-și pistolul în toc, intră și se ghemui. Își lipi degetele de gâtul lui Nikki. E în viață. Dar leșinată. Doamne, e aici de ceva timp...

Deeks fu cea care se apropie și se uită peste umărul lui Mooney.

– E și sânge proaspăt acolo. Avem nevoie de un clește de tăiat metal aici!

– Și-a spart doi dinți. Și asta e o rană proaspătă. Mooney o întoarse pe o parte, ca să nu se sufoce cu propriul sânge. Și-a lovit capul de budă, fix asta a pățit. Uită-te cum a sărit sângele! S-a prăbușit dintr-odată, dar are și vânătăi mai vechi, plus că pun pariu că avea nasul spart înainte să pice peste toaletă.

– Are mâncare în cutia asta. Cereale, biscuiți, niște cotoare
mere care arată dezgustător, coji de banane. O sticlă aproape
…ă de Advil. Cine a legat-o de perete n-a vrut să o omoare.
– Are un frate.
Bower veni și el.
– Doamne, e varză... Ambulanța e în drum spre noi. Am dat
…ina în urmărire.
– S-ar putea să fie cazul să facem același lucru și cu fratele,
…i Mooney.
Bower se uită la femeia inconștientă, la cătușa care o ținea
…ată de perete, la cutia cu provizii. Și dădu aprobator din cap.
Nikki își recăpătă cunoștința, un pic, în mașină. Ochii i se
…chiseră, lucioși ca sticla, se duseră în sus, după care într-o parte
…cealaltă.
– Ești în siguranță acum, Nikki. Bower se aplecă spre ea în
…mp ce paramedicul îi verifica semnele vitale. Ești bine. Sunt de
…a poliție și acum suntem în drum spre spital.
– De ce? rosti peltic, după care scoase un geamăt. Au, fața
…ea... Nu-mi simt fața.
– Ți-am dat ceva care să te ajute cu durerea, o informă paramedicul. E în stare de șoc, domnule detectiv.
– Văd și eu. Nu mai avem mult, Nikki, și se vor ocupa de tine.
…oți să-mi spui ce s-a întâmplat? Poți să-mi spui cine ți-a făcut asta?
Nikki parcă plutea, simțea o greață ușoară, o amorțeală și îi
…ra foarte frig. Dar își făcu datoria. Parcă nu putea să se abțină.
– Nu știu. Un bărbat care a bătut la ușă. M-a împins. M-a lovit.
Apoi m-am trezit în baie. Legată cu lanțul ăla.
Își permise să plângă în voie.
– Îl cunoști? L-ai recunoscut?
– Nu. M-a lovit. De ce? Închise ochii și încercă să gândească.
…n experiment? încercă să rostească. A zis? Nu-mi aduc aminte.
A râs. Și mă durea... mă durea tot.
– Cum arăta? Îți aduci aminte?
Nikki își amintea de băiatul pe care-l dorise în colegiu, cel care
…oar zâmbise batjocoritor când ea încercase să îl atragă. Cel care o
…ăcuse să se simtă urâtă și proastă.
Așa că îl deschise pe el.

– Înalt. Tânăr. Păr șaten, ușor ondulat. Ochi albaștri. Foarte albaștri. Țin minte. Față frumoasă, cu gropițe când zâmbea. Și avea accent. Sudist, molcom, sudist. M-a lovit. Acum sunt obosită.

Închise ochii și, deși rămase trează, se lăsă să alunece. JJ nu putea să îi facă rău aici, își zise. Acum avea să se întoarcă la viața ei. În curând. Nu-i păsa dacă mai făcea rău altcuiva. Ea plătise destul. Nu era vina ei.

La spital, Bower se întruni cu partenerul lui, cu Mooney și cu cei doi detectivi din Richmond.

– A declarat că nu-l cunoaște pe tipul care a închis-o acolo. Era într-o stare destul de rea și burdușită cu calmante, dar ne-a dat o descriere cât de cât. Tipul pe care l-a descris nu seamănă deloc cu cea mai recentă fotografie cu fratele ei. A leșinat înainte să-mi poată da mai multe detalii, dar zice că e șaten, cu ochi albaștri – păr ușor ondulat – și tânăr, înalt. Gropițe în obraji și accent sudist.

– Un tip ciudat îi bate la ușă, o lovește, o încuie în baia de serviciu, îi fură mașina – dar îi lasă mâncare și calmante? Și asta cu două zile înainte ca nepoata mea să fie împușcată? Mooney se mulțumi să se strâmbe. Astea-s praf în ochi, zău.

– O să discutăm din nou cu ea, să obținem mai multe detalii. Și, dacă e praf în ochi, o vom presa până recunoaște. Dar ne-a servit cu de la ea putere descrierea asta. A zis ceva despre un experiment. Ca o întrebare, ca și cum nu era sigură.

– L-am pus în urmărire pe frate și căutăm și mașina, le reaminti Wochowski. Și poate că tind să fiu de acord cu Mooney că descrierea e praf în ochi, dar trebuie să te întrebi: De ce să mintă? Dacă pe tine frate-tău te-ar fi pocnit, te-ar fi legat cu un lanț, de ce să minți ca să îl acoperi?

– Poate-s nebuni toți în familia asta. Morestead ridică din umeri. Da, viața ei nu arată că ar fi ceva în neregulă cu ea. Dar, de fapt, nu arată nimic. Poți să te mai întrebi... e complice în toată chestia? Să fi lucrat împreună și apoi să se fi certat?

– Înțeleg ce zici. Deeks dădu aprobator din cap. Și îmi place abordarea asta. Dar, pe de altă parte, n-ai cum să nu te întrebi de ce nu-l dă în gât direct. Să zică „O, Doamne, fratele meu... Ce-a făcut? A zis asta, asta, și-a ieșit din minți. Habar nu aveam!“ Și cui să nu îi fie milă de o femeie pe care fratele ei o lovește în figură,

...pă cu un lanț și apoi o lasă închisă, cu niște cutii de cereale ...ru două-trei zile, la cum arătau lucrurile acolo.

-Mai încercăm o dată să stăm de vorbă cu ea, după ce o mai ...iesc un pic medicii. Se uită la ceas. Ei, drace... Uitați ce e, ...duc să văd cum stau lucrurile cu ea. La cum văd eu lucrurile, ...rebui să închidem ochii câteva ore, după care să ne apucăm ...nou de treabă. Rămâneți pe-aici, voi ăștia din Richmond?

-Nu plecăm până nu stăm de vorbă cu ea.

Morestead se uită la Deeks și primi o mișcare aprobatoare ...p cap.

-Avem un dormitor la sediu, dar nu v-aș recomanda, dacă ...ma vă permite să vă luați camere la motel.

-Eu mă duc înăuntru, să stau un pic cu Rachael. Aștept să mă ...eți la curent și vreau să fiu de față dacă stați de vorbă cu ea, dar ...o să rămân cu familia. Amândouă sunt în același spital, nu-i ...că e bizar? Mooney se uită peste umăr, către ușile de la sala de ...rații. Dar știm un lucru. Nu ea a împușcat-o pe nepoată-mea. ...și asta nu înseamnă că nu a participat la toată chestia.

-Echipajul de cercetare e în continuare la ea acasă. Dacă e ...va care să demonstreze că era implicată, băieții noștri sigur vor ...si. Mă duc să verific în ce stare mai e.

Bower ascultă ceea ce lui i se părea discursul tipic al medicilor. ...cienta avea nevoie de odihnă și de liniște. Pe lângă asta, i se ...nfirmă că avea la nivelul feței răni vechi de mai mult de patruzeci ...opt de ore, iar rănile și zgârieturile de pe încheietură erau la fel ...e vechi. Ceea ce o excludea de pe lista de suspecți pentru crima ...in Richmond. Pe lângă nasul spart, pometele fracturat, rănile ...ave la nivelul gurii și a încheieturii drepte, mai avea și o contuzie. ...cel mai probabil, avea goluri de memorie și era dezorientată.

După ceva presiuni – puternice –, reuși să obțină permisiunea ...e a intra cinci minute la ea – minute pe care avea de gând să le ...ngească. Apoi doctorul insistă asupra unui interval de odihnă ...e opt ore.

Pentru a fi cât mai corect, îi luă cu el pe Mooney și pe Deeks – ...erând că perspectiva unei femei avea să-i fie de ajutor.

Arboră expresia lui de Polițist Prietenos, apropiindu-se de patul ...a Nikki.

-Cum te simți, Nikki?

– Nu știu. Sunt atât de obosită... Sunt la spital.

– Și ești în siguranță. Nimeni n-o să-ți facă nici un rău. Am venit cu tine în ambulanță și am stat un pic de vorbă. Sunt detectivul Bower.

– În ambulanță? Nu-mi aduc aminte.

– Nu e nici o problemă. Mi-ai vorbit de persoana care ți-a făcut rău. Trebuie să-ți spun câteva întrebări, după care o să te lăsăm să te odihnești. Ai zis că e tânăr. Poți să-mi spui ce-ai vrut să spui cu asta?

– Ei cine sunt? Ochii ei poposiră asupra lui Mooney și Deeks. Nu-i cunosc!

– Sunt polițiști, ca și mine. Suntem aici ca să te ajutăm, să ne asigurăm că ești în siguranță. Cam câți ani ai zice că avea persoana care te-a atacat?

– Bărbatul... Închise ochii din nou. Aproape că zise douăzeci, pentru că atâția ani avea el pe atunci. Dar își făcea griji că li s-ar părea prea tânăr. Nu-mi dau seama... Până în treizeci. Poate puțin peste vârsta asta. Îmi pare rău.

– E-n regulă. Total în regulă. Bărbat caucazian?

– Da.

– Cu ce era îmbrăcat?

– Nu-mi... o uniformă? Nu, nu cred... poate. Nu, nu pot să-mi aduc aminte. Îmi pare rău.

– Ai putea să-l descrii din nou, cât poți de bine?

– Era... înalt.

– Cât de înalt?

– Cred... mai înalt decât tine, cred. Un pic. Puternic. Cred că era puternic. Păr șaten, ușor ondulat, și ochi albaștri frumoși. Atât de frumoși, de fermecători... Gropițele, accentul... Era ca o vedetă de cinema.

– Când o să te simți un pic mai bine, ai fi dispusă să colaborezi cu un desenator de la poliție?

– Pot să încerc. Acum sunt atât de obosită...

– Ai zis ceva de un experiment. El ți-a zis asta?

– Experiment? A zis el asta? Am plâns. Plângeam, iar el râdea. Aveam toaleta aproape, nu-i așa? Puteam să am acces la apă, nu-i așa? Uite niște mâncare. Ia pastilele astea. O să mă întorc.

– A zis că o să mă întoarcă?

–Cred... da. Mi-era teamă că n-o s-o facă. Mi-era teamă că o să se țină de cuvânt. Mi-era atât de teamă...

–Și s-a întors?

–Nu cred... nu știu. Uneori mi se părea că auzeam voci. Dar nu știu.

–Unde îți ții cheile? De la casă, de la mașină?

–În castronelul de pe măsuța de lângă ușă. Dacă le pui acolo, știi mereu unde sunt. Acum vreau să dorm. Doar să dorm.

Mooney se apropie puțin.

–Bărbatul acesta era în casă când a venit Rachael McNee la tine?

Nikki simți efectiv cu frica i se implântă în coloană, de sus în jos.

–Cine?

–Rachael McNee. A venit la tine. E detectivă particulară.

–Da, da. Nu... Îmi aduc aminte că a venit cineva. Tocmai mă întorsesem acasă? Cred că abia ce ajunsesem acasă. Făcusem cumpărături de mâncare. De ce a venit? Ce voia? Tata. Nikki închise ochii. Nu vreau să vorbesc despre tata. Nimic din ce s-a întâmplat n-a fost din vina mea. Eram o copiliță. Voiam să plece. M-a tulburat. N-am lăsat-o să intre, nu? Și a plecat. Bărbatul era cu ea? Cred că el a venit după aceea. Chiar după aceea. Am crezut că era femeia aia din nou și voiam să plece. Eram supărată. Am deschis ușa, dar nu era ea. Iar el a zâmbit și m-a lovit.

–Te-a lovit în cadrul ușii? insistă Deeks. Când ai deschis ușa?

–Am...

Ce zisese mai înainte? Cum să-și amintească, în starea ei?

–Nu știu sigur. E ca în ceață... Părea atât de cumsecade. Nu știu de ce a fost atât de rău cu mine. Vreau să dorm. Trebuie să dorm.

–Bine, Nikki. Bower îi mângâie ușor mâna. Odihnește-te.

Fără nici un chef, Mooney ieși din rezervă.

–E foarte convenabil cum își amintește unele lucruri foarte clar, iar altele sunt total în ceață.

–Nu te contrazic, dar se întâmplă așa când e vorba de traume. Într-un fel sau altul, traumele sunt autentice.

–Faptul că e traumatizată nu înseamnă că nu minte, sublinie Deeks. Și eu cred că așa stau lucrurile.

–Și eu. Tu de ce crezi că minte?

–E ceva aproape ca de vis în modul în care-l descrie pe tipul ăla. Ca și cum ar avea o pasiune pentru el. Și, dacă nu îl cunoaște, dacă nu mai fusese niciodată la ea în casă, cum de alesese o încăpere fără ferestre, o încăpere doar cu pereți interiori? Cum de știuse cât de lung să lase lanțul, ca ea să poată ajunge la chiuvetă să bea apă, dar să nu ajungă totuși la ușă? Eu îl susțin pe Mooney, că toate astea sunt praf în ochi. A fost „atât de rău" cu ea? Așa se zice, când a pocnit-o în figură și a legat-o cu un lanț de perete, că a fost „rău"? Ceva nu miroase a bine.

–Nu te contrazic, să știi. Poate că a avut un iubit, lucrurile au degenerat și s-a întâmplat chestia asta. Dar nu o să mai facem progrese în seara asta. De cum o să se crape de ziuă, trimitem niște polițiști din operativ să facă muncă de cercetare prin cartier, să bată la ușile vecinilor. Și-o să aflăm dacă l-a văzut cineva pe tipul ăsta. A zis inițial ceva de o uniformă, dar apoi s-a răzgândit. Dar poate că s-a îmbrăcat în curier, meșter sau polițist ca să nu sară în ochi.

–Și o să trecem din nou prin toate astea cu ea mâine. Poate că o să dea norocul peste noi, cu mașina, în seara asta. Dar sunt de serviciu de aproape douăzeci și patru de ore deja. Am nevoie de câteva ore de odihnă. Ca și voi toți. Putem să ne întâlnim la sediu la opt și o să o interogăm din nou cât de curând posibil. Dacă e să apară ceva înainte, ne punem în mișcare. Până una-alta, o să-i postăm un polițist la ușă. Nu intră la ea decât cei din personalul spitalului, iar ei nu i se va permite să iasă.

–Mă duc să văd ce se mai știe de Rachael.

–Dacă se trezește înainte de ora opt și își amintește ceva, să mă anunți. Ne ocupăm, dom' sergent.

La volanul camionetei, JJ coti pe un vechi drum forestier la vreo patru sute de metri de Traveler's Creek. Mașinii nu îi plăcea deloc acest drum, dar oricum nu mai avea nevoie de ea prea mult. Avea nevoie în schimb de un pui de somn și nu voia ca niște idioți de polițiști sau vreun bun samaritean să vină să verifice o camionetă oprită pe marginea drumului.

Se gândise să intre în casa lui Adrian în timp ce aceasta dormea, dar știa – de pe blogul ei idiot – că avea un câine. Unul mare. Și bănuia că avea și un sistem de alarmă. Se gândea că ar fi putut

să se ocupe de sistemul de alarmă, dar câinii lătrau. Și mușcau. Mai bine să mai aștepte și să se ocupe de câine afară.

Având în vedere că pusese la cale un plan, putea să doarmă un pic și să-și programeze telefonul să sune cu... să zicem treizeci de minute înainte de răsărit. Apoi avea să-și pună în spate rucsacul în care își ținea uneltele și să pornească pe jos prin pădure – studiase terenul, având în vedere că lui Adrian îi plăcea al dracului de mult să-și facă prostiile alea de exerciții de fitness pe acolo. Și avea să găsească un loc bun de unde să țină casa sub supraveghere.

De cum avea să rezolve cu câinele, el și cățeaua de soră-sa mai mică aveau să aibă parte de o reuniune drăguță și lungă. Pe care o aștepta de ani buni, își zise el, găsindu-și o poziție comodă, în care să adoarmă.

Și avea să-i înmâneze ultima poezie, personal.

Nu dormi bine. Prea multe gânduri care o apăsau, recunoscu Adrian, renunțând să mai încerce să adoarmă la loc, și se dădu jos din pat în zori.

Se îndrăgostise și nu știa cum să gestioneze lucrurile. Și, era parte conștientă de asta, când nu știa cum să gestioneze o situație, o învârtea pe toate părțile până găsea o soluție, o portiță. Dar aici nu era vorba de un program de fitness, o rețetă sau o coafură.

Dragostea era o situație unică.

Și venea și mama ei. Avea să fie nevoită să facă față noii naturi a relației lor, acelor pași precauți pe care îi făceau amândouă. Și s-ar putea să apară o discuție despre această situație unică. Nu discutase niciodată cu mama ei despre ceva de felul acesta, nici nu se gândise să-i împărtășească genul acesta de lucru. Și-atunci cum să facă asta?

Luându-și telefonul, dezactivă sistemul de alarmă, ca să poată deschide ușile dinspre verandă. Ieși, studie bila de foc a soarelui care se trezea peste pădurea din est și își puse o mână pe capul lui Sadie când aceasta veni lângă ea.

–E o dimineață frumoasă, dragă Sadie, măcar atât.

Trebuia să ia o mulțime de decizii, mai mult sau mai puțin importante, în legătură cu centrul pentru tineret. Trebuia să iasă totul bine, să fie exact cum își doriseră bunicii ei. Le-ar fi păsat dacă alegea modelul ca de tablă de șah în loc de o singură culoare

pentru pardoseala antialunecare din zona de joacă? Probabil că nu, dar pe la patru dimineața se tot gândise ce să aleagă.

Se tot gândise la asta, ca și la ce plante să pună în jurul clădirii și la stilul de decorare a barului cu sucuri. Își făcuse griji pentru acestea și altele pentru a evita să se gândească la faptul că avea doi frați vitregi care poate voiau să o omoare.

Era ceva ce nu putea controla, așa își tot spunea, și nu suporta lucrurile pe care nu le putea controla. Era nevoită să depindă de Rachael în chestiunea asta și spera că avea să primească vești de la ea până la finalul zilei.

–O să ne anunțe când o să afle ceva, nu? Se aplecă să o mângâie apăsat pe Sadie. Așa că trebuie doar să așteptăm. Hai să întâmpinăm soarele, cum ți se pare? Să ne mai gândim și la altceva.

Se schimbă într-o pereche de pantaloni de yoga și un maiou și-și împinse părul pe spate cu o bentiță. Apoi, cu tălpile goale, coborî în bucătărie cu salteluța. Indiferent dacă avusese o noapte agitată, adora primele ore ale dimineții, liniștea lor, aerul, senzația că totul dormea în jur, mai puțin ea, Sadie și păsările.

Schimbă apa din castronul lui Sadie, își umplu și ei o sticlă și lăsă ușile de la verandă deschise, să intre aerul, iar ele ieșiră pe terasă.

Văzând în desfășurarea salteluței un semn, Sadie porni la plimbare prin curte.

Adrian rămase în picioare o clipă, cu fața spre lumina roz și aurie care acum se ridica peste linia copacilor. Undeva, o ciocănitoare bătea de zor în căutarea gustării ei de dimineață, iar un șoim care zbura în cercuri și-o vâna pe a sa.

Roșiile se coceau în grădina pe care o semănase ea, iar ramurile bogate ale hortensiilor pe care le plantaseră bunicii ei cu ani în urmă se dezvoltau de minune, cu boboci ale căror petale de un albastru nebun aveau să se deschidă în curând.

O dimineață frumoasă, își spuse ea din nou. Și încă un început de la zero.

Cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune, trase aer adânc în piept, după care își ridică brațele deasupra capului.

Din poziția sa înaltă din pădure, el o privea. Era plin de încântare.

Iarăși! Nu pe un ecran, nu într-o mulțime, așa cum fusese când – ani în urmă – se dusese la New York după ce aflase că Adrian va să apară în emisiunea *Today*. Era chiar acolo, și singură. mod de a începe ziua!

Nu se așteptase să iasă din casă atât de devreme. Și lăsase ușa schisă. JJ aproape că strigase de bucurie când ieșise pe veranda la etaj și rămăsese proțăpită acolo, uitându-se chiar unde stătea ascuns.

Poate că avea un câine mai mare decât crezuse el, dar avea se ocupe și de asta. Sadie, așa o chema pe cățelușă, își aducea ainte din filmările de pe blog. O cățea pentru o cățea. Îi plă-au câinii. Nu putea suporta pisicile, și chinuise ceva mâțe vaga-ande la viața lui, dar câinii îi plăceau. Poate că avea să-și ia un ine în curând, își propuse în timp ce încărca pușca. Dar nu o era și nici mort n-ar fi acceptat să-și castreze câinele. Masculii au masculi, nu?

În timp ce cățeaua venea mai aproape de pădure, JJ duse pușca umăr.

„Încă un pic, fetițo", îi zise în gând.

Totuși, când Sadie înălță capul și adulmecă aerul – poate simțind mirosul lui – trase.

Sunetul, mai degrabă un pocnet înfundat, nu ajunse la urechile Adrian, pe salteluță, care se lăsa în poziția Chaturanga. JJ privi cum cățelușa schiță un pas împleticit, apoi încă unul, după care prăbuși.

„Somn ușor", îi zise în gând.

Cu mintea limpede, respirația regulată, Adrian își continua rul de mișcări. Mușchii i se încălzeau; starea de spirit îi deve-a mai calmă. Rămase în postura Luptătorului I, lăsă întinde-a mușchilor să-și facă efectul magic, după care trecu fluid în ptătorului II.

Se lăsă în voia mișcării, așa că trupul îi suspină sub presiune. cu privirea ațintită de-a lungul brațului întins, văzu bărbatul ind din pădure.

Totul încremeni și, în acel moment suspendat, se întoarse ducat mult, mulți ani, la Georgetown. Nu era cu putință,

nu era cu putință pentru că îl văzuse prăvălindu-se peste balustradă, îl văzuse căzând.

Îl văzuse murind.

Dar pășea spre ea acum, zâmbind într-un mod înfricoșător.

„Fugi!" își auzi vocea interioară țipându-i în cap. Totuși, când dădu să se întoarcă și să urce în fugă treptele, el îndreptă o armă către ea.

– Dacă faci un pas, trag. N-o să te omor, dar o să te dobor.

Dincolo de el, un pic spre stânga, o văzu pe Sadie întinsă pe jos.

Cu sau fără avertismentul acela, spaima și durerea se revărsară peste ea.

– Sadie!

Când porni în fugă spre cățelușă, el se puse în calea ei.

– Încă un pas și te împușc în genunchi. O să te doară ca dracu' și n-o să mai poți să alergi niciodată. Cățeaua doar trage un pui de somn.

Schiță din nou zâmbetul acela nefiresc, întins pe fața unui mort.

Iar, pentru o clipă, Adrian avea din nou șapte ani și era neajutorată.

– Nu omor câini. Ce fel de monstru crezi că sunt? Am folosit o pușcă cu tranchilizant. Am luat-o din Wyoming special pentru ea, special pentru ziua de azi. Iar acum o să intri frumușel în casă, ca să avem ceva intimitate. Zâmbetul acela, din nou. Avem mult timp de recuperat, surioară.

Nu era Bărbatul, își dădu seama ea. Era fiul lui. Aproape o imagine leită, dar acum putea vedea ceva diferențe. Fiul avea o alură mai zveltă și nu avea fire albe strălucindu-i pe la tâmple. Părul efectiv era tuns neglijent, deloc aranjat.

Iar ea nu mai avea șapte ani. Și nu era neajutorată.

– Ești Jonathan Bennett.

– Spune-mi JJ.

– Tu mi-ai tot trimis poezii. De-o grămadă de timp.

– Ți-am adus încă una, dar asta mai târziu. O să stăm de vorbă înăuntru.

Dacă putea să-l țină aici, afară, tot ar fi putut să găsească prilejul de a fugi. Sau Sadie – dacă individul acesta spunea adevărul – ar fi putut să se trezească.

– Eram doar niște copii. Tu, sora ta, eu... Noi nu am făcut nimic.

–Din copil apare omul, sau cățeaua-târfă, după caz.

–E și sora ta pe-aici? Vrea și ea să vorbească cu mine?

–Suntem doar noi doi. Nikki? Ei îi place să ridice ziduri, să închidă ochii. E fix ca mama în privința asta, dar fără pastile și băutură. Ei bine, acum e între patru ziduri, și acolo o să rămână.

Auzi o notă de plăcere în vocea lui. Nu furie, nu frustrare, ci o plăcere aproape de vis. Poate că avea să poată să se înțeleagă cu el.

–Eu nu știu nimic despre tine sau despre ea... Eu doar...

–O să afli destule. Urcă scara frumușel, încet! Dacă încerci să o rupi la fugă, îți fac praf genunchiul. Mișcă! Iar furia aceea, frustrarea îi licări până la nivelul unei văpăi în ochi. Sau te dobor și te târăsc înăuntru, plină de sânge.

Și s-ar fi ținut de cuvânt, Adrian putea vedea clar că s-ar fi ținut. Se răsuci către scară și încercă să gândească, să gândească pur și simplu, bombardată de frica isterică.

Cunoștea casa asta, fiecare centimetru pătrat. El, nu. Să-i distragă atenția o secundă, doar de atât avea nevoie. În casă erau zeci de locuri unde să se ascundă, avea zeci de modalități de a contraataca. Dar avea nevoie de o diversiune. Și nu putea risca nimic cât avea o armă îndreptată spre ea. Trebuia să-și ia telefonul. Care era în dormitor, pe încărcătorul wireless. Trebuia să-și ia telefonul și să cheme ajutoare.

Pătrunse în bucătărie și privirea i se duse la suportul de cuțite. Poate, poate, dacă se ivea ocazia...

–Închide ușile și încuie-le.

Adrian se supuse, dar acum gândea febril.

Dacă ar fi vrut să o omoare pur și simplu, ar fi fost deja moartă. Voia ca mai întâi să vorbească. Voia să-și spună povestea, să-și exprime furia în fața ei, sau ambele. Voia să o facă să sufere înainte să o omoare.

Asta îi oferea timp, iar timpul aducea cu el ocazii și situații în care nu avea să fie perfect atent.

–Ce casă! comentă el. Mare ca dracu'. Și eu am copilărit într-o casă mare, dar mă descurc și într-o cabană mică de ceva timp. Sus!

–La etaj?

–Ai lăsat ușile deschise și acolo. Ai crezut că ești în siguranță aici, nu, în căsoaia asta a ta?

La etaj, se forță ea să gândească. Telefonul era pe încărcător.

Se puse în mișcare, identificând locurile unde s-ar fi putut ascunde sau zonele unde ar fi putut să-l înfrunte, obiectele pe care le-ar fi putut folosi ca arme. O veioză, o vază grea, un prespapier, un cuțit de deschis scrisorile...

– De ce poezii? De ce mi-ai trimis poezii?

– Pentru că mă pricep la scris. De când eram mic... Tata era mândru de poeziile mele.

– Ți-a fost greu să-l pierzi.

– Nu l-am pierdut! Tu l-ai omorât. Îi împunse arma în spatele ei, în dreptul taliei. Dacă nu te-ai fi născut, el ar fi fost și acum în viață.

Antrenamentele ei își făcură efectul, așa că Adrian reuși să se mai calmeze controlându-și respirația.

– Nici n-am știut de el până în ziua aceea. Mama nu mi-a zis de el. N-a spus nimănui.

– Nu dau nici o ceapă degerată cui a spus, cui n-a spus. Tata a murit pentru că trăiești tu.

Adrian aruncă o privire la statueta de bronz de pe o masă aflată pe holul de la etaj. Era grea, o cântări din ochi.

– Închide și încuie.

Telefonul era pe încărcător, la doar câțiva metri distanță. O diversiune.

Se întoarse către el, lăsând toată frica să-i facă vocea să tremure.

– Nu știu de ce faci asta... Nu înțeleg de ce...

JJ o pocni cu dosul palmei stângi, suficient de tare încât să o proiecteze pe jos și să-i stârnească unde copleșitoare de durere în toată fața.

– Închide și încuie. Fă ce zic când îți zic, altfel data viitoare îți zbor și niște dinți din gură.

Adrian se ridică cu greu, închise ușile și blocă încuietoarea. Iar când el făcu un pas lateral și luă telefonul ei, speranțele i se prăbușiră.

Îl aruncă pe jos, după care îl călcă apăsat. Și rânji. Și spuse:

– Vai, ce-am făcut! Arătă cu arma către canapea, către fotoliu. Ia loc. Acum! Asta dacă nu mai vrei vreo scatoalcă.

Data viitoare avea să fie pregătită și știa cum să pareze. Era mai înalt cu vreo cinci centimetri decât ea, cel mult – iar ea avea

membre mai lungi. Avea mușchi zvelți, da, dar era încrezătoare în șansele ei. Trebuia să fie.

Dar pistolul tot la el era.

Se așeză în colțul canapelei, cât mai aproape de ușă.

JJ își dădu jos rucsacul, îl puse jos și se instală pe fotoliu.

– Uite că ne-am făcut comozi.

30

În curte, sub razele soarelui aflat în plină înălțare, picioarele lui Sadie începură să zvâcnească. Și ochii i se deschiseră cu greu.

Când încercă să se ridice, picioarele nu reușiră să o susțină, așa că rămase întinsă, gâfâind confuză. Vomită valul de greață care i se ridică din stomac și se lăsă moale, scâncind. Voia să se ducă la Adrian și niște apă rece.

Când reuși să se ridice, schiță câțiva pași împleticiți. Vomită din nou. Încet, ca amețită, porni spre casă. Voia să se culce din nou, dar voia mai mult să se ducă la Adrian și să bea apă. Se opri la salteluța de yoga, o adulmecă și simți ceva alinare când adulmecă mirosul lui Adrian. Dar mai era și un altul, unul pe care îl simțise înainte de o împunsătură de durere, înainte de a se simți rău.

Miros de om, dar nu cunoscut. Nu îi plăcea. O făcea să mârâie. Se duse la ușile din dreptul terasei, dar erau închise și nu o vedea pe Adrian înăuntru. Îi era greu să urce treptele. Avu nevoie de mult timp, dar găsi bolul cu apă și bău mult, mult. Bolul cu mâncare era gol, dar nu voia să mănânce.

Adrian nu veni să îi deschidă ușa, așa că se puse pe așteptat, așa cum fusese învățată. Scânci din nou, plină de speranță. Apoi se uită în sus pe scară. Nu voia să urce; voia să intre. Dar porni spre ele și, cu un oftat canin, începu să escaladeze treptele.

În dormitor, JJ ținea arma ațintită.

– Asta-i o casă al dracului de mare pentru o singură femeie slăbănoagă.

– E casa familiei mele.

– Bunicii au dat colțul, nu? Bunică-ta făcută zob într-o mașină, iar bunicu-tău a murit pur și simplu de bătrânețe. Făcea o pizza al dracului de bună, nu? Poate o să mănânc și eu una, după ce-o să terminăm aici. Ai impresia că ești specială... Ai impresia că ești importantă, cu toate DVD-urile tale, cu filmulețele pe internet și cu blogul tău, în care le spui tuturor cum să-și ducă zilele, ce să mănânce, în care-i faci pe toți să țopăie ca nebunii și să cumpere rahaturile tale exagerat de scumpe. Tata era o persoană importantă. Doctor Jonathan Bennett. Tatăl meu! Ai priceput?

– Da. A fost profesor. E o funcție foarte importantă.

– Era deștept, mai deștept decât tine. Era mai deștept decât oricine. N-a rămas cu drogata de maică-mea decât pentru mine. Mă iubea.

– Știu asta.

– Și mă apăra.

– Bineînțeles. Ești băiatul lui.

– Și a murit din cauza ta. Pentru că târfa de maică-ta a rămas borțoasă și a încercat să îl păcălească. Nu văd nimic din el în tine, n-am văzut niciodată, așa că probabil a fost o minciună că ești a lui. Dar asta nu schimbă ce s-a întâmplat. S-a dat la el, ca toate celelalte. Un bărbat care nu profită de ce i se oferă e un prost, iar tata nu era deloc un prost.

„Lasă-l să-și spună povestea", își impuse ea, în timp ce stătea tăcută, cu mâinile împreunate în poală. Și trecea în revistă posibilele arme din camera în care se aflau. Sfeșnicele bunicii ei – grele, ușor de apucat și de folosit ca arme. Bolul de cupru pe care îl cumpărase de la magazinul Mayei. Destul de greu, putea fi aruncat. Cuțitul de deschis scrisori de pe masa ei de scris, foarfeca din sertarul din mijloc. Ascuțită bine.

„Ține-l de vorbă."

– Nici una dintre celelalte nu au făcut vreun copil cu el, sau... nu s-au prefăcut că ar fi făcut. De ce le-ai omorât?

– Cățeaua aia băgăcioasă pe care ai angajat-o s-a dus la nenorocitul ăla de ziarist, nu? Gunoiului ăla o să regrete amarnic. Ea deja regretă.

Adrian simți un val de răceală, făcându-i pielea ca de găină. Și iscându-i o crampă teribilă în abdomen.

–Ce vrei să spui cu asta?

–Își închipuia că e deșteaptă, dar nu era la fel de deșteaptă ca mine. Eu semăn cu tata. Am omorât-o aseară, am lăsat-o plină de sânge în stradă.

–O, Doamne...

Adrian își cuprinse coatele în palme și începu să se legene.

–Și-a căutat-o cu lumânarea, a venit la mine acasă, a încercat să o facă pe soră-mea să mă toarne. Ei bine, Nikki clar n-o să toarne pe nimeni.

Zâmbi extrem de larg.

–Ai... ai omorât-o pe sora ta?

–Nu încă. Pufni într-un chicotit disprețuitor și rânji din nou. Totuși, când o să o fac, să știi că tot vina ta e. Nu ai apelat la băgăcioasa aia, tu ai implicat-o pe Nikki în toate astea. Mi-ai distrus dracului viața, târfă ce ești! Mi-ai răpit singura persoană de pe lume care mă iubea! N-ar fi trebuit să vii pe lume.

–Nimic din toate astea n-o să-l aducă înapoi pe tatăl tău.

–Știu asta! Bătu cu pumnul în brațul fotoliului. Crezi că nu știu asta, ce dracu'? Ai impresia că sunt prost?

Adrian își simțea inima în gât, la fel de nestăpânită ca furia din ochii lui.

–Nu, dar nu înțeleg ce încerci să obții comițând crimele astea. Încerc să înțeleg.

–Îl răzbun, idioato! Asta face un fiu, un fiu adevărat, când tatăl lui e ucis!

Nu, nu avea cum să se înțeleagă logic cu el, își dădu ea seama. Dar putea să tragă de timp.

–Chiar crezi că ar fi vrut ca tu să faci asta? Să-ți petreci viața făcând așa ceva? Ai zis că te proteja. Că voia numai ce e mai bun pentru tine. Ai fi putut deveni profesor, ca el. Sau poet. Poeziile tale sunt atât de intense...

–Tata m-a învățat să mă impun. Își mișcă smucit degetul mare către propriul piept. Mă impun acum, și îl apăr și pe el. Poeziile mele sunt un omagiu adus lui. Și am păstrat-o pe cea mai bună pentru final. Cu mâna stângă deschise buzunarul de sus al rucsacului său și scoase o filă de hârtie atent împăturită. Ce-ar fi să ți-o citesc?

Își drese vocea.

„În sfârșit, în sfârșit ne vom vedea, iar dreptatea se va înfiinta
Iar când o să-ți dai ultima suflare, voi zâmbi când moartea apare.
Și când ți s-o scurge sângele de pe mâinile mele, o să cânt, și-o să bat toba răzbunării mele." Izbucni într-un hohot de râs, punând hârtia jos. O să strig răzbunării mele! Am adăugat niște versuri la asta pentru că am vrut să închei într-o notă veselă. Pentru mine e o zi fericită, o zi de sărbătoare, zău! Și voiam o notă de ironie, pentru că o să te bat ca pe o tobă până o să-ți dai duhul.

Se ridică în picioare; Adrian trase aer în piept, pregătindu-se să îl atace.

În secunda următoare, cu o răbufnire de lătrături și mârâieli, Sadie se aruncă peste ușile de sticlă. O diversiune, își dădu seama Adrian. La fel de speriată ca Sadie, Adrian lovi cu piciorul mâna în care JJ ținea pistolul. Reuși să îl lovească o dată cu pumnul, nimerindu-i umărul, nu fața, în timp ce arma căzu cu zgomot, proiectată în cealaltă parte a camerei.

Apoi o rupse la fugă.

–Fugi! îi strigă lui Sadie. Fugi, Sadie. Fugi!

Spera să ajungă până la scară, dar deja îl putea auzi apropiindu-se. În loc să mai încerce să ajungă acolo, se trase într-unul dintre dormitoare.

Locuri unde să se ascundă, își aminti cu un efort conștient. Modalități de a contraataca.

–Acum o să te chinui și mai mult. Nu faci altceva decât să-ți înrăutățești soarta.

Adrian înșfăcă de pe biroul din camera de oaspeți un cuțit de desfăcut scrisorile luat dintr-un anticariat, intră fără zgomot în baia cu două chiuvete și apoi în camera alăturată.

Rămânea de văzut dacă avea să fie așa.

Pentru că se trezise devreme, Raylan se hotărî să încerce să lucreze un pic înainte ca Bradley și Mariah să se trezească și să-i dezintegreze programul ca pe puful unei păpădii.

Mariah voia să îi ia rotițele de sprijin de la bicicletă, ceea ce pe el îl speria de moarte. Dar fratele ei nu mai avea nevoie de ele, iar acum era hotărâtă să ajungă și ea la același nivel.

Așa că îi promisese că avea să o învețe.

Având în vedere că urma să se apuce de lucru, își puse o pereche de jeanși și un tricou înainte de a intra în bucătărie, unde fu prins de o dilemă: cafea sau coca-cola.

De obicei, coca-cola avea câștig de cauză, iar ziua de azi se încadra perfect în acest model.

Îi dădu drumul afară lui Jasper și rămase în picioare, savurând acea primă doză de cafeină, savurând liniștea din casă. Lansându-se în rutina sa bine stabilită, îi puse de mâncare lui Jasper, băgă un covrig în prăjitor și îi dădu drumul lui Jasper în casă, ca să mănânce liniștiți amândoi.

Reuși să ia o gură din covrig când capul lui Jasper se ridică brusc de deasupra bolului. Și scoase un urlet.

–Doamne, taci, o să-i trezești pe copii! Am nevoie de o oră de muncă. Se duse repede la ușă. Mă gândesc că au ieșit la alergat devreme. Bine, bine...

Jasper urlă, iar afară Sadie lătra înnebunită. Deschise ușa, să îi dea drumul lui Jasper, care țâșni imediat.

–Și uite așa primim amândoi o doză matinală de timp cu iubita. Dar tăceți naibii, amândoi.

Se duse la poartă, unde Sadie, care doar arareori scotea mai mult decât un lătrat scurt, stătea în două labe, lătrând de zor.

–Hei, hei, mai încetișor, fetițo. Întinse o mână spre poartă, iar pe cealaltă o puse pe creștetul lui Sadie, să o mângâie. Tremuri... Unde e Adrian? Acum, cu ambii câini urlând, observă că Sadie nu avea lesa. Adrian nu o scotea niciodată la alergat fără lesă. Doamne, o, Doamne!

Izbit de un val de teroare, fugi în casă pentru a-și lua telefonul și cheile. Apoi, tot alergând, apăsă tasta de apelare rapidă pentru numărul de acasă al lui Monroe și al Teeshei.

–Salut! răspunse Teesha vesel. Da, aud câinii, Phineas.

–A prins-o. Cred că a prins-o pe Adrian. Sună la poliție, ai grijă de copiii mei. Mă duc.

–Poftim? Poftim? Monroe, Raylan zice că ticălosul ăla a prins-o pe Adrian. Se duce la ea. Sun acum, Raylan. Mă ocup eu de copii. Tu du-te! Drace, vine și Monroe! Sun acum la nouă-unu-unu.

Ambii câini săriră în mașină înainte ca Raylan să apuce să se urce la volan. Monroe ieși valvârtej pe ușa din față îmbrăcat doar

într-un tricou și pantaloni scurți de sport. Era în tălpile goale și în mână avea o bâtă de baseball.

–Ce dracu'? zise când aproape că se aruncă pe locul din dreapta.

–Sadie... tremură, Adrian nu e cu ea, n-are lesă... Asta-i tot ce știu. Ieși cu spatele de pe alee și întoarse aproape pe loc. Și am un sentiment groaznic. Sadie n-ar fugi de acasă degeaba.

Monroe se uită în spate, unde Sadie gâfâia, mârâia și tremura, și apelă numărul lui Adrian.

–Nu răspunde, iar acum am și eu sentimentul ăla de zici tu. Apasă pedala!

Pe patul de spital, Rachael scoase un sunet care era ceva între un geamăt și un suspin. Pleoapele i se agitau, încercând să se deschidă. Așezat lângă ea, soțul ei o strânse ușor de mână.

–Hai, iubito, întoarce-te la mine.

Ochii ei se deschiseră, se uitară prin el câteva clipe, după care se concentrară asupra chipului lui.

–Ethan?

–Da, te-ai trezit... Îi ridică mâinile la buze, făcând eforturi să nu plângă. Uite că s-a trezit... Ești bine, iubito. Totul o să fie bine acum.

–Noi, ăștia din familia Mooney, suntem greu de doborât. Unchiul ei se apropie de pat prin cealaltă parte și se aplecă, pentru a-și apăsa ușor buzele pe fruntea ei. Mă duc să o chem pe asistentă.

–Stai, stai... Rachael bâjbâi după mâna lui. Împușcat... M-a împușcat. Jonathan Bennet. Seamănă cu taică-său. L-am văzut înainte să tragă. L-am văzut.

–Deja suntem pe urmele lui. Nu-ți face griji.

–Stai. Au sunat polițiștii din Richmond. Voiam să iau înghețată, dar au sunat din Richmond. Nu-mi aduc aminte cum îi cheamă. A omorât-o pe Tracie Potter acolo. Și a venit aici după mine.

–Au venit aici băieții din Richmond, sunt într-un hotel câteva străzi mai încolo. O să-i anunț că te-ai trezit.

–A zis ceva. Ceva... Trebui să-și sape prin memorie. Totul parcă se trezea, iar trezirea asta venea la pachet cu multă durere. A zis ceva, că o să-mi facă felul, nu știu de ce n-a făcut-o... O fi crezut c-a reușit? A zis... „Două rezolvate. Două cățele rezolvate."

Ochii i se deschiseră din nou. Potter, eu... Se duce la Adrian Rizzo. În Traveler's Creek. Trebuie să anunți...

– Mă ocup, răspunse unchiul ei și ieși din rezervă.

De cum se închise ușa, Rachael întoarse capul către Ethan.

– Copiii?

– Au fost aici, toți din familie au venit. Sunt bine și o să fie și mai bine când o să le spun că ți-ai recăpătat cunoștința.

– Tare bine mi-ar prinde niște calmante puternice. Reuși să schițeze un zâmbet. N-am mai apucat să iau înghețata aia. Îmi pare rău, iubitule.

Apăsându-și palma de obrazul ei, Ethan lăsă lacrimile să curgă în voie.

Nu putea să tacă. Adrian știa unde era, direcția în care pornise, pentru că nu putea să tacă. O blestema, o provoca în timp ce ea, cu tălpile goale și controlându-și cu grijă respirația, se mișca silențios. Știa că JJ se întorsese să ia pistolul, pentru că și ea pornise în aceeași direcție, cu același gând, dar el ajunsese primul.

Nu găsise nici o modalitate de a ajunge la scara interioară și să coboare la parter fără să se expună. Dar calcula cât i-ar fi luat să ajungă la ușile dinspre verandă. Apoi să le descuie, să le deschidă... ceea ce oricum ar fi făcut ceva zgomot. Cât i-ar fi luat să ajungă afară și apoi să o ia la fugă, suficient de rapid cât să nu fie împușcată?

Această perspectivă îi acoperea pielea cu o peliculă de transpirație de teamă. Alerga repede, dar nimeni nu era în stare să fie într-atât de rapid încât să poată scăpa de un glonț.

Și totuși, avea să încerce, trebuia să încerce dacă nu avea altă alternativă. Dar îi veni altă idee...

Ținând în continuare strâns cuțitul de deschis scrisori, luă un castronaș și îl aruncă spre camera de vizavi.

Când îl auzi înaintând cu pași grei către locul de unde se auzise zgomotul, se strecură discret în altă încăpere. Își începu înaintarea precaută, silențioasă, iar de data aceasta reuși să se mențină înaintea lui. Cu picături de sudoare de tensiune curgându-i pe spate, trebui să aștepte, respirând controlat, și să asculte atent cum el mergea dintr-o cameră în alta.

Era mai atent acum, își dădu ea seama, mai meticulos.

Era timpul să plece. Să se pună în mișcare. Se pregăti mental, după care țâșni în spațiu deschis, expunându-se preț de câteva secunde, cât fu necesar pentru a reintra rapid în camera ei.

Răsuci cheia în încuietoarea de la ușile dinspre verandă, pe care apoi le deschise.

Scârțâitul balamalelor părea la fel de intens ca un țipăt.

Câteva secunde mai târziu, sau așa i se păru ei, JJ dădu năvală în cameră, cu ochi de nebun, agitând arma. Când o luă la fugă spre uși, pe verandă, pentru a se uita după ea, Adrian îl atacă din spate.

Împinse vârful cuțitului de desfăcut scrisori între omoplații lui. Când el scoase un strigăt îndurerat și se întoarse, Adrian reuși să pareze parțial lovitura. Dar mâna lui reuși totuși să îi izbească pometele, care deja pulsa de durere.

Se folosi de durere pentru a se motiva să lupte. Îl apucă de mâna în care avea pistolul, i-o împinse în sus și își înfipse unghiile tare în carnea lui. Descoperi că era mai puternic decât părea, dar aproape reuși să îl dezechilibreze când se încăierară. El încercă să o lovească cu pumnul stâng, dar nu-i nimeri decât razant umărul. Adrian își ridică genunchiul cu putere, ca un piston cu intenții violente. Deși îl nimeri mai degrabă în coapsă decât în testicule, văzu cum durerea iscată se reverberă pe figura lui.

Apoi, cu fețele aproape atingându-li-se, Adrian reuși să prindă în palmă patul pistolului. Arma se descărcă de două ori, gloanțele nimerind în tavan.

Raylan sări din mașină înainte ca aceasta să fi apucat să se oprească de tot. Se izbi cu putere de ușa din față. Apoi se răsuci vijelios spre fereastră.

Își folosi cotul, făcând geamul țăndări și neluând în seamă cele câteva care îi pătrunseră prin piele, băgă mâna căutând zăvorul, îl ridică și dădu buzna.

Nu trebui să o strige. Auzi bufnituri, zgomote de cădere la etaj. În timp ce urca treptele scării interioare ca vântul și ca gândul, răsunară focurile de armă.

În momentul acela, nu simți groază, nu pe moment, ci o furie oarbă și arzătoare.

*

Adrian își asumă riscul de a-și lua o mână de pe pistol și o folosi pentru a-l izbi pe JJ cu pumnul în gât, de la mică distanță. Acesta se sufocă, icni, dar înainte ca Adrian să poată să mai dea o a doua lovitură, JJ își înălță rapid cotul. O izbi sub bărbie și îi dădu capul pe spate.

Văzu stele în fața ochilor, mii și mii de stele. Iar el reuși să o arunce, așa cum o făcuse tatăl lui cu mulți ani în urmă, astfel că fu proiectată pe podeaua de lemn de pe verandă. Din instinct, dintr-o memorie a mușchilor, își lăsă palmele în jos și lovi cu picioarele. JJ încercă să se tragă înapoi și să îndrepte pistolul spre ea.

În secunda aceea, Raylan se năpusti asupra lui.

Auzi sunetul acela îngrețoșător al pumnului izbindu-se de os, îi văzu cum se luptau, care să prindă pistolul, iar ea scutură din cap, pentru a și-l limpezi. Văzu sânge, sângele lui Raylan, și se ridică imediat, își strânse pumnii și se pregăti să intervină.

– Fugi!

Adrian își arătă dinții, într-un rânjet feroce.

– Nici de-a dracului!

Rânji din nou și luă cuțitul de deschis scrisori, plin de sânge, care picase din rana de pe spatele lui JJ.

Arma se descărcă din nou, glonțul împlântându-se în lemnul balustradei. Când sunetul i se împlântă în urechi, câinii dădură buzna pe ușă împreună, într-un iureș de mârâituri și mușcături.

JJ scoase un țipăt când colții i se înfipseră în gambă, în genunchi, în umăr. Raylan îi smulse arma din mâini tocmai când JJ se trase înapoi.

Se izbi de balustradă. Trosnetul lemnului se reverberă ca un alt foc de armă când forța inerției îl proiectă – ca și pe tatăl lui – în gol.

Monroe, care ținea bâta de baseball ca un jucător pregătit să trimită mingea hăt-departe, o lăsă în jos și o trase pe Adrian spre el.

– Poliția e pe drum. Se aud sirenele. O să chemăm și o ambulanță. Nu te uita, dragă.

– Sunt bine, sunt bine.

– Sigur că ești! O strânse tare în brațe, după care o întoarse către Raylan. Data viitoare, descuie pur și simplu ușa, frate.

– Îmi pare rău.

Cuprinzând-o în brațe pe Adrian, își băgă fața în părul ei.

– Nu-i problemă. Mă duc să văd în ce stare e individul și să o sun pe Teesha. Sigur e îngrijorată până la Dumnezeu.

Pentru că Jasper și Sadie mârâiau în continuare și își arătau colții, uitându-se jos, Adrian le vorbi:

– Gata, gata, fiți cuminți acum... Bravo! În șezut... Stați pe loc, pe loc. Își ridică ochii la Raylan. Și tu la fel.

– Sigur.

– Are puls! strigă Monroe, uitându-se în sus la ei. E stâlcit bine, dar respiră. O să-i aduc pe polițiști aici.

– Slavă Domnului! Își lăsă capul pe umărul lui Raylan. Nu vreau să moară. Nu vreau să moară așa și tocmai aici. Nu în casa asta. Cum de-ai știut să vii? Cum de-ai știut că aveam nevoie de tine?

– Mi-a spus Sadie.

– Sadie...

Această descoperire o termină, distruse armura de autocontrol, astfel că lacrimile se revărsară.

Raylan o luă pe brațe și îi sărută părul când Adrian își sprijini capul de umărul lui, după care o duse la parter.

În nici douăzeci și patru de ore, Adrian avea din nou casa plină. Mama ei, Mimi, Harry, Hector și Loren veniseră cu toții pentru a forma ceea ce ea numea în mintea ei Brigada Traveler's Creek.

Muncitorii de la centrul pentru tineret îi trimiseseră un aranjament floral, ca și angajații de la Rizzo's. Alți cunoscuți o sunară sau veniră să o vadă. Câinii primiră multe cadouri, sub forma unor oase de ros, mingi și cutii cu biscuiți speciali.

Prieteni și cei din familie, își dădu ea seama. Prieteni care îi erau o adevărată familie.

Se simțea norocoasă; se simțea binecuvântată. În sfârșit, se simțea complet în siguranță.

Purtă o discuție lungă la telefon cu Rachael și plânse nu doar puțin.

Jonathan Bennett Junior avea să-și revină în urma rănilor suferite. Plaga prin înjunghiere dintre omoplați, vânătaia de la ochi și echimozele de pe gât pe care i le provocase ea. Nasul rupt servit de Raylan, multiplele mușcături de câine. Apoi comoția, piciorul rupt, cotul făcut zob și leziunile interne cu care se alesese

de la căzătură. Primise asigurări că avea să supraviețuiască, în așa fel încât să-și petreacă restul zilelor după gratii.

Sora lui cedase sub presiunea interogatoriului și dăduse o declarație lungă și detaliată de pe patul de spital, care includea faptul că JJ îi mărturisise că o omorâse pe mama lor.

Având în vedere situația, Nikki Bennett nu fusese pusă sub acuzare.

De asemenea, având în vedere situația, Adrian se considera norocoasă și binecuvântată că scăpase cu viață din această înfruntare și se alesese doar cu câteva cucuie, vânătăi și zgârieturi.

Discutase îndelung cu polițiștii, cu agenții FBI și, cel puțin deocamdată, refuzase propunerile din partea presei de a da interviuri. Tot ce-și dorea era să lase totul în urmă și să-și trăiască viața, pur și simplu.

Stătea în cealaltă parte a casei față de locul unde echipa de muncitori refăceau balustrada verandei de la etaj și înlocuiau scândurile pătate de sânge de pe cea de la parter. Încă un motiv să fie recunoscătoare, căci veniseră din proprie inițiativă, nechemați, de cum poliția își terminase treaba de la fața locului.

Așa că acum stătea împreună cu cele două prietene vechi ale ei, sorbind dintr-un pahar cu limonadă. Jan și Mimi puseseră stăpânire pe bucătărie, pregătind cine-știe-ce bunătăți pentru ceea ce Monroe declarase că avea să fie cea mai bestială petrecere câmpenească. Monroe, contemplă ea, prietenul ei blând, pe care nu-l auzise ridicând tonul decât atunci când cânta, alergase la propriu pe cioburi de sticlă pentru a-i veni în ajutor.

Se uită peste conturul molcom al pajiștii, spre munți, peste acoperișurile și podurile acoperite din Traveler's Creek.

–Cred că ăsta e cel mai frumos loc din lume.

–E pe-acolo, confirmă Teesha. Și vreau să spun, din nou, că Hector și Loren pot să doarmă la mine, să ai și tu liniște și pace peste noapte.

–Îmi place să îi am aici. Și-mi place la nebunie că au venit pur și simplu, că au știut că nu era nici o problemă. Că pur și simplu au simțit nevoia să vadă cu ochii lor că sunt teafără și nevătămată. Aruncă o privire la Maya și dădu din cap, uluită. Dar tot nu-mi vine să cred că Joe i-a convins să se ducă la pescuit cu el.

–I-a tulburat până în adâncul sufletului să afle că n-au dat niciodată la pește. Jură cu mâna pe inimă că o să prăjim niște păstrăvi pe grătar în seara asta.

–Și să-i dea Dumnezeu sănătate că i-a luat cu ei pe Phin, pe Collin și pe Bradley, adăugă Teesha.

–Ar fi luat-o și pe Mo, dar ea a zis – Maya arboră cea mai nedumerită expresie de care era în stare – „De ce să vreau să fac așa ceva, Joe? Râmele sunt alunecoase și dezgustătoare!" Doamne, ce dragă mi-e puștoaica asta...

–Și mie. Adrian scoase un suspin. Și mi-e dragă lumea noastră. Aruncă o privire către locul în care Sadie și Jasper stăteau întinși împreună, moțăind. Până la ultimul detaliu.

Lina ieși din casă, cu un pahar cu gheață în mână. Veni la masă și își turnă limonadă din carafă.

–Am fost dată afară din bucătărie, zise așezându-se. Am fost etichetată drept nepricepută și jalnic de nepotrivită. Mariah a fost acceptată însă, iar acum ajută la făcut fursecuri în formă de inimă. Eu însă am fost eliminată.

–Bine că nu-ți place să gătești.

Lina dădu afirmativ din cap, cu ochii la Adrian.

–Chiar că. Monroe al tău, Teesha, a fost acceptat și, după niște dezbateri serioase, a primit sarcina de a face ouă umplute.

–Să știți că face absolut cele mai bune ouă umplute de pe planetă.

–El, Jan și Mimi au discutat aprins care sunt cele mai bune metode de fierbere, ca ouăle să se poată curăța ușor. Acum Lina izbucni în râs. Ce bine-mi pare că m-au dat afară!

Maya și Teesha se uitară una la alta.

–Am face bine să vedem ce fac bebelușii, rosti Maya și se ridicară împreună, iar Teesha luă stația de monitorizare cu ea.

Lina se uită în urma lor până intrară.

–Sunt niște prietene bune. Știu ce înseamnă să ai prieteni buni. Eu am avut-o pe Mimi aproape toată viața. Îi am și pe Harry și pe Marshall, dar Mimi? Mi-e prietenă pe vecie. În momentul acesta, se uită la Adrian și îi atinse cu grijă obrazul învinețit. N-o să deschid din nou subiectul. Știu că a trebuit să tot vorbești despre asta – așa cum am pățit după Georgetown. Dar trebuie să-ți spun

că sunt recunoscătoare că ești atât de puternică, de curajoasă și de inteligentă.

–În mare parte, sunt calități moștenite de la tine.

–Dar le-ai dezvoltat singură. În ziua aceea, în Georgetown, mi-am spus: Episodul ăsta n-o să îi marcheze total viața. Și nici pe a mea. N-o să fie afectată – n-o să permit așa ceva. Și nu te-a definit, dar nici nu l-ai uitat vreodată. Sper ca acum să poți s-o faci.

–Nu doar că pot, dar o s-o și fac.

–Toate femeile alea, Adrian... toate femeile alea și cât pe-aci și tu... M-am tot întrebat, ce-aș fi putut să fac ca să nu se întâmple grozăviile astea?

–Nimic. Mama... Își puse o palmă peste cea a Linei. Nimic. JJ nu doar că arată ca tatăl lui. Are același vid, aceeași boală în el. Am văzut asta în amândoi. Ce-i înfuria era că eu existam pe lume. Mi-a zis ceva... JJ. Mi-a zis că nu-l vede deloc pe tatăl lui în mine. Nici eu, să știi. Sunt o Rizzo sută la sută.

–Da, așa e.

Capul lui Sadie se ridică, iar al lui Jasper făcu la fel, o clipă mai târziu.

–Se apropie mașina lui Raylan. A zis că are câteva chestii de rezolvat. Cred că a terminat.

Când mașina ajunse pe vârful dealului, Lina se ridică și porni pe peluză spre el. Când Raylan se dădu jos de la volan, se apropie de el și îl cuprinse în brațe. Îl sărută pe ambii obraji, după care se îndepărtă.

Raylan rămase încremenit o clipă, impresionat și uluit, înainte de a porni spre verandă.

–Mamei nu îi plac îmbrățișările, așa că să știi că ăsta a fost un moment special, îl anunță Adrian.

–Să știi că așa l-am simțit și eu. Cu grijă, îi cuprinse bărbia în palmă și îi studie chipul. Flacără Cobalt, ai cam încasat-o.

–Și tu, Expertul Jocurilor.

–Dar l-am tăbăcit bine pe personajul negativ. Cu puțin ajutor din partea prietenilor... Așa că astea sunt pentru ei.

Se așeză și scoase două zgărzi din geantă, una roșu-aprins, una albastru-aprins. I le întinse lui Adrian.

Aceasta citi ce scria pe ele.

–Domnișoara Sadie Wells. Domnul Jasper Rizzo.

Mi se pare cel mai drăguț gest cu putință. Hai, Sadie, să-ți [illegible] noua bijuterie.

Acum noi doi, continuă Raylan în timp ce Adrian se apucă să le schimbe zgărzile câteilor. Cred că trebuie să oficializăm lucrurile. Aveam de gând să-ți acord mai mult timp. O groază de timp. Dar, vezi tu... nu pot. Fiecare clipă contează, iar fiecare clipă schimbă lucrurile. Și nu vreau să mai irosim nici una. Te iubesc. Te iubesc cu tot ce ești tu. Te doresc cu tot ce ești tu. Și am nevoie de tot ce ești tu. Așa că... mărită-te cu mine. Permite-mi să te iau de soție. Hai să fim o familie!

–Ah, Raylan, de-abia ne obișnuim să...

–Nu te obișnuiești niciodată cu a fi îndrăgostit. Nu cu adevărat. Eu sunt familist, Adrian. Mă pricep să fiu căsătorit.

–Da, așa e, te pricepi. Te pricepeai... Te pricepi. Nu știu dacă eu aș ști cum...

–Prinzi repede. Știu că vin la pachet cu doi copii, așa cum știu că piticii te iubesc la nebunie. Putem să mărim pachetul, dacă-ți dorești asta...

–Alți copii?

–Dacă îți dorești asta. Amândoi ne descurcăm bine cu copiii, dar trebuie să ți-i dorești.

–Trebuie să... Se ridică, se duse până la balustradă și se uită în zare. O casă plină, își spuse. O casă făcută pentru familie, pentru copii, care i-a fost dăruită. Moștenirea ei. Dintotdeauna mi-am dorit copii, murmură.

–Hai să îi creștem pe-ai mei împreună. Hai să mai facem alții. Fii doamna Adrian Wells, iar eu o să fiu domnul Raylan Rizzo.

–Numai tu ai fi putut să mă faci să râd într-un asemenea moment. Închise ochii. Când Sadie n-a reușit să ajungă la mine, a știut unde să se ducă. La tine și la Jasper. Avea nevoie de ajutor și știa unde avea să-l primească. Așa cum și eu știu unde să vin când am nevoie de ceva. Se întoarse către el. La tine, întotdeauna.

Ridicându-se, Raylan se apropie de ea și îi luă mâinile între ale lui.

–Putem să ne căsătorim mâine sau peste un an. Poți să-ți planifici nunta așa cum ți-o dorești.

Băgă mâna în buzunar, scoase o cutiuță și o deschise. Și scoase un inel.

Nu unul bătător la ochi, își dădu seama Adrian. Știa că ei nu i-ar fi plăcut unul bătător la ochi. Un diamant cu o montură simplă, din aur alb.

– Dar sper din tot sufletul că o să-mi spui „da" acum. Restul sunt detalii. Și amândoi ne pricepem și la astea.

– Doar tu puteai să alegi inelul perfect pentru o persoană ca mine. O persoană cu meseria pe care o am, cu viața pe care o am.

– Te cunosc. Și te iubesc pentru tot ce ești. Zi „da".

– Și eu te iubesc pentru tot ceea ce ești. Se uită în ochii aceia minunat de verzi și își puse palma peste obrazul lui, la fel de vânăt ca și al ei. Mi-ai spus că nu ai crezut că o să mai poți să simți așa ceva. Eu nu credeam că sunt în stare să simt așa ceva.

– Să înțeleg că ăsta e modul tău de a spune „da"?

– Mai întâi am o întrebare pentru tine.

– Te ascult.

– Cât de repede puteți să vă mutați aici, tu, copiii și Jasper?

Zâmbind, Raylan îi cuprinse fața în palme.

– Mâine?

– Trebuie să-i întrebi mai întâi.

– Am făcut-o deja, cât făceai tu sport, de dimineață. Își lipi buzele de fruntea ei pentru o clipă, după care îi sărută palmele. Copiii te iubesc. Eu te iubesc. Spune „da", Adrian. Da, pur și simplu.

Și era atât de simplu, își dădu seama ea. Și atât de bine. Pentru că avea să îl iubească pentru totdeauna. Și poate îl iubise dintotdeauna.

– Iar eu îi iubesc. Și te iubesc pe tine. Da, Raylan. Da, pur și simplu.

Când o sărută, lent și statornic, când îi puse inelul pe deget, Adrian simți cum viața ei se împlini dintr-odată.

Când îl cuprinse în brațe, constată din nou: „Chiar e cel mai frumos loc din lume. Iar acum e al nostru".